

Дейвид Балдачи
Обикновен гений

На скъпата ми приятелка Морийн Игън,
с пожелание за дълги и безоблачни дни

1

Четири са познатите начини да се озовете пред Създателя: да умрете от естествена смърт, включително от болест, при катастрофа, от чужда ръка или от собствената си ръка. Няма значение дали живеете в Лос Анджелис, Денвър или Ричмънд, макар че шансовете да умрете по някой от посочените начини са различни за различните градове. Но ако човек живее във Вашингтон, окръг Колумбия, съществува и още един начин да ритне камбаната – политическият. До него може да се стигне по различни пътища: докато се разхлаждате в някой от градските фонтани с жена, която не е съпругата ви; докато тъпчете пачки по джобовете си, но клиентът за ваше нещастие се оказва агент на ФБР, или правите нескопосан опит да прикриете някой нагъл грабеж, наричайки президентската резиденция на Пенсилвания Авеню 1600 свой дом.

Крачейки по улиците на Вашингтон, Мишел Максуел не беше пряко заплашена от петия начин да премине в отвъдното, защото не беше политик. В този момент въпросната дама изобщо не мислеше за смъртта. Тя тайно се надяваше да се събуди на следващия ден, лишена от паметта си. От доста време насам се опитваше да го постигне, но напразно. Утрото неизменно настъпваше с безпощадно ясни спомени за миналото. Копнееше тази нощ да бъде различна. Много неща искаше да забрави, много неща *трябваше* да забрави.

Обърна се с лице към неоновите реклами, които сякаш трептяха от енергията на квартала, прекоси улицата и бутна надупчената като от куршуми врата на бара. В лицето я блъсна най-напред пушекът, част от който действително идваше от запалени цигари. Останалата част обаче излиташе от веществата, които осигуряваха работата на агентите от Агенцията за борба с наркотиците.

Гръмката музика правеше словесните контакти абсолютно невъзможни, а присъстващите в заведението със сигурност щяха да се превърнат в пациенти на постоянно нарастващата армия от ушни специалисти в града. Звънтяха чаши и бутилки, на дансинга кършеха тела три млади дами, които непрекъснато подканяха кавалерите си да се присъединят към тях. Няколко сервитьорки намръщено жонглираха с табли сред побеснялата тълпа, недвусмислено показвайки, че ще реагират на всеки, който протегне ръка към задника им.

Изправена до вратата, Мишел веднага привлече вниманието на

присъстващите, тъй като беше единствената представителка на англо-саксонската раса в бара. Тя отвърна с намръщен поглед, който ги накара да възобновят разговорите или просто да забият очи в чашите си. Поне засега. Ситуацията лесно можеше да се промени, защото Мишел Максвел беше висока, стройна и изключително привлекателна жена. Посетителите в бара просто не си даваха сметка, че тази жена може да бъде опасна като терорист, опасан с пръчки динамит. Нямаха представа, че в момента единственото ѝ желание беше да забие крак в зъбите на някой от тях.

Мишел се промъкна до една свободна масичка в ъгъла и поръча първото си питие за вечерта. Гневът ѝ пролича след час и още няколко питиета. Зениците ѝ се разшириха, а бялото на очите ѝ започна да порозоява. Тя вдигна пръст към минаващата покрай масата сервитьорка, която я беше обслужила предишния път. Единственото ѝ желание беше да открие обект за яростта, изпълваща всяка клетка от тялото ѝ.

Облиза солта от ръба на чашата си, изправи се и отметна назад дългата си гарвановочерна коса. Очите ѝ бавно огледаха заведението, търсейки късметлията. Вършеха го сектор по сектор – по начина, по който я бяха обучавали в Сикрет Сървис в продължение на безброй часове, струващи стотици хиляди долари. Крайният резултат от това обучение беше един особен инстинкт за наблюдение, който се превърна в единствения начин да гледа на света и неговите обитатели.

Не ѝ трябваше много време, за да открие обекта на натрапчивите си кошмари: дългуч с гола глава, който стърчеше цяла педя над останалите посетители. Главата му беше идеално гладка, с цвят на натурален шоколад, а ушите му почти не се виждаха от множеството златни халки. Раменете му бяха огромни, а облеклото му се състоеше от панталони в цвят каки, тежки военни обувки и военна зелена риза, под която изпъкваша яките мускули на ръцете му. Мъжът стоеше спокойно с бира в ръка, главата му леко се поклащаше в такт с музиката, а устните му безмълвно повтаряха натрапчивия припев, който би трябвало да знае наизуст, защото в този ад беше изключено да чува някакъв текст. Да, това със сигурност беше нейният човек.

Мишел напусна ъгловата масичка, блъсна някакъв мъж, който се изпречи насреща ѝ, бавно се насочи към грамадата от мускули до бара и го потупа по рамото. Испита чувството, че се докосва до гранитна скала. Да, този определено ще свърши работа, доволно си помисли тя. Тази вечер Мишел Максвел беше готова за убийство. Беше намерила жертвата си – мъжа, който стоеше пред нея.

Гигантът се обърна, погледна я от горе на долу, премести димящата цигара в ъгъла на устата си и надигна халбата, която почти изчезна в огромната му лапа.

Размерът има значение, напомни си тя.

– Кво има, сладур? – попита мъжът и небрежно пусна кръгче дим към тавана.

Грешен подход, сладур. Кракът ѝ се разтегна максимално, но все пак достигна до брадичката на мъжа. Той политна назад, повличайки двама други клиенти със себе си. Острата болка я прониза чак до слабите. Брадичката на гиганта се оказа твърда като гранит.

Мъжът рязко се завъртя и запрати халбата по нея. Не улучи за разлика от фронталния ѝ ритник, който попадна в целта с ужасяваща сила. Гигантът се прегъна напред, останал без въздух. Следващият ритник на Мишел уцели слепоочието му. Беше нанесен с такава сила, че въпреки оглушителната музика тя ясно долови изпукването на шийните прешлени. Мъжът вдигна ръка към окървавената си глава, очите му уплашено се разшириха от силата и точността на нападението.

Мишел спокойно гледеше дебелия, леко потрепващ врат. Къде да нанесе следващия си удар? В треперещата брадичка или в изпъкналата сънна артерия? А може би камшичен удар в гръдния кош, който да предизвика фатално объркване на сърдечния ритъм? По всичко личеше, че този човек беше готов да се предаде.

Хайде, дългуч, не ме разочаровай. Все пак не беше лесно да избира точно теб.

Тълпата панически се отдръпна назад. Една от жените, които танцуваха на дансинга, нададе остър писък, стисна юмруци и се стрелна към Мишел. Атаката беше парирана спокойно, но с мълниеносна бързина. Ръката на нападателката беше извита назад, силен тласък ускори инерцията на тялото ѝ, което се стовари върху двете жени на близката масичка.

Мишел рязко се завъртя, готова да посрещне нападението на гиганта, който се беше превил на две и дишаше тежко. Грубото отношение към приятелката му очевидно бе пробудило някакъв самоубийствен инстинкт у него, защото той се изправи и се понесе към нея. Светкавичен ритник в лицето отби атаката му още в зародиш, лакътят в ребрата го накара да премине в отбрана, но вече беше късно. Отлично премерен страничен удар почти премаза коляното на гиганта, който изрева и се строполи на пода. Това беше мигът, от който битката се превърна в касаница. Смълчаната тълпа направи колективна крачка назад,

неспособна да повярва на разиграващата се пред очите ѝ сцена.

Барманът вече беше набрал номера на полицията. Цифрите 911 бяха единствените вкарани в апарата за автоматично набиране, разбира се, редом с телефонните номера на няколко адвокати. Момчетата в синьо вече пътуваха насам, но по всичко личеше, че едва ли ще пристигнат навреме.

Гигантът успя да се изправи на здравия си крак, от лицето му шуртеше кръв. Злобата в очите му бе по-красноречива от всичко, което можеше да се изрече с думи. Един от двамата щеше да умре.

Мишел бе виждала неведнъж това изражение у прекалено многото негодници, на които беше избила мъжкото его заедно с известен брой зъби. Списъкът им беше впечатляващо дълъг. Тази вечер за пръв път тя започваше боя. Досега това не ѝ се беше налагало. Винаги се бе намирал по някой дебелоглав тъпак, който ѝ досаждаше въпреки красноречивите предупредителни сигнали, които получаваше. После тя ставаше да се защити и мъжете падаха като обрулени круши, с дълбоки белези по твърдите глави.

Гигантът измъкна нож от задния си джоб и го запрати по нея. Тя изпита двойно разочарование – от избора на оръжието, защото пистолетът би бил по-голямо предизвикателство, и от неточния му прицел. С добре премерен ритник отпрати ножа встрани и той срязва пръста на един от зяпачите.

Мъжът бавно отстъпваше назад. Гърбът му опря в бара. Погледът му шареше наляво-надясно, търсейки начин за спасение. Вече не изглеждаше чак толкова едър. Мишел беше прекалено бърза и гъвкава, което правеше огромните му мускули безполезни.

Мишел знаеше, че още един удар щеше да го убие. Без значение дали ударът щеше да счупи гръбначен прешлен или да разкъса артерия – мъжът насреща ѝ беше готов за гроба. От изражението на лицето му личеше, че и той го знае. Да, тя можеше да го убие и да прогони демоните от душата си. Може би.

Това беше мигът, в който в главата ѝ нещо прищрака, тялото ѝ се олюля и тя за малко не повърна погълнатия алкохол направо върху изтъркания под на дансинга. За пръв път от години започна да вижда нещата такива, каквито са. Сепна се от бързината, с която се появи решението. Взе го и престана да мисли за него. Просто се върна към импулсивните действия – състоянието, което доминираше в живота ѝ.

Мъжът замахна с надеждата да я улучи, но тя лесно отбягна удара. Кракът ѝ отново се стрелна напред, този път към слабините му. Но той

успя да блокира удара, огромната му ръка сграбчи бедрото ѝ. Съживен от факта, че най-сетне е докопал изплъзващия се противник, гигантът я вдигна във въздуха и я запрати към остъклените рафтове зад бара. Възбудена от внезапната промяна, тълпата нададе колективен вик.

– Убий кучката! Убий кучката!

При вида на изпотрошените бутилки барманът яростно изрева, но в следващия миг млъкна, укротен от жесток ъпъркът. Без да губи нито секунда, гигантът сграбчи Мишел и я заби в огромното огледало с главата напред. Стъклото се спуква, както вероятно и черепът ѝ, разлетяха се бутилки и строшени чаши. Но гигантът още не беше свършил. Едната му ръка сграбчи дългата коса на Мишел, другата я вдигна за колана. Коляното му потъна в корема ѝ със страшна сила. Атаката завърши класически: тялото ѝ беше вдигнато високо във въздуха, прелетя през заведението и се заби в насрещната стена. Мишел рухна на пода с окървавено лице и сгърчени крайници.

Тълпата налетя и започна да я рита и плюе. Оттегли се едва в мига, в който огромните обувки на мъжа спряха на педя от главата ѝ. Той се наведе, сграбчи я за косата и я изправи. Тялото ѝ се люшкеше като парцалена кукла. Огледа я, търсейки подходящо място за следващия удар.

– В лицето, Родни! – изкрещя приятелката му и се надигна от пода. Роклята ѝ бе мокра от бира и вино. – Размажи ѝ гадната физиономия!

Родни кимна и вдигна юмрук.

– Точно в гадната ѝ мутра, Родни! – насърчи го с пронизителен крясък жената.

– Убий кучката! – поде отново тълпата. Но крясъците прозвучаха по-малко ентузиазирани, вероятно защото на всички беше ясно, че битката е към своя край и те отново трябва да се върнат към пиенето и пушенето.

Ръката на Мишел се стрелна с такава скорост, че Родни изобщо не разбра какво го е ударило в бъбрека. От устата му се изтръгна дрезгав рев едва когато мозъкът му регистрира появата на ужасна, разкъсваща тялото болка. Нечовешки рев, който успя да заглуши дори издънената докрай стереоуредба. Едната му ръка механично притисна удареното място, докато другата продължаваше да стиска противника му. После юмрукът му улучи главата ѝ, счупвайки ѝ един зъб. При втория удар от носа и устата ѝ рухна кръв. Миг преди третия вратата рязко се отвори и в бара нахлуха полицаи с пистолети в ръце.

Мишел така и не чу кога са влезли, за да спасят живота ѝ, щраквайки ѝ безелниците. Съзнанието ѝ помътня в мига след втория удар, после

всичко изчезна.

Миг преди да потъне в мрака, в главата ѝ се мярна една-единствена простичка мисъл: *Сбогом, Шон.*

2

Мрачен и разтревожен, Шон Кинг се беше облегнал на дървените перила на кея и наблюдаваше септемврийския залез, който бавно се спускаше над спокойните води на реката. С Мишел ставаше нещо, с което той не знаеше как да се справи. С всеки изминал ден депресията на най-близката му приятелка и партньорка се задълбочаваше.

Обзет от тревога, той ѝ предложи да се върнат във Вашингтон и да започнат на чисто. Разбира се, животът им в Райтсбърг, щата Вирджиния, не им бе предложил кой знае какви възможности. Но това не помогна на Мишел. Напротив, настроението ѝ ставаше все по-мрачно. Парите им бяха малко, а във Вашингтон работа се намираще трудно заради силната конкуренция. Не след дълго Шон беше принуден да приеме щедростта на свой бивш колега, напуснал преди години федералните правораздавателни органи. Човекът бе успял да пробие като консултант по въпросите на сигурността и частната охранителна дейност, след което бе продал компанията си на един от основните играчи на международния пазар.

В момента Мишел и Шон обитаваха помещенията за гости в огромното имение на този човек, разположено край реката, южно от Вашингтон. Всъщност обитаваше ги главно Шон, тъй като Мишел я нямаше вече близо седмица. За последен път бе разговарял с нея тази сутрин, при това по телефона. Тя беше мрачна, без настроение и бе побързала да прекрати разговора. След което бе изключила мобилния си телефон. Последната нощ, която прекара в имението, беше толкова зле, че той я помоли да се въздържа от шофиране. Тя едва ли го чу. Когато Шон се събуди на следващата сутрин, нея вече я нямаше.

Шон плъзна ръка по състезателната лодка, привързана към пристана. Мишел Максвел беше фанатично отдадена на спорта, бе олимпийска медалистка по гребане, имаше черни пояси в няколко бойни изкуства: умения, които ѝ даваха възможност да мачка противниците си по различни, но винаги болезнени начини. За щастие Шон никога не беше ставал обект на нападение от нейна страна, макар че на няколко пъти беше на ръба да предизвика гнева ѝ. Но нещата не вървяха на добре. Вече цял месец бяха тук, а лодката си оставаше недокосната. Тя престана да тича по алеята за велосипеди, която минаваше покрай имението, не проявяваше интерес към никакво друго физическо натоварване. Накрая Шон не

издържа и настоя партньорката му да отиде на лекар, но тя категорично отказа.

– Ти не си виновна, Мишел – загрижено бе казал той. – Нито аз. Просто ни изпързалиха и двамата. Но всичко това е минало. Сега трябва да гледаме напред, защото нямаме друг избор.

– Винаги има избор – горчиво бе отвърнала тя и той стреснато я бе погледнал. Знаеше, че е буйна и невъздържана, а действията ѝ често се подчиняваха на вътрешни предчувствия и инстинкти. Тази стратегия бе ефективна, но в други случаи можеше да ти види сметката.

Шон поклати глава и продължи да наблюдава залеза от пустия пристан. Питаше се къде ли е тя и дали всичко около нея е наред. Два часа по-късно той все още стоеше на кея и гледаше вече потъмнялото звездно небе. До слуха му долетяха пронизителни викове, които не го стреснаха, а само го ядосаха. Надигна се и бавно пое по дървените стъпала, които свързваха пристана с тревистия бряг.

Отби се в къщата за гости край големия басейн, откъдето взе една бейзболна бухалка и няколко топчета памук, които натика в ушите си. Шон Кинг беше едър мъж, висок около метър и деветдесет, с тегло около стотина килограма, от които нито грам излишни тлъстини. Но вече приближаваше четирийсет и пет, коленете му губеха гъвкавостта си, а болката от стара травма в дясното рамо непрекъснато напомняше за себе си. Това беше причината да прибегва до бейзболната бухалка и тапите за уши. Изкачвайки се нагоре, той хвърли поглед към мрежестата ограда, зад която стоеше застаряваща жена със скръстени на гърдите ръце.

– Отивам, мисис Морисън – съобщи ѝ той и размаха бухалката.

– Вече трети път за този месец! – гневно извика жената. – Следващия път ще извикам полиция!

– Няма да ви спирам. Никой не ми плаща за подобни неща!

Насочи се към задната част на голямата къща. Тя беше нова, само на две години – една от онези разкошни резиденции, изникващи на мястото на старо и порутено ранчо с четири пъти по-малки размери. Площта ѝ надхвърляше четиристотин квадратни метра, а къщата за гости беше по-голяма от повечето жилищни сгради в района. Собствениците рядко се мяркаха тук, предпочитаха през лятото да отскочат до средновековното си имение в Нантъкет, а през зимата да се наслаждават на мекия климат на Палм Бийч, където притежаваха истински палат на брега на океана. Разбира се, пътуването до споменатите дестинации ставаше с луксозен частен самолет. Но техните предпочитания нямаха нищо общо с интересите на децата им – все още тийнейджъри, които често се

появяваха тук с големи и шумни компании.

Шон мина покрай поршетата, малките беembeта и поръчковите мерцедеси, паркирани пред огромния, побиращ шест автомобила гараж, изкачи каменните стъпала и влезе в просторната кухня. Музиката гърмеше толкова силно, че въпреки тапите в ушите тялото му завибрира.

– Хей! – изкрещя той, докато си пробиваше път между тъпата 19-годишни младежи, ритмично полюшващи се в такт с музиката.

Изобщо не се съмняваше, че горе, в седемте луксозни спални, участници в купона практикуват всичките разновидности на секса, придружавайки го с гълтане на хапчета, боцкане и смъркане – все дейности, строго забранени от закона.

– Хей! – отново изкрещя той. Никои не му обърна внимание. Това означаваше, че присъствието на бухалката е напълно оправдано. Той се насочи към импровизирания бар върху кухненския плот, вдигна я над главата си и зае позицията на професионален батър по време на дерби мач на стадиона на „Янките“. С първия удар помете около половината стъклария, а с втория напълно разчисти плота.

Разливането на алкохола доведе до очаквания ефект. Музиката спря и младежите бавно насочиха вниманието си към него, макар че половината от тях бяха прекалено дрогирани, за да проявят интерес към инцидента. Част от полуоблечените момичета започнаха да се кискат, а двама голи до кръста младежи го изгледаха мрачно и стиснаха юмруци.

В кухнята се втурна висок и як хлапак.

– Какво става, по дяволите? – извика той, после изведнъж спря, втренчи се в бухалката на Шон, след което бавно огледа съсипания бар. – Мамка му, Кинг! – изкрещя извън себе си той. – Ще си платиш за това!

– Няма, Албърт – спокойно отвърна Шон.

– Казвам се Бърт!

– Добре, Бърт. Дай да звъннем на баща ти и да го попитаме какво мисли по въпроса.

– Не можеш да идваш тук и да ни прилагаш гадните си номера!

– Не правя никакви номера, а се опитвам да спася къщата на родителите ти от банда разглезени богаташки задници!

– Хей, това не ми харесва! – извика едно от момичетата, качено на 12-сантиметрови токчета и облечено в плътно прилепнала тениска до дупето ѝ, която не оставяше нищо на въображението.

– Тъй ли? – стрелна я с поглед Шон. – Кое по-точно не ти харесва? Богаташки, или задници? Между другото, парцалчето, което си

нахлузила, ми предлага отлична гледка към твоя! Нека ти обясня нещо, *Бърт* – насочи вниманието си обратно към домакина Шон. – То се отнася да разглезената ти сестра и загубения ти брат, които в момента най-вероятно са горе и се чукат с някого, когото виждат за пръв път!

– Не е твоя работа!

– Ще ти кажа каква е работата ми: баща ти ме помоли да хвърлям едно око на къщата и най-вече на *теб*. Имам разрешението му да разчиствам терена по моя преценка – в момента, в който нещата започнат да излизат от контрол. – Бухалката се извиси над главата му. – Това е моето съдийско чукче, с което обявявам, че нещата са излезли от контрол! – Очите му бавно обиколиха присъстващите. – Предлагам да се измитате на майната си, преди да съм повикал ченгетата!

– И какво, като ги извикаш? – озъби се Бърт. – Ще дойдат и ще ни помоят да намалим музиката, нищо повече!

– Съмнявам се. Особено ако някой им подхвърли, че в къщата се употребяват наркотици, злоупотребява се с алкохол и се прави секс с *непълнолетни*. Това несъмнено ще ги накара да извадят заповед за обиск и да щракнат белезниците на всички присъстващи. – Очите му обиколиха лицата на тийнейджърите, които напрегнато го наблюдаваха. – Как ще се отрази полицейското досие на следването ви в Харвард? Възможно ли е мама и тате да приберат ключовете на мерцедеса и да клъцнат издръжката ви?

Въпросите му прогониха от помещението половината от участниците в купона. Другата половина се изнесе миг след като Бърт направи опит да се нахвърли върху Шон и за награда получи бухалка в корема. Шон го хвана за яката и го повлече към терасата.

– Ще повърна! – изскимтя Бърт. – Ще повърна!

– Дишай дълбоко – посъветва го Шон. – И друг път не опитвай подобни глупости.

Бърт се възстанови за по-малко от минута.

– Тъпкано ще ти го върна! – злобно изсъска той.

– Преди това имаш малко работа – небрежно отвърна Шон. – Иди да доведеш жалките си брат и сестра, с които заедно ще почистите къщата.

– Няма! – запъна се Бърт.

Шон го хвана за ръката и леко я изви.

– Или ще почистите къщата, или ще се разходим до участъка! – мрачно го предупреди той и посочи с бухалката опустошения бар. – След един час ще дойда да проверя докъде сте стигнали, *Албърт*.

Само че Шон нямаше да се върне, защото щеше да забрави за Албърт. Мобилният му телефон иззвъня четирийсет минути по-късно, докато гледаше новините по телевизията. Съобщи му, че Мишел лежи в безсъзнание в една от вашингтонските болници, след като е била арестувана за нарушаване на обществения ред. Той скочи и се втурна към колата си, затръшвайки вратата с така сила, че почти я извади от рамката.

3

Очите му се заковаха върху тялото, проснато неподвижно на леглото. Челото на Мишел беше превързано с бинт, част от лицето ѝ беше жестоко подута. Той се обърна към лекаря, който успокоително промърмори:

– Не се безпокойте. Не е толкова зле, колкото изглежда. Скенерът на главата не показва увреждания, няма вътрешни кръвоизливи. Разминала се е само с контузии, включително един избит зъб и две пукнати ребра. Има късмет, че носът и челюстта ѝ са цели. Ще изпитва силни болки, след като се събуди, въпреки лекарствата.

Докато слушаше лекаря, Шон се вирираше в един предмет, който никак не се връзваше с болничната обстановка – белезниците, с които дясната ръка на Мишел беше прикована към рамката на леглото. Към тях трябваше да прибави и ченгето с подпухнало лице в коридора, което го претърси за оръжие и му разреши да влезе за десет минути.

– Какво се е случило, по дяволите? – попита той.

– Вашата приятелка е влязла в бар и се е сбила с някаква горила.

– Откъде знаете, че е бил толкова як?

– Видях го, в момента го обработват на същия етаж.

Докторът погледна часовника си и отбеляза нещо в болничния картон, закачен над леглото.

– Тя ли е започнала първа?

– Така казват – кимна човекът. – Предполагам, че това е причината за белезниците, макар че в момента едва ли е в състояние да побегне. Накараха ме да ги оставя, въпреки че и онзи тип е здравата пребит. Тази жена трябва да е истинска фурия!

– Нямате представа колко сте прав – отбеляза Шон, изчака го да излезе и се приведе над леглото. – Мишел! Чуваш ли ме?

Отговори му тихо стенание. След изтичането на десетте минути той бавно се изтегли към вратата, без да изпуска от очи белезниците.

Не му беше трудно да научи подробностите по инцидента. Осведоми го стар приятел от вашингтонската полиция, който успя да се добере до доклада за ареста.

– По всичко изглежда, че мъжът ще направи официално оплакване – завърши детективът.

– Страхотно – възкликна Шон и уморено разтърка очи. – А тя не е

дала никакви показания, така ли? Ченгетата сигурни ли са, че не е била провокирана?

– Около петдесетина свидетели твърдят, че е нападнала мъжа без никаква причина. Искам да те питам нещо друго, Шон: какво, по дяволите, е търсила в онзи квартал? Нима е била обзета от желание да умре?

Била ли си обзета от желание да умреш, Мишел?

В коридора се натъкна на Големия Родни. Нямаше как да го пропусне. С него беше и приятелката му, която продължаваше да чисти изцапаната си рокля.

– Много ѝ се струпа напоследък – подхвърли Шон.

– Какво ни пука, по дяволите? – изкрещя жената.

– Ще ѝ скъсам задника в съда! – мрачно изръмжа накуцващия Родни, притиснал кръста си с бинтована ръка.

– Точно така! – изскимтя приятелката му. – Я виж какво направи с роклята ми онази кучка!

– Тя няма нито пари, нито недвижими имоти – охлади ентузиазма им Шон. – Можете да ѝ вземете джипа, но той е навъртял поне сто и шейсет хиляди километра.

– Да си чувал за запор? – озъби се жената. – Ще ѝ прибираме заплатата през следващите двайсет години. Надявам се да ѝ хареса!

– Ще ѝ прибирате част от заплатата – поправи я Шон. – При условие, че работи. Но трябва да ви кажа, че в момента е безработна и няма изгледи скоро да си намери работа. Най-вероятно ще я върнат в клиниката веднага след като излезе от болницата.

– В клиниката ли? – втренчи се в него приятелката, забравила за роклята си. – Каква клиника?

– „Сейнт Елизабет“, клиника за душевноболни.

– Я стига! – кресна Родни. – Кучката ме нападна!

– Искаш да кажеш, че е луда? – неспокойно попита приятелката му.

– Да имаш друго обяснение? – отвърна с въпрос Шон и бавно огледа масивната фигура на Родни. – Ти сериозно ли мислиш, че някой би нападнал мъжага като теб ей така, без причина? И то жена?

– Мамка му! – изруга Родни и хвърли неспокоен поглед към приятелката си. – Човекът може и да е прав. Трябва наистина да е луда, за да го направи. Нали, скъпа?

– Не ме интересува! – отсече жената и войнствено сложи ръце на кръста си. – Искам пари от *някого*, не ми пука от кого! – Очите ѝ пробягаха по лицето на Шон. – Може и от приятел... В противен случай мис „Карате“ ще трябва да полежи в пандиза!

– Добре, ще гледам да посъбера нещо – промърмори той.

– Колко? – засече го жената.

Шон отговори след бърза, направена по памет ревизия на банковите си авоари.

– Десет бона, но това е максималното. Ще ви стигнат за покриване на болничните разходи и за нова рокля, а с остатъка ще забравите за инцидента.

– Десет бона?! – изпищя жената. – Ти за луда ли ме вземаш? Искам петдесет! Докторът каза, че коляното на Родни се нуждае от някаква скопия. Освен това тя му счупи пръста!

– Нямам петдесет бона.

– Предупреждавам те, че няма да приема нито цент под четирийсет и пет! – изсъска тя. – В противен случай приятелката ти ще се изправи пред съда, а той ще ѝ осигури достатъчно време в пандиза да успокои нервите си!

– Добре, четирийсет и пет – въздъхна Шон. Това означаваше да изгледят всичките си осигуровки, плюс още няколко хилядарки назаем.

– Барът беше здравата изпотрошен – обади се Родни. – Човекът ще си иска парите, най-малко два бона...

– Хиляда и петстотин за бармана и нито цент повече – отсече Шон.

Рано на следващата сутрин въпросът беше уреден – направо на тротоара пред болницата. Парите бяха предадени, документите подписани. Родни обяви, че става въпрос за недоразумение, и официално се отказа да повдига обвинения. Огромният мъжага сгъна чека и го прибра в джоба си.

– Трябва да ѝ отдам заслуженото, макар че почти ми видя сметката – промърмори той. – Но...

– Какво „но“? – бързо вдигна глава Шон.

– Тя ми беше видяла сметката, приятел – сви рамене гигантът. – Не ме е срам да си го призная. Направо ме размаза с нейното кунг-фу... Няма да ти казвам колко болеше. Но после, точно когато ѝ оставаше да ме прати при ангелите, нещо ѝ стана... Последният ѝ шут беше някак мек, някак прекалено бавен. Успях да я сграбча за крака, след което всичко свърши. Сякаш нарочно ми пусна аванта, за да мога да ѝ видя сметката. Но ти сам каза, че е луда, което обяснява всичко.

Шон им обърна гръб и забърза към болницата. Не искаше Мишел да се събуди окована с белезници.

4

Благодарение на здравия организъм и страхотната си физическа форма Мишел се възстанови сравнително бързо. Поне във *физическо* отношение. Сътресенията отминаха, синините изчезнаха, пукнатите ребра започнаха да зарастват, счупеният зъб беше заменен с имплант. Шон се премести в един от близките мотели, за да бъде всеки ден с нея. Но когато я изписаха от болницата, възникна друг проблем: ключалките на къщата за гости се оказаха сменени, а багажът им беше струпан на верандата. Албърт и останалите бяха извън града и Шон се принуди да звънне на приятеля си в Нантъкет. Човекът, който вдигна телефона, го осведоми, че лично собственикът е наредил бравите да бъдат сменени, а Шон всъщност има късмет, че срещу него не е повдигнато обвинение за нападение с бухалка срещу сина на собственика. Шон да не го търси никога повече, бе добавил той.

Шон хвърли поглед към Мишел, която мълчаливо седеше до него. Очите ѝ бяха безизразни, което не се дължеше само на болкоуспокояващите.

– Ще трябва да си намерим друга квартира – промърмори той. – Тук са започнали ремонт. Знаех за това, но забравих да ти кажа.

Тя просто гледеше през прозорчето, без да реагира.

Той подкара колата към близкия мотел, където нае двойна стая. За сега не смееше да я остави без надзор. Беше изтеглил малко пари в брой, без дори да погледне жалката сума, останала в сметката му. За вечеря взе китайска храна, която изяде сам, тъй като наранената челюст позволяваше на Мишел да приема само течности.

Той седна на леглото до нея.

– Трябва да сменя превръзката на лицето ти – меко промълви той.

Едната рана беше на челюстта ѝ, другата пресичаше челото. Местата бяха все още болезнени, което я накара да трепне от докосването.

– Извинявай.

– Просто го направи! – тросна се тя. Шон изненадано се отдръпна и я погледна в очите, но те отново бяха станали безизразни.

– Как са ребрата? – попита той, опитвайки се да завърже разговор. Но тя му обърна гръб. – Имаш ли нужда от нещо? Трябва да поговорим, Мишел.

Вместо отговор тя легна и се сви на кълбо.

– Добре, не е нужно да ме гледаш, докато ти задавам въпроси – въздъхна той, стана и започна да крачи из стаята с бутилка бира в ръка. – Какво търсеше в онзи квартал? Защо влезе в онзи бар? И защо, по дяволите, избра оная грамада, която спокойно може да е защитник в отбора на „Редскинс“?

Отговорът беше мълчание.

– Аз ли сбърках нещо? – прекрати разпита Шон. – Виж какво, знам, че в момента нещата не вървят, но твърдо вярвам, че ще се оправим. – Замълча за миг, после излъга: – Вече имам няколко идеи за работа. Това не те ли кара да се чувстваш по-добре?

– Стига, Шон.

– Какво значи „стига“? – повиши глас той. – Не трябва да бъда оптимист, не трябва да те подкрепям, така ли?

В отговор получи само една отегчена въздишка.

– Виж какво, на това трябва да се сложи край! – ядоса се не на шега той. – Не можеш до безкрайност да предизвикваш кръчмарски скандали, защото някой в крайна сметка ще те гръмне и всичко ще приключи!

– Сигурно.

– Какво става с теб?

Тя се запрепва към банята. Ключалката изщрака зад гърба ѝ. Миг по-късно я чу да повръща.

– Добре ли си, Мишел? Имаш ли нужда от помощ?

– Остави ме на мира, по дяволите! – изкрещя тя.

Шон излезе навън, седна на ръба на басейна и потопа краката си в топлата, миришеша на хлор вода. Есенната вечер беше прекрасна, със звездно небе и лек ветрец, който успешно се справяше с традиционната вашингтонска влага. На всичкото отгоре в басейна се появи младо създание в миниатюрни бикини, което едва ли имаше повече от двайсет години. Но въпреки крехката си възраст тя плуваше добре, с уверени и мощни загребвания. След четвъртата дължина се плъзна към страничната стена, стегнатите ѝ гърди изскочиха над водата.

– Искаш ли да се състезаваме?

– От това, което видях, едва ли мога да ти бъда конкуренция – поклати глава Шон.

– То беше само загрявка – усмихна се момичето. – Казвам се Джени и нямам нищо против да ти предам един-два урока.

– Благодаря за поканата, Джени, но ще трябва да ти откажа.

Шон стана и си тръгна, а зад гърба му долетя разочарованият глас на момичето:

– Един гей да има наоколо, все на мен се пада!

– Е, това вече беше върхът! – мрачно процеди Шон.

Когато се прибра в стаята, Мишел спеше. Той се изтегна на другото легло и я погледна.

Така изтекоха още два дни. Накрая той стигна до заключението, че просто не разполага със средствата, които биха й помогнали. Когато става въпрос за наранена душа, само приятелство не стига. Но познаваше човек, който би могъл да помогне.

5

На другата сутрин Шон се обади на Хорейшо Барнс – психолог от Северна Вирджиния. Той приближаваше шейсетте, но въпреки това връзваше косата си на опашка и имаше гъста, добре оформена брадичка със сребристи нишки. Предпочиташе да носи избелели джинси и черна тениска, придвижваше се със стар „Харли Дейвидсън“. Беше се специализирал в проблемите на представителите на реда, предизвикани от стреса в работата им.

Шон подробно го запозна със събитията в бара и обясненията на Родни относно боя. След което си запази час с уговорката Хорейшо да бъде представен като обикновен лекар, който трябва да прегледа раните на Мишел.

Домът на Хорейшо Барнс беше необикновен като собственика му. Беше някогашен склад – просторен и ветровит, с дълга редица отдавна немити прозорци. Книгите бяха струпани направо на пода. Бюрото му представляваше две магарета за рязане на дърва, върху които беше закована стара врата. В един от ъглите блестеше черният харли.

– Оставя ли го отвън, на сутринта едва ли ще го намеря – обясни с широка усмивка домакинът. – Шон, ти изчезвай! Мишел няма нужда от теб, докато ми разказва за себе си.

Мишел не реагира, но Шон покорно ги остави насаме и тръгна към задръстеното от непотребни вещи преддверие. Един час по-късно Хорейшо се присъедини към него, оставяйки Мишел сама в огромното помещение на някогашния склад.

– Тя има доста сериозни проблеми, Шон...

– Колко сериозни?

– Според мен тя има нужда от известно време в клиника.

– Не правиш ли тази препоръка само за хора, които представляват опасност за себе си или за околните?

– Имам чувството, че е влязла в онзи бар с намерението да умре.

– Тя ли ти каза? – подскочи Шон.

– Не, работата ми е да чета между редовете.

– Коя болница имаш предвид?

– Една частна клиника в Ресгън. За съжаление е скъпичка, приятелю.

– Ще намеря начин да осигуря парите.

Хорейшо седна на една дървена каса и му направи знак да стори същото.

– Хайде, започвай – рече той. – Искам да чуя какво мислиш за проблемите й.

Шон се подчини и в продължение на половин час му разказва за случилото се в Райтсбърг.

– Изненадан съм, че само един от вас се нуждае от терапия – заключи Хорейшо. – Сигурен ли си, че на теб ти няма нищо?

– И двамата пострадахме, но Мишел беше засегната много по-силно.

– Очевидно е престанала да вярва на преценките си, което за нея е тежък удар.

– Много държеше и на младежа – кимна Шон. – Но после разбра какъв е всъщност. Предполагам, че всеки на нейно място би бил потресен.

– А ти как го прие? – погледна го внимателно Хорейшо.

– Как мога да го приема? – изненада се Шон. – Та онзи психопат бе избил сума ти народ!

– Нямам предвид убийствата. Питам, как прие факта, че Мишел е свързана с друг мъж?

– Е, по онова време аз също имах връзка – отвърна с въздишка Шон.

– Нямам предвид точно това.

Шон изпитателно го погледна, но приятелят му отказа да навлезе в темата.

– Мислиш ли, че ще се оправи?

– Само ако тя пожелае. Ако не е сигурна, поне можем да й покажем как да го направи.

– Ами ако не иска?

– Става дума за друга планета – въздъхна Хорейшо. – Помни, че е влязла в бара отчасти с *идеята* да умре. Но в постъпката й все пак има и нещо друго. Фактът, че е влязла там и е решила да се бие с най-голямото говедо, може би ще се окаже сигнал, че иска да се оправи.

– Това пък откъде го измисли? – изгледа го невярващо Шон.

– Било е вик за помощ, приятелю. Странен, дори налудничав, но вик за помощ. Любопитно е да се разбере как е стигнала до него. Явно проблемите й не са от вчера.

– Имаш ли някакви предположения?

– Тя вече не вярва на инстинктите си. Следващата спирка е барът и

юмруците на онази горила. Наказанието.

– Наказание ли? За какво?

– Не знам.

– А ако откаже да постъпи в клиниката? – загрижено го погледна

Шон.

– Никой съдия няма да постанови принудително лечение. Или ще влезе в клиниката, или аз ще се заема с нея тук, в кабинета.

– В такъв случай ще намеря начин да я вкарам там.

– Как?

– Като се направя на адвокат.

6

Същата вечер, малко след като се прибраха в мотела, Шон седна на масата срещу Мишел и предпазливо започна:

– Човекът, когото си нападнала в бара, е повдигнал обвинение в съда. Мисля, че ще успее да уреди нещата, без да се стига до дело, но съдията ще иска нещо от теб.

– Например? – попита Мишел. Беше се свила на стола и избягваше погледа му.

– Психиатрично лечение. Хорейшо знае едно място, което е подходящо за теб.

– Мислиш, че съм луда, така ли? – втренчи се в него тя.

– Няма значение какво мисля аз. Ако държиш да бъдеш осъдена и да прекараш известно време в друго *заведение*, аз нищо не мога да направя. Но ако се съ согласиш да се лекуваш, обвиненията срещу теб ще отпаднат. Според мен сделката си заслужава.

Шон замълча, молейки се тя никога да не разбере, че е говорил пълни глупости. За щастие Мишел прие идеята и подписа декларация, която му даваше право да се информира за хода на лечението и състоянието ѝ. А той изобщо не изпита угризения заради малката измама. Сега оставаше Хорейшо Барнс да демонстрира магическите си способности.

– Не очаквай чудеса – предупреди го на следващия ден психоаналитикът, когато се срещнаха в някакво кафене. – Тези неща изискват време. А и тя има крехка психика.

– Никога не ми е приличала на човек с крехка психика – скептично поклати глава Шон.

– Външно е така. Но в душата ѝ се вихрят коренно различни емоции. Тя е класически пример за победител с ясно изразени obsesivni инстинкти. Сподели, че тренирала по няколко часа дневно. Вярно ли е?

– Доста дразнеш навик – кимна Шон. – Но отдавна не е прибягвала до него.

– Не е ли прекалена чистница? По време на разговора ни отказа да отговори на този въпрос.

Шон за малко не се задави с кафето.

– Ако можеше да надникнеш в джипа ѝ, изобщо нямаше да задаваш подобен въпрос. Тя е най-голямата мърла на света. Винаги има какво да прибави и към най-голямата купчина боклук.

– Вярно ли е, че е единственото момиче от петте деца в семейството?

Шон кимна.

– Баща ѝ е бил полицейски началник в Тенеси, а всичките ѝ братя са ченгета.

– Това вече е прекалено, Шон. Ако аз бях член на подобно семейство, едва ли щях да бъда арестуван двайсетина пъти още преди да завърша колежа.

– Бил си машина за нарушения, а? – усмихна се Шон.

– Беше през шейсетте, човече. Всеки под трийсет беше машина за нарушения.

– Все още не съм се свързал с родителите ѝ. Не ми се иска да ги уведомявам за последните събития.

– Къде са те?

– На Хаваите, където се радват на втори меден месец. Свързах се с най-големия ѝ брат Бил Максвел, който е полицай във Флорида. Разказах му само част от инцидента. Той настоя да тръгне незабавно. Убедих го да не идва. Тя ще се справи ли?

– Знам какво искаш да чуеш, но все още не мога да ти отговоря – поклати глава Хорейшо. – Всичко зависи от нея.

По-късно през деня Шон отиде да види Мишел в клиниката. Завари я облечена в джинси и широка тениска, а косата ѝ беше вързана на конска опашка.

Той седна на стола срещу нея. Взе ръката ѝ между дланите си, а тя не се възпротиви.

– Ще се справиш, Мишел.

Не беше сигурен дали не греша, но пръстите ѝ май се стегнаха около ръката му. Побърза да ги стисне в отговор.

Вечерта реши да използва един от банкоматите в района и почти се изсмя на жалката сума, която се появи на дисплея. За съжаление още първите вноски за клиниката се оказаха доста солени и не можеха да се покрият с осигуровката на Мишел. Притиснат от безпаричието, Шон изтегли част от пенсионните си вноски, с което автоматично си навлече строги финансови санкции. Осребри и една стара застрахователна полица. След инцидента с Мишел той изобщо не беше работил, което нямаше как да не се отрази на финансите му.

Търсеше си работа, разбира се, използвайки старите си контакти. Но до момента не беше получил нито едно предложение, заслужаващо внимание. Във Вашингтон изгодни оферти получаваша само частните

детективски фирми с препоръки от най-високо място, каквито той вече не притежаваше, а осигуряването на нови изискваше много време. В момента финансовото му състояние беше такова, че парите му щяха да стигнат само за още няколко нощувки в мотела. Затова затегна колана и продължи да чука на всички врати.

Накрая, след като изчерпа всички възможности, беше принуден да направи нещо, което преди време категорично си беше забранил. Обади се на Джоун Дилинджър, някогашна агентка на Сикрет Сървис, а в момента вицепрезидент на голяма фирма за частни разследвания. За нещастие бе и бивша негова любовница.

– Разбира се, Шон – измърка в слушалката Джоун. – Нека утре обядваме заедно. Сигурно съм, че ще измисля *нещо*, което можем да направим заедно.

Шон остави слушалката и погледна към прозореца на мизерния motel, който вече не можеше да си позволи.

– Страхувах се, че ще каже точно това – мрачно промърмори той.

7

Жената изглежда добре, призна пред себе си Шон. Безупречна прическа и грим, къса и плътно прилепнала рокля, високи тънки токчета, придаващи подходящата височина на дребната ѝ, но стройна фигура. Бедрата ѝ бяха стегнати и твърди, а бюстът голям и абсолютно истински, което Шон знаеше от опит. Да, тя наистина изглеждаше добре. Дори страшно. Което обаче не събуди никакво вълнение у него.

Джоун Дилинджър, изглежда, го разбра, с бърз жест го покани да седне и напълни чашите с кафе.

– Отдавна не сме се виждали – любезно се усмихна тя. – Вероятно си заловил още куп серийни убийци.

– Не и тази седмица. – Той направи опит да отвърне на усмивката ѝ и разбърка захарта в кафето си.

– Как е онова заядливо момиченце, с което си в екип? Милдред ли беше?

– Казва се *Мишел* – натъртено отговори той, предизвиквайки леко повдигане на веждите ѝ. – Благодаря, добре е.

– Още ли работите заедно?

– Да.

– Явно е добра под прикритие, защото не я виждам.

Дойде ред на Шон да стане подозрителен. Дали вече беше научила за инцидента с Мишел? Джоун обичаше да държи нещата под контрол.

– Днес е заета – небрежно каза той. – По телефона ти споменах, че току-що се връщаме от Райтсбърг. Обадих ти се да попитам за някоя работа на парче, стига да се намира такава.

Джоун остави кафето, изправи се и закрачи напред-назад. Шон не беше сигурен защо го прави – може би за да му демонстрира за пореден път великолепната си фигура. Иначе умна и задълбочена, тя ставаше безкрайно елементарна в момента, в който нещата опираха до секс и интимни отношения. Обикновено слагаше знак за равенство между тях, но той подозираше, че използва първото като *заместител* на второто.

– Нека видим дали те разбирам правилно – тръсна глава тя. – Искаш от мен работа на парче, въпреки че ръководя голяма и солидна компания с куп опитни следователи, които решават всяка задача? И то след като не сме се виждали и чували повече от година?

– Вероятно съм усещал, че е по-добре да запазим дистанцията

помежду си.

Чертите ѝ се втвърдиха.

– Не ме улесняваш в желанието да ти помогна, Шон. И то никак.

– Защо ме каниш, ако нямаш намерение да ми помогнеш?

Тя седна върху бюрото и кръстоса крака.

– Не знам. Може би защото ми е приятно да те видя.

– Наистина имам нужда от работа, Джоун – изправи се той. – Ако не можеш да ми предложиш нещо, кажи. Не искам да ти отнемам от ценното време. – Шон остави кафето си на масичката и се обърна към вратата. Едва тогава Джоун слезе от бюрото и хвана ръката му.

– Почакай, хубавецо. Крайно време е да се научиш да понасяш момичешкото цупене. Така е по-честно. – Тя заобиколи и седна зад бюрото с делово изражение на лицето. В ръцете ѝ се появи някакъв договор. – Хвърли му едно око, нали си адвокат...

– Заплащането?

– Стандартните тарифи за този вид разследвания, достатъчно пари за ежедневни разходи и много добър бонус при успешно разрешаване на случая. – Очите ѝ пробягаха по фигурата му. – Изглеждаш ми доста отслабнал...

– На диета съм – промърмори разсеяно Шон, забил поглед в документа.

– Ясно – кимна тя.

Той изчете договора, положи подписа си под него и вдигна глава.

– Мога ли да видя досието?

– А какво ще кажеш да те покания на обяд и да обсъдим нещата? – контрира Джоун. – Аз имам някои идеи, а ти трябва да подпишеш още няколко документа. Същото трябва да направи и партньорката ти.

Шон незабавно се стегна.

– По този случай ще работя без нея.

Джоун замислено почука с молива си по плота, помълча малко, после подхвърли:

– Добрата стара Милдред е заета с друго, така ли?

– Казва се *Мишел*

Отидоха да обядат в „Мортънс“ с идеята да обсъдят подробностите по договора, макар че отначало Шон предпочете да обърне повече внимание на пържолата си.

– Зарязахме диетата, а? – подхвърли тя, наблюдавайки усилената му работа с ножа и вилицата.

– Сутринта пропуснах закуската – безсрамно излъга той. – И доста

огладнях.

– Май наистина е така – иронично се усмихна тя. – Добре, нека разгледаме случая. Предупреждавам те, че може да се окаже голямо предизвикателство. Подозрителна смърт на мъж на име Мънк Тюринг. Тялото му е открито на територия на ЦРУ близо до Уилямсбърг, щата Вирджиния. Убийство или самоубийство. Ти трябва да определиш кое от двете. Ако е убийство, ще се наложи да потърсиш причините и – най-главното – извършителя.

– За ЦРУ ли е работил Тюринг?

– Не. Чувал ли си за Бабидж Таун?

Шон поклати глава.

– Какво е това?

– Обясниха ми, че става въпрос за нещо като мозъчен тръст с огромни възможности за нови идеи в областта на търговията и бизнеса като цяло. Тюринг е работил там като физик. Предстои ти доста деликатно разследване, защото убийството е станало на територия на ЦРУ, а следствието е поето от ФБР по силата на факта, че престъплението е извършено на територия, която е държавна собственост. Фирмата разполага с няколко опитни ветерани, на които бих могла да възложа разследването. Но предпочитам да използвам теб, защото си по-добър.

– Благодаря за доверието. А кой е клиентът?

– Хората на Бабидж Таун.

– Кои са те?

– Ще трябва сам да разбереш. Приемаш ли?

– Спомена за някакъв бонус...

Тя се усмихна и потупа ръката му.

– В брой или като професионални услуги?

– Да чуем първо за парите в брой.

– Според вътрешния ни правилник обикновено делим парите с оперативните агенти в съотношение шейсет на четирийсет. – Джоун наклони глава и го погледна в очите. – Вероятно помниш как работихме последния път. Но тогава ти отказа да вземеш парите, които ти се полагаха, и ги остави на мен. И до ден-дневен не разбирам защо го направи...

– Да речем, че така е било по-безопасно и за двамата ни – въздъхна той. – Но доколкото си спомням, ти възнамеряваше да използваш тези пари за оттеглянето си...

– Така беше. Но се оказа, че имам проблеми с харченето. По тази причина продължавам да съм в месомелачката.

– За каква сума става въпрос в случай на успех в разследването? И

колко бързо ще бъде изплатена?

– Малко е сложно, защото е свързано с формули – въздъхна Джоун.
– Достатъчно е да ти кажа, че става въпрос за наистина големи пари. –
Очите ѝ пробягаха по фигурата му. – Предполагам, че ще позагладиш
косъма.

Шон се облегна назад и набоде на вилицата си един варен картоф.

– Да смятам ли, че проявяваш интерес? – попита Джоун.

– Не само проявявам интерес, но и приемам – отвърна той и взе в
ръце дебелия папка. – Благодаря за обяда, а и за поръчката.

– Ще уредя пътуването ти дотам – кимна тя. – Какво ще кажеш за
след два дни?

– Устройва ме. Трябва ми малко време да си подредя нещата.

– И да се сбoguваш с Милдред?

Шон отвори уста, но Джоун го изпревари и плъзна един плик на
масата.

– Аванс за разходите – отвърна на безмълвния му въпрос тя. – Убе-
дена съм, че имаш нужда от него.

Той се взря в чека, прибра го в джоба си и промърмори:

– Задължен съм ти, Джоун.

– Дано си искрен – прошепна тя, изпращайки с поглед отдалечава-
щата се фигура.

Мишел мълчаливо разглеждаше бравата, очаквайки всеки момент да се появи поредният служител на клиниката с бележник в ръце, прес-торено загрижена физиономия и поредица от любезни въпроси. Тук дните си приличаха като близнаци. Закуска, сеанс с психиатър, обяд, време за физически упражнения, нов сеанс, час лично време, после нова психиатрична интервенция. Главната цел на специалистите беше овладяване на емоциите ѝ, укротяване на самоунищожителното насилие, властващо в душата ѝ. После идваше ред на вечерята, едно-две хапчета, които имаше право да откаже, и лягане. Тя предпочиташе да взема хапчетата, защото те ѝ помагаша да спи добре и да не сънува онова, което я очакваше на следващия ден в този ад.

Бравата не помръдваше. Тя бавно се надигна и огледа лишеното от прозорци помещение с ярко боядисани стени. Залюля се на пети и пръсти, напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна, подлагайки на тест пукнатите си ребра.

До този момент почти не се беше замисляла за събитията в онзи бар. Но поведението ѝ безспорно беше глупаво. Толкова глупаво, че дори не успя да се самоубие. *Нима е възможно човек да оцени собствената си негодност?*

Вратата се отвори и тя се обърна. В стаята влезе Хорейшо Барнс, облечен в обичайните си протъркани джинси, маратонки и черна тениска с Джими Хендрикс с китара. Изобщо не си беше направил труда да потърси обичайната за заведението бяла престилка. След постъпването ѝ в клиниката бяха разговаряли няколко пъти, но без да засягат нищо специално. Тя започваше да мисли, че този човек не е особено умен или пък просто не му пука дали тя ще се оправя, или не. *А на мен пука ли ми?*

Вместо обичайния бележник под мишницата му се виждаше портативен магнетофон.

– Нали нямаш нищо против? – погледна я извинително Хорейшо. – Страхувам се, че ставам жертва на преждевременна деменция. Понякога трябва да се сетя къде е вратата, за да успея да изляза навън...

– Все ми е тая – сви рамене Мишел.

Хорейшо прие отговора с добродушна усмивка, включи магнетофона и го сложи на масата пред нея.

– Как сме днес?

– *Ние* сме добре, а *вие* как сте, мистър Барнс?

Психологът се усмихна на заядливия ѝ тон и невъзмутимо отвърна:

– Хорейшо. Баща ми настояваше да му викам „докторе“.

– Какъв доктор е бил?

– Беше завеждащ психиатрично отделение в Харвардската университетска болница. Доктор Стивън Коули Барнс. Ама аз му виках Стиви.

– Харвард значи... Много впечатляващо. А ти как не си станал доктор?

– Баща ми искаше да стана психиатър. Беше планирал всичко вместо мен. Кръстил ме Хорейшо на някакъв далечен роднина на семейството, живял по колониално време. Надявал се името да придаде някаква историческа тежест на живота ми. Представяш ли си? Не искам да ти казвам какви неприятности си имах в училище. А в гимназията ми викаха „курва“ или „плъх“ само защото старецът ми е проявил тоя тъп снобизъм. Затова отидох в Йейл и станах психоаналитик.

– Разбунтувал си се значи?

– В известен смисъл, да. От болничния ти картон разбирам, че си прекарала неспокойна нощ.

Мишел дори не мигна от рязката смяна на темата.

– Не ми се спеше – кратко отвърна тя.

– Кошмари – кимна Хорейшо. – Принудени са били да те събудят.

– Не си спомням.

– Затова съм тук. Ще ти помогна да си спомниш.

– А защо трябва да си спомням кошмари? – скръсти ръце Мишел.

– Ще се изненадаш, когато откриеш колко много неща ни казват кошмарите – меко промълви Хорейшо. – Самият аз стигам до най-добрите си психологически заключения именно когато ме събуди някой гаден кошмар.

– А ако не желая? Това брои ли се?

– Разбира се. Желаяш ли да анализираш кошмарите си?

– Не съвсем.

– Добре. Направих си труда да проверя дневника, в който се записват отклоненията в поведението ти. Попитала си доктор Рейнолдс дали у дома удовлетворяват сексуалните му желания. Имаш ли нещо против да ми обясниш защо си му задала този въпрос?

– Защото все надничаше под халата ми, особено когато си кръстосвах краката. Ако забелязваш, вече нося панталони.

– Е, такъв ми бил късметът – съкрушено въздъхна Хорейшо и

отново смени темата. – Дай сега да поговорим за причините, които те отведоха в онзи бар.

– Нали вече го обсъждахме? В продължение на три дни, ако не греша...

– Подигравай се колкото щеш. Но нали трябва да оправдая заплата-та си?

– Добре – въздъхна Мишел. – Влязох да изпия едно-две питиета. Ти защо ходиш по заведения?

– По-добре да не знаеш. Само ще посоча, че имам запазени столчета край бара в единайсет различни щата.

– Влязох да пийна нещо – повтори Мишел.

– А после какво стана?

– После участвах в сбиване и ме претрепаха. Такива сбивания са ежедневие в цяла Америка. Е, стига ли да си оправдаеш заплатата?

– Била ли си и преди в този бар?

– Не. Обичам новите места. Авантюристка според дефинициите в дебелите ви книги.

– И аз съм такъв. Но да влезеш посред нощ в заведение в най-престъпния квартал на Вашингтон си е чиста лудост! Мислиш ли, че си направила добър избор?

– Излезе, че не е добър – сладко му се усмихна тя.

– Познаваше ли горилата, с която се сби?

– Не. Честно казано, дори не съм сигурна как тръгна всичко.

– В такъв случай започвай, Мишел. Искам истината, цялата истина.

– Какво означава това?

– Според показанията на един куп свидетели ти си отишла при най-голямата горила в заведението, потупала си го по рамото и си му нанесла най-гадния ритник, който някой някога е виждал.

– Вероятно си наясно, че свидетелските показания се отличават с изключителна неточност.

– Шон е разговарял с човека, когото си нападнала.

Мишел трепна от неочакваната новина, но бързо се съвзе.

– Така ли? А защо?

Но Хорейшо не захвапа въдицата.

– Онзи му е казал някои интересни неща. Искаш ли да ги чуеш?

– Виждам, че изгаряш от нетърпение да ме запознаеш с тях – направи се на отегчена Мишел. – Хайде, давай.

– Признал, че си му позволила почти да те убие...

– Сбъркал е – спокойно отвърна тя. – Просто направих погрешно

движение и той ме спипа. Точка по въпроса.

– Сестрите казаха, че снощи си викала на сън. „Сбогом, Шон“ или нещо подобно. Защо не му кажеш, ако искаш да сложиш край на партньорството си с него? Или предпочиташ аз да му кажа?

– Не, не, аз просто... – Мишел изведнъж млъкна, усетила капана. – Откъде да знам какво съм викала? Нали съм спала!

– Виж какво, аз съм един от най-добрите анализатори на сънища – въздъхна Хорейшо. – А кошмарите ги интерпретирам напълно безплатно. Имаш късмет, че изобщо се занимавам с теб, но тази седмица бизнесът е в застой.

Мишел извъртя очи.

– Ти вярваш на Шон, нали? – невъзмутимо попита Хорейшо.

– Колкото на всеки друг! – троснато отвърна тя. – Коего не е много, особено напоследък.

– *Напоследък* значи. Какво се е променило за теб напоследък?

– Виж какво, ако продължаваш да се хващаш за всяка дума, ще спра да разговарям с теб! – заплашително го изгледа Мишел.

– Добре, разбрах. Доколкото ми е известно, родителите ти не знаят, че си тук. Искаш ли да се свържем с тях?

– Не! – почти изкрещя тя, после светкавично се овладя и добави: – Слушай, човек се обажда на родителите си, когато го повишат или получи някаква награда, а не когато го затворят в лудницата!

– Защо тогава прие да дойдеш тук?

– Защото Шон каза, че трябва да го направя, за да не ме вкарат в затвора!

– Да избегнеш затвора значи... Това ли е единствената причина, или има и нещо друго?

Мишел се облегна назад и подви дългите си крака под себе си.

През следващите двамадесет минути тя мълча, Хорейшо – също. Седеше срещу нея и гладеше брадичката си. Накрая изключи магнетофона и се изправи.

– Утре ще дойда пак. Но ако имаш нужда от мен, можеш да ме потърсиш по телефона. Ако не вдигна, значи съм в любимата си кръчма или пък се занимавам с някоя друга откачалка като теб.

– Съжалявам, че сеансът претърпя пълен провал – иронично подхвърли Мишел. – Надявам се, че въпреки всичко ще ти платят.

– О, няма начин да не ми платят. Но според мен сеансът ни беше истински динамит.

– Как така? – объркано го погледна тя.

– Защото през последните двайсет минути ти мълчеше и обмисляше причините, поради които прие да дойдеш тук. Ще продължаваш да го правиш и след като си тръгна, защото нямаш друг избор. За мен това е една огромна крачка напред. – Хорейшо тръгна към вратата, но после спря и се обърна. – И искам да те предупредя за нещо, което ти предстои...

– Какво е то? – войнствено го изгледа Мишел.

– За вечеря ще ти поднесат стек „Солсбъри“, но ти го откажи и си поръчай нещо друго. Стекът е адски гаден и според мен изобщо не го правят от месо. Мисля, че вътре слагат някакви химикали, като онези, с които руснаците са карали дисидентите да пропеят...

Мишел го изчака да си тръгне, седна на пода и опря гръб в стената.

– Защо съм тук? – изкрещя тя, вдигна силния си крак и го стовари върху стола.

Когато в стаята се появи дежурната сестра, столът си беше на мястото, а Мишел стоеше права.

– Разбрах, че стекът е гаден – любезно промълви тя.

– Наистина е гаден – объркано кимна сестрата. – Искаш ли сандвич с фъстъчено масло?

– Не, искам двойна порция стек! – отсече Мишел и тръгна към вратата.

– Лакомията ще те погуби – извика след нея сестрата.

Можеш да се обзаложиш, че е така.

По-късно вечерта Мишел лежеше по гръб на матрака, а гранясалата подметка, наречена стек „Солсбъри“, изгаряше стомаха ѝ. За да се отърве от нея, трябваше или да предизвика повръщане, или да излезе на разходка. Поради доброволното постъпване в клиниката тя се радваше на относително свободно придвижване и в момента беше по-склонна да се поразходи, вместо да прегръща тоалетната чиния. Малко бяха пациентите, които се радваха на свобода. Наблизо имаше усамотена и строго охранявана сграда, която хората от персонала наричаха „Кукувичето гнездо“.

В мига, в който се готвеше да излезе, вратата се отвори и на прага се появи съквартирантката ѝ Черил. В това заведение не се използваша фамилни имена. Черил беше мършава, около четирийсет и пет годишна, с посивели кичури коса, обрамчили изпосталялото ѝ лице. В ръката си държеше сламка за пиене, която час по час поднасяше към устните си. Мишел не знаеше защо е в клиниката, но предполагаше, че престоят ѝ има нещо общо с анорексията.

Черил седна на леглото си и засмука сламката.

Нищо чудно, че имам кошмари, мрачно си помисли Мишел.

– Как си, Черил?

Засмукващите звуци стихнаха за миг, после отново започнаха.

Мишел нетърпеливо закрочи напред-назад. Много ѝ се искаше да звънне на Шон, но не знаеше какво да му каже.

Може би: *Съжалявам за оная история в бара, вече съм добре, ела да ме вземеш...*

Обзета от отчаяние, тя се обърна към жената на леглото и подхвърли:

– Ама и тоя стек на вечеря си го биваше, а? Имам чувството, че съм погълнала автомобилна гума!

Черил ѝ обърна гръб и засмука сламката още по-звучно.

Мишел въздъхна, излезе в коридора и се насочи към малкия гимнастически салон. По очевидни причини всички уреди бяха заключени. Те можеха да се използват само под строго наблюдение от страна на персонала. Все пак на пода тъмнееше голяма гумена топка, която беше останала навън вероятно поради липса на място. Тя легна върху нея и започна серия упражнения за корема и бедрата. След трийсет минути се

почувства по-добре. Беше й приятно отново да използва мускулите си. Но нощта беше дълга.

Тръгна обратно към стаята си. В коридора се размина с други двама пациенти, придружавани от медицинска сестра. След завоя се сблъска с един от яките санитарите, който спря и я огледа.

– Имаш ли нужда от помощ, Мишел?

Беше на около петдесет, с късо подстригана руса коса и добре оформено коремче. Под зелената му престилка проблясваха три дебели златни верижки, а на табелката на ревера му пишеше „Бари“.

Тя не хареса тона, с който беше зададен въпросът, но това вероятно се дължеше на враждебното й отношение към околните. Той протегна ръка и докосна лакътя й.

– Може би се нуждаеш от помощ, за да се прибереш в стаята си. Няма да е трудно да уредим един извънреден сеанс на съквартирантката ти...

– И сама ще се оправя! – дръпна ръката си тя и забърза по коридора. На ъгъла отметна коса и се обърна, усетила погледа му. Бари наистина я гледаше и се усмихваше.

Изтича обратно, влезе в стаята и затръшна вратата след себе си. Черил продължаваше да смуче сламката. Мишел легна на своя матрак и заби очи във вратата. Тук стаите не се заключваха, вероятно за да се попречи на пациентите да се барикадират. Което означаваше, че всеки можеше да влезе, включително и хора като Бари.

Час по-късно осветлението угасна, но очите на Мишел останаха заковани във вратата. Напрягаше слух да долови прокрадващите се стъпки на човек с лоши намерения. Някъде към един след полунощ тя най-сетне тръсна глава. *Той само докосна ръката ти, по дяволите! Подхвърли някакво смътно предложение!* Дали към другите й здравословни проблеми не се прибавяше и параноята? Не, въздъхна тя. *Аз нямам здравословни проблеми!*

В два сутринта се събуди от стъпки в коридора. Бавно се надигна до седнало положение и хвърли поглед към леглото на Черил. Смукачката на сламки спеше дълбоко. Мишел отметна завивките и бързо обу маратонките си. Миг по-късно вече беше в коридора. През нощта в клиниката дежуреха малко хора, а фирмата за охрана нямаше особено желание да обхожда огромния периметър.

Тя тръгна подир заглъхващите стъпки в съседния коридор. Някъде пред нея се отвори врата, която тихо се захлопна. Тя безшумно се промъкна напред и напрегна слух. После изведнъж замръзна от друг звук,

който се разнесе зад нея. Обърна се и светкавично се шмугна в съседния коридор.

Няколко секунди по-късно покрай нея се прокрадна Бари – санитарят със златните ланци на шията. Без да я забележи в мрака, той се насочи към стаята, чиято врата се захлопна преди малко. Мишел се обърна и хукна към стаята си.

10

На сутринта се върна във въпросната част на сградата. Две неща ѝ направиха впечатление: аптеката в дъното на коридора и красивата, добре облечена жена, която изкараха на инвалидна количка от стаята ѝ.

По-късно през деня се проведе редовният ѝ сеанс с Хорейшо.

– Имаше ли кошмари снощи? – попита той.

– Не, всичко беше спокойно. Я ми кажи, знаеш ли нещо за жената с инвалидна количка в източното крило?

Хорейшо вдигна глава от записките си.

– Да, знам. Какво те интересува?

– Коя е тя?

– Не е от моите пациентки. Но и да беше, пак нямаше да ти кажа нищо за нея. Нали разбираш – лекарска тайна. Това е причината, поради която не говоря с никого и за теб. Е, ако някой ми предложи дебела пачка, може и да се навия... Спазвам етиката, но не съм глупак.

– Но вече си го направил – изтъкна Мишел. – Говорил си с Шон за моето състояние.

– След като ти подписа специална декларация в този смисъл – засега я Хорейшо.

– Добре, кажи ми само защо тази жена е в инвалидна количка. При нея не става въпрос за психическо заболяване, нали?

– Може и да става – поклати глава той. – Но вече ти казах, че тя не е моя пациентка. Защо питаш?

– От любопитство. Тук човек няма кой знае какви развлечения.

– Права си. Затова дай да се концентрираме върху подобряването на състоянието ти.

– Добре. Какво е менюто за днес?

– Слава богу, че в него не фигурира стек „Солсбъри“, но и спагетите им са доста противни. Вчера приключихме дискусиите по въпроса защо си тук. Какви са твоите заключения?

– Не са много, защото бях заета.

– Заета ли? – изненадано я погледна Хорейшо. – Нали току-що каза, че ти е било скучно?

– Добре де, тук съм, защото искам да се оправя.

– Наистина ли искаш, или го казваш просто ей така?

– Не знам. Кой отговор предпочиташ?

– Аз мога да си играя с всички отговори, Мишел. Но така само ще си губим времето.

– Това ли си казал на Шон? Че аз му губя времето и парите? Наясно съм, че той плаща за лечението.

– Какво значение има за теб?

– Виж, аз знам, че се опитва да ми помогне. Той е добър човек, но...

– Какво „но“?

– Мисля, че може да губи времето и парите си за подобри неща.

– Тоест да те захвърли на произвола на съдбата ли? Ти какво, мелодрами ли ми разиграваш? И това ли трябва да търпя като част от лечението ти? – Хорейшо се усмихна, за да смекчи остротата на забележката си.

Мишел насочи смутения си поглед в пода.

– Сигурна ли си, че добре познаваш Шон? – подхвърли след кратката пауза Хорейшо.

– Разбира се. Преживяхме заедно доста опасни мигове.

– Той казва, че няколко пъти си му спасила живота.

– Както и той моя – бързо добави Мишел.

– Ако ти наистина познаваш Шон толкова добре, колкото твърдиш, значи знаеш, че той никога няма да те изостави.

– В момента съм като камък на шията му и нищо повече.

– Той ли ти го каза?

– Не, разбира се. Никога не би споделил подобно нещо. Но аз не съм глупачка.

– Имали ли сте някога интимни контакти?

Въпросът бе толкова неочакван, че Мишел зяпна.

– Стандартно питане, Мишел, нищо повече – успокои я Хорейшо. – За да мога да ти помогна, трябва да знам каква е ролята на близките хора в живота ти. А сексуалните отношения играят изключително важна роля както в положителния, така и в отрицателния смисъл на думата.

– Никога не сме имали подобни отношения – отговори с равен глас Мишел.

– Ясно. А ти изпитвала ли си желание да правиш секс с него?

– Не можеш да ми задаваш такива гадни въпроси! – избухна Мишел.

– Мога да ти задавам всякакви въпроси. А ти ще решиш дали да отговориш.

– Този изобщо не го разбирам.

– Стига, стига. Той не е чак толкова труден. Шон Кинг е висок и хубав мъж, умен и смел, честен и почтен... – По лицето на Хорейшо се разля широка усмивка. – Ако питаш мен, на тези качества се придава прекалено голямо значение в реалния живот, но кой съм аз, за да съдя? Освен това, той е *добър* човек – както ти правилно отбеляза. А ти си млада и привлекателна. Двата работите заедно.

– Да работиш с някого не означава, че непременно трябва да спиш с него.

– Тук си абсолютно права. Значи мога да заключа, че никога не си мислила да стигнеш до интимност с Шон, така ли? – Усмивката отново се появи. – Трябва да бъде сигурен, защото на този въпрос има още куп отговори...

– Господи! Защо имам чувството, че съм подложена на кръстосан разпит?

– Подложена си на нещо по-сложно – на разпит, при който сама си задаваш въпросите. Никой юрист в съдебната зала не може да те подложи на по-тежко изпитание. Значи никога не си имала интимни чувства към големия мечок?

– Добре, докторе. Продължавай с гадните си въпроси.

– Това ми казва много. Благодаря ти.

– Няма за какво. А сега, след като приключихме с Шон, вероятно ще попиташ дали съм имала желание да спя с баща си...

– Да поговорим по въпроса – съгласи се Хорейшо.

– Стига де! Казах го на майтап.

– Разбирам. Но все пак искам да те попитам какви са отношенията ти с баща ти. Вероятно добри, нали?

– Не добри, а отлични! Той беше полицейски началник, в момента е пенсионер. Двата с майка ми са на Хавайските острови, карат втори меден месец. Това е причината, поради която не желая да ги безпокоя. Ако разберат къде съм, веднага ще се върнат.

– Проявяваш забележителна загриженост – отбеляза Хорейшо, без да споделя, че вече го е чул от Шон. – Как мислиш, те ще се изненадат ли, ако научат, че си тук?

– Ще бъдат *смаяни*!

– Чух, че и братята ти са полицаи. Никога ли не си мислила да си вадиш хляба по друг начин?

– Наистина не съм – сви рамене Мишел. – Разбира се, исках да стана професионална спортистка, но то си беше само мечта.

– Не се подценявай – поклати глава Хорейшо. – Ти си първата

олимпийска медалистка, която лекувам. Шон ми каза, че си спечелила сребърен медал по гребане.

– Вярно е – кимна Мишел и на устните ѝ се появи бледа усмивка. – Беше страхотно. Тогава бях убедена, че това върхът в кариерата ми. – Замълча за миг, после тихо добави: – И май наистина е така...

– После си била полицай за известно време, след което си постъпила в Секрет Сървис. Някакви специални причини за тази промяна?

– Всичките ми братя са ченгета. Мислех, че ще бъде страхотно да стана федерален агент.

– А баща ти нямаше нищо против, така ли?

– Абсолютно нищо. Всъщност той не беше особено доволен от решението ми да стана полицай. Беше убеден, че е доста опасна професия за единствената му дъщеря.

– Ти как го прие?

– С разбиране. Все пак бях сладкото момиченце на татко. А мама изобщо не одобряваше професията ни. Но го направих вероятно защото от малка съм свикнала да бъда независима.

– Сигурно ще бъдеш *смаяна*, ако ти кажа, че вече успях да диагностицирам този факт – усмихна се Хорейшо. – Да разбирам ли, че много обичаш родителите си?

– Бих направила всичко за тях!

Хорейшо ѝ хвърли любопитен поглед, но се въздържа от коментар.

– Ще ми разрешиш ли да поговоря с тях относно състоянието ти? – попита той.

– Не! В никакъв случай!

– А с някой от братята ти?

– Само с Бил. Той е най-големият, работи като полицай във Флорида.

– Както заповядате, милейди.

– Бих предпочела да не съм тук! – мрачно каза Мишел.

– Свободна си да напуснеш, когато пожелаеш. Ако такава е желанието ти. Продължаваш с независимия живот, останалото да върви по дяволите. Никой не може да те спре. Вратата е ей там, насреща.

Настъпи продължително мълчание.

– Засега ще остана – промълви най-сетне Мишел.

– Много добър избор, Мишел – погледна я сериозно Хорейшо.

Приключиха разговора и той я изведе навън. В коридора се разминаха с Бари, който изобщо не ги погледна.

– Знаеш ли нещо за този тип? – тихо попита Мишел.

- Почти нищо. Защо питаш?
- Просто от любопитство.
- Защо ли не ти вярвам?
- Нима се съмняваш в моята искреност, Хорейшо?
- В главата ми се въртят по-конкретни изрази. Като изпечена лъж-
киня например.

Полуостров Бийл представлява парче земя, врязано в река Йорк от страната на окръг Глостър – някъде по средата на пътя между Клей Банк и Уайкомико в една от най-живописните части на щата Вирджиния. Както повечето места в този щат, Бийл бил населен в периода на ранния колониализъм и споделил славата на зараждащата се нова държава, наречена Съединени американски щати. Едно от най-важните събития, довели до създаването на тази държава, се случило през 1781 г. в Йорктаун, само на петнайсетина километра на юг. Там британският генерал Корнуолис предал сабята си на Джордж Уошингтън, а хиляди англичани – на младата и зле въоръжена американска Континентална армия. На практика това сложило край на Войната за независимост, спечелена от янките, които до този момент винаги били губили всяко сражение.

На пустите преди войната земи бързо започнали да никнат огромни плантации. Благосъстоянието им зависело изцяло от докараните тук десетки хиляди роби. Но само сто години по-късно изтощената земя и Гражданската война сложили край на безметежното съществуване на южняшката аристокрация.

Втората вълна на оживление заляла района по време на индустриалната епоха. Новоизлюпените капиталисти били привлечени от спокойствието и чистите води на река Йорк, отличните възможности за риболов, умерения климат и пасторалното провинциално спокойствие. Районът бързо печелел славата на здравословен курорт главно заради постоянния топъл бриз и необятните борови гори, които имали благотворно въздействие върху туберкулозата.

Примерът на първите известни фамилии, избрали това място за почивка и разтоварване, бързо бил последван и от други. В резултат били построени шест частни железопътни линии, идващи от север; други три, от запад, стигали непосредствено до полуострова от червеникава вирджинска глина, над който полъхвал прохладен ветреца.

Днес, десетилетия по-късно, много малка част от тези каменни, дървени или тухлени дворци са оцелели или са все още в частни ръце. Няколко от тях са превърнати в мотели за по-малко платежоспособните туристи, но има и такива, които са модерни хотели за богатите. Огромната част обаче са се превърнали в руини – любимо място за игра на хлапетата през дългите и задушни летни дни.

От другата страна на реката, на територията на окръг Йорк, правителството на Съединените американски щати е оставило своя отпечатък чрез Кемп Пиъри, център за доставки на флота и оръжеен арсенал. Тези три правителствени учреждения заемат цялото крайбрежие – чак до областния център Ричмънд. Говори се, че обитателите на свръхсекретния тренировъчен център на ЦРУ в Кемп Пиъри, известен като „Фермата“, разполагат с технологии, които могат да определят цвета на очите на човек на противоположния бряг, включително и през нощта. Местните жители отдавна са убедени, че всеки, който се доближи на шест километра от центъра, автоматично става обект на наблюдение от космоса. Никой не е доказал този факт, но няма турист в околността, който да не чуе тази история поне три пъти по време на престоя си.

Но Бийл бе устоял на резките икономически промени и капризите на богатите. Обикновените граждани живееха спокойно – малко или повече като всички останали граждани на страната. С едно изключение: Бабидж Таун.

Малкият самолет на Шон плавно докосна асфалта на дългата писта, витлата рязко намалиха обороти. Към него се приближи тъмносин хамър и чернокожият шофьор в униформа на частна охранителна фирма му помогна за багажа.

Шон се облегна на удобната седалка и насочи мислите си към срещата с Мишел, състояла се малко преди излитането. Хорейшо му разреши да я види, но не пропусна да го инструктира и на свой ред пожела да разгледа джипа и личните вещи на Мишел. Те вече се намираха в апартамента, който Шон нае веднага след като получи аванса от Джоун.

– Ще се наложи да носиш маска и ръкавици – предупреди го той. – А не е зле и да провериш кога за последен път си се ваксинирал против тетанус.

Мишел го чакаше в стаята за посещения на клиниката. Видът ѝ го обнадежди. Лицето ѝ изглеждаше почти както преди, наскоро измитата коса се спускаше на вълни, дрехите ѝ бяха спретнати и чисти. Надеждата му нарасна, когато тя го прегърна за добре дошъл, изслуша го и отговори на въпросите му кратко и ясно.

– Колко ще останеш в тоя Бабидж Таун? – попита тя, след като научи за ангажмента му.

– Все още не знам. Намира се на майната си, ще стигна дотам с частен самолет, който ми уреди Джоун. Пътуването с кола е прекалено дълго.

– А как е параноичната ти *бивша* приятелка Джоун?

Въпросът беше зададен язвително, но той го прие като още едно доказателство, че Мишел е по-добре.

– Няма да пътува с мен, ако точно това имаш предвид. Отивам при някакъв тип на име Лен Райвест, който е началник на охраната в Бабидж Таун. Преди време двамата с Джоун са работили заедно и именно той е препоръчал фирмата ѝ.

– Доколкото разбрах, става въпрос за убийство.

– Все още не знаем дали е така. Жертвата се казва Мънк Тюринг, който е работел там.

– А какво по-точно представлява Бабидж Таун?

– Описаха ми го като мозъчен тръст, чиито разработки имат най-вече приложение в практиката. Според Джоун обаче там се занимават със секретни разработки.

– Кой го ръководи?

– Човек на име Чамп Полиън.

– Мънк? Чамп?

– Знам, че звучи шантаво – въздъхна Шон. – Но нямаше как да откажа парите, които предложиха.

– С тях ли плащаш престоя ми тук? Отлично знам, че застраховката ми не може да го покрие.

– Ти гледай да се справиш, а останалото е моя работа – тръсна глава той.

– Оправям се, чувствам се добре. – Мишел се огледа и понижи глас: – А и тук стават някои странни неща.

– Странни неща ли? – учудено я изгледа Шон. – Какви?

– Подозрителни шумове през нощта. Разни типове се появяват там, където не би трябвало да бъдат.

Шон изпусна въздуха от гърдите си и поклати глава.

– Ще ми обещаеш ли да стоиш настрана? Ще бъда далеч, без възможност да ти помогна.

– Кой го казва, господи! Заминаваш някъде из пущинаците, за да разследваш убийство. Аз трябва да се безпокоя за теб.

– Обещавам да внимавам.

– Като изляза оттук, ще дойда да ти помагам.

– Чух, че двамата е Хорейшо вече имате напредък.

– Не мога да понасям тоя кучи син!

– Аха, значи *наистина* имате напредък.

Няколко минути по-късно той се надигна с намерението да тръгне и тя се вкопчи в ръката му.

– Моля те да бъдеш внимателен, Шон! Обади се в момента, в който нещата започнат да излизат извън контрол. Веднага ще тръгна, обещавам!

– Ще си пазя гърба – обеща той.

– А кой ще те пази отпред?

– Не се притеснявай, ще се справя – отвърна той и насочи пръст в гърдите ѝ. – Но най-важното е *ти* да се справиш. Едва след това ще можем да възстановим добрия си екип, движен от борбата между противоположностите.

– С нетърпение очаквам този момент.

– Аз също – тихо промълви той.

В момента, пътувайки към Бабидж Таун, той наистина чувстваше липсата ѝ. Но партньорката му трябваше да извърви дълъг път към пълното си възстановяване и Шон дълбоко се терзаеше от мисълта, че тя няма да успее.

Колата следваше извивките на река Йорк. Ято птици се вдигна от близките храсти, почти едновременно с него стадо сърни пресече асфалта. Последната от тях се размина на сантиметри с дебелия броня на джипа и Шон веднага си представи как разклонените рога пробиват стъклото и го приковават към кожената седалка на хамъра.

– Има ги много по това време на годината – отегчено промърмори шофьорът.

– Да не би да означава, че ни застрашава внезапна смърт? – сопна се Шон.

Вдясно от пътя се появи голо поле, пресечено от коритото на река-та. В далечината отвъд него се очертаваше висока мрежеста ограда с два реда бодлива тел в горния край. Пространството пред нея беше осеяно с предупредителни табели.

– Това ли е Кемп Пиъри? – попита той.

– Царството на шпионите. Наричат го „Фермата“.

– Бях забравил, че е в този район – подхвърли Шон. Изобщо не беше забравил, но се надяваше проявата на невежество да насърчи словоохотливостта на човека зад волана.

– Местните хора няма как да забравят – заяви той.

– Защо? – погледна го с усмивка Шон. – Да не би нощем да изчезват деца и домашни любимци?

– Не, но това лесно можеше да се случи и на самолета, с който пристигнахте. Бас държа, че е бил на мушката на някоя ракета земя-въздух до момента на приземяването си. Ако случайно беше навлязъл в

забранената зона, със сигурност щяхте да се приземите доста по-бързо от очакваното.

– Вероятно е така – кимна Шон. – Надявам се, че осигуряват доста работни места на местните хора.

– Да, ама и изнасят разни неща.

– Какво имате предвид?

– Отначало базата е била управлявана от флота. Обучавали са тюленни по време на Втората световна, като за целта са изгнали всички местни.

– Как така са ги изгнали?

– Ей така. По онова време тук е имало две градчета – Магрудър и Биглърс Мил. Моите баба и дядо са живели в Магрудър, но по време на войната са ги изселили в района на Джеймс Сити. След края на войната флотът се изтегля от базата, но в началото на петдесетте отново се връща. И оттогава до ден-днешен това е забранена територия.

– Интересно.

– Не и за моите старци. Едва ли е много приятно да загубиш дома си. Но военните винаги правят каквото си пожелаят.

– Е, сега би трябвало да сте спокойни, защото съседите ви от ЦРУ наблюдават внимателно района.

Човекът мрачно цъкна с език и Шон побърза да смени темата.

– Познаваш ли Мънк Тюринг? – попита той.

– Да – кимна шофьорът.

– И?

– И нищо. Не се различаваше от колегите си в Бабидж Таун. Прекалено умен, за да имаме общ език.

– А ти от колко време работиш тук?

– От две години.

– А защо им е охрана?

– Заради важните разработки.

– Например?

– Погрешен въпрос. Вече ви казах, че нямам общ език с тях. Работата им е свързана с числа и компютри. Ако ги попитате, може и да ви обяснят. – На лицето му се разля широка усмивка. – Разбира се, че ще ви го обяснят, но така, че нищо няма да разберете. – Шофьорът махна към предното стъкло. – Добре дошли в Бабидж Таун. Надявам се, че тук ще ви хареса.

12

Докато Шон се готвеше за разследването, Мишел изгаряше от нетърпение да започне своето. В столовата понесе таблата си към масата на жената с инвалидната количка, седна насреща ѝ и отвори бутилката с минерална вода.

– Здравсти, аз съм Мишел – представи се тя.

– Санди – протегна ръка жената. – За какво си тук?

– Склонност към самоубийство – открито отвърна Мишел.

– О, аз я имах в продължение на години – светна лицето на жената.

– Няма страшно, ще се справиш. Разбира се, ако преди това все пак не успееш да се самоубиеш.

Мишел плъзна очи по събеседницата си. Тя приближаваше петдесет, но личеше, че се поддържа. Дългата ѝ руса коса беше гладко сресана, над високите скули светеха живи лешникови очи, а бюстът ѝ беше като на младо момиче. Гримът и маникюрът ѝ също бяха безупречни. Беше облечена с панталон в цвят каки, маратонки и яркочервен пуловер, но ги носеше със самочувствието на жена, свикнала с много по-скъпи неща в живота. В гласа ѝ се долавяше южняшки акцент.

– А ти защо си тук?

– Депресия, какво друго! Моят психоаналитик твърди, че всички сме депресирани, но аз не му вярвам. Просто не вярвам, че някой може да изпитва това, което изпитвам аз.

– Изглеждаш съвсем добре.

– Мисля, че имам проблеми с обмяната. Нали в последно време е модерно да я обвиняваме за всичко? Но има моменти, в които нещо в мен прищраква и енергията просто се оттича от тялото ми. – Дойде ред на Санди да огледа новата си позната. – И ти изглеждаш добре. Нали не си симулантка?

– Не съм чувала за симулиране, когато става въпрос за физически наранявания – поклати глава Мишел.

– Много подсъдими твърдят, че преживяват емоционален стрес, психическа травма и други подобни неща. Престоят им в клиника винаги помага. А уреждането му никак не е трудно, стига да познаваш точните хора. Постъпваш, дават ти стая – някое хубаво гнезденце за почивка с размери три на два, – храна три пъти на ден плюс всички лекарства, за които се сетиш. За някои хора това е истинска нирвана. После

излизаш, явяваш се в съда и представяш съответния документ на съдията и заседателите. Психологичният ти свидетелства, че вече не можеш да имаш оргазъм или се страхуваш да напуснеш дома си – и хоп, получаваш благоприятна присъда плюс някое тлъсто обезщетение.

– Каква измама!

– Е, не искам да кажа, че няма хора, които са прецакани от закона.

По една случайност аз съм от тях.

Мишел стрелна с поглед краката й.

– Катастрофа?

– Преди двайсет и четири години ме простреляха в гръбначния стълб с деветмилиметров Glock – поясни с равен тон Санди. – Моменталната и необратима парализа в един миг превърна Санди от спортистка в пълен инвалид.

– Господи! – възкликна Мишел. – Как се случи?

– Оказах се на неподходящото място в неподходящото време. Точка по въпроса.

– Парализата ли е причината за желанието ти да се простиш с живота?

– С парализата нямам проблеми – тръсна глава жената и загадъчно добави: – Други са мръсотииите, които не мога да приема.

– Какви мръсотиии? – попита Мишел, но Санди само поклати глава.

– Не ми се говори на тази тема. Мислиш ли, че се оправяш?

– Рано е да се каже – сви рамене Мишел. – Във физическо отношение съм добре.

– Е, ти си млада и красива. Ще изчакаш да ти зараснат белезите и ще хванеш юздите на живота си.

– Как по-точно?

– Като си намериш мъж. Добър и богат мъж, който ще се грижи за теб. Използвай даденото ти от бога, скъпа. Но не забравяй, че всички около теб имат право на оцеляване. Не допускай грешката да си мислиш, че парите са си негови. Това е ужасна заблуда.

– От опит ли го казваш?

Санди въздъхна.

– Защо не дават да се пуши тук, по дяволите? В един глас твърдят, че никотинът е наркотично вещество, а аз си имам достатъчно други проблеми. На което отговарям да ми дадат цигарите и да ме оставят на мира.

– Но ти искаш да си тук, нали? – подхвърли Мишел.

– О, скъпа, всички желаем да сме тук – усмихна се Санди и лапна

две парченца аспержи.

Покрай масата им мина Бари, подкрепящ някакъв мъж, който едва се държеше на крака.

– Познаваш ли го? – кимна след него Мишел. – Казва се Бари.

Санди се вгледа в мъжа и кимна.

– Виждала съм го, но не го познавам. За съжаление всяко подобно заведение си има своя Бари.

– И преди ли си била тук?

– Не, но съм била в други клиници. Аз съм от редовните пациенти.

– Къде е домът ти?

– Със сигурност не там, където е сърцето ми, скъпа. А сега трябва да тръгвам, защото усещам първите пристъпи на мигрената. Не обичам да ме гледат в това състояние. Като нищо ще промениш мнението си за добрата стара Санди.

Количката бързо се отдалечи и Мишел остана сама, втрещена в чинията си.

След обяда тя предприе малка разходка, която я отведе до стаята на Санди. Мина бавно покрай вратата и надникна през правоъгълното прозорче. Санди спеше. Вероятно по този начин се бореше с мигрената. Мишел продължи до дъното на коридора и спря пред заключената и оборудвана с аларма врата на аптеката. През решетъчното прозорче се виждаше оплешивяващ мъж с бяла престилка, приведен над някаква рецепта. Той вдигна глава, срещна усмивката ѝ и намръщено ѝ обърна гръб.

– Добре де, няма да ти изпращам коледна картичка – промърмори под нос Мишел.

– Пак ли се разхождаш? – обади се някакъв глас зад гърба ѝ.

Тя бързо се обърна и срещна изпитателния поглед на Бари.

– Просто убивам времето.

– Лицето ти е по-добре. Страхотните скули започват да се очертават.

– Благодаря – кратко отвърна тя.

– По обед видях, че разговаряш със Санди.

– Изглежда приятна жена.

– Трябва да внимаваш с нея.

– О, ти я познаваш? – сбърчи вежди тя.

– Да кажем, че познавам хора като нея. Те могат да създават неприятности. А ти не искаш неприятности, нали?

– Никога не ги търся – излъга тя.

– Браво, така трябва – пренебрежително се усмихна той. – Виж, ако имаш нужда от нещо, не се колебай да ме потърсиш.

– Какво например?

Той прие въпроса с усмивка, в която се долавяше лека изненада.

– Абсолютно всичко. Отлично знам колко самотен може да се почувства човек на подобно място.

– Аз никога не се чувствам *чак* толкова самотна.

По-късно през деня Хорейшо Барнс се настани насреща ѝ с бележник в ръце.

– Днес ще караме без магнетофон, а? – иронично подметна тя.

– Натъпкал съм се с витамини – почука главата си той. – Всичко е тук, вътре. Между другото, успях да се свържа с брат ти.

– Какво каза той? – бързо се приведе напред Мишел.

– Прояви разбираема загриженост.

– Ти какво му каза?

– Само каквото беше необходимо.

– За бара?

– Защо трябва да му обяснявам, че си отишла да изпиеш едно питие и съвсем случайно си се сбила с Голиат?

– Престани да ме будалкаш. Каза ли му?

– Предпочитах да чуя какво *той* ще каже за теб – невъзмутимо отвърна Хорейшо и прелисти бележника си. – Той каза, че си като динамит, с неизчерпаема енергия и устрем, с които си засрамвала цялото ви семейство. Определи те като живо торнадо, но съм сигурен, че го каза с много обич.

– Бил винаги преувеличава.

– Не и в този случай. Но той каза и още нещо, което ми се струва интересно.

– Какво?

– Можеш ли да отгатнеш?

– Стига с игрите, за бога – въздъхна Мишел. – Просто ми кажи.

– Добре – кимна Хорейшо. – Той каза, че като малка си била страшно подредена. Всичко около теб е имало своето точно определено място, което е много необичайно за дете. Дори са се шегували с теб. А след това изведнъж си се превърнала в пълната си противоположност.

– Какво толкова? Просто съм го надживяла. На всеки може да се случи. И днес съм абсолютна мърла.

– Права си, че се случва. Но обикновено, когато си само на шест, това не става без причина, а още по-малко само за една нощ. Ако се бе случило в пубертета, изобщо нямаше да му обърна внимание. Всички тийнейджъри са разпилени. На тринайсет май нещо се обърква в някаква определена хромозома и започваш да живееш сред хаос и мръсотия и твърдо да се опълчваш срещу изискванията на родителите ти. А аз просто се питам какво те е тласнало натам далеч преди задействането на въпросната хромозома.

– На кого му пука? Беше толкова отдавна.

– В нашия случай дупката във времето е без значение. Важното е да разберем какво се е въртало в главата ти тогава.

– Знаеш ли, че никога не сме говорили за отношенията ми с един човек, който изби много хора. Аз не съм психоаналитик, но не мислиш ли, че има *връзка* със сегашното ми състояние?

– Добре, да поговорим за него – кимна Хорейшо.

Мишел се облегна назад и сложи ръце върху бедрата си.

– Всъщност нямам кой знае какво да кажа. Той беше мил и привлекателен, страшно надарен художник, изключителен спортист и ездач, с много интересна биография. Отнасяше се добре с мен, повдигаше самочувствието ми. Бракът му не вървеше. – Помълча малко и с мрачна ирония добави: – Фактически имаше само един недостатък: беше сериен убиец.

– А ти не си могла да повярваш, че такъв човек е успял да те измаме толкова лесно.

– Не е ли нормална реакция?

– Нормална е. Но трябва да се съобразим с факта, че повечето серийни убийци са и големи измамници. То е част от психологическата маска, с която прикриват истинската си същност и която им позволява да подбират жертвите си с голяма лекота. Типичен пример в това отношение е известният Тед Бънди.

– Благодаря, вече се чувствам по-добре – саркастично отвърна тя.

– И заради този единичен инцидент ти зачеркваш години на успешна професионална кариера, обръщаш гръб на здравия разум? Това нормално ли е?

– Изобщо не ми пука дали е нормално. Важно е как се чувствам.

– Мислиш ли, че си го обичала?

– Мисля, че бих могла да го обичам, но след известно време – отвърна след кратка пауза тя. – И всеки път, когато си спомня за него, ми се прииска да повърна или да прережа вените си. В крайна сметка

мръсникът се опита да ме убие и ако не беше Шон, със сигурност щеше да го направи.

– Шон Спасителя, а? Без съмнение ти си му била много благодарна.

– Разбира се.

– Но, доколкото съм осведомен, по същото време и той е имал връзка.

– Шон е голямо момче, може да прави каквото пожелае – безстрастно отвърна Мишел.

– Но се получава така, че и той е допуснал голяма грешка.

– Дано да го е разбрал – побърза да каже тя. – Всъщност убедена съм, че го е разбрал.

– Шон умен ли е според теб?

– Един от най-умните, които познавам.

– Но се е излъгал по отношение на онази жена.

– Разбра го обаче навреме и това му помогна. Докато аз си останах заблудена.

– А какво беше отношението ти към връзката на Шон с онази жена?

– Вече ти казах, той е голямо момче.

– Имах друго предвид.

– Чувствах се гадно, какво друго? – рязко отвърна тя. – Сега доволен ли си?

– Гадно, защото е предпочел нея пред теб?

– Май не си много тактичен – присви очи Мишел.

– Да приемем, че е така. Това ли е истината?

– Най-вече защото бях убедена, че се прави на глупак.

– Защо?

– Беше вещица. Бях наясно, че единствената й цел е да го сграбчи в ноктите си. Освен това беше и убийца, въпреки че така и не успяхме да го докажем.

– Подозираш, че е убивала хора, докато се е срещала с Шон?

Мишел се поколеба.

– Не мога да кажа такова нещо. Тя просто не ми харесваше.

– Което означава, че инстинктът не те е подвел по отношение на нея.

– Предполагам – въздъхна Мишел и се облегна назад. – Всъщност никога не съм се замисляла.

– Затова съм тук – кимна Хорейшо. – Да те накарам да се замислиш. А често става така, че пациентите допринасят за този процес, без дори да го съзнават.

– Как така?

– Ами както е станало в онзи бар. Част от теб иска да нарани някого, дори да го убие. Но друга част търси човек, който да те победи, да те накаже, включително и със смърт. В резултат си пребита, но все пак оставаш жива. Не вярвам, че си очаквала точно този резултат, когато си прекрачила прага на въпросния бар.

– Откъде си толкова сигурен? – предизвикателно попита тя.

– Сигурен съм, защото хората, които наистина са решили да умрат, прибегват до далеч по-надеждни средства – такива, от които няма връщане назад. – Пръстите му започнаха да се присвиват един по един. – Изстрел в главата, обесване, газ от кухненската печка, отрова. Такива хора не се нуждаят от помощ. Те искат да умрат и в повечето случаи успяват. А ти не си го искала, ето защо си жива.

– Да предположим, че си прав. Какво ще правим оттук нататък?

– Оттук нататък искам да си поговорим за шестгодишната Мишел Максвел.

– Я върви по дяволите! – извика Мишел, скочи и се втурна към вратата.

Хорейшо бавно завинти капачката на писалката си и доволно промърмори:

– Най-после си дойдохме на думата.

Пред Шон се издигаше масивна триетажна сграда, дълга шейсет-седемдесет метра. Тя беше обединила в себе си различни архитектурни стилове; на покрива се виждаха осем масивни комина и триъгълни прозорци. Имаше английска оранжерия, веранда в тоскански стил и крило с кубе, покрито с медни плочи. От Джоун знаеше, че сградата е била построена от Айзак Ранс Питърман, натрупал състояние в месопрееработвателната индустрия. Бе нарекъл сградата на дъщеря си *Гуендолин*. Името ѝ и в момента беше изписано над арката на входа. Една доста натруфена и помпозна Гуендолин с трудно определяема идентичност, помисли си Шон.

На павирания паркинг отпред имаше само една кола – лъскав черен мерцедес кабрио. Хамърът мина покрай униформения пазач на портала и плавно спря до него.

Няколко минути по-късно багажът на Шон беше пренесен в стаята за гости, самият той бе поканен в кабинета на Чамп Полиън – огромно помещение, задръстено от книги, лаптопи, принтери купища чертежи, електронни уреди и принтерни разпечатки със знаци и символи, които Шон никога не би могъл да дешифрира. На гърба на вратата висеше скип за бойни изкуства.

Миг по-късно вратата се отвори и в кабинета се появи Чамп Полиън. Беше висок почти колкото Шон, но по-слаб, около четирийсетгодишен. Кестенявата му коса със сребърни нишки беше старателно сресана на път. Носеше панталон в цвят каки, сако от туид с парчета мека кожа на лактите, бяла риза под тънък пуловер и папийонка. Шон почти очакваше да види лула в ръката му, която щеше да допълни представата за учен от 40-те години на XX век.

Мъжът се настани зад бюрото и качи върху него огромните си маратонки 45-и номер, събаряйки различни предмети.

– Аз съм Чамп Полиън, а вие – Шон Кинг – делово установи той. – Искате ли кафе?

– Да, моля.

Чамп изрови телефона изпод купищата хартия и поръча кафе.

– Разбирам, че случаят е поет от ФБР – обади се Шон.

Чамп кимна.

– Сградата гъмжи от полицаи и федерални агенти, което не ми

харесва. И не само на мен.

– Тюринг е бил открит на територията на ЦРУ, така ли?

– Защо Мънк е отишъл там, по дяволите? Нима не е знаел, че онези типове са въоръжени и съвсем не се шегуват?

– И вие имате въоръжени хора – изтъкна Шон.

– Ако зависеше от мен, нямаше да ги има – заяви Чамп. – Но аз не съм собственик, а само управител на Бабидж Таун. Тези неща ги решават други.

– А защо ви е необходима охрана?

– Заради естеството на работата ни. Част от нашите разработки са с огромен търговски потенциал. В известен смисъл се надпреварваме с времето. Много хора по света искат да ни изпреварят. – Ръката му направи широк жест. – Затова се нуждаем от охрана навсякъде.

– Появиха ли се вече представителите на ЦРУ?

– Знае ли човек? Искам да кажа, че шпионите рядко чукат на вратата да ти кажат: „Здрасти, ние сме от ЦРУ. Казвай каквото знаеш, иначе ще ти видим сметката.“ – Чамп измъкна от джоба си някаква стъклена тръбичка.

– От лабораторията ли идвате? – полюбопитства Шон.

– Защо питате? – подозрително го изгледа онзи.

– Заради стъкълцето, което държите. Прилича ми на голяма пипета – от онези, с които си слагаме капки в очите, но вие положително сте му дали някакво научно наименование.

– Това *стъкълце* може би ще се окаже най-голямото откритие в историята на човечеството, което ще остави далеч след себе си телефона на Бел и електрическата крушка на Едисон – тържествено обяви Чамп.

– Какво е то, по дяволите? – стреснато го погледна Шон.

– Вероятно най-бързият неконвенционален компютър в историята на човечеството, стига да го накараме да работи оптимално – равнодушно отвърна Чамп. – Разбира се, това не е работен модел, а само концептуален прототип. Но да се върнем на събитията, които се случиха тук. Напоследък през Бабидж Таун преминаха доста хора. Включително местната полиция, представена от някакъв тип с опърпана каубойска шапка, който нарича себе си Мъркъл Хейс, както и неколцина мастити представители на вече споменатото ФБР. – Той постави стъклената тръбичка на масата и заби поглед в Шон. – Знаете ли какво си мисля?

– Какво?

– Мисля си, че тук е в ход някаква гигантска конспирация, която няма нищо общо с ЦРУ. Те прекалено много бият на очи. Според мен тя

е дело на военнопromишления комплекс, за който ни предупреди президентът Айзенхауер, преди да напусне поста си.

Шон направи безуспешен опит да прикрие скептицизма си.

– По какъв начин свързвате всичко това с тялото на Мънк Тюринг, открито на територията на Кемп Пиъри? – попита той.

– Свързвам го с факта, че в съседство с Кемп Пиъри е разположен оръжейният арсенал на флота. А преди време и самият Кемп Пиъри е бил собственост на флота.

– Разработките ви имат ли някакво военно приложение?

– Страхувам се, че не мога да ви отговоря.

– Но вие не работите по държавни поръчки, нали?

– Това тук да ви изглежда държавен институт? – остро попита Чамп.

– Не знам... – Шон и измести поглед към екипа на вратата. – Карате или кунг-фу?

– Таекуондо – отвърна с лека усмивка Чамп. – Започнах да тренирам още в гимназията по настояване на баща ми.

– Той е бил любител на бойните изкуства, така ли?

– Не, накара ме да тренирам таекуондо, за да мога да се защитавам от другите момчета. Вероятно ще се шокирате, ако ви призная, че като момче бях голям *смотаняк*, мистър Кинг. А тийнейджърите адски мразят смотаняците. Особено ги мразят онези, чиято вратна обиколка е значително по-голяма от мозъка им. – Чамп хвърли поглед на часовника и вдигна купчина документи от бюрото.

Отбелязвайки този факт, Шон побърза да каже:

– Нуждая се от подробностите по случая. Ако ви е омръзнало да ги повтаряте, мога да ги обсъдя и с Лен Райвест – човека, когото ми посочиха за евентуални контакти.

В същия момент в стаята влезе ниска набита жена с посивяла коса и табла в ръце.

– Ще помолиш ли Лен Райвест да дойде при нас, Дорис? – каза Чамп.

Шон изчака жената да напусне стаята и се извърна към Чамп.

– Докато чакаме, бихте могли да ми разкажете нещичко за Бабидж Таун. Разбира се, като пропуснете поверителните неща. Що за място е това? Шофьорът не успя да ми обясни за какво става въпрос.

Ученият не изглеждаше очарован.

– Малко история, Чамп, нищо повече – настоя Шон.

– Чували ли сте за Чарлс Бабидж?

– Не.

– Той има голям принос за създаването на съвременния компютър, особено ако вземем предвид факта, че е роден през 1791 година. Изобретил е скоростомера. Като любител на статистиката е създал уникални таблици за изчисляване на смъртността, които застрахователните компании използват и до днес. А когато изпращате писма, вие използвате единни пощенски тарифи, разработени също от Бабидж.

Но лично за мен най-голямото постижение на Чарлс Бабидж е разшифроването на многоазбучния шифър на Виженер, който е бил загадка в продължение на близо три столетия.

– Многоазбучен шифър?

– Точно така – кимна Чамп. – Блез дьо Виженер е френски дипломат, създал въпросния шифър през шестнайсети век. Бил известен като многоазбучен, защото използва букви от различни азбуки. Именно в това се съдържа неговата гениалност. Но в продължение на две столетия не го използвали, защото го смятали за прекалено сложен. На всичкото отгоре не подлежал на честотен анализ. Знаете ли какво представлява честотният анализ?

– Звучи ми познато – колебливо отвърна Шон.

– Честотният анализ е Свещеният Граал на ранните криптоаналитици. Изобретен е през девети век. Честотният анализ регистрира честотата на поява на буквите в даден текст. В английския език това е буквата Е, следвана от Т и А. Именно тук се крие ключът към дешифрирането, което днес е лишено от всякаква лингвистична романтика и е свързано единствено с дължината на секретни числови ключове, анализирани с помощта на мощни компютри.

Преди хиляда години субституционният шифър бил смятан за непобиваем. Мюсюлманите обаче успели да го разбият напълно и така осигурили голямо предимство на дешифровчиците пред шифровчиците. Това положение се запазило в продължение на векове.

Шон нетърпеливо се размърда на стола и Чамп веднага го забеляза.

– Моля за извинение, мистър Кинг – промърмори той. – Но ако провявите още малко търпение, ще разберете за какво става въпрос.

– Не, не, наистина ми е интересно – отвърна Шон, с мъка сподавяйки прозявката си.

– Добре. В традиционната си форма честотният анализ е напълно безпомощен пред чудовището на Виженер, защото то наистина е изградено по уникално остроумен начин. Но старият Чарли Бабидж успял да забие ножа право в цифровото му сърце без помощта на компютър или

изчислителна машина.

– Как? – попита Шон.

– Атакувал го по оригинален и абсолютно неочакван начин, който се превърнал в модел за следващите поколения криптоаналитици. Но за уникалното си постижение той не получил никакво признание, защото не си направил труда да публикува своето откритие.

– Как тогава става известно то?

– Благодарение на неколцина учени, които проучили записките му през двайсети век и установили, че той е първооткривателят. Най-сетне стигаме до същността на въпроса. Нарекох мястото „Бабидж Таун“ в знак на уважение към един човек с невероятен ум, но с ограничени способности в областта на самоизтъкването. Веднага искам да добавя, че ние ще вдигнем шум до небесата в момента, в който постигнем целите си. – Чамп се усмихна. – Разбира се, първо ще ги защитим със съответните патенти, което ще ни направи приказно богати след практическото приложение на нашите изобретения.

– Тоест ще получите парче от тортата?

– Иначе не бих стоял тук. Но работата продължава да ме вдъхновява дори когато не печеля нито цент от нея.

– Кой е собственикът на Бабидж Таун?

Вратата се отвори и в кабинета влезе нисък широкоплещест мъж малко над четирийсет, облечен в тъмен костюм и с вратовръзка с неопределен цвят. Посивялата му коса беше пригладена с гел, сините му очи огледаха внимателно Чамп и Шон.

– Лен, запознай се с Шон Кинг – изправи се Чамп Полиън, след което прибра стъклената тръбичка, прототип на компютър, и напусна стаята. Едва тогава Шон си даде сметка, че този човек беше говорил много, но на практика не му бе казал нищо.

Хорейшо Барнс паркира мотоциклета си пред блока на Феърфакс Корнър, извади от джоба си ключовете от апартамента на Мишел и Шон, след което колебливо спря. Не знаеше е какво да започне – е жилището или с джипа на младата дама. Освен ключовете от жилището Шон му беше предал и тези на тойотата, паркирана пред входа.

Решил да започне с джипа, Хорейшо пристъпи към него и отключи вратата откъм шофьора.

– Майчице мила! – беше първата му и единствена реакция.

Шон май не се беше пошегувал, когато го предупреди да носи маска и да провери кога за последен път си е правил ваксина срещу тетанус.

Качи се в кабината, извади от джоба си малък цифров фотоапарат и започна да снима. Багажникът и задните седалки бяха отрупани с какво ли не – спортни екипи, полуразтопени блокчета шоколад, бутилки от безалкохолни напитки, мухлясали остатъци от храна, кутия патрони за късоцевна пушка, измачкани дрехи, включително няколко чорапогашника, чифт гири с пластмасово покритие. Хорейшо с усилие отместе едната и погледът му попадна на списанията за бойни изкуства, разпилени върху задната седалка.

– Важно напомняне за един уважаван, но страхлив психолог – измърмори той. – Никога не ядосвай дамата, защото тя като нищо ще ти нарита дъртия мек задник!

Отвори страничните стъкла и замислено се отпусна на средната седалка. Явно имаше работа с класическа представителка на перфекционизма, със силна воля и твърд характер, която по необясними причини беше стигнала до своята пълна противоположност.

Изкачи стълбите до втория етаж и отключи наетия апартамент. Присъствието на Шон веднага си пролича, включително и по реда, който цареше в стаите. В едната бяха вещите на Мишел. Дрехите ѝ бяха прилежно сгънати или поставени на закачалки, на пода нямаше боклуци. Върху гардероба имаше сейф за оръжие, в който по всяка вероятност се намираше пистолетът на Мишел.

Малкото балконче беше заето със състезателната лодка на Мишел, излъскана до блясък. До нея бяха опрени чифт гребла. Хорейшо ги щракна с фотоапарата и се прибра вътре. На масичката в тясното антре се беше събрала солидна купчина поща. Обикновено той не се

докосваше до личната кореспонденция на никого, но сега се изкуши, съзнавайки, че друг шанс едва ли ще има. Повечето от писмата бяха за Шон, препратени от предишния му адрес. Други съдържаха сметки и неизбежните рекламни материали, от които страдаше цялото човечество. Но имаше и едно писмо за Мишел Максуел с клеймо от Хавайските острови.

Пликът в ръцете му вероятно съдържаеше обичайните за подобни пътешествия поздравии.

Хорейшо сви рамене и бързо набра номера на Бил Максуел във Флорида. Отсреща вдигнаха на второто позвъняване.

– Удобно ли е да говорим? – попита в слушалката той. – Ако случайно сте в момент на напрегнато преследване, ще изчакам на телефона, докато заловите лошите или пък чуя скърцането на смачкани ламарини.

– Не, не – засмя се Бил. – Днес съм в почивка. Готвех се да ходя на риба. Какво става? Как е Мик?

Хорейшо вече знаеше, че всички в семейството я наричат Мик. Така бяха свикнали от малки.

– Подобрява се, и то бързо. Слушайте, исках да ви попитам дали родителите ви все още живеят в Тенеси?

– Да, там са. По средата на пътя между Нашвил и Ноксвил, където татко построи нова къща след пенсионирането си. Всички му помогнахме кой с колкото може. В сравнение с обикновените ченгета шефовете в полицията получават сравнително добри пари, но ние сме голямо семейство и татко нямаше кой знае какви спестявания. Това беше начин да му се отблагодарим.

– Страхотно, Бил. А често ли виждате родителите си?

– Не толкова често, колкото бих искал. Четири-пет пъти в годината, не повече. Аз съм чак в Тампа. Полетите са скъпи, а пътуването с кола е прекалено дълго. На всичкото отгоре имам три деца.

– А другите ви братя често ли ги виждат?

– Може би по-често от мен, тъй като живеят по-близо. Защо се интересувате?

– Права опит да си освежа мозъка. А Мишел? Смятам, че и тя е поддържала близки отношения с родителите ви, тъй като Вирджиния не е далеч.

Бил забави отговора си, а в гласа му се долови колебание.

– За съжаление не е точно така. Пътят дотам е дълъг. Никога не съм я заварвал в дома на мама и татко. Редовно се чувам с братята ми и доколкото разберам, те също не са я виждали.

– Може би родителите ви са ходили при нея – предположи Хорейшо.

– Едва ли, защото Мик никога не е живяла в жилище, в което има място за гости – отвърна Бил. – Самият аз опитах един-два пъти, главно заради децата. Те са адски горди, че леля им е олимпийска медалистка и е била лична охрана на президента. Но така и не ги заведох на гости, защото останах с впечатлението, че на нея ще ѝ бъде неудобно.

– Неудобно ли? Защо?

– Винаги беше много заета. Докато работеше в Сикрет Сървис, можех да приема, че е така, макар че служителите там също излизат в отпуск. Надявах се, че след преминаването ѝ в частния сектор ще разполага с повече свободно време, но уви...

– Кога за последен път я видяхте?

Бил замълча за момент.

– Мисля, че беше преди около четири години. Бях на полицейска конференция във Вашингтон и вечеряхме заедно. Тогава тя все още работеше в Сикрет Сървис.

– Мислите ли, че се е отчуждила от семейството?

– След всичките ви въпроси започвам да си мисля, че е точно така.

– Извинете ме за настойчивостта, Бил. Но искам да ѝ помогна по най-добрия начин.

– Разбирам. Много искам сестра ми да се върне при нас. Може да е малко странна, но ние си я обичаме.

– Наистина е странна. Току-що разгледах джипа ѝ.

– И още не сте се обадили на хигиенната инспекция? – засмя се Бил.

– Значи знаете какво съм видял – въздъхна Хорейшо.

– Да, веднъж. Надявам се да не се повтори. Ходихме с нейната кола на вечерята, за която ви споменах. Докато бях вътре, се стараех да не дишам, а когато се прибрах в хотела, дълго стоях под душа!

– Мишел проявявала ли е някакви странности? Например постоянно миене на ръце, проверяване на врати и прозорци преди излизане, опипване на стола преди сядане? Такива неща...

– Имате предвид някакви мании, нали? Не си спомням такива неща.

– Казахте, че се е променила рязко на шестгодишна възраст. Сигурен ли сте?

– По онова време вече бях завършил колежа и не се задържах много у дома. Но когато се прибрах за месец-два, ми стана ясно, че тя вече е съвсем различна. Тогава нашите живееха в малко градче на един час път

от Нашвил.

– Не беше ли просто промяна на дете, което расте. Случва се често и се приема за нещо нормално.

– Беше повече от това, Хорейшо, повярвайте ми. И моите деца се промениха, но съвсем не толкова рязко.

– Окей, разбрах. Прегледах бележките си, в които съм записал как точно се е променила според вас. От дружелюбна станала затворена, от общителна – срамежлива, от доверчива – подозрителна. А плачеше ли?

– Само нощем. Можете да попитате и братята ми. Убеден съм, че те също са го забелязали.

– И стана небрежна в личните си навици, така ли?

– Най-добре си спомням пода в стаята ѝ. Преди беше чист като аптека. После, за една нощ, се превърна в кочина. Дори килимът не се виждаше. Винаги съм ѝ казвал, че се държи като разглезено дете.

– Това може да обясни някои нейни прояви, Бил. Но не и всички. Моята работа е именно да търся причините за необяснимите постъпки и действия, защото те са там, дълбоко в душата ѝ. – Хорейшо замълча за момент, после добави: – Е, хубаво. Ще ви задам един въпрос, който предварително ме кара да се радвам, че сте на две хиляди километра оттук...

– Знам какъв е този въпрос и веднага ви отговарям: Мик никога не е била обект на насилие.

– Явно, че сте мислили по тази тема.

– Аз съм полицаи. Виждал съм ужасни неща, включително и деца, обект на насилие. Мишел няма нищо общо с тях. Никога не съм забелязал типичните признаци у нея. А и татко не е такъв човек. Искам да кажа, че никога не би му минало през ума такова нещо. Вечно беше на работа. Ще ви призная нещо: аз много обичам моя старец, но ако дори за секунда съм допускал нещо подобно, положително щях да взема мерки. Не съм станал ченге, защото обичам да си затварям очите.

– Убеден съм, Бил. Но родителите ви имаха ли обяснение за промяната у нея? Потърсиха ли професионална помощ?

– Не ми е известно. Искам да кажа, че тя нито изпаднаше в ярост, нито измъчваше животинки. Повечето деца са капризни и често си променят настроението. А в онези години хората не тичаха при психоаналитиците за дреболии, нито пък тъпчеха децата си с успокоителни, защото не можеха да стоят мирно повече от десет минути. Не се обиждайте, докторе.

– О, нищо подобно. Познавам много психиатри, които са се

превърнали във фармацевти. Разговаряли ли сте някога с родителите си за нея?

– Да, разбира се. Според мен всички стигнахме до решението да я оставим на мира. И винаги да сме готови да я приемем, ако реши да се върне в семейството.

– Не сте им казали за сегашното ѝ състояние, нали?

– Не. Още след първия ни разговор реших да оставя на вас важните решения. След като Мик не желае да им каже, значи няма да го сторя и аз. А и нямам никакво желание да предизвиквам гнева на олимпийска медалистка с черен пояс, макар и да ми е сестра.

– Тя и на мен е взела страха – кимна с въздишка психоаналитикът.

– Да кажете нещо друго, което би могло да ми помогне?

– Върнете ми сестричката, Хорейшо. Това е всичко, което искам. Направите ли го ще имате приятел за цял живот тук, в Тампа.

15

Лен Райвест разведе Шон из територията на Бабидж Таун. Оказа се, че зад централната сграда има множество постройки от камък, тухли и дърво. Те бяха с различни размери, но отдалеч личеше, че всяка е оборудвана с блиндирана врата и алармена система. Най-голямата се издигаше на площ от около един квадратен километър, отдалечена от останалите и заобиколена от двуметрова ограда от ковано желязо. До нея беше залепена постройка, наподобяваща зърнен силос.

– Какво има вътре? – посочи към нея Шон.

– Вода – кратко отвърна Райвест. – Тонове вода.

– А в другите сгради?

– Най-различни неща.

– В коя от тях работеше Мънк Тюринг? И с какво се занимаваше?

– Не ми се говори по този въпрос.

– Вижте какво, Лен – обърна се с лице към домакина Шон. – Доколкото си спомням, *вие* ни наехте да разследваме обстоятелствата около смъртта на Мънк Тюринг. Ако не искате да го правим, просто кажете. Веднага си тръгвам, за да не си губим времето. Току-що онзи учен на име Чамп ми загуби половин час в празни приказки. Нямам намерение това да се повтори.

Райвест пхна ръце в джобовете си и подритна някакво камъче.

– Моля да ме извините, Шон – промърмори той. – Знам, че сте работили в Сикрет Сървис заедно с Джоун по времето, когато аз работех във ФБР. Нямам никакво желание да си играя на котка и мишка с бивш колега. Между нас казано, шефовете проявиха голяма резервираност към решението ми да потърся външна помощ за разследването.

– А кои са шефовете?

– Ако знаех, непременно щях да ви кажа.

– Нима твърдите, че не знаете за кого работите? – зяпна от изненада Шон.

– Оказва се, че не е толкова лесно да се разбере. Ако някой разполага с достатъчно пари, лесно може да прикрие следите си. В трудовия ми договор пише, че работя за компанията „Бабидж Таун Лимитед“. В мига, в който реших да науча нещо повече за работодателя си, бързо ме привикаха и ме предупредиха, че ще загазя, ако продължавам в същия дух. А аз не искам да загубя службата си, защото е добре платена и

парите са ми нужни да издържам двете си деца в колежа. Няма как.

– Разбирам. Но вие споменахте, че които и да са те, вашите работодатели си имат едно наум. Откъде знаете?

– От ежедневно общуване с тях с помощта на компютъра. А понякога от ежечасното. Така си контактуваме. Съобщих, че вие вече летите насам и трябва да ви се даде възможност да проучите нещата, макар че може да се окаже опасно.

– Защото са замесени ФБР и ЦРУ ли?

– Представяте ли си? – направи гримаса Райвест. – Точно в Кемп Пиъри от всички възможни места? Проблемите ни със сигурност ще свършат, ако бързо приключите следствието и се окаже, че убийството няма нищо общо с Бабидж Таун.

– А ако се окаже, че има нещо общо? – засече го Шон.

– В такъв случай вероятно ще си търся друга работа.

– Чамп Полиън мисли, че става въпрос за заговор, организиран от военнопromишления комплекс.

– За бога! – простена Райвест. – Имам си достатъчно проблеми, за да слушам глупостите на оня отнесен тип!

– В такъв случай да се концентрираме върху основната задача. Как умря Мънк Тюринг?

– Изстрел в главата. Пистолетът е открит до трупа.

– Къде точно в Кемп Пиъри?

– В източния край на зоната, непосредствено до река Йорк. Минали сте покрай него на идване.

– В рамките на оградения периметър?

– Да. Тялото е било близо до оградата. Знам, че там обикалят патрули, но не съм сигурен, че го правят денонощно, седем дни в седмицата. Територията на Кемп Пиъри включва хиляди декари земя, голяма част от които не се наблюдават. Дори ЦРУ не разполага с достатъчно средства, за да контролира всеки квадратен метър от тях. По някакъв начин Мънк е прескочил оградата, но нямам представа защо.

– Къде е трупът в момента?

– В хладилника на Уайт Федър – малко градче наблизо. Смъртта бе установена от съдебния лекар на Уилямсбърг. Няма съмнения относно причините. Видях трупа и прочетох смъртния акт, но не е лошо и вие да им хвърлите едно око.

– Добре. Тюринг имаше ли семейство?

– Беше разведен. Все още търсим бившата му съпруга, засега без успех.

- Деца?
- Едно. Виджи Тюринг, на единайсет години.
- Виджи? Къде се намира тя?
- В Бабидж Таун. Живееше при баща си. – Той посочи къщичките.
- Там са настанени служителите. Някои живеят в централната сграда, най-вече по-новите...
- Истинското й име Виджи ли е, или е само някакъв прякор?
- Чух, че било съкращение от Виженер или нещо подобно.
- Ясно – кимна Шон. – Кръстил е дъщеря си на Блез дьо Виженер.
- На кого?
- Няма значение. Тюринг имал ли е известни врагове?
- Имал е поне един, макар и *неизвестен*.
- А не допускате ли, че е било самоубийство? Изстрел от упор, пистолетът е бил намерен до трупа.
- Възможно е – бавно кимна Райвест. – Но инстинктът ми подсказва друго.
- Понякога инстинктът лъже.
- Мен не ме е излъгал нито веднъж за двайсет и пет години служба във ФБР. И сега ми подсказва, че нещо не е наред.
- Искам да поговоря с Виджи. Как се справя тя?
- Ще ви бъде трудно да измъкнете нещо от нея.
- Защо?
- Не е доказано, че е болна от аутизъм, макар че са налице подобни симптоми. Доколкото ми е известно, единствено Мънк е бил в състояние да контактува с нея.
- Това означава ли, че не знае за смъртта на баща си?
- Да речем, че никой не знае как да осъществи контакт с нея – въздъхна Лен.
- Необузdana ли е?
- Напротив – отвърна шефът на охраната. – Тя е тиха и стеснителна и е страхотна пианистка.
- Тогава какъв й е проблемът?
- Тя живее в свой свят, Шон. Разговаряш нормално с нея, после тя изведнъж се затваря в себе си. Дори преставата да те забелязва. Сякаш преминава на друго комуникативно ниво, различно от нашето.
- Момичето преглеждано ли е от специалист?
- Не знам.
- Познавам такъв, ако се наложи – рече Шон, имайки предвид Хорейшо Барнс. – Кой се грижи за нея в момента?

– Най-вече Алиша Чадуик.

– Коя е тя?

– Наша служителка. Казах, че само Мънк бе в състояние да общува с Виджи, но и Алиша го прави, макар и не толкова успешно.

– Кой е открил тялото на Мънк?

– Някакъв патрул в Кемп Пиъри.

– Някакво заключение на криминалистите?

– Не ми е известно.

– Пистолетът?

– Бил си е на Тюринг, който е имал съответното разрешително.

– Негови ли са били отпечатъците върху пистолета, Лен.

– Май да – нервно отвърна Райвест.

– *Май?!!*

– Добре де, негови са. По трупа не е открито нищо, което да подсказва, че е бил пренесен от другаде. – Райвест замълча за миг, после гневно добави: – Той е бил убит на територията на Кемп Пиъри, най-вероятно от някой проклет пазач!

– Който е използвал собствения му пистолет?

– Мънк е бил в забранена зона, а те се опитват да прикрият убийството му.

Мисля, че това не е вярно поради две причини – поклати глава Шон. – Ако Мънк действително е навлязъл в забранена зона, всеки пазач има основание да го застреля. Прикриването на подобен акт само би усложнило нещата. А извършването му с личното оръжие на жертвата просто няма смисъл.

– Кой може да каже какви са основанията на ЦРУ? – извика Райвест.

– Втората причина е още по-убедителна: Мънк е убит почти от упор, тоест от десетина сантиметра, не повече. Ако някой от охраната е бил толкова близо до него, той няма да го застреля, а просто ще го арестува.

– Може би са се сборичкали и пистолетът е гръмнал случайно – погледна го с надежда Райвест.

– Преди малко казахте, че няма доказателства в тази посока.

– Кой, по дяволите, може да каже каква е истината?

– Каква е официалната позиция на ЦРУ?

– Че Тюринг се е прехвърлил през оградата и се е застрелял.

– Но вие очевидно не мислите така.

– Наоколо има много шпиони – отвърна Райвест.

- Шпиони ли?
- Нямам доказателства. Но на такова място със сигурност има шпиони.
- Открихте ли нещо в личните вещи на Тюринг? – попита Шон.
- ФБР ги прибра. Компютър, документи, паспорт и всичко останало.
- Кой за последен път го е видял жив?
- Може би дъщеря му.
- ФБР не разполага ли с експерти, които могат да го установят? Райвест прие смяната на темата с видимо облекчение.
- О, разполагат, разбира се. Появи се някаква специалистка, която не направи нищо.

Шон отново си помисли за своя приятел Хорейшо Барнс. Май трябваше да му се обади, макар че предпочиташе да го остави да си свърши работата с Мишел.

– Видели са го вечерта преди смъртта му, някъде около седем – продължи Райвест. – Отишъл е в службата да довърши някаква работа.

– Откъде знаете? – рязко попита Шон.

– В компютъра е отбелязан часът, в който е бил изключен – осем и половина вечерта. За следващите му действия можем само да предполагаме.

– Как е отишъл до Кемп Пиъри? С лодка, с кола или е преплувал реката?

– Не виждам как може да стигне дотам с кола. Пътят е само един и води до главния портал. Няма как да определим дали е преплувал реката, защото тялото му е било подгизнано от дъжда. Но подобно действие би му коствало доста усилия.

– По метода на изключването най-вероятно е използвал лодка. Открили ли са някаква лодка?

– Не.

– А разполагат ли с такава?

– О, да. Имат каяци, ветроходна яхта, гребни и няколко състезателни лодки. Използват ги за тренировка, да се освобождават от напрежението. А ние в Бабидж Таун разполагаме с моторница.

– Значи цял куп плавателни съдове и всичките са налице. Така ли?

– Точно така. Но няма как да узнаем дали някой не го е превозил през реката, а после е върнал лодката на мястото ѝ.

– Къде ги държат?

– По-надолу по реката има пристан.

– Някой да е чул шум от двигател на лодка в нощта на убийството?

– Пристанът е доста далеч от централната сграда и къщичките за служителите, а и ги разделя гъста гора. Нормално е да се допусне, че никой няма да чуе нищо.

– Май навсякъде удряме на камък.

– Какво ще кажеш за едно питие?

– Имам вид на човек, който се нуждае от такова, а? – усмихна се Шон.

– По-скоро аз съм този, който би пийнал нещо – призна Райвест, после заряза официалния тон. – Хайде, ела. Ще вечеряме заедно, ще пийнем по едно-две питиета. А утре сутрин ще знаеш повече за Бабидж Таун, отколкото би желал да научиш.

– Каж ми само, струва ли си заради това някой да бъде убит? – попита Шон.

Райвест погледна към голямата сграда зад рамото му.

– То е нещо, заради което си струва държавите да воюват помежду си, Шон – тихо рече той.

Някъде около един през нощта към лекото похъркване на Черил се прибавиха тихи стъпки по коридора. Мишел беше облечена и чакаше. Стъпките отминаха, а тя внимателно отвори вратата и излезе навън по чорапи. Беше убедена, че заглъхващите стъпки са на Бари.

В един момент стъпките замряха, тя спря и се огледа. Намираше се в коридора, който водеше към стаята на Санди. Дори за миг не беше по-вярвала на Бари, когато ѝ бе казал, че не познава тази жена. Обяснението му бе съшито с бели конци. В следващия момент тя наостри уши, защото отново долови стъпките в далечния край на коридора.

Плъзна се след тях, напрягайки зрението си на слабата светлина. Някъде отпред тихо се захлопна врата.

Миг по-късно влезе в една празна стая, затвори вратата и приклепна зад нея. Не след дълго дочу тихите стъпки и надникна през прозорчето на вратата. Оказа се, че не е Бари, а един доста по-нисък мъж с вдигната яка и шапка на главата. Тя го изчака да се отдалечи и излезе в коридора. Колебаеше се дали да го проследи, или да провери стаята, от която се бе появил. В крайна сметка избра втория вариант, прекоси безшумно коридора и зави зад ъгъла.

В дъното се виждаше вратата на аптеката, но Мишел нямаше как да разбере дали тя се беше захлопнала преди малко. Извърна поглед наляво, където се намираше стаята на Санди. Насочи се към нея и надникна през стъклото. Санди спеше или поне така изглеждаше.

Нещо привлече погледа на Мишел към пода пред вратата и тя се наведе да го вдигне. Оказа се топче стиропор, каквито се използват за уплътнение на чуплив багаж. Пъхна го в джоба си, погледна още веднъж към спящата Санди и бавно тръгна към стаята си.

Сутринта се събуди рано и реши отново да обиколи коридорите на клиниката. Срещна Санди, която караше количката си с червена бейзболна шапка на главата, а на лицето ѝ грееше широка усмивка.

– Как е мигрената? – поинтересува се Мишел.

– О, премина. Здравият съм винаги помага. Благодаря, че ме попита.

– Кога е следващата ти среща с психиатъра?

– Първата е в единайсет, насаме. Следобед има още една, но тя е групова. Ще си взема лекарството и ще дойде адвокатът ми. Следва нова

порция от хапчетата, които ме правят щастлива, а после мога да си побъбря с някого. Тогава вече ще съм в състояние да говоря за всичко, което ми дойде наум.

– Например? – любопитно я погледна Мишел.

– Ами например, че мама ме е кърмила, докато тръгна на училище, и други подобни глупости. Моите слушатели жадно ги поглъщат и пшат статии за разни медицински списания. А аз се превивам от смях.

– Не бих могла да се подложя на групова терапия – призна Мишел.

Санди описа пълен кръг с количката си и я погледна в очите.

– Лесно е, момиче. Ставаш – не и в моя случай, разбира се – и обявяваш: „Здравейте, казвам се Санди. Адски съм загазила, но имам желание да поправа нещата. Затова съм тук.“ Останалите започват да ръкопляскат и да те прегръщат, изказвайки възхищението си от смелостта ти. След което си гълташ успокоителното и отлиташ в страната на сънищата. Десет часа по-късно си готова за поредното упражнение.

– Явно си открила начина – кимна Мишел.

– В живота трябва да се търси смисълът на нещата, скъпа. Аз съм на етап, на който усещам въпросите още преди да са зададени. Игра на котка с мишка, а те още не са разбрали, че аз съм котката, а те – мишките.

– А някога опитвала ли си да говориш за онова, което *действително* те измъчва?

– Никога, скъпа. Опитам ли, нещата стават много сложни. Истината по-скоро ще пробуди желанието ми за самоубийство, отколкото чувството за свобода. Затова ще играя малката си игра, докато ме освободят оттук. – Дланта ѝ се стовари върху страничната облегалка на количката. – Образно казано, разбира се... докато ми дават хапчетата, нямам нищо против да вървя по течението.

– Много ли те боли?

– Ще ти призная нещо. Когато ти съобщават, че си парализирана от кръста надолу, си казваш: „Е, адски е гадно, но поне няма да ме боли.“ Абсолютна грешка, с голямо Г. Защото никой не ти казва колко боли да си парализирана. Куршумът, който ме прикова в тази количка, все още е в тялото ми. Некадърниците заявиха, че не могат да го извадят, защото е твърде близо до гръбначния стълб. И малкият деветмилиметров мръсник си седи там, вътре. Но не седи мирен, а с всяка година се измества с по милиметър-два. Не е ли влудяващо? Той мърда, а аз не мога! На всичкото отгоре ме предупреждават, че ако опре в определена точка от гръбначния стълб, аз или ще пукна на място, или чувствителността ще

напусне и останалата част от тялото ми, превръщайки ме в жив труп. Нещо да кажеш? Не е ли прекалено гадно, за да се опише с думи?

– Много съжалявам – прошепна Мишел. – Моите проблеми са нищо в сравнение с твоите.

Санди се усмихна.

– Да вървим да закусим. Яйцата им приличат на фъшкии, беконът им е с вкус на стара автомобилна гума, но поне кафето им е горещо. Хайде, аз ще те водя... – Мишел тръгна подир количката ѝ, после изведнъж се втурна напред, хвана дръжките и се затича по коридора. Санди се разнища от възторг.

Хорейшо се появи след закуска.

– Отново си поговорих с Бил – уведоми я той.

– Как е той?

– Добре е, но се оплаква, че отдавна не те е виждал. Същото важи и за останалата част от семейството ти.

– Всички си имаме работа.

Той ѝ подаде писмото от майка ѝ.

– Намерих го в апартамента, в който все още не си ходила, но мога да те уверя, че е много хубав.

– Откъде знаеш, че не съм ходила?

– Защото видях пода в стаята ти. Като стана дума, защо не вземеш да си изчистиш автомобила? Имам предвид само толкова, колкото да избегнеш заразата от чума или някоя друга смъртоносна болест.

– В джипа ми може и да е малко разхвърляно, но аз знам къде точно се намира всяко нещо в него.

– Два часа след като хапна лютива мексиканска храна, аз също знам къде точно се намира тя, но нямам никакво желание да я видя – поклати глава Хорейшо. – Няма ли да прочетеш писмото от родителите си? Може да е нещо важно.

– Ако беше така, щяха да намерят друг начин да се свържат с мен.

– Всъщност поддържате ли връзка?

– Значи днес имаме родителска среща, а? – Тя скръсти ръце пред гърдите си.

– Тук пише, че трябва да ти задам този въпрос – размаха бележника си Хорейшо.

– Поддържам връзка с родителите си – съдржано рече тя.

– Но почти никога не им ходиш на гости, нали? Поне така твърди Бил. Въпреки че не живеят прекалено далеч...

– Много деца не посещават родителите си. Кое то не означава, че не

ги обичат или имат проблеми с тях.

– Така е. Чувстваш ли се белязана, защото си единственото момиче в семейството на ченгета, а баща ти дори е бил шеф на полицията?

– Чувствам се по-скоро мотивирана, и то в положителен смисъл.

– Добре, ще караме по списъка. Харесва ли ти физическото превъзходство над почти всеки мъж, който се изправи насреща ти?

– Харесва ми да мога да се грижа за себе си. Живеем в свят на насилие.

– А на теб то ти е втръснало, защото си част от правозащитните органи. Мъжете са извършители на огромна част от престъпленията, свързани с насилие, нали?

– Разбира се. То е напълно естествено. Повечето мъже предпочитат да използват мускулите вместо главите си.

– Знаех си. Още ли изпитваш желание да си причиниш болка?

– Никога не съм срещала човек с толкова накъсана мисъл – каза Мишел.

– Нарочно го правя. За да те събудя, ако случайно задремеш.

– Ако искаш да знаеш, никога не съм изпитвала желание да си причинявам болка.

– Добре. Ще отнеса отговора в графа „Лъже, без да й мигне окото“ и продължаваме нататък. Но нека не забравяме, че нямаш никакво желание да си тръгнеш оттук. Каква е причината според теб? Как бих могъл да ти помогна?

Мишел нервно отмести поглед, но Хорейшо продължаваше да я гледа настоятелно.

– Не ти задавам подвеждащи въпроси, Мишел – успокои я той. – Откровен съм с теб, защото усещам желанието ти да се оправиш и искам да ти помогна. Е, кажи, как да го постигнем?

– Не съм професионалистка – отвърна тя, без да го гледа. – Но нали все пак разговаряме?

– Да, и това е много хубаво. Но ако продължаваме е подобно темпо, аз ще пукна от старост, а ти ще смучеш вечерята си през сламка, без да сме открили дяволчето в теб. Но по отношение на вътрешната съпротива няма правила.

– Не разбирам какво искаш от мен, Хорейшо! – избухна Мишел.

– Искам да си честна и откровена и искрено да желаеш да участваш в упражнението, наречено „изследване на душата“. Аз знам какви въпроси да ти задавам, но това няма да помогне, ако не получа смислени отговори.

– Опитвам се да бъда честна с теб – възрази тя. – Задай ми някой въпрос, и ще видиш.

– Обичаш ли братята си?

– Да! – отвърна тя без колебание.

– Обичаш ли родителите си?

Отново „да“, но Хорейшо наклони глава, доловил странната интонация.

– Би ли поговорила с мен за детството си?

– Господи! – простена Мишел. – Защо психоаналитиците се ровят в детството? Защо са убедени, че причина за всичко е някаква гадост в миналото?

– Защо не ми посочиш верния? – контрира той. – Отговорът е в главата ти. Знаеш, че е там, но нямаш достатъчно смелост да го измъкнеш и да го споделиш с мен.

– Смелост? Да го измъкна? – Мишел се надигна, разтреперана от гняв. – Какво знаеш ти за моята смелост и за способността ми да разкрия душата си? Ако беше на моето място, нямаше да издържиш и десет минути!

– Изобщо не се съмнявам. Но решението на проблемите се крие някъде между лявото и дясното полукълбо на мозъка ти. Разстоянието е по-малко от десетина сантиметра, но там са разположени милиарди откъслечни мисли и спомени, които те правят такава, каквата си. Ако успеем да се докоснем дори до една частица от тях, може би ще стигнем до твърдото ти решение никога повече да не започваш сбиване с тайната надежда, че след него ще се озовеш в моргата.

– Вече ти казах, че не е вярно!

– А пък аз ти казвам, че дрънкаш глупости!

– Искаш ли да те фрасна? – кресна извън себе си Мишел и сви пръстите си в юмруци.

– А ти искаш ли да ми причиниш болка?

Изправена над него, Мишел дишаше тежко. Така изтекоха няколко секунди, след което тя отпусна ръце, обърна се и напусна стаята, оставяйки вратата отворена. Един може би несъзнателен, но символичен жест, помисли си Хорейшо.

– Протягам ръце да те издърпам, Мишел – тихо каза той. – И мисля, че съм на път да успея.

След вкусната вечеря в ресторанта на централната сграда Шон и Райвест се насочиха към къщичката на Райвест. След три мартинита с водка домакинът заспа в креслото, след като обеща на Шон да се срещнат на другия ден. Шон, едва близнал своя джин с тоник, реши да се поразходи из Бабидж Таун. Райвест му бе връчил пропуск със снимка, окачен на специална верижка. Той не му даваше право да влиза в другите сгради без придружител, но му осигуряваше свободно придвижване из комплекса.

Къщата на Райвест беше разположена в западния край на района, близо до други три жилищни постройки. В дъното на широкото два метра „авеню“ се виждаше още една, значително по-голяма сграда с два входа. Пред единия от тях стърчеше табела с надпис „Барака № 3“, а самата постройка изглеждаше разделена на две еднакви жилища. Двама униформени пазачи, въоръжени с пистолети „Глок“ и автомати MP5, осигуряващи им впечатляваща огнева мощ. *Но защо?* Те се отдалечиха, вероятно за рутинната си обиколка на района.

Той тръгна в обратна посока към задния двор на централната сграда, където имаше плувен басейн с олимпийски размери, около който бяха пръснати маси и столове, а в дъното се виждаше навес с огромно каменно огнище и барбекю от неръждаема стомана. Пред пламтящите пънове се бяха събрали мъже и жени с чаши в ръце. Разнесе се плясък и някой, чийто пол Шон не можа да определи заради разстоянието, се хвърли във водата и заплува. Басейнът е топъл, досети се Шон. Няколко глави се извърнаха към него, но никой не го поздрави. Той подмина групичката и се насочи към мъж с чаша бира в ръка, седнал встрани от групата.

Мъжът беше млад, нямаше и трийсет. Отвърна на поздрава на Шон доста нервно, гледайки в краката си, след което каза, че добре познава Мънк, защото е работил с него.

– В каква област работите? – попита Шон.

– В областта на молекулярната физика, специализирам в... – Младецът се поколеба, отпи глътка бира и смени темата. – Какво е станало с Мънк според вас?

– Все още не мога да кажа, току-що пристигнах. Той споделял ли е с вас нещо, което би могло да заплашва живота му?

– Категорично, не. Никога не е споменавал подобно нещо. Работеше много като всички останали. Има дъщеря, която е, хм, малко особена. Изключително умна е, особено с числата. Дори аз не мога да смятам като нея. Но Виджи наистина е странна птица. Знаете ли какво колекционира?

– Какво?

– Числа.

– Числа ли? Как е възможно да се колекционират числа?

– Главата ѝ е пълна с числа, изключително дълги и сложни. Непрекъснато съставя нови, след което им слага буквен етикет. По всяко време може да ви рецитира дългата колона числа, която се крие зад „X“ или „Y“. Лично съм я изпитвал и трябва да ви кажа, че резултатите са смайващи.

– Мънк споменавал ли е пред вас за Кемп Пиъри? – попита Шон. – Проявявал ли е желание да отиде там?

– Никога! – тръсна глава младежът.

– Но вие знаете за секретната база, нали?

– Че кой може да я пропусне? – Младежът забеляза въпросителните погледи на хората край огъня и бързо се изправи. – Съжалявам, но трябва да тръгвам.

Шон продължи разходката. Никой тук не бе готов да говори по въпроса. Ако Мънк Тюринг се бе самоубил, би трябвало да има причина да го стори. Шон беше убеден, че при достатъчно упорито разследване мотивът щеше да излезе наяве.

Спря пред сградата, която беше залепена до водния резервоар. На табелата пред нея пишеше „Барака № 2“. В момента, в който понечи да се приближи към нея, пред него се изпречи въоръжен пазач с вдигната ръка.

Шон показа пропуска си и обясни кой е. Пазачът внимателно огледа табелката, после и самия Шон и промърмори:

– Чух, че са изпратили някого.

– Познавахте ли Мънк Тюринг? – попита Шон.

– Всъщност не го познавах – поклати глава човекът. – Знаех как изглежда. Но сближаването на охраната с учените не се толерира.

– Да сте забелязали нещо странно в поведението му?

– За бога, човече! – засмя се пазачът. – Според мен всичките учени тук са странни. Прекалено много ум понякога вреди, ако разбирате какво имам предвид.

– Какво има в Барака номер две? – смени темата Шон.

– Не знам. Но и да знаех, нямаше да ви кажа.

Шон опита да измъкне още нещо с кратка поредица от въпроси, но пазачът изобщо не поддаде.

– А случайно да знаете къде точно живееше Мънк Тюринг? – попита накрая той.

Човекът посочи една отгъпкана пътека е високи дървета от двете страни.

– Тръгвате по нея, завивате по първата вдясно. Втората къща вдясно.

– Там ли живее дъщеря му?

– Да, в компанията на служител от социалните служби. Плюс въоръжена охрана.

– Въоръжена охрана?

– Баща ѝ е мъртъв, трябва да вземем предпазни мерки.

– Всъщност районът се охранява доста добре – отбеляза Шон.

– Кемп Пиъри също, но някой все пак е успял да убие Мънк Тюринг там.

– Мислите, че е убит, така ли? Не допускате ли, че е самоубийство?

Човекът отместил поглед.

– Аз не съм детектив.

– А разговаряхте ли с представителите на ФБР и местната полиция?

– Да, всички се срещнахме с тях.

– Те имат ли свои версии?

– Сигурно, но не ги споделиха с мен.

– Имате ли някакви проблеми със сигурността му? Засичали ли сте непознати лица в района?

– Нищо подобно – поклати глава униформеният.

– Тюринг е застрелян с личното му оръжие. Вие знаехте ли, че той притежава оръжие?

– Доколкото ми е известно, тук само охраната има оръжие.

Шон тръгна по пътя. Отпред видя редици къщички. Първата беше тъмна, а един прозорец на втората – на Мънк Тюринг – светеше. Всички постройки бяха еднотипни, изградени от червени тухли и зелени медни покриви. *Приятни гнезденца*, помисли си той. Малките морави отпред бяха старателно поддържани, ниските огради – прясно боядисани с бяла боя. По стъпалата към входа на Тюринг бяха наредени саксии с цветя. Приличаше на една от идиличните картини, изобразяващи живота такъв, какъвто не бе в действителност. Вътре някой свиреше на пиано.

Шон спря за момент, после решително отвори градинската врата и

тръгна по пътеката към къщата. Огледа купчината спортни принадлежности на дървена скамейка. Два стика за голф, баскетболна топка, бейзболна ръкавица. Не се съдържа, вдигна ръкавицата и я помириша. В ноздрите го удари миризмата на добре обработена кожа. По всяка вероятност Тюринг се бе разтоварвал от напрежението чрез спорт.

Шон надникна през мрежестата врата. На канапето спеше възпълна жена на около четирийсет, облечена в домашен халат и с чехли на краката. Нямаше и следа от охрана. В дъното на просторната всекидневна се виждаше малък роял, на който свиреше момиче с дълга пепеляворуса коса и невероятно бяла кожа. Докато Шон стоеше и я наблюдаваше, тя заряза класическата (Рахманинов според скромните познания на Шон) и премина към друга, много по-жива мелодия. Стори го леко, без никакъв преход. Тази музика му беше позната – Алиша Кийс.

Момичето бе Виджи Тюринг. Тя се обърна и го видя. Изобщо не се стресна от него и най-спокойно продължи да свири.

– Какво правите тук?

Шон се стресна, защото гласът прозвуча зад гърба му. Обърна се и видя жената на крачка от себе си.

Той ѝ показа пропуска си.

– Казвам се Шон Кинг. Изпратиха ме да разследвам смъртта на Мънк Тюринг.

– Знаем! – тросна му се жената. – Питам ви какво правите тук по това време!

Беше ниска и набита, някъде около трийсет и пет годишна, с късо подстригана червеникава коса. На светлината на външната лампа ясно се виждаха зелените ѝ очи и обсипаното с лунички лице. Беше облечена с джинси, черни обувки и кадифена риза. Устните ѝ бяха прекалено пълни за слабо лице, раменете твърде широки за фигурата, носът нямаше никакъв синхрон с очите, а брадичката – твърде остра за квадратната челюст. Но въпреки тези странни несъответствия Шон рядко беше виждал по-привлекателна жена.

– Разхождах се – обясни той. – Привлече ме музиката и спрях да послушам. – Решил, че тази информация е достатъчна, той погледна жената и попита: – А вие коя сте?

– Алиша Чадуик – отвърна тя.

– Тя е невероятна пианистка – промълви Шон.

Млечнозелените очи на Чадуик отново го погледнаха.

– Тя изобщо е едно невероятно дете. – Докосна ръкава му и кимна към градината. – Елате да поговорим. Има някои неща, които трябва да

знаете.

– Вие сте първият човек в района, който проявява желание да разговаря с мен – усмихна се широко Шон.

– Запазете си коментарите за по-късно, когато чуете какво имам да ви кажа.

Пет минути по-късно Шон последва Алиша по каменните стъпала на боядисана в зелено дървена къща с кедров покрив и просторна веранда. Влязоха в голям, пълен с книги кабинет. В средата имаше масивно бюро, а върху него – голям монитор с плосък екран. Тя му посочи протъркано кожено кресло и се настани на въртящия се стол зад бюрото.

Жената качи десния си крак върху бюрото, издърпа крачола на панталоните си и го откачи от ремъка в средата на бедрото. Кракът остана в ръцете ѝ заедно с крачола. Отдолу мътно проблесна сребрист метал. Тя го постави на долния плот на писалището, така както си беше с обувката, и започна да разтърква бедрото си. Всички тези действия бяха извършени спокойно и абсолютно невъзмутимо.

– Сигурна съм, че последователите на Емили Поуст биха се обявили против начина, по който показвам изкуствения си крак на един напълно непознат човек, но те изобщо не ме интересуват. Допускам, че на мис Поуст не се е налагало цял ден да ходи с някоя от тези протези. Трябва да ви кажа, че адски боли въпреки огромния напредък на технологиите.

– Как пострадахте? – попита Шон, докато тя поглъщаше три хапчета адвил с чаша вода, която напълни от каната на плота. – Извинете – бързо добави той. – Може би не ви е приятно да говорите на тази тема.

– Аз не си губя времето в празни приказки – отвърна тя. – По образование съм математик, но голямата ми страст е лингвистиката. Баща ми беше служител на Външно министерство и аз много пътувах с Niero. Така научих арабски, фарси и още няколко езика, които американското правителство смята за изключително важни. Преди четири години подадох молба да работя като преводач на Държавния департамент в Ирак. В продължение на две години всичко беше наред, но след това бронираното хъмви, с което пътувах за Мосул, се натъкна на мина. Една седмица по-късно се свестих в Германия, където открих, че заедно със седем дни от живота си съм изгубила и по-голямата част от десния си крак. На практика извадих късмет, защото от тази експлозия оцеляхме само двама – аз и мъжът, който ме измъкнал от колата. По-късно ми казаха, че от шофьора, до когото седях, останал само торсът. Траекторията на шрапнелите в затворено пространство не подлежи на точни изчисления. Но родината се погрижи по най-добрия начин за моето възстановяване и ми

подари това прекрасно съоръжение.

Ръката ѝ шеговито потупа алуминиевата протеза.

– Съжалявам – прошепна Шон и отмести очи от розовото чуканче, с което завършваше бедрото ѝ. Но в себе си изпита дълбоко възхищение от начина, по който жената насреща му разказваше за едно ужасяващо събитие в живота ѝ.

– Експлозивите не подбират. – Алиша се облегна назад и му хвърли изпитателен поглед. – Все още нямам представа защо са ви изпратили.

– Имаме съмнителна смърт, а аз съм детектив.

– Наясно съм, бъдете спокоен. Но тук идваха толкова полицаи, че и Джек Изкормвача би се разтреперил от страх в окървавените си ботуши. Имам предвид, че те са държавни служители, докато вие сте частен детектив.

– Какво по-точно искате да кажете?

– Че не могат да ви контролират.

– А наистина ли не могат? – Жената не отговори и Шон премина на по-конкретна тема. – Споменахте, че ще ми разкажете разни неща.

– Това беше едно от тях.

– Добре, а сега ми кажете кой е собственикът на Бабидж Таун. Хората, с които разговарях, или не знаят, или нямат желание да говорят по този въпрос. Признавам, че подобна позиция ми се струва доста странна.

– Страхувам се, че няма да мога да ви помогна.

– От ФБР разговаряха ли с вас?

– Да – каза тя. – Мъж на име Майкъл Вентрис. Без чувство за хумор, но много делови.

– Ами Чамп Полиън? Нека да отгатна: бил е пръв по успех в курса си в Масачусетският технологичен институт.

– Не, бил е втори по успех в курса си в Индийския технологичен институт, който дори е по-престижен и по-труднодостъпен от Масачусетския.

– Изглеждаше доста разтревожен от нещастията с Мънк.

– Че как иначе? Той е учен и няма никаква представа от насилствена смърт и полицейски разследвания. Аз също съм много разстроена от смъртта на Мънк, въпреки че в Ирак се нагледах на кръв за хиляда години напред. Но в Ирак човек поне знае кой се опитва да го убие. Тук не е така.

– Значи сте на мнение, че Мънк е убит?

– Не знам. И това ме безпокои. Дали между нас не се крие убиец?

– Но тялото е било открито на територия на ЦРУ.

– Вярно. Но мислите ли, че то щеше да бъде там, ако ЦРУ действително има пръст в смъртта му? Спокойно биха могли да го хвърлят в реката, която е достатъчно пълноводна там.

– А каква е вашата роля в Бабидж Таун? Отдалеч личи, че не сте обикновена служителка.

– По какво личи?

– Къщата ви е по-голяма от останалите.

– Оттук управлявам цял отдел. А жилището на Чамп е доста по-голямо. Намира се срещу централната сграда, близо до Барака номер едно.

– А каква дейност се развива в Барака номер едно?

– Там е моят отдел. Чамп управлява Барака номер две – онази, с водния резервоар.

– Но вие няма да споделите с какво се занимавате, нали?

– Не е проблем да ви кажа с какво се занимавам, защото не е нищо особено. Основната задача на отдела ми е да разлага числа. Много големи числа. Изключително трудна задача, която много хора в бранша смятат за невъзможна. Най-просто казано, става въпрос за съкратена процедура, или пряк път. Математически шорткът.

– И тя обяснява въоръжената до зъби охрана и огромните разходи? – скептично я погледна Шон.

– Обяснява го, особено ако успее да прекрати плъзгането на света към разруха. Но ние не сме сами. В тази област работят Ай Би Ем, Майкрософт, Станфордският университет, Оксфорд, плюс цели държави като Франция, Япония, Китай, Индия и Русия, а може би и известен брой престъпни организации. И трябва да ви кажа, че работят много активно.

– Не съм сигурен, че бих искал да се конкурирам с Агенцията за национална сигурност – отбеляза Шон.

– Може би това е истинската причина за въоръжената охрана. Да се пазим от тях.

– Значи цялата организация, наречена Бабидж Таун, се занимава с този математически модел?

– Не, не. С него се занимава само моят отдел в Барака номер едно. Ако трябва да бъда откровен, ще добавя, че се чувстваме малко като доведени деца. Моята и на колегите ми работа се възприема като допълнителна застраховка срещу евентуалния провал в разработките на Чамп. Но той и хората му работят страшно упорито, защото удовлетворението би било огромно.

– Какво по-точно? Спасяването на света?

– Някои изобретения помагат на човечеството – например електрическата крушка или антибиотиците. Други го заплашват с унищожение – например ядрените оръжия. Но все пак такива изобретения продължават да се предлагат и да се купуват.

– Защо се чувствам като Алиса в стаята с кривите огледала? – въздъхна Шон.

– Не е нужно да познавате нашия свят, мистър Кинг. Достатъчно е да откриете какво се е случило с Мънк.

– Наричайте ме Шон. Познавахте ли Мънк? Ваш служител ли беше той?

– Не. Работеше при Чамп, защото е физик, а не математик. Но го познавах.

– И?

– Прекарвах част от времето си с него и Виджи, но не бих казала, че го познавам добре. Той беше спокоен, методичен и съдържан човек. Избягваше да говори за личния си живот. А сега задайте ми неизбежните въпроси. Имал ли е врагове? Занимавал ли се е с нещо, което би поставило живота му под заплаха? И така нататък...

– След като вече сама ги зададохте, на мен ми остава само да чуя отговорите – усмихна се Шон.

– Нямам такива. Ако се е занимавал с наркотици и кражби или е имал сексуални отклонения, довели до убийството му, значи много добре го е прикривал.

– А знаете ли, че е убит с личния си пистолет, върху който има само негови отпечатьци?

– Самоубийство?

– Все още не знаем всички факти. Казахте, че не го познавате чак толкова добре, но може би сте забелязали някакво депресивно състояние, желание за самоубийство?

– Нищо подобно.

– Беше ли добър баща на Виджи?

– Прекрасен – омекна лицето на Алиша. – С часове играеха на двора. Научи се дори да свири на китара, за да ѝ акомпанира.

– Личи си, че сте прекарвали много време с тях.

– Не толкова с Мънк, колкото с Виджи. Чувствам я като дъщерята, която никога няма да имам.

– А той го приемаше добре, така ли?

– Работеше извънредно, аз също. Но разликата в работното време

ми позволяваше да бъде с нея, когато него го нямаше.

– Разбирам. А майката?

– Нямам представа – поклати глава Алиша. – Никога не съм я виждала.

Шон изведнъж се сети за въпрос, който би трябвало да зададе на Райвест.

– Знаете ли за някакви скорошни пътувания на Мънк?

– Не, в последно време не е пътувал. Тук отпуските са доста голям проблем. – Жената насреща му помълча малко, после добави: – Доколкото си спомням, преди осем-девет месеца беше в чужбина.

– Къде по-точно? – наостри уши Шон.

– Не ми каза – поклати глава тя.

– А откъде знаете, че е бил в чужбина?

– Веднъж спомена, че трябва да си удължи паспорта. Оттам заключих, че ще пътува в чужбина. Иначе защо ще му трябва паспорт.

Който е в ръцете на ФБР, добави мислено Шон.

– Колко дълго отсъства?

– Около две седмици.

– Кой гледаше Виджи през това време?

– Помагах и аз, но управата на Бабидж Таун нае специални хора.

– И момичето нямаше нищо против цял куп непознати в къщата?

– Предполагам, че Мънк ѝ беше обяснил състоянието на нещата. Тя вярваше само на него. Отношенията им бяха изключително близки.

– А вие? Успявате ли да я предразположите?

– Понякога. Защо питате?

– Защото искам да говоря с нея и ще ми трябва вашата помощ.

– С какво Виджи може да помогне на разследването?

– Може би знае нещо за баща си, което би обяснило инцидента.

– Ако тя изобщо се съгласи да говори с вас, това ще стане на език, който едва ли разбирате добре.

– Значи съм късметлия, че ще ми помага лингвист от висока класа – усмихна се Шон.

– Но за вас е само работа, нали, Шон? – снизходително подхвърли тя. – Изобщо не ви пука дали Мънк Тюринг се е самоубил, или някой го е застрелял. И в двата случая си получавате парите.

– Грешите. Със сигурност искам убиецът да бъде заловен.

– Защо?

– Защото такава е нагласата на всяко ченге. Споменахте, че искате да ми разкажете *някои* неща. Досега чух само едно.

Тя му хвърли любопитен поглед.

– Уморена съм и мисля да си лягам. Ще намерите изхода, нали?

След тези думи тя стана и се запъти към стълбата, използвайки протезата си като патерица.

Шон старателно заключи след себе си. Човек трябва да внимава, когато убиецът е на свобода и е някъде наоколо.

Докато вървеше по обратния път към централната сграда, в главата му се въртеше само един въпрос: *В какво се забърквам, по дяволите?*

19

След като заряза Хорейшо, Мишел реши да пропусне и обяда. Затвори се в гимнастическата зала и проведе една тренировка с жестоко натоварване, след която не остана сухо място по тялото ѝ. Чувствам се по-добре, увери себе си тя. Очевидно ендорфините вършеха онова, което не се удаваше на Хорейшо Барнс. Тя постепенно се убеждаваше, че инцидентът в бара се дължеше на погрешна моментна преценка в резултат на погълнатото количество алкохол. Скоро щеше да напусне клиниката и да се присъедини към Шон в решаването на чуждите проблеми. А Хорейшо да върви да човърка нещастieto на други хора.

Прибра се в стаята си, за да вземе душ. Старателно среса мократа си коса, загърна се с хавлия и излезе от банята. Седна на леглото и започна да маже краката си с лосион. Изведнъж се завъртя и хавлията падна на пода.

Зад бюрото в ъгъла на стаята стоеше Бари и с усмивка я наблюдаваше.

– Какво търсиш тук, по дяволите? – извика тя.

– Дойдох да взема Черил, защото закъснява за терапията – отвърна той, заковал похотлив поглед в нея. Тя рязко дръпна чаршафа, загърна се с него и се изправи.

– Нали виждаш, че я няма? Изчезвай!

– Извинявай, че те уплаших – подхвърли все така усмихнат Бари.

– Ще се оплача от теб, мръсник такъв! – гневно извика тя. – Знам какво си намислил!

– Изпратиха ме да потърся пациентка. Какво съм виновен, че се разхождаш гола? В правилника пише, че през деня болничните стаи са публично пространство, в което персоналът има право да влиза по всяко време. Пак там пише, че ако не желаят да бъдат притеснявани от служителите, пациентите трябва да се обличат в банята.

– Личи си, че отлично познаваш тази част от правилника, мистър Перверзник!

Бари започна да отстъпва към вратата, но очите му останаха залепени върху дългите ѝ голи бедра.

– Ако направиш оплакване срещу мен, ще се наложи да се защитавам – промърмори той.

– Какво означава това?

– Означава, че много пациентки правят опити да прелъстят мъжката част от персонала на клиниката, за да получат специално отношение, малки услуги, дрога, цигари, бонбони, а дори и вибратори. В нашия случай ще кажа, че открито си ми предложила тялото си. Имаш ли нужда от вибратор, скъпа? Вече *доста* време си тук. Съжалявам, но не мога да ти предложа по-специално отношение, защото съм образец служител.

– Не съм видяла кога си се промъкнал в стаята, мръсноко! – изсъска извън себе си Мишел и сви ръцете си в юмруци.

– Ти ще кажеш, че съм се промъкнал, но аз ще отрека. Познай на кого ще повярват. Желая ти приятен ден – хладно приключи Бари, хвърли й един последен поглед и се измъкна навън.

Мишел вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои, после грабна дрехите си и влезе в банята. По обясними причини вратата не се заключваше и тя я подпря с гръб. Искаше да бъде защитена в случай, че онзи тип реши да направи нещо повече от това да й зяпа циците. Тя излезе от банята и довърши обличането си на леглото. Появата на някаква санитарка й попречи да реши дали да подаде оплакване срещу Бари.

– Пригответе се, отиваме на сеанс – съобщи жената.

– Какъв сеанс?

– Хорейшо Барнс ви е включил в груповата терапия, която ще започне след малко.

– Не е споменавал за никаква групова терапия.

– Не знам, пише го в картоната ви. Затова дойдох да ви придружа.

Жената замълча и я погледна очаквателно.

Да го вземат дяволите тоя Хорейшо!

– Колко души са в групата? – колебливо попита Мишел.

– Десет. Убедена съм, че ще имате голяма полза от сеанса. Ще продължи само половин час.

– Добре, да вървим – неохотно се съгласи Мишел. – След като няма друг начин да ми се махнеш от главата!

– Това отношение не ви подхожда, госпожо! – укорително рече жената.

– За съжаление нямам друго, поне в този момент! – сопна се Мишел.

Груповата терапия се провеждаше от доктор, когото виждаше за пръв път. Пациентите бяха наредени в кръг около него. За огромно облекчение на Мишел сред тях беше и Санди. Тя й махна с ръка да седне до нея. Малко преди началото на сеанса в помещението се появи Бари,

който безшумно се изправи до вратата.

Мишел усети погледа му върху себе си и кожата ѝ настръхна. Мръсникът я беше видял *гола*. Дори Шон не я беше виждал така!

Докторът започна да раздава материалите, а Санди внимателно се взря в нея.

– Добре ли си?

– Не съм, но после ще говорим – прошепна в отговор Мишел. – Какво трябва да правя по време на сеанса?

– Гледай мен и всичко ще е наред. Докторът си го бива. Има най-добри намерения, но за съжаление няма никаква представа за действителността.

След края на сеанса Мишел хвана дръжките на количката и я насочи към изхода.

– Желая ви приятен ден, дами – церемониално им се поклони Бари, отваряйки вратата пред тях.

– Върви на майната си! – отсече Мишел достатъчно високо, за да бъде чута от всички.

– О, скъпа! – сбърчи лице Санди. – Току-що обядвах, а подобни изрази предизвикват гадене в стомаха ми!

Усмивката на Бари застина.

По пътя Мишел разказа на приятелката си за инцидента в стаята.

– Не си първата, ако от това ще ти олекне – въздъхна Санди. – И други са се оплаквали, че дебне пред стаите им да чуе душа, а после влиза да ги жапа.

– Защо тогава не са уволнили тази гадина? – избухна Мишел.

– Защото хората ги е страх да се оплачат. Не забравяй, че повечето са тук заради психически проблеми и се чувстват беззащитни. Просто нямат сили да се защитят срещу такива мръсници.

– Предполагам, че е така – кимна Мишел. – Но много ми се ще да остана насаме с копелето, само за няколко минути, след което лицето му със сигурност ще стане още по-грозно.

– Това едва ли ще се случи – каза Санди.

На прозореца в стаята на Санди имаше ваза с разкошен букет цветя.

– Таен обожател? – любопитно попита Мишел.

– Че коя жена ги няма? – сви рамене Санди и докосна с пръст цветчетата на красива роза. – Като говорим за обожатели, кой беше онзи висок и хубав мъж, с когото се появи в клиниката?

– Имаш предвид Шон Кинг? С него сме партньори.

– Само партньори? Значи още не ти е подарил годежен пръстен?

– Партньори сме в една детективска агенция.
– Ти си детектив?
– Бивш агент на Сикрет Сървис – кимна Мишел.
– Дори за миг не съм допускала, че си федерално ченге.
– Защо? Нима трябва да изглеждаме по определен начин?
– Не, но обикновено различавам добрите от лошите.
– Имаш опит и с двете групи, така ли?
– Да кажем, че съм преживяла дълъг период на трупане на опит – въздъхна Санди и я потупа по ръката. – Разкажи ми за Шон Кинг. Има ли и нещо друго освен работата?

– Започваш да говориш като психоаналитика ми – отбеляза Мишел.
– Нещата са свързани. И душата му ли е толкова приятна, колкото външността?

– Дори повече.
– В такъв случай защо още нямаш пръстен от него, скъпа?
– Ние сме бизнес партньори.
– Човек си изкарва хляба по много различни начини. Но опитът ми сочи, че красивите мъже със златни сърца се срещат точно толкова рядко, колкото жените, които напускат бара, без някой да ги е опипал. Затова знам, че попаднеш ли на такъв мъж, трябва веднага да го сграбчиш, иначе друга ще го направи.

Мишел си помисли за Шон и Джоун. Двамата отново работеха заедно, докато самата тя изследваше душата си с помощта на Хорейшо Барнс, застаряващия любител на „Харли Дейвидсън“, и се занимаваше с Бари воайора.

– Не е толкова просто – обади се най-сетне тя.
– Вечното оправдание на жените – сбърчи нос Санди. – За нас нищо не е просто. Просто е за мъжете, което се дължи на ролята им в половия акт. Господ си пада по тези копелета, а те виждат само това, което могат да пипнат.

– Шон е различен.
– Така само доказваш тезата ми. Трябва да се освободиш от комплексите и да гледаш по-просто на нещата. На теб ти трябва годежен пръстен.

– Да речем, че приема твоята теза. Но какво ще стане, ако той не пожелае да ми го предложи?

Очите на Санди пробягаха по фигурата ѝ.

– В такъв случай той трябва да постъпи в клиника, а не ти. Приемам, че стои по-високо от останалите мъже, но предполагам, че има и

нещо, което се крие под ципа му.

– Физическото привличане е краткотрайно.

– Вярно е. Но ние използваме всякакви трикове, караме ги да си губят ума. И така чак до старостта, когато външният вид вече няма такова значение.

– Била ли си омъжена? – любопитно я погледна Мишел.

– Бях. За десетина минути.

– Бърз развод?

– Не. Стреляха по мен в деня на сватбата ми. Но младоженецът нямаше моя късмет.

– Боже! Убили са го в деня на сватбата ви?!

– Да – кимна Санди. – Организаторката на церемонията беше адски неопитна, единствената ѝ грижа бяха скаридите и ледът. Не можа да прецени кое е важно и кое не.

– Какво се случи, Санди? Кой беше стрелецът?

Жената с пшкане се надигна от инвалидната количка и се прехвърли в леглото. Беше облечена в блуза с къс ръкав, която разкриваше здравите ѝ ръце с добре очертани мускули. Тялото ѝ се изпъна назад, ръцете придърпаха краката.

– Стучи се много отдавна, скъпа – промълви тя. – Притежавах официално голямата любов на живота ми само за десет минути. Но те ми стигат, не бих ги заменила за цял живот с някой друг. Затова искам хубавичко да си помислиш за твоя мистър Кинг. Не забравяй, че няма да е винаги до теб. Навън е пълно с жени, които нямат проблеми с комплексите и грабват каквото искат. И го правят бързо, скъпа.

През първата си нощ в Бабидж Таун Шон не успя да заспи. Почти до зори крачи из просторната си стая на втория етаж на централната сграда, чиито прозорци гледаха към северния край на комплекса. Там в мрака бе къщата на Чамп Полиън и Барака № 1, обитавана от много директната и много пряма еднокрака Алиша Чадуик. Въпреки че в архитектурно отношение централната сграда беше типично европейска постройка от края на XIX век, стаите се оказаха обзаведени модерно, всяка със собствен компютър и високоскоростен интернет.

Към два след полунощ забеляза движение около жилището на Чамп. Стори му се, че ученият изкачва стъпалата към входната врата, но не беше сигурен поради слабата лунна светлина. Докато все още се чудеше дали е видял нещо, отвън долетя звук, който наистина го изненада. Бързо отвори прозореца и надникна.

Беше грохот на приближаващ се самолет. Не какъв да е, а голям реактивен самолет, съдейки по шума на двигателите. По всичко личеше, че машината се приземява. Погледна нагоре, но не видя абсолютно нищо. Напрягна слух и миг по-късно установи, че шумът от двигателите започва да утихва. Значи машината вече беше кацнала и намаляваше скоростта си. Но къде беше кацнала? В Кемп Пиъри или при оръжейния арсенал на флота? Само там можеше да има писти, в състояние да приемат реактивен самолет. Но защо голямата машина летеше без светлини и се приземяваше отвъд реката по това време на денонощието?

Два часа по-късно Шон се отърси от дрямката и пристъпи към прозореца. На покритата със ситен чакъл пътека разговаряха двама пазачи е картонени чаши в ръце. До слуха му долетя тихото пропукване на радиостанциите им.

В пет сутринта Шон окончателно се отказа от съня. Влезе в банята за бърз душ, облече се и излезе от стаята, преметнал малка раница през рамо. Ароматът на кафе и бекон с пържени яйца му показва къде се намира ресторантът.

След като приключи със закуската, той взе пластмасовата чаша с кафе и се насочи към изхода. Спря пред бюрото на охраната и подаде пропуска си. Човекът мълчаливо кимна и го вкара в процеп на устройство, поставено върху компютърния монитор.

Вероятно искат да знаят местоположението на всеки служител

във всяка минута, помисли си той. Включително и на детектива, когото са наели.

– Чухте ли самолета, който кацна преди малко? – попита той.

Човекът не отговори. Върна му картата и се възря в монитора.

– И аз те обичам – усмихна се Шон и се насочи към вратата.

Навън все още беше тъмно и той нерешително спря. Това, което каза на Алиша предишната вечер, наистина беше вярно: той не беше тук само заради парите. Искаше да разбере какво се беше случило с Мънк Тюринг. Всяко дете има право да знае какво е станало с родителите му. И всеки убиец трябва да бъде наказан.

Преди осем или девет месеца Мънк беше пътувал в чужбина. Но къде? Ако бе използвал нормалните начини за придвижване, би трябвало да е отразено в паспорта му. Но той би могъл да пътува и под чуждо име, използвайки самолет на чуждестранна компания. Дали е бил шпионин? Дали не е напуснал страната, за да продаде тайните на Бабидж Таун на чуждестранен клиент, готов да плати добре за тях?

Шон напълни гърдите си с чистия въздух, лишен от токсичните изпарения на вашингтонските магистрали. Заслуша се в тихото пропукване на съчки, примесено с леки стъпки, долитащо от гората наблизо. Сърни и катерички, помисли си той. Шумът от човешки стъпки бе по-различен. Ухото на Шон бе тренирано и безпогрешно отгатваше по шума дали човекът иска да се промъкне незабелязано, или се придвижва без задни мисли. Не беше особено трудно. Повечето хора не крият мотивите си, особено когато става въпрос за живота им. Ако не беше така, в историята на Съединените щати щеше да има много повече от четирима убити президенти.

Няколко колеги на Шон от екипа на ФБР за спасяване на заложници се бяха обучавали в Кемп Пиъри с паравоенните части на ЦРУ. Тези формирования пътуваха по света с мисии, за които никой от ЦРУ, нито някой от правителството споменаваше. Шон определено не искаше да влиза в полезрението им. А Тюринг беше ли го направил?

Той продължи да върви и скоро се озова пред жилището на Лен Райвест. Спря разколебан. Беше прекалено рано да го буди. Хвърли празната чаша в близкото кошче за боклук, промъкна се покрай будката на охраната и покрай едноетажна постройка, която приличаше на гараж, и пое по пътеката, в началото на която имаше знак, сочещ към пристана за лодки. След миг потъна в гъстата гора.

Двайсет минути по-късно дърветата се разрешиха и пред очите му блеснаха водите на река Йорк. На пристана за лодки на Бабидж Таун

имаше кей, врязан в пълноводната и очевидно дълбока река. Беше изграден от дебели кедрови трупи, боядисани в жълто. Шон опита централната врата, но тя се оказа заключена. Надникна през прашното прозорче и различи силуетите на няколко лодки, подредени една до друга. Излезе на понтона. Няколко каяка бяха наредени върху специални стойки, във водата се поклащаха две канута, а зад тях три джета, покрити с калъфи. Вероятно Мънк Тюринг бе прекосил реката с някоя от тези лодки. Но защо бе избрал Кемп Пиъри, ако наистина бе искал да се самоубие? И кой бе върнал лодката, с която се бе прехвърлил там? Мъртъвците не стават за навигатори.

Слънцето изгря, лъчите му се плъзнаха по гладката повърхност на реката. Шон измъкна бинокля от раницата си. Слънцето беше увиснало над оградата от бодлива тел отвъд реката. Продължи напред и спря едва когато обувките му заскърцаха по пясъка. Отново огледа отсрещния бряг, но не видя нищо интересно. Във водата лениво се поклащаха две изхвърлени дъсчени рачила. Над реката се плъзна чапла с издължена шия, търсеща нещо за закуска.

Къде ли е пистата, която може да приема големи реактивни самолети? – запита се Шон. Оказа се, че е достатъчно да погледне наляво, за да я види: широка просека в гората, покрита с ниско подстригана трева. На пръв поглед приличаше на обикновено игрище за голф. По всяка вероятност бетонната ивица започваше веднага след тревата, съобрази Шон.

Още по-надолу по брега се виждаше стрелата на висок кран, насочена право в небето. Това трябва да е Чийтам Анекс, помисли си той. Собственост на военноморския флот. На път към Бабидж Таун беше забелязал оловните контури на разрушител край кей, непосредствено до оръжейния арсенал. Кой знае защо, силното военно присъствие в района не го успокояваше.

После едно клонче се откърши от дървото и го удари по главата. Шон се просна по корем, но не от удара, тъй като клончето беше прекалено леко. Над главата му бе свирнало нещо друго, което със сигурност би могло да му причини сериозни проблеми. Куршумът очевидно беше изстрелян от пушка, защото друго оръжие едва ли би могло да го улучи от толкова голямо разстояние, и бе уцелил клончето на педя от главата му. Шон остана да лежи във високата крайбрежна трева и наостри слух. Кой стреля, по дяволите? И защо? Така измина около минута, след което той предпазливо надигна глава. Очите му се насочиха към отсрещния бряг, откъдето най-вероятно бяха стреляли. Това пораждаше нов въпрос: дали стрелецът нарочно не го улучи, или главата му би трябвало да

е на мястото на клончето.

Миг по-късно на сантиметри над главата му свирна втори куршум, който даде отговор на току-що възникналия въпрос. Невидимият стрелец без всякакво съмнение искаше да го убие.

Шон се притисна към земята. Изчака още две минути.

Други изстрели не последваха и той предпазливо запълзя към гората. Движеше се на зигзаг, но назад и това го отличаваше от змиите. Добра се до тувата, но продължи, без да спира. Изправи се едва когато навлезе в гората и затича между дърветата.

Скоро се озова на пътеката, която водеше към дома на Лен Райвест. Беше твърдо решен да получи отговор на всичките си въпроси. Изчака някой да реагира на почукването му, после решително блъсна вратата и влетя вътре.

– Лен! – извика той. – Току-що стреляха по мен! Лен!

Долу нямаше никой и той хукна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Отвори първата врата, която попадна пред очите му, и замръзна на прага.

Лен Райвест лежеше гол във ваната, вперил безжизнен поглед в бледосиния таван.

21

Хорейшо Барнс седеше зад бюрото си и разглеждаше карта на Тенеси, където бе израснала Мишел.

От Бил Максвел бе научил, че Мишел е много по-млада от братята си. Дъщерята може да е била някаква грешка, усмихна се психологът. Това може би е оказало своето въздействие.

Хорейшо дори бе използвал някои връзки, за да се добере до някои данни от работното ѝ досие в Сикрет Сървис, в което педантично бяха изброени всичките ѝ качества: стриктна и дисциплинирана, безкомпромисно отношение към подчинените и към себе си, абсолютно неподатлива на корупция – все качества на добър федерален агент. В хода на работата беше успяла да прогони страховете си или поне да ги постави под контрол. Същото бе станало и с недоверието ѝ към околните. Двамата агенти, с които Хорейшо бе говорил, имаха абсолютно еднакво мнение за нея. И двамата без колебание заявиха, че биха ѝ поверили живота си въпреки признанието, че всъщност никога не бяха опознали истински загадъчната личност с бронезилетка и глок на кръста.

И преди беше имал пациенти като нея, на които искаше да помогне с цялата си душа. Но с Мишел беше друго. С нея той се чувстваше ангажиран по особен начин, беше готов да надмине себе си, за да я види здрава. Може би защото младата жена беше рискувала живота си за родината, може би защото беше близка на най-добрия му приятел Шон Кинг. Или просто защото усещаше колко дълбока е раната в душата ѝ и искаше да ѝ помогне да я излекува. Хорейшо искаше да ѝ помогне и поради друга причина, която не можеше да сподели нито с Шон, нито с Мишел. Хората, които правят опит да отнемат живота си, бързо се учат. Обикновено първият им опит е аматьорски, но при следващите – втори, трети, а дори и пети – те успяват. И свършват върху металния плот с ровещ в останките им патолог. Но той нямаше да позволи това да се случи с Мишел Максвел! Предстоеше му отдавна планирана едноседмична ваканция в Калифорния с приятели. Но вместо това той влезе в интернет и си запази самолетен билет за Нашвил.

Мишел отново чу стъпките в коридора точно в един след полунощ. Тя стана от леглото и безшумно се измъкна от стаята. Вече беше твърдо решена да разбере какви са нощните занимания на Бари. Дълбоко в себе си се надяваше, че става въпрос за дребно нарушение. Тръгна по тъмния коридор, вслушвайки се в тихите стъпки пред себе си. Стигна до ъгъла и предпазливо надникна. В дъното на коридора мъждукаше слаба светлина и тя внимателно тръгна към нея. Оказа се, че идва от аптеката, а вътре има човек. Миг по-късно човекът мина покрай стъклото на вратата. Не беше Бари, а дребният мъж, когото вече беше виждала там. Май е доста рано за изпълнение на рецепти, помисли си тя.

Докато се колебаеше как да постъпи, към вратата се приближи още един мъж. Преди да влезе, той внимателно се огледа. Беше Бари. Мишел се прокрадна напред. Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Защо този човек е тук, след като е бил на работа през деня? Тя вече знаеше, че персоналът работи на 12-часови смени, които започват в осем сутринта и приключват в осем вечерта. Което означаваше, че Бари не е на работа вече повече от пет часа. Дали не работеше извънредно, но само за себе си?

Зад гърба ѝ се разнесе тихо проскърцване. В първия момент реши, че то идва от гумените подметки на някоя от сестрите, но после прочите ѝ се появи инвалидна количка. Напълно облечена, Санди е лекота въртеше никелираните колела по посока на аптеката. На метър от вратата спря, русата ѝ коса се завъртя като камшик към Мишел, която успя да отскочи зад ъгъла миг преди да бъде видяна. Няколко секунди по-късно отново надникна, но Санди вече я нямаше. Изтекоха пет-шест минути в пълна тишина, после Бари и дребосъкът излязоха от аптеката. Вторият мъж старателно заключи вратата. За късмет двамата тръгнаха в обратна посока.

Мишел изчака стъпките им да заглъхнат и пое на пръсти към аптеката. Беше изненадана от факта, че и двамата си тръгнаха с празни ръце. Какво ставаше тук, по дяволите?

Миг по-късно насочи вниманието си към коридора, който водеше към стаята на Санди. Пое по него с безшумни крачки, опряла гръб в стената. Стаята беше тъмна. Надникна през прозорчето и успя да долови очертанията на Санди под завивките. Явно се преструваше на заспала. Но какво правеше тя само минути по-рано пред аптеката? Дали не бе

част от това, което вършеше Бари? Не ѝ се искаше да повярва, но не можеше да изключи подобна възможност.

Тя бавно тръгна към стаята си. Сънят дойде трудно. В продължение на часове се мяташе в леглото, а в главата ѝ се въртяха различни хипотези, всяка по-абсурдна от предишната.

Събуди се рано, слезе на закуска и взе участие в поредната групова терапия, която ѝ беше уредил Хорейшо. Програмата ѝ се изчерпи със самостоятелен сеанс с един от психиатрите. Санди не взе участие в груповата терапия, което можеше да означава, че не бе включена или че не бе пожелала да участва. Мишел тръгна към стаята ѝ с намерението да разбере какво става. Санди беше там, но в компанията на други хора.

– Какво ѝ е? – попита Мишел. Пред леглото на приятелката ѝ се бяха струпали лекар, две сестри и един човек от охраната. Самата тя стенише и се гърчеше.

– Веднага се прибирай в стаята си! – нареди една от сестрите.

Пазачът вдигна ръце и тръгна към нея.

– Нали чу, веднага! – кресна той.

Мишел се подчини и напусна стаята, но не отиде далеч.

Няколко минути по-късно упоритостта ѝ беше възнаградена. Група-та напусна стаята. Санди бе вързана за носилката на колелца и изглеждаше заспала. В ръката ѝ беше забита иглата на системата, окачена на стойка над главата ѝ. Детективските навици на Мишел се пробудиха и тя плъзна поглед по ръцете на Санди. И остана безкрайно озадачена от това, което видя, тъй като Санди бе особено придиричива към външния си вид.

Мишел изчака групата да се отдалечи, вмъкна се в празната стая и затвори вратата след себе си. Учуди я липсата на снимки. Нямаше нито една – нито семейна, нито на приятели. Но и Мишел не беше донесла никакви снимки в клиниката. В същото време не можеше да забрави с каква обич Санди бе говорила за покойния си съпруг. Нормално беше тук да присъства поне една негова снимка. А може би тя не искаше нищо да ѝ напомня за миналото.

Мишел бавно огледа стаята и спря поглед на букета върху масичката. Прокара пръст по леко напращената повърхност и сведе очи към пода. Там също имаше миниатюрни парченца пръст. Точно това я беше учудило преди малко: изцапаните с пръст ръце на Санди. Сякаш беше...

Обърна се, прекоси с два скока стаята и залепи гръб на стената. Отвън имаше някой. Вратата бавно се отвори, а Мишел приклепна, за да не я видят през прозорчето.

Мъжът влезе и се насочи към леглото, а тя тихо се плъзна през про-
цепа и излезе в коридора. Обърна се за миг, разпозна Бари и хукна към
стаята на дежурните сестри.

– Току-що някакъв тип се промъкна в стаята на Санди! – задъхано
съобщи тя на сестрата зад малката масичка. – Мисля, че никой няма
право да влиза там, когато пациентката е в тежко състояние!

Сестрата скочи и изтича в коридора.

Мишел се насочи към стаята си и почти се сблъска с Черил, която
излизаше в коридора, захапала вечната сламка. Тъкмо навреме, светка-
вично съобрази Мишел, която не искаше да бъде сама в случай, че Бари
й потърси сметка за предателството. Дежурната сестра със сигурност
щеше да му каже името ѝ, ядосана от напразното разкарване. Мръсни-
кът беше прав, като твърдеше, че можеше да влиза в стаите, когато си
пожелае.

– Хей, Черил, искаш ли да си поговорим?

Съквартирантката ѝ спря да смуче сламката и я погледна, сякаш я
виждаше за пръв път.

– Искам да кажа, че живеем в една стая, но всъщност не се познава-
ме – забързано продължи Мишел. – Нали в инструкциите пише, че опоз-
наването между пациентите е част от терапията? Хайде просто да си по-
бъбрим, а?

Предложението беше толкова явно неискрено, че Черил само смук-
на от сламката и я подмина. Мишел влезе в стаята и опря гръб във
вратата.

Изтекоха двацет минути, но Бари не се появи. Във физическо от-
ношение той не я плашеше. Вече беше преценила, че е от хората, които
ще побягнат при първия по-сериозен удар. Но той можеше да я нарани
по друг начин – чрез фалшиви констатации и обвинения. Или като подх-
върли наркотици в стаята ѝ. Какво щеше да стане, ако му повярват? Да-
ли няма да я задържат в клиниката против волята ѝ? Или да я арестуват
и да възобновят делото за физическо насилие? Нима щеше да прекара
няколко години в затвора? Обзе я такова отчаяние, че брадичката ѝ без-
силно клюмна и опря в гърдите.

Ела да ме измъкнеш, Шон! Моля те! Миг по-късно мислите ѝ се
проясниха. Та тя беше тук доброволно, което означаваше, че може да си
тръгне, когато пожелае. Включително и сега, още в този момент. Щеше
да отиде в апартамента, нает от Шон, и да остане там, докато се успо-
кои, а после щеше да замине при него. Може би точно сега той имаше
нужда от нея. На определен етап от разследванията си той винаги се

нуждаеше от помощта ѝ.

Тя изскочи в коридора и почти връхлетя върху сестрата, изправена пред вратата.

Отстъпи крачка назад и объркано примигна:

– Какво има?

– Санди иска да те види, Мишел.

– Тя добре ли е?

– Стабилизирана е. Исква да говори с теб.

– Какво ѝ се случи? Изглеждаше много зле.

– Страхувам се, че не мога да кажа нищо по този въпрос.

Че как ще можеш! – въздъхна Мишел и последва сестрата по коридора. Трябваше да види Санди.

23

Хорейшо Барнс нае кола и напусна летището на Нашвил. Час по-късно, озовал се в сърцето на провинциален Тенеси, той продължаваше да търси градчето, в което беше живяла шестгодишната Мишел Максвел. Откри го четирийсет минути по-късно, след няколко погрешни отбивки и досадно връщане. В крайна сметка успя да се добере до западналия център, потърси помощ от собственика на малко магазинче за железария и продължи в югозападна посока. Потеше се обилно, вероятно защото парите, които плати за колата, не включваха климатик.

Кварталът, в който беше живяла Мишел, очевидно помнеше и подобри времена. Къщите бяха стари и неподдържани, със занемарени дворове. Хорейшо проследи номерата, изписани върху пощенските кутии. Някогашната къща на семейство Максвел се оказа по-навътре в двора от съседните. В дъното на големия двор се издигаше стар разкритвен дъб с орязани клонове. На едно от оцелелите разклонения висеше автомобилна гума. Встрани от къщата бяха разхвърляни стари градински столове, зад които се виждаше кола на трупчета. След известно колебание Хорейшо стигна до заключението, че е форд, пикап от 60-те години. По протежение на предната ограда стърчаха изсъхналите останки от жив плет.

Боята по дървената фасада беше олющена, а мрежата от входната врата беше паднала на верандата. Не беше ясно дали някой все още живее тук, или къщата е необитаема. От външния ѝ вид личеше, че някога е била стопанска сграда, по-късно преустроена в жилищна. Вероятно първите собственици бяха продали земята на някой предприемач, който бе имал амбицията да построи малък жилищен квартал и бе започнал именно с тази къща. Но как ли бе живяла тук Мишел само с родителите си, след като момчетата си бяха отишли? Хорейшо се питаше дали зачеването на Мишел е било случайност и дали това бе повлияло на отношението на родителите ѝ към нея.

Той спря наетата кола на посипаната с чакъл площадка, слезе и избърса изпотеното си лице с носна кърпа. Явно в квартала липсваха обичайните клюкарки, тъй като никой не му обърна внимание. Може би защото зад порутената ограда нямаше нищо за крадене.

Хорейшо се обърна и тръгна по чакълестата алея, очаквайки всеки момент иззад ъгъла да изскочи някой злобен пес е оголени зъби, но

нищо подобно не се случи. Никой не го посрещна. Изкачи стъпалата към верандата и надникна през разбитата врата. Къщата или беше изос-тавена, или обитателите ѝ бяха безкрайно непретенциозни.

– Мога ли да ви помогна? – обади се висок и безкомпромисно твърд глас зад гърба му.

Хорейшо бързо се завъртя и видя млада, ниска и трътлеста жена с избеляла рокля и бебе в кенгуру над лявото ѝ бедро. От влагата тъмната къдрава коса беше залепнала на челото ѝ.

– Надявам се – кимна той и тръгна към нея. – Опитвам се да откроя хората, които някога са живели тук.

– Кои хора? – погледна над рамото му тя. – Скитниците, наркоманите или проститутките?

– О – проследи погледа ѝ той. – Такива ли живеят тук?

– Господ да ги убие тези грешници!

– Предполагам, че споменатите грешници се появяват само вечер – промърмори Хорейшо.

– Но вечер и ние сме на крак, нали? Няма закон, който да ни вкарва в леглото веднага след като се мръкне. По тази причина ставаме свидетели на злото!

– Много съжалявам. Но аз нямах предвид, хм, злото... Интересувам се от семейство Максвел, което е живяло в тази къща преди трийсетина години.

– Не знам нищо за него, защото ние сме в нея само от пет години.

– А дали някой друг ще си спомни за тях?

Дебелият показалец на жената се стрелна към къщата.

– Никой не се задържа дълго. А старите жители отдавна ги няма.

Бебето се оригна и от устата му потече тънка ивица слюнка. Майка му небрежно го избърса с мръсна кърпа, която измъкна от джоба си.

Хорейшо ѝ подаде визитната си картичка.

– Обади ми се, ако се сетиш за някой, който може да ми помогне.

Очите ѝ пробягаха по картичката, главата ѝ рязко се вдигна.

– Ти психоаналитик ли си?

– Нещо такава.

– От Ва-шинг-тон?! – натъртено попита тя. – Но това тук е Тенеси!

– Имам доста пациенти.

– Защо се интересувах от Максвел?

– Тези неща са поверителни, но все пак ще ти кажа, че се опитвам да помогна на една моя пациентка.

– Как по-точно?

– Нали уж не ги познаваше? – втречено я изгледа Хорейшо.

– Познавам една жена, която може би ще ти каже нещо за тях. Баба ми ни остави тази къща и се премести в старчески дом. Живее в него вече четирийсет години, а дядо е погребан ей там, в задния двор.

– Това е добре.

– Гробът му отдавна е обрасъл с трева и тръни.

– О, сигурно. Значи баба ти е във въпросния старчески дом. Близо ли е?

– Държавно сиропиталище, на около час път оттук. Тя не можеше да си позволи друго. Прехвърли ни къщата, за да получи помощ от правителството. Ако знаеха, че притежава собственост, нямаше да я приемат.

– Защото трябваше да плати за престоя си ли?

– Точно така. Държавата ни прецаква всеки ден от седмицата, с изключение на неделя. Трябва да се борим със зъби и нокти за жалките трохи, които ни подхвърля. Сигурна съм, че след още няколко години тук ще командват мексиканците. – Вдигна очи към небето и прошепна: – Моля те, господи, прибери ме, преди това да се случи!

– Внимавай с молбите към господ, защото той чува всичко. Мислиш ли, че тя ще пожелае да говори с мен?

– Може би. Тя има добри дни, но има и лоши. Опитвам се да ѝ ходя на свиждане поне два пъти месечно, но освен бебето имам още четири, които вече ходят на училище. А и бензинът не е евтин. – Очите ѝ отново пробягаха по лицето му. – Важно ли е това за теб?

– Зависи какво ще ми каже – усети се най-после Хорейшо, помълча за миг и добави: – Ако ми даде важна информация, ще ѝ платя сто долара.

– На нея?! Тя отдавна няма нужда от пари. Ще платиш на мен!

– Добре – усмихна се Хорейшо. – Ще ми уредиш ли среща?

– Ще дойда с теб – отсече жената. – Иначе като нищо ще забравиш какво сме се договорили.

– Кога можем да тръгнем?

– В шест, тогава се прибира мъжът ми. Ще стигнем след вечеря. Възрастните хора не обичат посетители, докато дъвчат.

– Добре. Как се казва баба ти? А старческият дом?

– Да ти приличам на луда? – презрително го изгледа тя. – Ще караш след мен, а когато пристигнем, ще те заведа в стаята ѝ.

– Добре. Спомена за добрите и лошите ѝ дни. Какво по-точно имаш предвид?

– Че от време на време превърта. Има си един демон или нещо подобно...

Хорейшо изви глава. За момент изпита чувството, че жената насреща му е напълно откачена. После изведнъж му просветна.

– Искаш да кажеш деменция?

– Точно така. Моли се да имаме късмет.

– Е, благодаря за помощта. Как ти беше името?

– Линда Сю Бюканан. Приятелите ми викат Линди, но ти не си ми приятел, затова ще ме наричаш Линда Сю.

– Аз съм Хорейшо.

– Ама че шантаво име.

– Аз съм си шантав тип. Ще се видим в шест. Между другото, *Линда Сю*, малкото вързопче току-що повърна върху обувката ти.

След тези думи Хорейшо си тръгна, оставяйки новата си позната да ругае и да трие обувката си във високата трева.

24

Санди седеше в леглото и изглеждаше много добре. Сестрата се отдалечи, а Мишел пристъпи към нея и стисна ръцете ѝ в своите.

– Казвай какво се случи! – настоя тя.

Санди се усмихна и се вкопчи още по-силно в приятелката си.

– Нищо особено, скъпа. Случват ми се такива работи. Просто понякога всичко се разпада. Но като си пийнах малко от еликсира на щастие-то, всичко си дойде на мястото.

– Значи си добре, така ли?

– Абсолютно.

– Помислих, че си получила удар.

– Сега разбираш защо не мога да работя. От мен би станал страхотен пилот, нали? – Направи гримаса и промени гласа си. – „Дами и господа, говори вашият капитан. След малко ще започнем да се спускаме към ада, а човекът, който управлява самолета – тоест аз, всеки момент ще откачи. Затова се завържете здраво и се молете на бога да приземя това бебче!“ – Разсмях се и издърпа ръката си.

– Съжалявам, Санди. Наистина съжалявам.

– О, няма защо да съжаляваш. При мен това е нещо обичайно.

Мишел се поколеба за миг.

– Влязох в стаята ти веднага след като те изкараха – промълви тя. – Не знам защо, вероятно защото бях объркана. Чух, че някой идва, и се скрих зад вратата. Беше Бари.

– Той видя ли те? – изправи гръб Санди.

– Не, измъкнах се навън. А след това отидох да съобщя на старшата сестра. В този момент той най-вероятно обмисля отмъщението си.

– Какво може да е търсил в стаята ми? – замислено я погледна Санди.

– Може би просто е решил да надникне, за да разбере какво е причинило цялата бъркотия – сви рамене Мишел. – Или да прибере нещо ценно.

– За целта ще трябва да отскочи до банката ми – изсумтя Санди. – Там са истински скъпите ми бижута. Никога не ги мъкна по клиниките, защото знам, че ще изчезнат. Имала съм такива случаи.

– Добре си направила.

Санди се опита да се изправи и Мишел се наведе да ѝ помогне.

Отметна завивката, хвана я през кръста и я вдигна по-нагоре върху възглавницата. После отново зави босите ѝ крака.

– Силна си – отбеляза Санди.

– При моята професия това е задължително. Но и ти изглеждаш в добра физическа форма.

– Само от кръста нагоре. Но краката ми са макарони. – От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. – Да можеше да видиш какви бяха едно време!

– Сигурно – усмихна се Мишел. Нарочно беше дръпнала завивките, за да види краката ѝ, които наистина изглеждаха *изсъхнали*. Бе ѝ хрумвало да го направи по пътя насам, но може би имаше и нещо друго.

– Изглеждаш ми замислена – забеляза състоянието ѝ Санди.

– Май всички сме така – тръсна глава по-младата жена и погледна встрани. – Нали затова сме тук?

Час по-късно Санди беше върната в стаята ѝ, а Мишел предприе обичайната си обиколка из клиниката, след което се включи в поредната груповата терапия.

– Кога ще се появи доктор „Харли Дейвидсън“? – обърна се към една от сестрите тя.

– Кой?

– Хорейшо Барнс.

– О, не знам. Но заместникът му е много добър специалист.

– Браво на него.

След сеанса излезе в коридора и почти се сблъска с Бари, който изскочи иззад ъгъла. Мишел направи опит да го заобиколи, но той се изпречи на пътя ѝ и саркастично подхвърли:

– Как е *приятелката* ти Санди?

Мишел си даваше сметка, че не бива да захапва въдицата, но нещо в нея я накара да направи точно обратното.

– Много е добре – бодро отвърна тя. – А ти откри ли в стаята ѝ нещо, което заслужаваше да бъде откраднато?

– Значи ти си ме наклепала пред старшата сестра? – присви очи той.

– Чак сега ли се досети? Господи, какъв нещастник!

– Защо не слезеш на земята? – иронично се усмихна Бари. – Аз работя тук и мога да си тръгна, когато пожелаая. Но ти си луда и ще останеш заключена до края на живота си.

– Точно така, луда съм. А това означава, че мога да ти извия шибания врат, когато пожелаая! Никой не може да ме спре, никой не може да

ми търси отговорност, ясно ли ти е?

– Да бе, как не – презрително изсумтя той. – Чуй какво ще ти кажа, момиченце. Израснал съм в най-опасния квартал на Трентън, ако изобщо имаш представа какво означава това. Мамка му!

Кракът на Мишел се стрелна напред и нагоре и изкърти мазилката от стената на сантиметър от главата му. Бари се наведе и прикри главата си с две ръце.

– Стой далеч от мен и Санди! – изсъска Мишел. – Следващия път дупката няма да е в стената, а в главата ти! – Преди да се отдалечи, очите ѝ се спряха на парчетата мазилка, които бяха паднали на пода. – Не е зле да почистиш, Бари. Нали знаеш колко строги са правилата за хигиена в клиниката?

– Това няма да ти се размине! – окопите се най-сетне той. – Ще се оплача, че си ме нападнала!

– Много добре, направи го. А пък аз ще пусна подписа срещу теб сред всички жени, които си ходил да зяпаш! Сигурна съм, че ще бъдат много доволни от перспективата да те тикнат в затвора!

– Кой ще им повярва? Те са луди!

– Почакай и ще видиш, Бари. Бройката винаги има значение. Сигурен ли си, че ако бъдеш притиснат, ще можеш да дадеш правдоподобни обяснения? А аз умея да притискам хора като теб, откачалник такъв!

Бари изруга и побърза да се отдалечи.

Мишел продължи към стаята си. Вече беше сигурна, че има само един начин да се справи с този нещастник: да открие тайните му занимания. Реши да се заеме с тази задача веднага, отдавайки ѝ всичките си сили и енергия. Вече се досещаше откъде трябва да започне.

25

Местната полиция си беше свършила работата, също както и ФБР в лицето на мрачния и упорит Майкъл Вентрис. Докато Шон обясняваше как е открил трупа, федералният агент почти не го погледна.

– А защо се върна тук? – попита той след необичайно проточилата се пауза.

– Бяхме се разбрали тази сутрин да се видим, за да поговорим за случая – отвърна Шон. – Влязох, защото никой не дойде да ми отвори.

Инстинктът го предупреждаваше да не споменава за сутрешната стрелба на брега.

– От тукашните хора разбрах, че са наели някакво частно ченге да разследва случая – равнодушно го изгледа Вентрис. – Да не би да си ти?

– Аз съм.

– Ще ти дам един съвет. Гледай да не ми се пречкаш в краката и да не пипаш нищо. Сториш ли го, ще ти бъде за пръв и последен път.

– Ясно – кимна Шон. Не посмя да попита защо ФБР поема следствието за убийството на един обикновен гражданин.

Тленните останки на Лен Райвест бяха закарани във временната морга, където щяха да правят компания на Мънк Тюринг. Местният шериф гледаше празната вана и поклащаше глава. Изправен до него, Шон правеше същото, но мислите му със сигурност бяха по-различни от тези на шерифа.

Райвест беше убит между полунощ, когато се бяха разделили, и сутринта, когато Шон го беше открил. Отрязък от шест часа и половина. А Чамп Полиън се беше прибрал някъде към два през нощта. Но Шон все пак не беше сигурен.

– Аз съм шериф Мъркъл Хейс – извади го от размисъла мъжът до него. – А вие сте Шон Кинг, нали?

– Да.

– Бивш агент на Сикрет Сървис?

– Да.

Хейс беше на около петдесет, с късо подстригана посивяла коса, малко коремче, тънки крака и широки кокалести рамене. Приведеният гръб го правеше да изглежда по-нисък, отколкото беше.

– Имате ли идея какво се е случило?

– Снощи бях с Лен. Пийна няколко питиета, може би малко повече,

отколкото трябва. Тръгнах си около полунощ, след като той заспа на канпето долу.

– За какво си говорихте с Лен?

Шон беше подготвен за този въпрос и дори остана малко изненадан, че Вентрис не му го зададе.

– За различни неща. Включително и за смъртта на Мънк Тюринг, за Бабидж Таун.

– Според вас Лен беше ли много пиян? Дотолкова, че да се удави във ваната?

– Не съм сигурен дали беше *достатъчно* пиян, за да го направи.

Хейс мълчаливо кимна.

– Вратата беше отключена, когато влязох – каза Шон. – А помня, че снощи я заключих.

– Значи или той я е отключил, или...

– Точно така.

– Вече започнахме да разпитваме хората, но никой не е видял нищо. Разбира се, ФБР също се намеси.

– Но защо ФБР се бърка в едно обикновено разследване? Райвест не е федерален служител, инцидентът не е станал на федерална територия, а доколкото ми е известно, никой не е извършил престъпление извън границите на щата.

– Елате да се поразходим – дръпна го за ръкава Хейс.

Къщата на Райвест беше оградена с обичайната за такива случаи жълта полицейска лента. Линейката с тялото току-що беше потеглила. Сред тълпата стояха Алиша Чадуик и Чамп Полиън и тихо разговаряха.

Алиша улови погледа му, но той извърна глава. Все още не беше готов да разговаря нито с нея, нито с Чамп.

Хейс мълчаливо го заведе до колата без отличителни знаци и му посочи да се качи на мястото до шофьора. Проговори едва когато затвори вратите.

– Искам ви предложа нещо, което вероятно ще ви се стори малко необичайно. Какво ще кажете да действаме заедно по разследването?

– Заедно? – вдигна вежди Шон. – Но вие сте местният шериф, а аз – частен детектив!

– Неофициално. Но ние е вас имаме едни и същи цели: да разкрием убицеца на Райвест.

– Условието не е ли валидно и за Тюринг?

– Сам знаете колко много убийства се представят като самоубийства – заяви шерифът.

– Без съмнение. Самият Райвест мислеше така.

– Интересно. Какво друго сподели той е вас?

– Нищо. Но аз останах с впечатлението, че повече му се иска да се окаже убийство. Кое не означава, че наистина е така.

– Естествено. А и обстоятелствата сочат обратното: личното оръжие с отпечатъците на Тюринг по него, доброволното му прехвърляне от другата страна на реката.

– Доколкото разбрах, човекът не е бил склонен към самоубийство.

– Не всички го демонстрират – поклати глава Хейс. – Направих си труда да надникна в служебното ви досие. Прочетох нещичко и за работата ви по двете разследвания в Райтсбърг. Оценката им е повече от положителна. И тъй, какво ще кажете?

– Нека ви дам отговор, след като информирам началниците си – изрече на глас той.

– Защо не кажете направо „да“?

– Вижте, и без това работя по случая, а те вече са два. Така че, ако открия или ми хрумне нещо, ще ви съобщя. – Той погледна многозначително Хейс. – Но и вие, ако научите нещо, ми се обадете.

Хейс обмисли думите му, после протегна ръка.

– Добре, приемам.

– Междувременно можете да направите нещо за мен още сега, в този момент.

– Какво?

– Да ме откарате до моргата, за да хвърля едно око на трупа на Мънк Тюринг.

Временната морга се помещаваше в празен офис в центъра на градчето Уайт Федър. Управляваше се от командирован съдебен лекар, който не изглеждаше никак щастлив, че се намира далеч от родния си Уилямсбърг. Той отвори хладилната камера и изтегли носилката с трупа на Мънк Тюринг. Приживе човекът явно не е бил хубавец, а смъртта не беше променила този факт. Беше нисък и набит, с добре очертано коремче, обезобразено от голям срез от шията до слабините. Шон безуспешно се опита да открие някаква прилика с малката му дъщеря. Вероятно момиченцето приличаше изцяло на майка си.

Изпълнявайки заповедта на шериф Хейс, съдебният лекар старателно запозна Шон със своите заключения. Мънк Тюринг, трийсет и седем годишен, ръст 170 сантиметра, тегло 85 килограма и т.н. Причина за смъртта: огнестрелна рана в дясното слепоочие.

– Мънк не е бил левак, което подкрепя идеята за самоубийство – каза Шон.

– Все още не съм стигнал до този въпрос – изгледа го подозрително патологът. – Откъде знаете?

– Дясната ръка е малко по-голяма, е мазолеста длан. А в дома на жертвата открих бейзболна ръкавица, която не е пригодена за левак.

Хейс одобрително кимна, а съдебният лекар просто сведе поглед към записките си.

Шон се приведе над трупа.

– Доколкото ми е известно, вие сте открили някакви следи по ръцете му.

– Да – потвърди патологът. – Червеникави частици по дланите и под ноктите. – Той им показва за какво става въпрос с помощта на силна лупа, след което пусна ръката на мъртвеца.

– Прилича на ръжда – каза Хейс. – Вероятно от прескачането на оградата на Кемп Пиъри.

Шон се извърна към съдебния лекар и попита:

– Разполагате с дрехите му, нали?

На масата се появи малък вързоп. Черен кадифен панталон, памучна риза на бели и сини райета, яке с качулка, бельо, чорапи и чифт кални обувки.

Хейс вдигна малък сак от непромокаема материя.

– Беше открит до трупа. Вътре има одеяло и електрическо фенерче – и двете собственост на Тюринг.

– Вероятно е използвал одеялото, за да се прехвърли през бодливата тел – продължи Шон и посочи множеството дупки в материята. – Но това е доста несигурно предположение, тъй като по тялото му липсват дракотини.

– Липсват и ръкавици, които също би трябвало да са част от екипировката – добави Хейс.

– Ако е имал ръкавици, нямаше да остави отпечатыци по оръжието. Започвам да си мисля, че този човек действително се е самоубил.

– На основата на уликите не мога да кажа дали става въпрос за самоубийство, или не – намеси се съдебният лекар.

– Но в доклада ви е отбелязано, че изстрелът е произведен *почти* от упор, а и няма следи от борба и от завързване на жертвата. Как е възможно някой да се приближи толкова близо до човек и спокойно да го застреля със собствения му пистолет? Поне на мен ми звучи невероятно.

– Възможно е жертвата да е била дрогирана – предположи Хейс.

– Ето го следващия ми въпрос – кимна Шон. – Какво показват токсикологичните изследвания?

– Още не съм ги получил от лабораторията – мрачно отвърна патологът.

– Което означава, че не можем да изключим самоубийството, поне засега – спокойно рече Шон. – Но възникват и други въпроси: в случай че Тюринг действително се е самоубил, защо го е извършил в Кемп Пиъри? Поддържал ли е някакви отношения с ЦРУ? Работил ли е за тях? Може би е искал, но са му отказали?

Хейс поклати глава.

– Все още не сме проверили всичко. – Обърна се към патолога и попита: – Успяхте ли да определите приблизителния час на смъртта на Райвест?

– Трупът не е престоял във водата чак толкова дълго. Някъде между пет и шест часа. В устата му имаше течност, която най-вероятно е резултат от вътрешен оток. И е доказателство, че смъртта е настъпила от удавяне. Но ще бъде сигурен едва след като го отворя и проверя дали има вода в белите му дробове.

– Пет-шест часа значи. – Хейс се замисли и погледна часовника си. – Ако вземем под внимание времето, когато трупът е бил открит, това означава, че се е озовал във ваната някъде между един и два часа след полунощ.

– Малко след като се разделихме – добави Шон. *И горе-долу по времето на появата на Чамп пред жилището му.* – Беше пил доста. Няколко коктейла, след което премина на червено вино.

– Благодаря за информацията. – Съдебният лекар си записа нещо в бележника.

– Възможно ли е да бил толкова пиян, че да е паднал във ваната и да се е удавил? – попита Хейс. – Нямахте ли да се свести от водата, по паднала в носа и устата му?

Съдебният лекар поклати глава.

– Не е задължително, особено ако е бил много пиян, а не само полу-заспал. – Когато си тръгнах, той наистина спеше – отбеляза Шон. – Не виждам какво би го накарало да стане с намерението да се къпе.

– Все пак е възможно – възрази лекарят. – Може би е повърнал и е искал да се измие.

– Когато си повърнал върху дрехите си, едва ли ще чакаш да се напълни ваната. Ще предпочетеш душа – отвърна Шон и изведнъж замръзна.

– Правилно – кимна Хейс, без да забелязва изражението на лицето му. Сега накъде? – попита той, след като се настаниха в колата.

– Искам да огледам повторно банята! – отвърна Шон, без да крие възбудата си. – Току-що разбрах нещо важно!

– Какво?

– Лен Райвест е бил *убит*.

27

Завариха къщичката на Лен Райвест пуста. Шон се втурна към банята, отвори вратата и спря.

– Към единайсет и четвърт дойдох тук да се облекча – обясни той. – Това е единствената тоалетна в къщата.

– Е, и? – очаквателно го погледна Хейс.

– Изнасяно ли е нещо оттук? Имам предвид от вашите хора и агентите на ФБР.

– Не. Изнесоха само тялото.

– Я се поогледайте. Нещо все пак липсва.

Хейс внимателно огледа тясното помещение.

– Предавам се – въздъхна минута по-късно той. – Какво липсва?

– Няма ги кърпите и хавлиите, които снощи бяха тук – отвърна Шон и посочи към пода. – Няма я и постелката. – Пристъпи към високо-то шкафче до стената и надникна зад него. – А тук имаше и вакуум помпа за отпушване на канали с дълга дръжка.

– Искате да кажете, че...

Шон коленичи и плъзна ръка по пода и плочките около ваната.

– Влажни, но не и мокри – отбеляза той и бавно се изправи. – Искам да кажа, че някой е отнесъл със себе си кърпите, с които е бърсал стените и пода на банята от водата, разплискана от борещия се Райвест.

– А вакуум помпата?

Шон пристъпи към ваната.

– Никой не би проявил желание да натиска Райвест под водата с голи ръце. Това носи определени опасности – главно от наранявания и кожа под ноктите на удавника, от която може да се извлече съответната ДНК. Но ако убиецът го е притискал с дълга дръжка, Райвест не би могъл да го докосне.

– По дяволите!

– Но така цялата баня щеше да бъде мокра, нали? Ето защо ги няма кърпите и хавлията. Ако бяха останали, полицията веднага щеше да стигне до заключението, че е имало борба, а оттам и предумишлено убийство. Райвест действително е искал да се изкъпе и убиецът се е възползвал от намерението му. Ако не беше пил, вероятно още щеше да е жив и здрав.

– Добре. Приемаме, че е бил пиан, а убиецът е използвал помпата с

дръжката, което означава, че може да е била и жена.

– Така е – замислено го погледна Шон. – Обадете се на съдебния лекар и го накарайте да потърси следи с кръгла форма по гърдите и ко-рема на жертвата. Под микроскоп може би ще се видят някакви следи от протъркване. Кажете му да търси влакънца по кожата и парченца дърво под ноктите.

Хейс извади мобилния си телефон, а Шон продължи огледа.

– Оставих му съобщение – обяви минута по-късно шерифът, а на лицето му грейна широка усмивка. – Бих казал, че решението ми да си сътруднича с вас започва да ми изглежда умно.

– Не бързайте да се радвате. Разликата между установяването на едно убийство и разкриването на убиеца е, ако използвам сравнение на Марк Твен, като между светулката и светкавицата. Сега трябва да потърсим някой, който евентуално е забелязал нещо необикновено около къщата. Периметърът е строго охраняван, а това означава, че някой *непременно* е забелязал нещо. Например човек, който носи цял куп мокри хавлии и вакуум помпа с дълга дръжка.

– Нещо друго?

След кратко колебание Шон реши да му се довери.

– Сутринта, някъде към шест и половина, реших да отскоча до брега на реката да разгледам хангара за лодки. Малко по-късно стрелях по мен с пушка. На два пъти, много близо до целта. Дойдох да кажа на Лен.

Хейс зяпна от изненада.

– Откъде дойдоха изстрелите? – попита той.

– Може би отвъд реката.

– Искаш да кажеш, от Кемп Пиъри?

Шон мълчаливо кимна.

– Мънк Тюринг беше открит мъртъв на територията на Кемп Пиъри – тихо промълви Хейс, а погледът му ясно показваше какво си мисли. Нима един провинциален шериф като него щеше се окаже замесен в операциите на ЦРУ? Но ако приемеха, че Мънк Тюринг и Лен Райвест са били убити от хора отвъд реката, въпросът *защо* оставаше открит. Твърде интригуващ въпрос, призна пред себе си Шон Кинг. Но дали си заслужаваше да рискува живота си, за да получи отговор?

– Мърк, ще ти кажа нещо, в което не съм напълно сигурен – въздъхна той. – Някъде около два през нощта ми се стори, че видях Чамп Полиън да се прибира.

– Но не си сигурен, така ли?

– Не бих се заклеял – поклати глава Шон. – Беше много тъмно.

Трябва да го имаме предвид, когато започнем проверка на алибитата. А, и още нещо. Узнах, че преди осем-девет месеца Мънк е пътувал в чужбина. Трябва да разберем къде е бил.

– ФБР прибра паспорта му заедно с останалите лични вещи.

– Но ти си шерифът тук. Изискай фотокопие.

– Мислиш, че е важно, така ли?

– В момента всичко е важно.

След тези думи Шон излезе под ярките слънчеви лъчи, питайки се кога ли ще заживее по-нормален живот. В следващия момент някой го потупа по рамото.

– Трябва да поговорим! – мрачно му събщи Алиша Чадуик. – Веднага!

– А ако не искам?

– Ако не искаш, ще си сваля металния крак и ще те пребия с него!

– В такъв случай приемам. Нямам желание да ти тежа на съвестта.

28

Бари крачеше по коридора с кашон в ръце, а Мишел предпазливо го следваше на около пет метра разстояние. Голямата пощенска кутия беше поставена на метален стълб отвън, на две крачки от входния портал.

Бари извади ключ, отвори портала и излезе навън. Мишел ускори крачка, прекоси празната приемна и се скри зад високия храст в голяма каменна саксия.

Минута по-късно Бари отново се появи, а тя се стегна, готова за действие. Липсата на ключ значително усложняваше задачата ѝ. Без да изпуска от поглед отдалечаващия се Бари, тя се стрелна към бавно затварящата се автоматична врата. Той беше само на метър и половина от нея, но изобщо не я усети – доказателство за способността ѝ да се придвижва абсолютно безшумно. В момента, в който фигурата му се скри зад ъгъла, тя сложи крак във вратата, събу обувката си и я пхна в процепа. После изтича навън.

Само няколко секунди ѝ бяха достатъчни, за да открие кашона на Бари най-отгоре върху купчината с изходящата поща до металната кутия. Мишел извади писалка и лист хартия и бързо преписа адреса на получателя, изписан върху кашона. Хвърли поглед и на името на изпращача, което, както очакваше, беше различно от това на Бари.

– Лола Мартин – промълви тя, огледа се и бързо се шмугна обратно.

Вдигна обувката си, обу я и се насочи към своята част на сградата. Там се завъртя около дежурната сестра, успя да отвлече вниманието ѝ и да надзърне в дневника, разтворен върху масата. Лора Мартин се оказа една от старите пациентки на „Кукувичето гнездо“ – от онези, които рядко изпращат или получават поща. Мишел отиде в залата за посетители, където имаше телефон с външна линия. Набра номера на свой познат в полицията на Феърфакс и му обясни за какво става въпрос, а той я попита:

– Откъде си се сдобила с тази информация, Максвел?

– Ами работя под прикритие.

Час по-късно Мишел влезе в празната стая на Санди. Цветята още бяха там, но подът беше почистен от парченцата пръст. Също като ръцете на Санди, предположи Мишел. Включително безупречният ѝ маникюр. Самата тя нямаше подобни проблеми поради простата причина, че

не поддържаше маникюр – немислим лукс за пръсти, които често натискат спусъка.

Пет минути по-късно мисията ѝ приключи и тя се прибра в стаята си.

Следобед се включи в поредния групов сеанс. Беше толкова доволна от успешната си операция по отношение на Бари, че се изправи и взе думата.

– Казвам се Мишел и имам желание да се оправя – започна тя, усмихна се и добави: – Всъщност мисля, че вече съм по-добре. – Насядалите в кръг пациенти одобрително закимаха, някои дори заръкопляскаха. Но имаше и такива, които просто мълчаха и я гледаха с открито недоверие.

Мишел вероятно бе решила, че се чувства по-добре само защото бе твърде заета, за да се концентрира върху собствените си проблеми. По принцип тя живееше заради адреналина и нямаше навик да разголва душата си. И в момента, върна на себе си, беше в състояние да мисли единствено за Бари и Санди. После щеше да се махне оттук, преди да решат, че и тя е постоянна обитателка на „Кукувичето гнездо“.

29

Шон седеше срещу Алиша, настанила се зад голямото бюро в Барака № 1. Той не успя да види почти нищо от общото помещение с много работни места, където без съмнение се трудеха гении. Но в замяна почти усети умствената им мощ, примесена с монотонното жужене на невидими сървъри.

– Само недей да разкопчаваш това нещо – шеговито рече той и махна към десния ѝ крак. – Ако го сториш, ще бъда принуден да се защитавам.

Алиша дори не се усмихна.

– От какво умря Лен Райвест? – остро попита тя. – Само не ми казвай, че е самоубийство!

– Не знам от какво е умрял – отвърна той, установявайки, че очите ѝ са зачервени.

– Как така не знаеш?

– Знае само убиецът. И понеже това не съм аз, мога само да предполагам.

– Добре, започвай да предполагаш.

– Не мога. В момента се води разследване.

– Само не ми излизай с тези патетични глупости! – сопна се тя.

– Бил съм ченге и прекрасно знам как може да се прецака едно разследване. Полицията разглежда случая като „смърт при подозрителни обстоятелства“.

– Но това означава, че може да бъде както убийство, така и нещастен случай!

– Или естествена смърт – леко се усмихна той.

– Но ти каза, че е убит!

– Може и да греша.

– О, много ти благодаря за помощта!

Шон се наведе напред, лицето му стана сериозно.

– Работата е там, че те познавам едва от вчера. А от установените до този момент факти може да се окаже, че убиецът си ти.

– Не съм убила никого.

– Досега не съм срещал убиец, който да твърди обратното. За целта си имаме адвокати.

– Мислиш ли, че има някаква връзка със смъртта на Мънк?

– Май не разбра какво ти казвам. Искаш ли да започна отначало?
Сега Алиша се приведе напред.

– Снощи са открили завещанието на Мънк Тюринг. Току-що научих, че ме е посочил за настойник на дъщеря си. Възнамерявам да изпълня дълга си по най-добрия възможен начин. Искам да знам дали момичето е в опасност.

– Значи Мънк те е посочил за настойник – замислено промълви Шон. – Нямах представа, че сте били толкова близки.

– Мънк знаеше, че обичам Виджи. Ще се грижа за нея по най-добрия начин!

– Кое то няма да е много лесно в Бабидж Таун – отбеляза Шон. – След убийството на Райвест мястото не ми се струва рай на сигурността.

– Горкичкият Лен! – изхлипа Алиша и прикри очите си с длан. – Боже! Не мога да повярвам, че е мъртъв!

Шон се облегна назад.

– Виждам, че трудно приемаш смъртта на Лен – отбеляза той и се взря в лицето ѝ. – Има ли някаква специална причина за това?

Тя се изправи и издуха носа си в салфетката, която измъкна от някаква кутия на бюрото.

– Бяхме приятели.

– Само приятели или нещо повече?

– Не ти влиза в работата!

– Но ако си имала връзка с Лен Райвест, тогава е работа на полицията.

– Е, добре, имах. И какво?

– Каква беше връзката ви? Обикновени контакти или нещо по-сериозно? Планове за женитба?

– Ти си адски нахален тип!

– А ти си очевидно интелигентна жена, но май пропускаш да отбележиш, че в момента те подготвям за въпросите на полицията и на ФБР, след като научат за вашите *взаимоотношения*. Мислиш ли, че агент Вентрис ще прояви деликатност? Връзката е покойния автоматично те поставя в положението на заподозряна!

– Не съм го убила, за бога! Той беше добър човек и аз го обичах. Крoяхме планове за бъдещето... – Гласът ѝ секна и тя извърна глава.

– Добре, Алиша, успокой се – меко промълви Шон. – Знаем, че ти е трудно. – Помълча, после попита: – Можеш ли да си спомниш дали Лен е споменавал пред теб за някаква заплаха? За някой, който иска да му

причини зло? За нещо, което има връзка с Бабидж Таун или с Кемп Пиъри?

Алиша пое дълбоко въздух, избърса лицето си и вдигна глава.

– Какво общо има Кемп Пиъри със смъртта на Лен?

– Много общо, ако се окаже, че смъртта на Лен е свързана с гибелта на Мънк Тюринг.

– Но нали ти сам спомена, че Тюринг най-вероятно се е самоубил?

– Не можем да бъдем сигурни. Трупът му е открит на територия на ЦРУ, а това е факт, който не можем да пренебрегнем. До довечера може да се окаже, че такава връзка няма, но в момента искам да чуя отговора ти. Споменавал ли ти е нещо подобно Лен?

– Той никога не е споменавал, че някой иска да го убие, но...

– Но какво? – приведе се напред Шон. – Хайде, изплюй камъчето!

– Веднъж каза, че някой се опитва да саботира работата в Бабидж Таун и че според него тук имало шпиони.

– Шпиони ли? Какви?

– Той спомена, че хората, които работят тук, дори нямат представа в какво се забъркват. В смисъл, че проектите, върху които работим, могат да променят света. Но не към по-добро, а към по-лошо. – На лицето ѝ се появи измъчена усмивка. – Каза още, че ние сме особняци, които нямат представа от реалния живот. И май беше прав.

– Пред мен той също спомена, че много държави биха започнали война заради проектите, които се разработват в Бабидж Таун – кимна Шон. – Само не ми казвай, че боравите с цифри и нищо повече!

– Не мога, Шон – въздъхна Алиша. – Страх ме е. Побиват ме тръпки от факта, че убиха един изключителен професионалист като Лен Райвест в дома му, въпреки всички мерки за сигурност!

Жената изглеждаше толкова зле, че Шон стана, пристъпи към бюрото и я прегърна през раменете.

– Всичко ще се оправи, Алиша – промълви той.

– Престани с тези глупости! – дръпна се тя. – Не знаеш дали ще се оправи, или ще стане още по-зле! Имай предвид, че се страхувам най-вече за Виджи. Може да се окаже, че и тя е в опасност, и то голяма!

– Защо?

– Ти си експертът, ти ми кажи!

– Детето знае ли, че баща му няма да се върне?

– Още се опитвам да я подготвя за новината – размърда се смутено Алиша. – Но не ми е лесно.

– Ако наистина си загрижена за нея, би трябвало да ѝ събереш

багажа и да заминете някъде далеч от Бабидж Таун.

– Не мога. Тук е работата ми.

– Но нали каза, че сигурността на Виджи е най-важното нещо за теб?

– Тук Виджи се чувства добре. Ако я заведа някъде другаде, може да се срине психически.

– Бих казал, че няма голяма разлика дали детето ще остане тук, където вероятно ще бъде застрашена сигурността му, или ще замине на безопасно място, но с цената на психическата му стабилност – отбеляза Шон.

– Аз имам друга идея – рече Алиша, сграбчи ръката му и пламенно добави: – *Ние* оставаме, а *ти* поемаш грижа за сигурността ни!

– Вече си имам работа – възрази Шон. *Всъщност не една, а две*, поправи се мислено той.

– Тя е дете и има нужда от помощ. Нима ще откажеш да помогнеш на едно единайсетгодишно момиченце, току-що загубило баща си?

Шон понечи да отговори, после само сви рамене и направи безуспешен опит да издърпа ръката си.

– Добре де, ще я държа под око – съгласи се той.

– Благодаря ти! – просълзи се Алиша. – Много ти благодаря!

– Но след като поемам ролята на неофициален бодигард, май ще трябва да се запозная с младата дама.

Алиша изчака малко да възстанови душевното си равновесие и се изправи.

– Да вървим. Тя трябва да е привършила с упражнението по разлагане на числа, което ѝ възложих.

– Какво?

– Виджи притежава забележителни умения да смята наум. Не чак толкова големи, че да ме остави без работа, но нещо, скрито дълбоко в съзнанието ѝ, може би е ключът към решението на задачата, което търся.

– Значи уязвимото момиченце ще преобрази света? – втренчи се в нея Шон.

Алиша се усмихна.

– *Блажени кротките, защото те ще наследят земята* – рече тя.

30

Очакванията му за кротко и срамежливо момиченце се оказаха напълно безпочвени. Виджи Тюринг беше пълно с енергия дете с огромни сини очи, които не пропускаха нищо. Носеше панталони и яркочервена блузка, а краката ѝ бяха боси. В момента, в който Алиша ѝ представи Шон, тя хвана ръката му и го поведе към пианото.

– Седни – разпореди му тя с леко променлив тембър, който загатваше за приближаването на пубертета.

Той се подчини.

– Свириш ли?

Погледът на сините ѝ очи беше смушавашо прям.

– Само на бас китара – ухили се Шон. – Избрах я, защото има най-малко струни. Задължително условие за човек като мен, който всекидневно губи милиони сиви клетки.

Тя с нищо не показва, че оценява малката му шега. Седна пред пианото и изсвири някаква непозната мелодия.

– Предавам се – вдигна ръце той. – Кой е авторът?

– Оригинална композиция на Виженер Тюринг – поясни Алиша.

Шон респектирано замълча.

– Харесва ли ти? – простиичко попита Виджи.

– Ти си изключително надарена музикантка – кимна той.

В усмивката ѝ най-сетне се долови нещо детско, свързано с радостта от похвалата и желанието да се представи добре. А той се уплаши. Детето беше готово да се довери на всеки. *Тук е пълно с шпиони*, беше казал Райвест.

– Виджи, я ми кажи...

Тя подхвана друга мелодия и той млъкна. Малката свърши, стана от пианото, седна на един от кухненските столове и отправи поглед навън. Големите ѝ очи престанаха да шарят и изведнъж започнаха да се присвиват. В следващия миг се превърнаха с тесни цепки.

– Виджи? – надигна се Шон.

Тя дори не го погледна, а Алиша му направи знак да се присъедини към нея на канапето.

– От време на време изпада в тези състояния – шепнешком обясни тя. – Сякаш се затваря в свой собствен свят. Ще изчакаме да се върне в нормалното си състояние.

– Преглеждана ли е от специалист? – понижи глас Шон. – Взема ли някакви лекарства?

– За специалист не знам, но лекарства не взема. Ще проверя по-подробно за какво става въпрос, защото вече съм й настойник.

– Какво знаеш за майката на Виджи?

– Мънк каза, че са разведени отдавна и че той има пълни родителски права.

– Така каза и Райвест. Но ако се появи майката на Виджи, съдът положително ще й присъди родителските права. Няма да го стори само в случай, че е в затвора или ако се докаже, че тя не е в състояние да се грижи за детето.

– Но Мънк ме е посочил за настойник.

– При появата на родител това няма значение.

– Ще мисля, когато се случи – отсече Алиша.

– 18 313 и 22 307.

Двамата едновременно се извърнаха към Виджи, която ги гледаше втренчено.

– Това са простите делители на 408 508 091 – поясни тя. – Нали така?

– Точно така – кимна Алиша. – Ако умножим 18 313 по 22 307, ще получим 408 508 091.

Виджи се разсмя и запляска с ръце.

– Но аз ти продиктувах тези числа само преди час – учуди се Алиша. – Как успя да ги обработиш толкова бързо?

– Видях ги в главата си.

– Подредени ли бяха? – напрегнато попита Алиша. – Пак ли ги умножи наум?

– Не, просто изскочиха. Не съм умножавала нищо. Просто се появиха.

– Или си го направила по начин, абсолютно непознат за простосмъртните – промърмори сякаш на себе си Алиша, после тръсна глава и добави: – Виджи, мистър Кинг иска да те попита нещо...

Момиченцето очаквателно се обърна към Шон.

– Не е точно въпрос – приятелски рече той. – Просто искам да ти кажа, че ще идвам да те виждам от време на време. Имаш ли нещо против?

Виджи погледна Алиша, която кимна.

– Нямам нищо против – отвърна момичето. – Но все пак трябва да попитам и Мънк.

– Така ли наричаш баща си? – попита той. – Просто Мънк?
– Той също ме нарича по име. Нали така правят всички?
– Да, разбира се. Не познавам баща ти, но по всичко личи, че е добър човек.

– Страхотен е. В колежа е бил член на рок група. Тогава е свирил на йоника. А после си купи и китара, за да свирим заедно. – Виджи насочи очи към прозореца и Шон си помисли, че отново ще потъне в своя свят. Но детето поклати глава и промълви: – Много искам да се върне. Имам да му разказвам толкова неща.

– Например? – попита Шон малко по-бързо от необходимото.

Виджи се втурна към пианото и заблъска по клавишите.

Шон търпеливо изчака първата пауза и бързо попита:

– Кога видя баща си за последен път, Виджи?

Въпросът му предизвика нова серия яростни акорди.

– Виджи!

В следващия миг Алиша започна да го дърпа към вратата, а Виджи стовари юмручета върху клавишите, скочи от столчето и избяга от стаята. Миг по-късно се разнесе шум от затръшване на врата.

В стаята влезе жената, която Шон бе видял да спи на канапето предишната вечер.

– След няколко минути ще се върна, мисис Греъм – каза Алиша, след което направи знак на Шон и тръгна към вратата.

– Виждам какви са проблемите с Виджи – замислено се почеса по главата Шон.

– Според мен тя усеща, че нещо се е случило с баща й. Затваря се в мига, в който се заговори за него.

Шон огледа къщата и му се стори, че вижда Виджи на един от прозорците, но само след миг тя изчезна.

Той се извърна към Алиша и попита:

– Какви бяха числата, за които говорихте? Възможно ли е да ги е пресметнала с калкулатор?

– Да, но би й отнело цял ден. 18 313 е 2100-ното по ред просто число, което означава, че трябва да обработи всички преди него, за да види дали 408 508 091 се дели на тях без остатък. При положение, че знае този прост делител, вторият се открива значително по-лесно. Но тя не е използвала калкулатор. Наистина го е видяла в главата си.

– А защо всичко това е толкова важно?

– Шон...

– По дяволите, Алиша! – прекъсна я той. – Тук умират хора! Приех

да наглеждам Виджи, защото смяташ, че тя е в опасност. Най-малкото можеш да ми кажеш защо, нали?

Алиша помълча известна време, извърнала глава. Той стоеше и я гледаше. Когато проговори, гласът ѝ беше по-нисък и по-ясен.

– Светът се крепи на информацията, изпращана по електронен път, Шон. Сигурното придвижване от точка А до точка Б е ключът към цивилизацията. Във всекидневието си ти ползваш кредитна карта, когато пазаруваш в магазин, теглиш пари от банкомат, изпращаш имейли, плащаш си сметките онлайн, пазаруваш по интернет. Днес шифроването няма нищо общо със секретните кодове, а зависи единствено от числата и тяхната дължина. Най-надеждната система в момента се нарича RSA и се основава на криптография на асиметричен публичен ключ. Той прави възможно електронното предаване на данни от правителството до търговските организации – и оттам до гражданите – абсолютно сигурно и надеждно.

– Май съм чувал нещо подобно – вметна Шон.

– И тъй, публичният ключ представлява едно много голямо просто число, което може да бъде раздробено до двата му прости делителя само ако сто милиона персонални компютри работят паралелно в продължение на няколко хиляди години. Но докато всички знаят цифрите на публичния ключ – най-вече компютрите, които ползваме, – единственият начин да се прочете изпратената информация е свързан с разкодирането му. А той може да се разкодира единствено с помощта на два частни ключа, които се явяват неговите прости делители. Ще ти дам един пример. Ако числото петдесет е публичният ключ, десет и пет са частните ключове. Ако знаеш числата десет и пет, можеш да прочетеш съобщението.

– Подобно на числата, които спомена Виджи?

– Да. Компютрите стават все по-бързи, вече съществува възможност за масирана атака на стотици милиони от тях, свързани паралелно. Това поставя по-високи изисквания и към кодиращите стандарти. Трябва само да се прибавят няколко цифри към публичния ключ и за дешифрирането му ще бъдат необходими хиляди, а може би и милиони години.

– А вашите проекти предлагат рационално решение на този проблем, така ли?

– Шифровчиците твърдят, че пряк път към разлагането на числата на прости делители не съществува, защото хилядолетните усилия на човечеството в тази посока са останали без резултат. И все пак Виджи

успява да го направи, макар и невинаги. Ако тя може да го прави и с големи числа, тогава сигурност на електронното предаване не съществува и светът, който познаваме, ще преживее драстични промени.

– Може би ще се върне към телетипните машини и куриерите? – предположи Шон.

– Тази ситуация ще блокира не само бизнеса, но и държавата. Бедният потребител няма да има никакви възможности за комуникация, да не говорим за генералите, които ще изгубят възможността за връзка със своите армии. Преди седемдесетте години на двацети век, когато бил създаден публичният ключ, правителствата и частният бизнес използвали услугите на куриери, за да изпращат постоянно променящи се книги с кодове и пароли – непрекъснат и безнадеждно неефективен процес, към който никой не би желал да се връща.

– Невероятно е, че нашата цивилизация зависи от способността да се разлагат бързо големи числа.

– Започнали сме го и трябва да го довършим.

– Очевидно обществото не знае нищо.

– Ако знаеше, щеше да се уплаши до смърт.

– Значи ти си на мнение, че пряк път съществува?

– Виджи ме кара да мисля, че е възможно. А иначе не се безпокоя толкова за числата, колкото за самата Виджи. Не мога дори да си помисля, че ще ѝ се случи нещо лошо.

– Допускаш, че някой знае, че Виджи може би е ключът към разбирането на шифроването, използвано от модерния свят? – присви очи Шон.

– Лен твърдеше, че сред нас има шпиони. Баща ѝ познаваше нейните способности и умря. Не знам. Просто не знам.

Изглеждаше толкова отчаяна и съкрушена, че Шон отново сложи ръка на рамото ѝ.

– Нищо няма да ѝ се случи – успокои я той. – Полицията и ФБР са наблизко, обектът се охранява.

– Така беше и *преди* да убият Лен – поклати глава тя.

– Но сега и аз съм тук.

– Как точно възнамеряваш да пазиш Виджи?

– Колко спални има в дома ти?

– Четири. Защо?

– Една за теб, една за Виджи, една за мен. И пак ще ти остане една свободна.

– Какво? Местиш се при мен?

– Разстоянията са огромни. Ако живея в централната сграда, няма начин да се придвижа бързо дотук в случай, че се наложи.

– Трябва да поискам разрешение от Чамп и да поговоря със самата Виджи. Какво ще кажеш за утре вечер в шест? Тогава ми свършва дежурството.

– А защо просто не се преместиш при Виджи?

– Там има твърде много вещи, които ѝ напомнят за Мънк. Не съм убедена, че е добре за нея. Мисля, че е по-добре аз да я взема при себе си.

– Но какво ще ѝ кажеш?

– Все ще измисля нещо.

Алиша бързо се отдалечи.

Шон остана на място, загледан след нея. Миг по-късно звънна мобилния му телефон. Погледна дисплея. Беше Джоун Дилинджър. Как ще ѝ обясни, че е поел не една, а цели две допълнителни задачи? Отговорът беше ясен: просто нямаше да ѝ каже.

Шон се обърна и тръгна към стаята си. През цялото време се питаше как успя да затъне толкова дълбоко.

31

Когато Хорейшо Барнс се върна пред дома на Линда Сю, нейният Дарил вече беше там и съвсем не изглеждаше щастлив от идеята на малката си женичка. Беше едър и тромав, с мазна тениска, опъната върху широките рамене и внушителния корем. В едната си ръка държеше бебето, а с другата стискаше шише с биберон.

– Ти дори не познаваш този тип, Линди – мрачно изръмжа той. – Като нищо може да се окаже, че е някой от онези гадни сексуални изнасилвачи!

– Ако помислите малко, със сигурност ще стигнете до заключението, че повечето изнасилвачи имат нещо общо със секса – любезно рече Хорейшо. – Самият аз съм виждал неколцина такива в затвора.

– Аз кво ти казах? – обърна се онзи към Линда. – Тоя тип е бил в кафеза!

– Дори в няколко – кимна Хорейшо. – Но като официален консултант на лишените от свобода. За разлика от тях вечерно време се прибирах у дома.

Линда Сю не прояви интерес към размяната на тези реплики, тъй като ровеше в чантичката си за ключовете.

– Ще пътуваме всеки с колата си – небрежно подметна тя и в ръката ѝ се появи малък револвер. – Но за всеки случай ще си взема и него.

В очите на Дарил се появи облекчение.

– Тъй, тъй – изръмжа той. – Надупчи му задника, ако вземе да ти досажда.

– Точно това възнамерявам да направя.

– Я задръжте малко, приятели – вдигна ръце Хорейшо. – Никой по никого няма да стреля! Между другото, Линда Сю, имаш ли разрешително за оръжие?

– Намираш се в Тенеси, човече – презрително изсумтя Дарил. – Тук такива неща не са нужни!

– Не е зле да провериш още веднъж – отвърна Хорейшо. – Искам да поговоря с бабата на Линда Сю и нищо повече. Предложих да отида при нея сам, но тя не пожела да ме упъти.

– Вярно ли е? – рязко се обърна Дарил. – Защо тогава ще ходиш с него?

– За да си получа парите, тъпако! – соннато отвърна тя.

– Предлагам да ти дам стоте долара още сега, за да си останеш при любезния кавалер – подхвърли Хорейшо, а Дарил се взря недоумяващо в него.

– Няма да стане. Стоте долара са само предплата. Ако информацията на баба се окаже наистина ценна, тя ще струва повече. Може би много повече.

– Уговорката ни беше друга.

– Няма да спорим цяла вечер! Искаш ли да видиш баба, или не?

– Боже, цели сто кинта! – смаяно възкликна Дарил, най-после успял да осмисли чутото.

– Добре, да вървим – отстъпи Хорейшо.

– Май си дойдохме на приказката, а? – подигравателно го изгледа Линда Сю.

Дарил остана да гледа подире им.

– Хей, Линди – извика той. – Ако се наложи да го гръмнеш, първо вземи мангизите!

– В случай, че ме гръмне, тя ще може да вземе всичките ми мангизи – услужливо подсказа Хорейшо. – Няма да успее да й попреча.

– Да бе, вярно! – ухили се до ушите онзи. – Чу ли какво каза тоя тип, скъпа?

Хорейшо се обърна и вдигна ръка.

– Но в такъв случай ще влезе в затвора до края на дните си за въоръжен грабеж и убийство – предупреди той. – А доколкото ми известно, в *добрят стар* Тенеси още не са отменили смъртното наказание. Нали така, Дарил? Тук все още има смъртно наказание за убийците, а и за техните *съучастници*

Нешастиникът зяпна, неспособен да измисли отговор.

Хорейшо се обърна към Линда Сю.

– А ти гледай да не се гръмнеш, без да искаш!

– Сложила съм проклетия предпазител – сопнато отвърна тя.

– Това е цяло чудо, защото съм чувал, че револверите нямат предпазители.

– О – възкликна жената.

– О, я!

Старческият дом действително се оказа на около един час път. В коридора се носеше острата миризма на урина и човешки изпражнения.

Хорейшо често бе посещавал подобни държавни заведения, защото депресията е обичайно явление сред старите хора. Всъщност кой не би изпаднал в депресия в подобна дупка? Старците бяха подредени като шайги в инвалидните си колички и проходилки.

Откъм рецепцията долетя тенекиеният смях на някакво телевизионно предаване, който обаче не беше в състояние да заглуши кашлицата и стенанията на остатъците от едно поколение, изоставено сред воняща купчина бетон и разбити надежди.

Линда Сю вървеше бързо, без да обръща внимание на страданието около себе си.

Две минути по-късно влязоха в стаята на баба й с размери два на три, обзаведена с личен телевизор, който не даваше признаци на живот. Обитателката й седеше на един стол, облечена в униформения кариран халат. От износените чехли преливаха подути зачервени крака, мрежичка пристягаше оредялата бяла коса. Лицето й беше изпито и сбръчкано, а зъбите – жълти, разкривени и протрити като речни камъни. Но очите й, макар загубили цвета си, бяха ясни и спокойни.

– Отдавна не си идвала, Линди – каза тя с мек южняшки акцент.

Линда Сю прие забележката с видима досада.

– Заета съм – сопна се тя. – Гледам деца, грижа се за мъж.

– Кой мъж? Онзи, който е в затвора, или другият – който ще влезе?

Хорейшо е мъка съдържа усмивката си. Старицата явно не страдаше от деменция.

– Тоя човек се интересува от хората, които са живели едно време в квартала – смени темата Линда Сю, посочвайки Хорейшо.

Погледът на баба й се премести върху лицето му. В очите й проблесна любопитство. Може би се радваше, че някой ще я накара да забрави за момент мрачното ежедневие, помисли си той и разтърси ръката й.

– Казвам се Хорейшо Барнс. Много се радвам да ви видя. Благодаря, че ми отделяте от времето си.

– Хейзъл Роуз – отвърна жената. – Тук времето е единственото нещо, с което човек разполага в изобилие. Какво ви интересува?

Той накратко й разказа за семейство Максвел.

– О, разбира се, че ги помня – кимна тя. – Франк Максвел изглеждаше много представителен в униформата си. Имаше един куп момчета – всичките едри и хубави.

– А помните ли дъщеря им Мишел?

– Да. – Хейзъл се облегна. – Я ми кажете, *защо* се интересувате от тях?

– Сигурно ще ви се стори отегчително.

– Едва ли ще е по-отегчително от живота ми тук. Затова започвайте. Със сигурност ще разнообразите живота на една самотна старица.

– Представители на семейството ме наеха да разкрия някои неща, случили се по времето, когато Мишел е била шестгодишна. Някъде преди двайсет и седем-осем години.

– Случили се? Какво по-точно?

– Нещо, което е довело до рязка промяна в личността ѝ.

– Едно шестгодишно дете не може да бъде личност – изсумтя Линда Сю.

– Напротив – поклати глава Хорейшо. – Личността на човек се формира именно на шест-седемгодишна възраст.

Линда Сю отново изсумтя и започна да си играе с каишката на чантата, а той насочи вниманието си към възрастната жена.

– Да сте забелязали нещо подобно? Знам, че е било отдавна, но спомените ви много ще ми помогнат.

Хейзъл навлажни устните си и се замисли.

– Отивам да изпуша една цигара – стана Линда Сю, на която очевидно ѝ доскуча. Пръстът ѝ предупредително се заби в лицето на Хорейшо. – Тук има само един изход, затова хич и не помисляй да се измъкваш без... Ти знаеш какво. – Тя дари баба си с крива усмивка и напусна стаята.

– Колко ѝ обещахте? – попита Хейзъл, загледана след внучката си.

Хорейшо се усмихна и придърпа един стол.

– Стотачка. Която по-скоро би трябвало да предложи на вас.

– Тук няма къде да ги харча – махна с ръка възрастната жена. – По-добре ги дайте на Линди. С тъпаците, с които живее, парите винаги са ѝ добре дошли. И ето я днес: с четири деца от четири различни донора на сперма, извинявайте за израза. И вероятно с още четири, преди да приключи е раждането.

Старицата млъкна и отново се замисли, а Хорейшо реши да остави инициативата в нейни ръце.

– Как е Мишел? – попита след известно време тя.

- Била е и по-добре – откровено призна Хорейшо.
- Следях кариерата ѝ – сподели бабата. – Вестниците писаха за нея.
- Така ли? – учудено я погледна той. – А защо?
- Как така защо? Момичето постигна много. Олимпийски медал, служба в Сикрет Сървис. Сигурна съм, че се е гордеела с успехите си.
- Откъде сте сигурна?
- Сам казахте, че човек оформя характера си в най-ранна възраст. Момичето беше упорито и решително. По нищо не отстъпваше на братята си, или поне се опитваше. Като я гледах, винаги си спомнях старата поговорка: не е важно колко голямо е кучето, важно е колко хъс влага в боя. А тя беше от хората, които не се спират пред нищо.
- Би трябвало да се занимавате е психология – с уважение поклати глава Хорейшо.
- Едно време исках да стана лекарка. В гимназията бях трета по успех.
- А защо не станяхте?
- Защото по-големият ми брат също искаше да стане доктор, а в онези години момчетата имаха предимство. Останах у дома да гледам болните ни родители. После се омъжих, родих деца. Мъжът ми умря от инфаркт един ден след като се пенсионира, а аз се озовах тук. Скапана работа, ама тъй ми било писано. Такъв ми беше животът, друг няхах.
- Никак не е малко да се грижиш за семейство и да отгледаш деца – успокои я Хорейшо.
- Не се оплаквам. Но всеки си има мечти. Някои хора се борят за тях и успяват да ги постигнат. Например Мишел.
- Забелязахте ли промяната у нея?
- Да. Не мога да кажа дали е била на шест или по-голяма. Много вода изтече оттогава. Но детето изведнъж започна да ме отбягва, въпреки че дотогава бяхме добри приятелки. Канех я у нас, пиехме чай с другите деца от квартала. Когато се заселиха тук, моите вече бяха големи. Тя престана да идва у дома, стана плашлива. Подскачаше от всичко, лесно се разплакваше. Опитах се да поговоря с майка ѝ, но Сали Максвел не искаше и да чуе. Малко по-късно се преместиха да живеят другаде.
- А имате ли представа какво се е случило? Защо Мишел се е променила така изведнъж?
- Много съм мислила през годините, но нищо не ми хрумна.
- От близките ѝ разбрах, че изведнъж е станала небрежна, дори мърлява. И до ден-днешен си е такава.

– Не ме канеха често на гости – поклати глава възрастната жена. – Сали беше претрупана е домашна работа, защото мъжът ѝ все го нямаше.

– Е, такава е полицейската професия – заяви Хорейшо. – Извънредни часове и всичко останало.

– Мишел беше изтърсачето. Франк беше амбициозен човек и много искаше да пробие в някой от големите градове. Денем работеше, а вечер ходеше на лекции в един от местните колежи. Учете право.

– Да, наистина е бил амбициозен – съгласи се Хорейшо. – Друго да ми кажете?

Хейзъл понечи да поклати глава, после спря.

– Едно нещо доста ме озадачи. Но то едва ли е свързано с онова, което искате да знаете.

Хорейшо напрегнато се приведе напред.

– В момента всичко ме интересува!

– Едно време имаха прекрасни розови храсти пред къщата. Доколкото си спомням, Франк ги засади лично като подарък на Сали за годишнината от сватбата им. Бяха наистина разкошни. И как ухаеха само! Често ходех дотам, за да ги помириша.

– Вече ги няма – отбеляза Хорейшо.

– Така е – съгласи се жената. – Събудих се една сутрин и видях, че някой ги изсякъл.

– Разбрахте ли кой? – с интерес попита Хорейшо.

– Не. Според Франк било работа на хлапаци, които арестувал за шофиране в нетрезво състояние. Но аз не съм много сигурна. Кой хлапак ще тръгне да сече розови храсти? По-скоро ще нарежат гумите на колата му или ще му изпочупят стъклата с камъни.

– Помните ли кога се случи?

Тя погледна нагоре и отново облиза устните си.

– Преди трийсетина години.

– А може би преди двайсет и седем-осем?

– Може би. Шест месеца по-късно се преместиха.

Хорейшо замислено се облегна назад. Постоя така известно време, после стана и посегна да извади портфейла си.

– Казах ви вече, дайте парите на Линди – спря го бабата. – Ако не го сторите, ще ви направи живота черен!

Но той нямаше предвид парите. Извади една от визитните си картички, надраска нещо и ѝ я подаде.

– Ето номера на моя позната, която живее в района. Обадете ѝ се и

тя ще ви осигури друг дом, много по-добър от този. Изчакайте един ден, за да поговоря с нея, а след това ѝ се обадете.

– Нямам пари за *по-добър* дом.

– В ситуация като вашата не става въпрос за пари, а за връзки, Хейзъл. Мястото, което имам предвид, предлага различни образователни програми, включително и по *медицина*, ако все още се интересувате.

Старицата пое картичката и внимателно я прибра в джоба на халата си.

– Благодаря ви – кротко рече тя.

Гласът ѝ го настигна на крачка от вратата.

– Ако видите Мишел, поздравете я от Хейзъл Роуз. Кажете ѝ, че много се гордея с нея.

– Дадено.

Завари Линди да флиртува с някакъв широкоплещест мъжага в статята за посетители, плати ѝ уговорената сума и побърза да напусне гадната дупка, поддържана от държавата.

Докато се качваше в колата, един въпрос бавно се оформяше в съзнанието му: как бе станало така, че изсечените розови храсти бяха разбили живота на Мишел Максвел трийсет години по-късно?

На следващата сутрин Мишел направи серия упражнения, сподели с дежурната сестра раздражението си от изчезването на Хорейшо Барнс и се прибра в стаята си. Там след шест последователни и рекордно дълги всмуквания на Черил тя скочи и измъкна сламката от устата ѝ.

Миг по-късно в коридора се разнесе тропот от тичащи крака и Мишел разбра, че бе настъпил часът на истината. Сграбчи протестиращата Черил и я натика в банята.

– Ще излезеш оттук само когато чуеш, че някой пада на земята! – просъска в ухото ѝ тя. Черил запна от изненада и моментално забрави за любимата си сламка.

Мишел излезе от банята и зае бойна поза.

Вратата на стаята се отвори от тежък ритник. На прага застана Бари с метална тръба в ръце и змийски присвити очи.

– Мръсна кучка! – изсъска той.

– Гаден наркопласьор! – извика в отговор тя, а после избухна в подигравателен смях. – Нека отгатна. Рано сутринта са пипнали съучастника ти и той е пропял.

– Мръсна кучка! – изрева извън себе си Бари.

– Ела и ме хвани, скъпи! – подкани го с ръце тя. – Виждам, че изгаряш от желание да го направиш. А след като ме натупаш здравата, сигурно ще ти позволя и да се позабавляваш с мен.

Бари вдигна тръбата високо над главата си и се втурна напред.

В следващия миг отлетя обратно и се блъсна в стената, получил страхотен ритник в главата. Мишел не му остави време да се осъзнае. Юмрукът ѝ потъна в корема му, а страничният ритник го улучи в брадичката и го запрати върху леглото на Черил. Той остана там известно време, после бавно започна да се надига, очевидно зашеметен от ударите. Тръбата излетя от ръката му и профуча на няколко сантиметра от главата на Мишел, която пъргаво отскочи встрани. Опитва същото и с близкия стол, но отново без успех. Вбесен, Бари се смъкна от леглото и се хвърли към нея. Но ръцете му отново сграбчиха въздуха. Последва светкавичен ритник в левия бъбрек, който бързо прогони желанието му за битка.

Мишел се стрелна напред и го довърши с добре премерен удар с лакът в тила. Нещастникът нададе сподавен вик и се просна по очи на

пода.

– Чакам, Бари – закачливо каза тя. – Побързай да ме довършиш, защото ченгетата всеки момент ще бъдат тук.

– Гадна кучка! – безсилно изстена той. Битката беше приключила.

– Вече го чух. Толкова беден ли е репертоарът ти?

Бари започна да се надига и тя се подготви за последен, наистина нокаутиращ удар. В същия момент през вратата надникнаха двама полицаи с извадени пистолети.

– Ето го вашия човек – посочи тя мъжа на пода. – Аз съм Мишел Максуел – жената, която вчера се обади на детектив Ричардс.

Единият от полицаите огледа опустошената стая и загрижено попита:

– Добре ли сте, госпожо?

– Идиот! – простена от пода Бари. – Аз съм този, който е ранен и има нужда от лекар! Защото тя ме нападна, а не аз нея!

– Това е моята стая – небрежно уточни Мишел. – Той се появи тук с метална тръба. Ето я там, с отпечатъците му. Опита се да ми отмъсти, че провалих търговията му с дрога, която измъква оттук с помощта на аптекаря. Онзи фалшифицира данните в компютъра, а нашият приятел Бари изнася наркотиците навън във вид на фалшиви колети от името на пациентите. – Очите ѝ се сведоха към сгърчения мъж на пода. – Сами виждате, че за него нещата малко се пообъркаха.

Въпреки протестите на Бари полицаите го вдигнаха на крака и му щракнаха белезниците.

– Ще ни трябват вашите показания, госпожо – каза единият от тях.

– Изгарям от нетърпение да говоря – усмихна се Мишел.

Ченгетата прибраха пистолетите си и поведоха арестувания към вратата. После изведнъж замръзнаха на място. Пътят им беше препречен от инвалидната количка на Санди, но очите им не гледаха нея, а пистолета в ръцете ѝ.

Единият от униформените плъзна ръка към кобура си.

– Недей! – изкрещя Санди и стисна пистолета е две ръце. – Вие не ме интересувате, само оня! – Тя кимна по посока на Бари, който я гледаше смаяно. – Не ме позна, нали? – просъска тя. – Защото не дойде да убиеш мен, а кума. Но вместо него улучи съпруга ми.

Бари шумно си пое дъх, а устните на Санди се разтеглиха в усмивка.

– Започваш да си спомняш, а? – Главата ѝ се поклати. – Господи, колко калпав стрелец се оказа! Уби мъжа ми, мен вкара в инвалидната количка, но не улучи набелязаната жертва! Мафиотските босове сигурно са били бесни!

Мишел направи крачка напред и пистолетът бързо се извъртя към нея.

– Не се прави на герой, Мишел! – предупреди я с леден глас Санди. – Не искам да те нараня, но ако се опиташ да ми попречиш, ще го направя! Крайно време е този мръсник да си получи заслуженото!

– Ще си го получи, Санди – опита се да я успокои Мишел. – Бари е арестуван за кражба и разпространение на наркотици. Чакат го доста години затвор.

– Нищо подобно, Мишел – поклати глава Санди.

– Разполагаме с доказателства, от които няма измъкване.

– Закриля го Програмата за защита на свидетелите – въздъхна жената в количката. – Всичко ще се потули както преди.

– Програма за защита на свидетелите? – объркано я погледна Мишел, после премести очи върху лицето на Бари.

– Издал е мафиотите, за които е работел – мрачно поясни Санди. – В замяна свалиха обвинението за предумишлено убийство на съпруга ми. Федералните прецениха, че това е цената за ликвидирането на голяма мафиотска фамилия. Нали така, Бари? Или трябва да те наричам с истинското ти име, Антъни Бендър?

– Не знам за какво говориш – презрително се усмихна Бари. – А ако се опиташ да ме застреляш, и с теб ще бъде свършено.

– Мислиш ли, че ми пука? Ти ме лиши от единствената радост в живота. Единствената, чуваш ли?

– Сърцето ми се къса за теб, саката нещастнице!

– Млъкни! – изкрещя извън себе си Санди и пръстът ѝ се уви около спусъка.

Мишел направи крачка напред и застана между Санди и Бари.

– Дай ми пистолета, Санди.

– Не. Искам да застрелям тази гадина.

– Дай ми го. Обещавам ти, че този път той ще влезе в затвора. Разполагам с достатъчно влиятелни връзки.

– Как ли пък не – изсмя се Бари.

– Млъкни, идиот такъв! – хвърли му унищожителен поглед Мишел, след което отново се обърна към Санди. – Заклевам се, че ще го вкарам в затвора! А сега ми дай пистолета.

– Махни се от пътя ми, Мишел! – извика Санди. – Достатъчно дълго чаках. Трябвах ми години, за да открия мръсника. Остави ме да го довърша!

– Той ти отне краката, лиши те от съпруг. Не му позволявай да отнеме и остатъка от живота ти.

– Какъв живот? На това ли му викаш живот?

– Можеш да помагаш на хората, Санди. Не е малко.

– Аз на себе си не мога да помогна, камо ли на другите!

– Но на мен ми помогна – каза Мишел и направи още една крачка напред. – Не си цапай ръцете с този боклук, Санди. Ти не си престъпник, не си убиец. Ти си добър човек, а това е нещо, което не бива да ти бъде отнето.

Пистолетът в ръката на жената леко трепна.

– Съжалявам, Мишел – промълви тя. – Не мога да го убия, въпреки че заслужава да натисна спусъка.

– Точно така. Дай ми пистолета.

– Сбогом, Мишел.

– Какво?!

Санди опря дулото в слепоочието си и натисна спусъка. Прозвуча остро изшракване. Санди натисна още веднъж, после още веднъж. В очите ѝ се появи дълбоко смайване. Мишел протегна ръка и ѝ отне пистолета.

– Добре, че навреме се сетих да извадя патроните – каза тя.

– Но как разбра? – смаяно я погледна Санди.

– От пръстта под ноктите ти и по пода в стаята ти. Никой не рови в саксиите току-така. Разбрах, че там криеш нещо.

– Защо просто не сте взели пистолета? – обади се единият от полицаите. – Ако не бяхте ни направили знак, със сигурност щяхме да я

застреляме!

– Защото тя трябваше да го преживее – отвърна Мишел и взе треперещата ръка на Санди между дланите си. – За да бъде наясно какво може и какво *не може* да направи. – Усмихна се на разстроената си приятелка и добави: – Понякога това е най-добрата терапия.

– Знаела си за Бари? – промълви Санди.

– Не знаех, че той е убил съпруга ти, но видях, че го следиш. Пистолетът потвърди подозренията ми. Но нямах представа, че е включен в Програмата за защита на свидетелите.

– Между другото, не е зле да се обадиш във Вашингтон и да потърсиш човека, който отговаря за мен – обади се с нарастващо самочувствие Бари. – Казва се Боб Труман.

– Боби Труман? – проясни се лицето на Мишел.

– Познаваш ли го? – изненадано я погледна Бари.

– Разбира се. Спечелих сребърен олимпийски медал в един екип с дъщеря му. Боби е много добър човек. Сигурна съм, че когато научи какви си ги вършил, няма да видиш слънцето, преди да си чукнал осемдесет. Днес май е щастливият ми ден.

Полицайте отведоха Бари, който риташе и ругаеше като бесен. Единият от тях поиска да арестува и Санди, но Мишел бързо го разубеди.

– Наистина ли искаш да попълваш още цял куп формуляри? – попита тя. – Не си ли даваш сметка, че зад нея ще застанат всички омъжени жени в Америка, а вас ще ви обвинят във всички земни грехове? – Посочи към брачната халка на единия от тях и добави: – Бъдете сигурни, че и собствените ви жени ще ви презрат!

Полицаят трепна и нервно се извърна към партньора си.

– Оръжието *не беше* заредено все пак...

– Окей, забравяме! – кимна онзи. – Но ще конфискуваме pistolета.

Мишел отведе Санди в стаята ѝ и остана известно време при нея. Когато се прибра в своята, откъм банята долетях тихо скимтене.

– Господи, Черил! – скочи тя и отвори вратата. Съквартирантката ѝ почти падна в ръцете ѝ. – Извинявай, но съвсем забравих за теб!

Отведе я до леглото и вдигна сламката ѝ от пода. Но за огромна нейна изненада Черил отказа да я засмуче, а се притисна още по-силно в нея.

– Тази вечер има една наистина хубава беседа за неправилното хранене – усмихна се Мишел и притисна мършавото ѝ тяло към себе си. – Искаш ли да отидем заедно, но след вечеря?

– Ти нямаш смущения в храненето – отвърна с треперещ глас

Черил.

– Как да нямам?! – вдигна вежди в престорен ужас Мишел. – Снощи изядох цели *две* порции стек „Солсбъри“! И което е още по-ужасно – беше ми вкусно! Ако това не е неправилно хранене, не знам кое е!

Шон си опаковаше багажа, когато някой почука на вратата на стаята му.

– Влез.

Чамп Полиън застана на прага, после бързо влезе вътре.

– Говори ли с Алиша? – попита го Шон.

– За преместването ли? Да. Нямам нищо против да бъдеш бодигард на Виджи. Само че те предупреждавам, гледай да не свършиш като труп.

– Оцеляването винаги е било на първо място сред приоритетите ми. – Шон затвори сака и го остави на пода. – Досега не сме засягали темата за твоите занимания в Бабидж Таун.

Чамп продължаваше да се взира в пода.

– Разчитам на Лен да те запознае с подробностите.

– Той знаеше ли?

– Не е някаква голяма тайна, поне що се отнася до основните концепции.

– Е, тъй като Лен не може вече да се възползва от тази чест, искаш ли ти да ми кажеш какви са основните концепции? Можем заедно да се разходим до Барака номер две.

– Значи знаеш за нея, така ли?

– Да, знам. А и изгарям от любопитство да науча нещо повече за миниатюрното чудо, което ще накара хората да забравят за Едисон и Бел.

– Знаеш ли, понякога доста преувеличавам – промълви колебливо Чамп.

– Защо не оставиш аз да преценя?

– Виж, не искам да изглеждам неотстъпчив... – започна Чамп.

– Ами, недей тогава – сръза го Шон.

– Човек трябва да спазва известна конфиденциалност – заяви с леко приповдигнат тон Чамп.

– Нека да ти обясня положението, Чамп. Първо, по случая работя заедно с шериф Хейс и той може да те принуди да ми покажеш всичко. Второ, тук има два трупа на хора, свързани с Бабидж Таун. Не ми се вярва да искаш да има и трети, особено ако това ще си ти.

– Да не би да смяташ, че съм в опасност? – попита ужасен Чамп.

– Знам, че аз съм в опасност, така че няма никакво съмнение, че и ти също си в опасност.

– Виж, не може ли това да почака? Имам много работа.

– Същото ми каза и Лен Райвест. И виж докъде стигна.

Чамп се стегна, после отново погледна надолу.

– Не знам, много е особено.

– Чамп, от опит знам, че хората, които отказват да сътрудничат, крият нещо.

Чамп го погледна и се изчерви.

– Нямам какво да крия.

– Добре, значи нямаш нищо против да ми кажеш къде си бил в часовете между полунощ и два сутринта през нощта, когато умря Лен Райвест?

– Тогавата ли е бил убит?

– Отговори на въпроса.

– Не съм длъжен да отговарям.

– Вярно. Обади се на адвокатата си, дръж си устата затворена и остави ФБР да разследва всяка подробност от живота ти още от предучилищна възраст. А Бюрото си върши работата прецизно.

Чамп сякаш се замисли върху току-що чуто.

– Е, добре, не можеш да заспя. Отидох да прегледам някои резултати от изпитанията.

– Някой видя ли те?

– Разбира се. Винаги има хора, които работят.

– Значи си бил там през цялото време? От дванайсет до два сутринта? И по-късно? И свидетелите ще го потвърдят?

Хайде, Чамп, излъжи ме. Давай.

По челото на Чамп избиха капчици пот.

– Доколкото си спомням, така беше. Не можеш да ми държиш сметка за всяка минута.

– Аз не, но други могат и ще го направят. А сега да отидем да проверим твоята къща.

Докато вървяха, Шон го попита:

– Чистачките отвън ли идват, или живеят тук? Или хората ви сами се грижат за чистенето и прането?

– Чистачките идват всеки ден на няколко смени. На смяна са около дванайсет. – Той посочи една жена в бяла униформа, която буташе количка, натоварена с пране по алеята.

– Прането се събира в Барака номер три, до офиса на охраната.

Всички чистачки са проверени, носят еднакви униформи и лични карти.
Това достатъчно ли е?

– Не. Какви прахове използват?

Чамп спря и се взря в Шон.

– Моля?

– Пошегувах се, Чамп. Просто се пошегувах.

36

Барака № 1 се оказа значително по-просторна от владенията на Алиша. За да влезе, Чамп трябваше да пхне картата си в магнитния четец и да опре пръст в специалното устройство за проверка на пръстови отпечатаъци. Вътрешността се състоеше от просторно общо помещение в средата, около което бяха наредени отделните кабинети. През отворените врати се виждаха някакви сложни апарати, около които се суетяха хора. На една от стените висеше плакат, върху който беше изписано $P=NP$.

– Какво означава това? – посочи го Шон.

Преди да отговори, Чамп видимо се поколеба.

– Уравнение, в което недетерминистичното полиномиално време (NP) е равно на полиномиалното време (P). Когато бъде усвоено и използвано както трябва, прословутата формула E равно на MC на квадрат ще изглежда като проект за детски конструктор.

– Как така?

– Задачите, свързани с полиномиалното време, могат да бъдат решени лесно. Или сравнително лесно. Но с недетерминистичното полиномиално време са свързани най-трудните проблеми на вселената.

– Например лечението на рака?

– Още е рано да се каже. Но никой не знае какви приложения може да намери. Тук имаме биологичен отдел, чиято единствена задача е да открие по какъв начин новосъздадените протеини се групират в точната комбинация, определяща функцията им в организма. Те могат да се групират по милиарди начини, но винаги избират правилната комбинация. Представи си много шахматни партии, които се играят едновременно, и многообразието от възможни ходове.

Шон забеляза, че когато говори за работата си, Чамп става изключително словоохотлив. Трябва да се възползвам, рече си той и побърза да зададе следващия въпрос:

– Добре, протеините обикновено се групират правилно. Но защо е толкова важно да разберем как го правят?

– Защото *невинаги* се групират правилно. И тогава настъпва истинска катастрофа. Болестта на Алцхаймер е пример за неправилно групиране на протеините. На практика това, за което говоря, може да се сравни с най-добрия начин за производството на един автомобил или с най-

ефективното управление на световния въздушен трафик, обединяващо и отчитащо *абсолютно* всички фактори, свързани с него. Как да пренесем дадено количество енергия от точка А до всяка друга точка максимално ефективно или как да изчислим оптималния маршрут на прословутия търговски пътник. Вероятно ще ти бъде интересно да узнаеш, че ако този маршрут включва само петнайсет населени места, пред горкия човек се разкриват 650 милиарда възможности! Знаеш ли, че никъде по света не дават гаранции за неуязвимост срещу вируси? Но ако овладеем тайните на НП, ще бъдем в състояние да създадем наистина съвършен софтуер. Тук обаче се крие и най-голямото предизвикателство, защото вселената е устроена така, че ако решим дори един проблем на НП, автоматично решаваме *всичките*! Това ще бъде най-великото откритие в историята на човечеството, което ще заслужава много повече от Нобеловата награда.

– А защо компютрите все още не са свършили тази работа?

– Компютрите са детерминистични същества, докато посочените по-горе проблеми – както личи от името им – са недетерминистични. Следователно за тяхното решаване е нужна недетерминистична технология.

– Върху нея ли работите тук?

– Както и над възможностите за бързо разлагане на много големи числа.

– Алиша вече ми обясни за тях – кимна Шон. – Тя търси шорткът, след който нищо на този свят няма да бъде сигурно и той вероятно ще спре да функционира. Това също заслужава Нобелова награда, нали?

– Не знам – сви рамене ученият. – С тези проблеми се занимават политиците, а не скромни учени като нас. Но разработките на Алиша са, меко казано, дръзки. Не твърдя, че не си струва да се правят подобни опити, но съм убеден, че ключът не е в тях. Той е тук, в тази зала. Трябва само да го открием. – Чамп замълча, после тръсна глава. – Погледни!

Обърна се и негърпеливо тръгна към една овална маса, покрита със стъкло. Под него се виждаше малък, странно изглеждащ апарат.

– Какво е това? – попита Шон.

– Машината „Тюринг“ – почтително обясни Полиън.

– Нещо общо с Мънк Тюринг?

– Не, става въпроса за Алън Тюринг. Мисля, че Мънк е негов далечен роднина, което е сигурно доказателство, че гените все пак имат значение. Алън Тюринг е гений, спасил живота на милиони хора по време на Втората световна война.

– Лекар ли е бил?

– Математик, макар че определението е твърде бледо за него. Бил изпратен на работа в прочутия Блечли Парк в околностите на Лондон. Ние наричаме нашите сгради бараки в знак на уважение към гениалните дешифровчици в Блечли, които са наричали така своите работни помещения. Казано накратко, именно Тюринг създаде системата, която разгадала „Енигма“ – основната шифровъчна машина на хитлеристка Германия. Благодарение на нея войната в Европа приключи най-малко две години по-рано. Алън Тюринг бил хомосексуалист, но за щастие правителството късно го разбрало. Ако бе станало по-рано, той щял да бъде незабавно отстранен и съюзниците най-вероятно щели да загубят войната. И така, кариерата му била съсипана. В крайна сметка нещастникът сложил край на живота си, поглъщайки напръскана с цианид ябълка. Човечеството загубило един гениален талант само защото харесвал момчета, а не момичета!

– И нарекохте машината на Тюринг, така ли? – попита Шон.

– Да, защото той пръв предлага идеята за универсална мислеща машина. Наричам я така поради липса на поточна дефиниция. Макар че изглежда съвсем обикновена, уверявам те, че ако е запазена с правилните инструкции, тя наистина може да реши всеки проблем. Съвременните компютри работят на същия принцип, нека го наречем много ранен софтуер. Днес никой не може да направи по-добър и по-мошен класически компютър от машината на Тюринг. Единственото, което е по силите ни, е да го направим по-бърз.

– Отново използваш определението класически.

Чамп пристъпи към бюрото си и вдигна една тънка и дълга стъклена тръбичка.

– Това е единственото устройство в света, което потенциално е по-мощно от машината на Тюринг.

– Ти ми го показва, когато се запознахме, но не обясни за какво служи.

– Едва ли ще ме разбереш.

– Хайде, казвай, не съм чак такъв глупак! – раздражено възрази Шон.

– Не става въпрос за това! – сопна се ученият. – Няма да ме разбереш, защото и самият аз не съм съвсем наясно. Човешкият ум не е устроен да функционира в субатомен свят. Всеки физик, който твърди, че разбира квантовия свят, лъже. В него не действат нормалните и общовалидни закони.

– Квантов свят? За това ли става въпрос тук?

– Да. Става въпрос за субатомни частици, които притежават огромна и необхватна за човешкия ум изчислителна мощ.

– Няма такъв вид – вметна Шон и погледна недоверчиво стъклената тръбичка.

– В областта на компютрите размерът има значение – усмихна се Чамп и погали с пръст тръбичката. – В националната лаборатория „Лос Аламос“ действа суперкомпютър, наречен „Синя планина“, който действително заслужава името си. Сигурно знаеш, че всеки персонален компютър в света е оборудван със съответния чип. Той е мозъкът на компютъра, съдържащ милиони микроскопични ключове, които генерират езика, съставен от единици и нули. „Синя планина“ има 6000 чипа и може да извършва три трилиона операции в секунда. С негова помощ се симулират ядрени взривове, каквито, слава богу, Америка престана да извършва в действителност. Тук трябва да добавя, че въпреки тази мощност „Синя планина“ работи цели четири месеца, за да анализира ядрена експлозия с продължителност една милионна от секундата!

– Едва ли може да се нарече шеметна скорост – отбеляза Шон.

– В момента се разработва нов суперкомпютър, който моментално ще изпрати в пенсия „Синя планина“ – продължи Полиън. – Кодовото му название е „Кю“. Той ще извършва трийсет трилиона операции в секунда и ще заема площ от около четири декара. За да получиш представа за мощността му, ще посоча, че за една минута ще прави толкова изчисления, колкото обикновеният калкулатор ще направи за един милиард години! Има планове за изграждането и на още по-мощни компютри. Но и те не са по-добри от машината на Тюринг. Просто ще бъдат много по-скъпи и ще заемат огромна площ. Върхът на човешките възможности. – Пръстите му отново погалиха тръбичката. – Докато не открихме *това*.

– Твърдите, че е компютър? – присви очи Шон.

– В сегашния си вид е само едно елементарно устройство, което извършва изчисления. Но не това е същественото. Компютърът използва език, състоящ се от единици и нули. При класическия компютър вие сте или единица, или нула, но никога двете едновременно. В квантовия свят обаче ограничението отпада. Атомът може да бъде единица и нула едновременно. Именно тук се крие красотата на цялата концепция. За да стигне до крайното решение, класическият компютър разнишва проблема по линеен път. При квантовия всеки отделен атом търси верния отговор паралелно с останалите. Например ако искаш да получиш корен

квадратен от всички числа между едно и сто хиляди, представяш ги като редица от атоми и ги манипулираш, тоест бомбардираш с енергия. Правим го много внимателно, защото има опасност цялата система да рухне като къщичка от карти. И получаваме правилните отговори едновременно, в рамките на няколко милисекунди.

– Не разбирам как става на практика – поклати глава Шон.

– Естествено, че не разбираш – помръкна Чамп. – Защото *не си* гений. Предлагам да се върнем на нещата, които *можеш* да разбереш. Суперкомпютър като „Кю“ получава информацията под формата на отделни шейсет и четири битови сегмента. Нека си представим низ от шейсет и четири атома, което е нещо микроскопично в сравнение с „Кю“, който заема площ от четири декара. На теория шейсет и четири атомният квантов компютър може да извършва осемнайсет квинтилиона изчисления едновременно.

– Осемнайсет квинтилиона? – зяпна Шон. – Що за цифра е това?

– Ще се опитам да ти обясня с един пример. За да има мощността на шейсет и четирите микроскопични частици енергия, суперкомпютърът „Кю“ се нуждае от площта на петстотин *слънца*, за да вмести необходимите компютърни чипове. – На лицето на Чамп изплува широка усмивка. – Разбира се, ако открием начин да решим проблема с високата температура! Естествено, използването на молекули също е възможно. И те заемат твърде малко пространство. Ето защо преди малко споменах, че при компютрите размерът има значение. Само че в обратен смисъл: колкото *по-малък* е той, толкова по-добре.

– Всичко това е било известно на Мънк Тюринг, така ли? – присви очи Шон.

– Разбира се. Той беше един от най-надарените физици в екипа ми.

– Би ли могъл да продаде информацията, с която е разполагал?

– Допускам, че биха се намерили купувачи за информацията, с която разполагаше Мънк.

– Някой споменавал ли е пред теб, че в Бабидж Таун действат шпиони?

Шон зададе този въпрос импулсивно, за да види реакцията на събеседника си.

– Кой ти каза?

– Значи си чувал за подобни подозрения?

– Не съм, но мисля, че не е изключено – отвърна на пресекулки Чамп. Лицето му пребледня още повече.

– Добре, успокой се и ми кажи истината.

– Истината е, че не знам дали тук няма шпиони – на един дъх изрече ученият.

– А какво биха търсили, ако приемем, че има?

– Много неща. Дългогодишни изследвания, огромно количество резултати, проби и грешки, напредък и възможности. Всичко ни доближава до окончателния отговор.

– Който струва пари?

– Да. Струва страшно много пари.

– Толкова много, че си заслужава заради него да започне война?

– Моля се на бога да не е така, но...

– Преди осем-девет месеца Мънк Тюринг е пътувал в чужбина, което трябва да е станало с твое разрешение. Имаш ли представа къде е бил?

– Не. Каза, че било свързано със семейни проблеми. А ти откъде разбра?

– Няма значение. Значи наистина е напуснал страната?

– Да – кимна Чамп, помълча малко и вдигна глава. – Нима го подозираш в шпионаж?

Шон не отговори и проследи с очи една от служителките, която се насочи към изхода. В момента, в който отвори външната врата, малката плочка до нея примигна няколко пъти. На влизане беше пропуснал да я забележи.

– Какво е това? – посочи я с пръст той.

– Скенер – отвърна ученият. – Регистрира автоматично всеки, който минава през вратата.

– Да, разбира се. Лен Райвест ми спомена за електронния контрол, благодарение на който е било проследено движението на Мънк Тюринг. Ще попитаме компютъра кога си дошъл тук снощи и кога си си тръгнал.

Чамп понечи да отговори, но в този момент някой блъсна входната врата. В помещението влетя шериф Хейс, следван по петите от униформен полицаи с мрачно изражение.

– Търсих те навсякъде! – задъхано заяви Хейс, обръщайки се към Шон. – Отиваме на спешно съвещание с Иън Уитфийлд. Всъщност той покани само мен, но аз предпочитам да присъстваш и ти.

– Кой, по дяволите, е Иън Уитфийлд?

– Той управлява Кемп Пиъри, затова не е зле да побързаме. – Шерифът заби подозрителен поглед в лицето му. – Идваш ли, или не?

– Идвам.

37

След като стоически понесе ранната вечеря и придружи Черил на беседата за нарушения в храненето, Мишел напусна клиниката. Преди да си тръгне, се отби да се сбогува със Санди.

– Моят приятел във Вашингтон ми съобщи, че с Бари е свършено. Всички били отвлечени от мръсотията му. Изхвърлили са го от Програмата за защита на свидетелите и са накарали прокурора да поиска максимално наказание.

– Не знам как да ти благодаря, Мишел – промълви Санди. – Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако не беше извадила онези патрони!

– Нали затова са приятелите – усмихна се Мишел. – Дори и когато са луди.

– Сега забрави за мен и иди да намериш твоя човек.

– Ние сме само приятели, Санди – въздъхна Мишел.

– Но отиваш при него, нали?

– О, да. Адски ми липсва.

– Отлично. А като го видиш, ще решиш дали все още искаш да бъдете само приятели.

Мишел се обърна и тръгна към вратата.

– Не забравяй да ме поканиш на сватбата – подвикна след нея Санди. – На твоето място бих инвестирала в металотърсач, защото не се знае кой ще се появи на церемонията.

Преди да напусне клиниката, Мишел се отби при старшата сестра да остави съобщение за Хорейшо Барнс.

– Кажете на мистър „Харли Дейвидсън“ да ме зачеркне от списъка си, защото се излекувах – обяви тя.

– Радвам се, че лечението ни се оказа толкова ефективно – усмихна се сестрата.

– О, вашето лечение няма нищо общо. Цялата работа я свърши онзи гадняр Бари, който ми подежда далеч по-добре от хапчетата за щастие.

Тежкият портал се затръшна зад гърба ѝ. Тя спря за миг и пое дълбоко свежия нощен въздух. После взе такси и се насочи към новия апартамент, стискайки в ръка ключовете, които ѝ беше оставил Шон. Там веднага се зае да създаде обичайната бъркотия, като не пожали и някои вещи на партньора си. Разбира се, той щеше да ги подреди наново, тъй като обичаше реда.

После тя хукна навън, скочи в джипа и го подкара със свалени стъкла. Изду стереото е любимата си група „Аеросмит“ и с наслада зарови крака в боклуците по пода. Трябваше ѝ малко разтоварване, нищо повече. Особено след сеансите с Барнс. През цялото време знаеше кой ще излезе победител в тази психологическата битка, но дребният мъж бе проявил страхотна настоятелност. Трябваше да му се признае. После тя изхвърли от съзнанието си всички мисли за Хорейшо Барнс и се съсредоточи върху единствената и най-важна задача: да се присъедини към Шон. Може би трябва да му звънне и да го предупреди. Така бе редно. Но Мишел не беше от жените, които постъпват така. Не искаше да си го признае, но някъде дълбоко в съзнанието ѝ я гложеше тревожната мисъл, че ако му се обади, Шон може би ще ѝ каже да не тръгва.

Прибра се в апартаментата и след кратко, но задълбочено претърсване откри онова, което ѝ трябваше – папка с фотокопирани документи за задачата в Бабидж Таун, в която имаше и подробни инструкции за придвижването дотам. Шон беше споменал, че ще използва частен самолет, който без съмнение му е бил предоставен от мис Джоун Досадницата. След кратък размисъл Мишел избра колата. За нормален шофьор пътуването би отнело около четири часа, но тя беше убедена, че ще стигне за по-малко от три, разбира се, натискайки докрай газта и ползвайки услугите на незаконния антирадар. Фактът, че не е наета от фирмата на Джоун, изобщо не я вълнуваше. Важно беше разследването. А когато двамата с Шон работеха, нищо не можеше да ги спре. Това беше главното. Не тя, а *дватама* заедно.

Мишел нахвърли няколко лични вещи в малък сак и скочи зад волана. Спря само за да изпие едно двойно черно кафе и да си купи три енергизиращи блокчета. Адреналинът нахлу в кръвообращението ѝ. Господи, колко е хубаво да си жива! И свободна.

Хорейшо слезе от самолета и веднага пое към психиатричната клиника. Но там с разочарование научи, че пациентката му беше излетяла от клетката.

– Каза ли къде отива? – попита той старшата сестра.

– Не, но ме помоли да ви предам, че е излекувана.

– Тъй ли? Значи вече е на етапа сама да си определя диагнозата!

– Не знам, но нека ви разкажа какви ги надrobi, докато беше тук – въздъхна сестрата и набързо го запозна с инцидента, довел до ареста на Бари.

– По дяволите! – възкликна Хорейшо. – Как успя за толкова кратко време да извърши толкова неща?

– Дамата очевидно не оставя тревата да поникне под краката ѝ – поклати глава старшата сестра. – Чух, че е натупала Бари, и то доста сериозно. Което, да си призная, ми достави особено удоволствие, защото не харесвах тоя тип.

– След дъжд качулка – промърмори Хорейшо, докато се отдалечаваше.

– И на вас приятна вечер, мистър „Харли Дейвидсън“ – изсъска след него сестрата.

Хорейшо потъна в размисъл. Трябваше да отгатне следващите ходове на Мишел. На практика не беше особено трудно. При всички случаи тя щеше да пожелае да се присъедини към Шон и най-вероятно вече пътуваше към него. От юридическа гледна точка самият Хорейшо нямаше как да я спре. Същевременно си даваше ясна сметка, че тя не е излекувана. Инцидентът в онзи бар можеше да се повтори, но в различен и вероятно смъртоносен вариант.

Колебах се дали да се обади на Шон и да го предупреди за последните събития, когато мобилният му телефон извънтя.

– Говорим за вълка, а той в кошарата – каза той в мембраната.

– Ще се въздържа от забележката за взаимното привличане на големите умове, защото тук е пълно с такива – засмя се Шон. – Предстои ми среща с началника на Кемп Пиъри, но първо искам да те попитам нещо.

– Кемп Пиъри? – учудено попита Хорейшо. – Мястото, известно като „Фермата“ на ЦРУ?

– Същото. Всъщност искам да те помоля за една услуга. – Разказа му накратко за Виджи и добави: – Знам, че молбата ми да отскочиш дотук ще те затрудни, защото си ангажиран с Мишел и с останалите си пациенти.

– Вече не съм – отвърна Хорейшо. – Любимата ми пациентка изчезна.

Разказа му накратко за последните авантюри на Мишел и му събщи, че е напуснала клиниката.

– По дяволите! – възкликна Шон. – Тази жена никога няма да престане да си търси белята!

Но в гласа му се долавяше неприкрита гордост от постъпката на Мишел.

– В момента най-вероятно пътува към теб – предупреди го Хорейшо.

– Към мен ли? Откъде-накъде? Преди да тръгна, действително споделих някои неща за разследването, но изобщо не ѝ споменах къде

отивам.

– Оставил ли си някакви материали в апартамента?

– По дяволите! – простена Шон. – Оставих копия от тях просто защото нямам офис.

– Поздравявам те за добрата организация. Но трябва да те предупредя, че Мишел ще бъде при теб още утре сутрин, ако не и по-рано.

– Джоун ще побеснее – въздъхна Шон. – Двете не се понасят.

– Защо ли не съм изненадан? Утре тръгвам. Там има ли хотел?

– Ще гледам да ти уредя нещо в Бабидж Таун. Мястото не е толкова малко, колкото изглежда. А какво да правя с Мишел?

– Дръж се нормално.

– Постигна ли някакви резултати с лечението й?

– Току-що се връщам от интересно пътуване до Тенеси, но ще ти разкажа за него, като се видим. Трябва да ти благодаря, че ми възложи изключително любопитен случай. Виджи също ми се струва интересна.

– Цялото място е интересно, Хорейшо. А в някои отношения е и опасно, ако трябва да бъде открит. В тази връзка няма да се сърдя, ако решиш да отклониш поканата.

– Последното не го чух.

– По-добре ли е Мишел?

– Трябва да й помогнем да освободи онази част от съзнанието си, Шон. Само по този начин ще бъдем сигурни, че бомбата няма да експлодира отново. Лично аз няма да се откажа, преди да стигнем до този етап.

– Аз също, Хорейшо.

– Добре. При всички случаи ще трябва да обединим усилията си. Опознавайки тази жена, стигнах до заключението, че няма мъж на света, който да може да я укроти сам.

– Не ми казваш нищо ново, Хорейшо.

38

Навлязоха в чистото университетско градче със спретнати тухлени къщички и Шон хвърли кос поглед към Хейс. Доблестният шериф се беше привел над волана и го стискаше толкова здраво, че кокалчетата му бяха побелели от напрежение.

– Не го стискай толкова, Мърк – посъветва го Шон. – Ще го счупиш и няма да можем да се приберем.

Хейс поруменя и отпусна пръстите си.

– Май не се представям като професионален представител на реда, а? – въздъхна той.

– Не са много ченгетата, които са призовани от големия лош вълк в разгара на следствието.

– За какво ли ме вика?

– Едва ли е за нещо приятно. Например ще ти кажа, че в Управлението не си падат по сътрудничеството.

– Е, денят се очертава да бъде страхотен! – възкликна Хейс.

– Ти говори ли с Алиша?

– Длъжен бях – кимна шерифът. – Особено след като научих от теб, че е имала връзка с Райвест.

– Сериозна ли е била?

– Поне тя мисли така.

Скоро стигнаха на адреса, който беше получил Хейс. Оказа се триетажна тухлена сграда, която по всичко приличаше на обикновен жилищен блок.

Във фойето ги посрещна мъж с памучна риза и панталони в цвят каки. Явно беше бодигардът на Иън Уитфийлд. Беше малко по-нисък от Шон и без очебийни мускули, но по тялото му нямаше грам излишна тлъстина, а през ризата му се очертаваха коремните плочки. Приличаше на човек, който може да ти види сметката по десетина различни начина, без да пролее капчица пот.

Първата му работа беше да им покаже служебната си карта, а втората – да прибере пистолета на Хейс. После претърси Шон, без да промълви нито дума.

Взеха асансьора за третия етаж и не след дълго вече седяха около овалната маса в приемната на ъгловия апартамент. Посрещачът им

изчезна за миг, след което се появи в компанията на друг мъж, облечен по същия начин и в почти същата добра физическа форма. С малката разлика, че косата му беше посивяла, изглеждаше на около шейсет и накуцваше с десния крак.

Кос поглед към посрещача беше достатъчен. В ръката на Уитфийлд, тъй като Шон предположи, че това бе той, се появи картонена папка.

Домакинът седна на масата и потъна в четене. Няколко минути изтекоха в пълно мълчание. После той вдигна глава и ги огледа.

– През последните двайсет и седем месеца в района около нашето съоръжение са регистрирани четири самоубийства – обяви той.

Шон трепна изненадано, Хейс – също.

– По неизвестни причини ние се превръщаме в притегателно място за депресирани хора със склонност към самоубийство. Подозирам, че на първо място сред тези причини е желанието за слава и предизвикването на неприятности. Излишно е да добавям, че тези каскади започват да ми омръзват.

– Отнемането на човешки живот едва ли може да се нарече каскада – възрази Шон, а Хейс пребледня. – Все още не са изяснени обстоятелствата около смъртта на Мънк Тюринг. Не знаем дали става въпрос за самоубийство или за предумишлено убийство.

– Всички факти сочат, че става въпрос за самоубийство – почука папката пред себе си Уитфийлд и спря поглед на Хейс. – Нали така, шерифе?

– Ами... Би могло да се каже – запелтечи Хейс.

– Няма доказателства, че Мънк е бил в депресия, водеща към самоубийство – възрази Шон.

– Всички гении страдат от депресия – отсеке шефът на базата.

– А вие откъде знаете, че Тюринг е бил гений?

– *Новите* съеди винаги предизвикват любопитство.

– Това означава ли, че сте били там? – настоя Шон.

Уитфийлд отново насочи вниманието си към Хейс.

– Надявам се, че бях ясен. Четири самоубийства, към които сега се прибавя и пето. Търпението ми започва да се изчерпва.

– Умрял е човек! – натъртено отвърна шерифът, очевидно раздражен от пренебрежителния тон на домакина.

– Всеки може да прескочи оградата и да си пръсне мозъка.

– Може да не е точно така, дори и вие да го твърдите – подхвърли Шон.

Очите на Уитфийлд останаха заковани в лицето на шерифа.

– Предполагам, че този човек е свързан по някакъв начин с вашето разследване – мрачно изръмжа той.

– Съжалявам, но май забравих да се представя – побърза да вметне Шон. – Аз съм Шон Кинг и работя съвместно с шериф Хейс по разследването. Предполагам, че вие сте Иън Уитфийлд, началник на базата на ЦРУ Кемп Пиъри. Ако не сте, няма смисъл да си губим времето.

– ФБР приключи своето разследване със заключението, че става въпрос за самоубийство.

– Което няма да е първото им погрешно заключение, нали? Освен това имаме убийството на Лен Райвест, началник на охраната в Бабидж Таун.

– То не е моя грижа – отсече Уитфийлд.

– Вероятно ще стане, ако се окаже, че има връзка със смъртта на Тюринг.

– Силно се съмнявам.

– Нали затова е цялата тази игра? – вдигна вежди Шон. – Вашето мнение просто няма значение.

Уитфийлд леко се извъртя и погледна към вратата. В следващата секунда горилата с коремните плочки изви ръката на Шон в желязна хватка и го помъкна към изхода. А може би и към покрива!

Във фойето Хейс получи служебното си оръжие обратно, а бодигардът изви ръката на Шон за последен път и го побутна към вратата.

– Абе ти луд ли си да говориш по-този начин? – изпъшка Хейс, докато вървяха към колата.

– Сигурно – сви рамене Шон.

– Хайде, стига! Направи всичко възможно, за да го накараш да си изпусне нервите! Защо?

– Защото е гадняр!

– За четирите самоубийства е прав – добави Хейс.

– Което не означава, че и Мънк е сложил край на живота си. На мен ми прозвуча по-скоро като сигнал, че убиецът му е направил всичко възможно да го представи като самоубийство.

– Тук си прав.

– Благодаря. Ще ми се да се оказвам прав поне веднъж на ден.

– Значи се връщаме в Бабидж Таун, а?

– Първо искам да проверя нещо – отвърна Шон и седна зад волана.

Поставен пред свършен факт, шерифът намръщено зае дясната седалка.

– Не съм сигурен, че правилникът ти дава право да караш тази кола – вметна той.

– Вече е късно да провериш – отвърна Шон, включи на заден и изкара колата от мястото за паркиране пред входа. – Нека онези си помислят, че се оттегляме.

– А какво ще правим всъщност?

– Нещо, на което му викат наблюдение. Надявам се, че си чувал за подобна дейност.

– Кого ще наблюдаваме, по дяволите? Самият шеф на Кемп Пиъри?

– Защо, забранено ли е?

– Много вероятно е да е забранено, мамка му!

Петнайсет минути по-късно пред входа спря кола, от която излезе жена на около трийсет години. Беше висока, руса и красива, с дълги загорели бедра, които привличаха неудържимо погледа. Миг по-късно от вратата излезе Уитфийлд, следван от охраната си. Двамата размениха няколко думи, след което шефът се обърна и закуцука към паркираната наблизо черна лимузина. Горилата го изпревари, седна зад волана и запали двигателя. Жената остана да гледа след тях с недоумение.

– Интересно – обади се Шон. – Ако не е съпругата му, тази хубавица трябва да е любовницата му.

– Или приятелката му – добави Хейс.

– Едва ли, той носеше халка.

Русокосата се качи в колата си и потегли. Шон включи на скорост и бавно подкара след нея.

– Какво правиш, за бога? – учудено го погледна Хейс.

– Следя я.

– Ще загазим, Шон – мрачно въздъхна Хейс.

– Аз вече съм загазил – отвърна детективът.

Шерифът не отговори и примирено се облегна назад.

– Хей, ти май вече съжаляваш, че ми предложи партньорство, а? – усмихна се Шон.

– И още как!

– Чудесно. Значи започваме да се сработваме като екип. – Това го подсети, че след няколко часа Мишел щеше бъде тук. При нормални обстоятелства щеше да се радва на предстоящата среща с *истинския* си партньор, но предупрежденията на Хорейшо отново изплуваха в главата му. Мишел би могла да бъде опасна, главно за самата себе си. Би трябвало да не напуска клиниката, защото не бе напълно излекувана, а не да идва при него. Само господ знаеше какво предстои да се случи.

Докато пътуваше, Мишел се обади на своя приятелка в Националния разузнавателен център, която преди за кратко бе работила в Сикрет Сървис. Потърси я на домашния телефон, защото знаеше, че служебните ѝ разговори се следят.

След неизбежните поздрави и общи фрази Мишел премина направо към въпроса.

– Джуди, не искам никакви строго секретни сведения, но можеш ли да ми кажеш нещо за Кемп Пиъри?

– Имаш предвид Експерименталната тренировъчна програма на въоръжените сили?

– Не, Джуди. Имам предвид главния тренировъчен лагер на ЦРУ.

– Ясно, ясно. Извинявай за автоматичния отговор. – Джуди я запозна с най-важните данни за базата – площ, кратка история, официално предназначение. – В момента по-голямата част от обучението се провежда в Северна Каролина, но Кемп Пиъри си остава основната база на ЦРУ. Съществуват планове, според които Министерството на отбраната ще създаде своя шпионска школа и разузнавателни оперативни центрове по целия свят.

– Понякога прекаленото разузнаване не е на добре – въздъхна Мишел.

– Официално нямам право на коментар – засмя се Джуди. – В момента базата е под командването на Иън Уитфийлд, бивш офицер от армията. Доколкото ми е известно, е служил в Делта Форс и е герой от Виетнамската война. Амбициозен тип, който не обича да има по-добри от него.

Постъпил в разузнаването някъде през осемдесетте години на миналия век и в продължение на няколко години работил в Близкия изток. След завръщането си в Щатите се заел с амбициозната задача да възвърне старата слава на Кемп Пиъри.

– По какъв начин?

– А ти защо питаш?

– Разследваме смъртта на човек, открит на територията на базата.

– О, сещам се. Имаше го във вестниците. Но не ставаше ли въпрос за самоубийство?

– Може да се окаже и самоубийство, но все още не е сигурно.

Говорехме за Уитфийлд...

– Да, да. Преди две години Конгресът отпусна средства за строителството на някаква сграда там. Май ставаше въпрос за спални помещения.

– Май ли? – подметна Мишел.

– Не си го чула от мен, да знаеш.

– Изобщо не съм говорила с теб, Джуди – увери я Мишел. – Хайде, казвай.

– През деветдесетте години в Кемп Пиъри е построено съвсем ново спално помещение със сто и пет стаи заедно с голяма сграда за обучение. Говори се, че парите са отпуснати за строителството на специален център за разпити.

– За разпити? Че какво толкова секретно има в това?

– Зависи кого ще разпитват там, а и...

– И как ще се провеждат разпитите – довърши вместо нея Мишел.

– Точно така.

– Терористи?

– Имай предвид, че разговорът вероятно се подслушва от Агенцията за национална сигурност.

– Едва ли. Те нямат достатъчно персонал да подслушват лошите, какво остава за такива като теб и мен. Значи може да се допусне, че в базата се провеждат тайни разпити на никому неизвестни хора, които по всяка вероятност са изтезавани?

– Официално не. Но неофициално кой знае? Едва ли ще тръбим за изграждането на чисто нов център за изтезания в Тайдуотър, щата Вирджиния – само на три час път от столицата на свободния свят. Аз не одобрявам лошото отношение към затворниците, но ние водим война срещу тероризма. А тя не може да се спечели по традиционния начин, нали така?

– И двете знаем, че животни има и при нас – напомни й Мишел. – Добре, но как ще ги превозват дотам?

– Освен за „спални помещения“ пари бяха отпуснати и за нова писта за кацане на големи самолети.

– Включително такива, които осъществяват междуконтинентални полети?

– Точно така.

Мишел помълча известно време, после попита:

– Там още ли са разположени паравоенните части на ЦРУ?

– Не мога да кажа.

- Хайде, Джуди!
- Окей, нека ти го кажа по друг начин: не отивай там на пикник, защото има опасност никои да не те види повече.
- Благодаря ти. Много ми помогна.
- Правя го, защото оцелях през първата си година в Секрет Сървис единствено благодарение на теб.
- С Шон Кинг ли работите по случая?
- Аха.
- Това означава ли, че двамата все още сте само бизнес партньори?
- Защо питаш?
- Защото, ако нямаш специални претенции към него, аз ще се пробвам. Той е страхотен мъж!
- Трябва да го видиш, когато е ядосан.
- Бъди сигурна, че ще го приема и ядосан.

Мишел изключи телефона, изяде едно енергизиращо блокче и допи кафето. После погледна часовника си и премести очи върху навигационната система на колата. При сто и четирийсет километра в час щеше да пътува още деветдесет минути. Разбира се, благодарение на добрия стар незаконен антирадар.

Хейс и Шон последваха жената, която отби на паркинга пред много популярен бар на три пресечки от кампуса. Когато тя влезе вътре, Шон и Хейс проведоха бърза консултация и стигнаха до решението Шон да я последва, а униформеният Хейс да остане в служебната кола.

– Чакай малко – спря го шерифът. – Искам официално да те предупредя, че ако дамата се окаже съпругата на Уитфийлд, ще загатиш!

– В този дух искам да добавя, че ако Кемп Пиъри и Иън Уитфийлд имат нещо общо със смъртта на Мънк, тази жена може да предостави изключително важни улики. Като личен бонус ще приема всякакви сведения за лицето, което стреля по мен.

Клиентите на бара представляваха интересна смесица между колежанчета и младежи, които работят, за да се издържат.

Посетителите се бяха групирани в няколко компании, а зад високия старомоден тезгях в стил „Бар «Наздраве»“ двама младежи и един по-възрастен мъж изпълняваха поръчките с максимална бързина. Известно е, че колежанското обучение предизвиква силна жажда, отбеляза Шон, докато очите му бавно оглеждаха заведението.

Откри жената на високо столче в дъното, непосредствено до масата за билиард. Пред нея вече имаше чаша и тя очевидно правеше всичко възможно да отбие натрапчивите ухажвания на някакъв тип, който, ако се съдеше по фигурата му, най-вероятно беше защитник в местния отбор по футбол. Шон не можеше да го обвинява. Видът на дългите бедра под късата пола, предизвикателно дълбокото деколте, блясъкът в сините очи и дългата руса коса бяха достатъчно предизвикателство за всеки нормален мъж. Ако беше студент, обърнал няколко пътиета, сигурно щеше да се опита да вкара в леглото си тази кукла! А при евентуален успех хвалбите за този акт щяха несъмнено да му държат влага през всичките четири години на следването.

Младежът надраска нещо на книжна салфетка и я подаде на дамата. Тя сведе очи към написаното – явно телефонен номер или кратко описание на дивния секс, който ѝ се предлагаше, – после поклати глава и му махна да се разкара. Шон търпеливо го изчака да се отдалечи и зае свободното място. Жената любезно се усмихна, вероятно защото мъжът до нея беше достатъчно възрастен, за да консумира алкохол, или просто беше уморена от натрапчивите ухажвания на младежа.

- Не съм ви виждала наоколо – подхвърли тя.
- За пръв път идвам – отвърна той и улови погледа на бармана. – Същото като на дамата.
- Обичате мохито? – вдигна чашата си тя.
- Вече да – кимна Шон, съзирайки брачната халка на пръста ѝ.
- Тя очевидно забеляза погледа му.
- Мисля, че не е забранено на омъжени жени да излизат сами – сухо отбеляза тя.
- Разбира се, не е. Съжалявам. Казвам се Шон Картър.
- Вальри Месълайн.
- Явно е предпочела да запази моминското си име в случай, че е омъжена за стария Иън.*
- Ръкуваха се. Жената имаше здраво ръкостискане, което му напомни за Мишел.
- Какво ви води в нашето селце? – попита тя.
- Бизнес. Тук ли живеете?
- Не, но съпругът ми има офис наблизо. – Очите ѝ се сведоха към чашата. – Тази вечер щяхме да излизаме, но не се получи.
- Ето го обяснението на кратката сцена пред блока.*
- Надявам се, че въпросът ми няма да прозвучи недискретно, но няма е възможно съпругът ви да не забелязва с какво го е дарила съдбата?
- Въпросът ви не е недискретен – засмя се тя. – Но отговорът ми може би ще бъде.
- Питието на Шон пристигна. Двамата отпиха почти едновременно и замълчаха, оглеждайки заведението. Той се опитваше да открие проява на любопитство към тяхната маса.
- С какъв бизнес се занимавате, Шон?
- Решавам проблеми.
- Страхотно! – засмя се тя. – Мога ли да ви наема?
- Тарифата ми е много висока.
- Ако беше обратното, нямаше да седите на тази маса.
- А *вие* с какво се занимавате?
- Вече с нищо.
- Деца?
- Нямам за съжаление.
- Аз също нямам.
- Тя сведе очи към ръцете му.
- Не сте женен?
- Вече не. От десет години съм разведен и оттогава не съм правил

други опити.

– Какво накара милата ви женичка да се разведе с вас?

– Хъркането. Хъркам прекалено силно.

– Но то се лекува, почти стопроцентово.

– Наистина ли? Как?

– Като намерите някоя, която да ви скъса от чукане.

– Трябва ли да се изчервя? – усмихна се той.

– Само си казвам мнението. Не е задължително да го приемате сериозно. Но вие сте привлекателен мъж и аз едва ли съм първата, която ви го казва. Така е, нали? – Поведението ѝ беше дръзко и агресивно. Тя не кокетничеше. Определено тук се криеше нещо друго.

Той сведе очи към часовника си. Мишел скоро щеше да пристигне. А и не искаше да оказва натиск върху Валъри още при първата им среща.

– Извинете, че ви досаждам – леко се нацупи Валъри.

– Съжалявам, но имам среща – отмести погледа си той.

– В такъв случай вървете, а аз ще остана да си допия питието на спокойствие.

– Не съм сваляч като младежа преди малко, Валъри – меко рече той.

– Забележителни думи за сбогом – иронично се усмихна тя.

Той извади лист хартия, надраска нещо върху него и го побутна към нея.

– Наистина трябва да тръгвам, но ето телефонния ми номер.

– А за какво ми е той?

– Да го наречем размяна на информация между нови приятели – отвърна Шон, после я погледна в очите. – Но вие не сте длъжна да ми давате своя.

– Много добре, защото нямам такива намерения.

Той довърши коктейла си и стана.

– Беше ми приятно да се запознаем, Валъри.

Тя не отговори, но Шон ясно усети погледа ѝ в гърба си, докато се отдалечаваше от масата. Минута по-късно беше в служебната кола и разказваше на Хейс за случилото се в бара.

– Абе ти да не си самоубиец? – избухна ченгето. – Забрави ли как те гледаше Уитфийлд, след като му зададе един прост въпрос за Кемп Пиъри? Можеш ли да си представиш реакцията му, ако научи, че се увърташ около жена му?!

– Изпих едно питие с дамата, нищо повече. А и тя не демонстрира

особено благоразположение към мен. Отначало се държеше приятелски, но после нещо у нея изведнъж се промени. Затова и реших да си тръгна.

– Може би е свикнала да се разправя с разни типове, които се опитват чрез нея да стигнат до съпруга ѝ – предположи Хейс. – Такива като теб!

Обратния път до Бабидж Таун изминаха почти в пълно мълчание. Шон проговори едва след като слезе от колата.

– Скоро ще пристигнат двама мои помощници – обяви той. – Имаш ли желание да им предложиш същите условия за сътрудничество, които предложи на мен?

– Да бъдем партньори? – вдигна глава Хейс. – Ами не знам дали са добри.

– Добри са колкото мен, а може би и по-добри.

– Май ще е по-разумно да изчакам, за да видя как един ревнив съпруг ще ти види сметката – отвърни Хейс и включи на скорост.

Миг след като стоп светлините му изчезнаха зад портала, там се появи джип с включени фарове и Шон пое дълбоко дъх.

Мишел Максвел беше тук.

Шон се направи на изненадан от появата ѝ, но вместо да поиска обяснения, я поведе към комплекса. Охраната на портала очаквано отка-за да я пусне въпреки разгорещения спор и едва след телефонен разго-вор с Чамп Полиън и появата му пуснаха Мишел да влезе в Бабидж Таун.

Начинът, по който Чамп прие Мишел, разсея подозрението на Шон, че той е гей. Блестящият физик внезапно се превърна в пале, скимтящо за вниманието на господарката си.

– Разбира се, че можете да останете – запелтечи той и с препъване се втурна да ѝ стисне ръката.

– Най-добре първо да хапнем и после ще обсъдим случая – каза Шон.

– Добре – кимна Мишел и се извърна към Чамп. – Благодаря ви, мистър Полиън.

– Моля, наричайте ме Чамп.

Шон се обърна към замечания учен, който не откъсваше очи от стройната фигура на Мишел.

Само в съня ти, приятел, мислено го посъветва той.

Насочи Мишел към главната сграда, обяснявайки защо се е премес-тил в къщата на Алиша Чадуик.

– След като хапнем, ще отидем там. И без това всички вече са си легнали.

Ресторантът беше празен, но тъй като работеше денонощно и без почивен дом, дежурните готвачи явно се отнасяха съвестно към задъл-женията си и след по-малко от петнайсет минути на масата им се появи топла храна и кафе.

Шон запозна накратко Мишел с информацията, с която разполага-ше до момента, за опита за покушение срещу него и за версията му за смъртта на Райвест. Разказа ѝ и за кратката си среща с Вальри Месъ-лайн. В отговор тя пък му съобщи какво бе научила от приятелката си от Националния разузнавателен център.

– Всъщност чух да се приземява самолет някъде наблизко към два часа през нощта, и то без светлини.

– Приятелката ми от Центъра също спомена, че най-добре е човек да не се изпречва на пътя на Иън Уитфийлд.

- О, аз вече успях да се убедя в това.
- Значи си партнираш с шериф Хейс?
- Неофициално – кимна Шон, докато разбъркваше захарта в кафето си. – Стори ми се разумно, в случай че някой реши да ни изтегли от разследването.
- А твоята Джоун няма нищо против, така ли?
- *Моята* Джоун не знае, защото не отговарям на обажданията ѝ.
- Знаех си, че има за какво да те обичам!
- Спести си сарказма, защото на даден етап ще трябва да я информирам за развоя на събитията.
- А Хейс? Що за човек е той?
- Солиден, но е малко нервен. Смята, че изобщо не трябва да се доближавам до съпругата на Уитфийлд.
- Е, по този въпрос сме на едно мнение.
- Но ако Мънк е бил убит от хората на ЦРУ единствено тя може да ни отведе до тях.
- Но от това, което ми каза за малкия им семеен скандал, разбирам, че Уитфийлд едва ли я информира ежедневно за развоя на събитията.
- Което не пречи да е подочула нещо. Дамата съвсем не е глупава и определено не изглежда доволна от половинката си.
- Добре, да приемем, че Уитфийлд е ликвидирал Мънк. Но защо?
- Може би защото е видял нещо, което не е трябвало. Свързано с тайните нощни полети например. В базата определено стават нередни неща. Някой оттам стреля по мен. Каквото и да се говори за ЦРУ, те не убиват американски граждани без основателни причини.
- Може би е станал свидетел на изтезания, а дори и на убийства – добави Мишел.
- Тук се приема тезата, че Тюринг е умрял веднага след като се е прехвърлил през оградата. Ами ако не е така? Ако е навлязъл много навътре в територията им? Ами ако са го убили, докато се е опитвал да *излезе* оттам?
- Нали казваш, че всички доказателства подкрепят версията за самоубийство?
- Че кой друг може да ги манипулира в тази посока по-добре от ЦРУ?
- Нещо не ми е ясно, Шон – въздъхна Мишел. – Защо човек като Мънк Тюринг ще се промъква в забранен периметър?
- Според Уитфийлд и ФБР Мънк е решил да се самоубие там, за да zlepостави ЦРУ или просто за да предизвика интереса на медиите.

– Но ти не вярваш на подобни шуротии, нали?

– Не, но нека допуснем, че е проявил интерес към полетите и е решил да провери какво става. Гениите често са много любопитни.

– И този *гений* не е могъл да прецени, че подобна постъпка е равносилна на самоубийство? – скептично попита тя.

– Наистина трябва да има и друга причина. Например шпионаж. Тюринг изнася секретна информация от Бабидж Таун и я предлага на онзи, който плаща най-добре. Райвест допускаше, че тук има шпиони. И Тюринг е пътувал в чужбина.

– Това не обяснява защо е умрял на територията на ЦРУ. И най-вероятно изобщо не е *шпионирал*.

– Защо мислиш така? – любопитно я погледна Шон.

– С какво всъщност се занимават хората в Бабидж Таун? Доколкото разбрах, част от тях си играят с числа, а други се опитват да създадат супермалък компютър, нали така? – Мишел понижи глас и продължи: – Не допускаш ли, че мястото може да се окаже шпионска централа? В съседство, отвъд реката, е разположена свръхсекретна база на ЦРУ. Може би тези „научни“ изследвания са само прикритие за истинската им дейност: шпионаж срещу държавата.

– Блестяща хипотеза – усмихна се Шон. – Знаех си, че има причина да ми липсваш толкова много!

– На това му се вика партньорство.

– Добре де, но защо ни изпращат тук, ако Бабидж Таун действително е шпионска централа?

– По настояване на Райвест. Най-вероятно той не е бил сред посветените. Не напразно те е предупредил, че собствениците имат тайни намерения.

– Когато набера смелост да говоря с Джоун, непременно ще поискам допълнителни сведения по въпроса. Включително задълбочена проверка на миналото на Чамп Полиън, Алиша Чадуик и Мънк Тюринг.

– Квантови компютри казваш?

– Според теб има ли връзка между смъртта на Лен Райвест и на Мънк Тюринг?

– Ако няма, то със сигурност има връзка с Бабидж Таун. След като ми обеща да ми разкаже всичко за това място, той влязъл в банята и се удавил във ваната.

– ФБР държи на версията за нещастен случай, така ли?

– Разследването им се ръководи от тип на име Вентрис. Нямам представа какво мисли по въпроса. Знам само, че ако се изпреча на пътя

му, ще ме смачка като буболечка.

– Късно е – прозя се Мишел. – Няма ли да се приберем в новия си дом?

Излязоха от ресторанта и тръгнаха към жилището на Алиша. Прозорците бяха тъмни.

– Спят – прошепна Шон и отвори входната врата с ключа, който му беше дала домакинята. Запали осветлението в антрето и добави: – Стаята ми е горе, точно срещу стълбите. Ти ще спиш в съседната. Утре сутринта ще обясня на Алиша за какво става въпрос. – Той я огледа скришом. – Чувстваш се добре, нали?

– Повече от добре – кимна тя. – Признавам, че терапията имаше огромен ефект.

– А онези истории в клиниката? Излезе ли нещо? – попита той сякаш между другото, макар че знаеше отговора.

– Нищо съществено – излъга го тя. – И трябва да ти кажа, че съм много разочарована от приятелчето ти Хорейшо. Дни наред ме засипваше с нелепи и обидни въпроси, а изведнъж изчезна и оттогава не съм виждала тоя гадняр!

– Наистина ли? – вметна Шон, решил да ѝ спести новината, че само след няколко часа „гаднярът“ ще бъде тук.

– Наистина. А сега ми покажи къде е леглото, защото всеки момент ще припадна от умора.

В следващия миг ръката ѝ се стрелна към кобура. Дулото на пистолета ѝ се насочи към тъмната част на коридора, от която долитаха странни звуци.

42

Шон светкавично сграбчи ръката на Мишел и извика:

– Виджи, ти ли си?

Звуците станаха по-близки и по-ясни. Не бяха плач, а по-скоро тихо скимтене.

Шон бутна вратата на съседната стая и шракна електрическия ключ.

Виджи се беше сгушила на стол до стената. Беше по пижама, а косата ѝ беше разпусната. Така изглеждаше по-голяма. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а от изражението ѝ личеше, че изпитва болка.

Изпреварвайки Шон, Мишел бързо пхна пистолета в кобура и пристъпи към детето.

– Добре ли си, миличка? – наведе се над него тя.

Виджи потрепна от загрижения ѝ глас и сграбчи ръката ѝ.

– Случило ли се е нещо? – попита Шон. – Къде е Алиша?

Заковала очи в лицето на Мишел, Виджи не отговори.

– Остани при нея, аз ще отида да потърся Алиша – нареди Шон, обърна се и хукна по стълбите към горния етаж.

Мишел седна на пода до момиченцето и погали ръката му.

– Всичко е наред, Виджи. Аз се казвам Мишел Максвел и съм приятелка на Шон. Можеш да ми казваш просто Мишел, а ако предпочиташ и Мик.

– Мик – бързо повтори Виджи и избърса сълзите си с юмруче.

– А как предпочиташ да те наричам аз? Виджи или мис Тюринг?

– Виджи – прошепна детето.

– Страхотно име. Наистина познавам много жени с името Мишел, но за пръв път срещам момиче, което се казва Виджи. Дали не означава, че си много специална?

Виджи кимна и пръстите ѝ се вкопчиха още по-силно в Мишел.

– Мик – отново прошепна тя.

– Вече сме приятелки, нали?

Детето отново кимна, очите му изпитателно пробягаха по лицето на Мишел сякаш за да се увери, че е искрена.

Минута по-късно Шон се спусна обратно по стълбите, следван от Алиша.

Мишел плъзна поглед по сънливото ѝ лице и изкуствения крак,

който се подаваше от крачолата на пижамата ѝ. Шон ги запозна набързо.

– Не съм усетила, че е слязла долу – подхвърли Алиша и сърдито се втренчи в Шон. – Чакахме те до късно.

– Съжалявам, Алиша, но имах неотложна работа.

– Май ще е най-добре да помислим още веднъж за ангажиментите ти.

– Сега и аз съм тук – изправи се Мишел, без да изпуска ръката на момичето. – Казвам се Мишел Максвел, партньорка на Шон. Убедена съм, че двамата ще намерим начин да се справим.

Алиша изглежда продължително Шон, после бавно кимна към Мишел.

– Виждам, че вече сте намерили общ език – одобрително каза тя.

– Ще станем много добри приятелки, нали, Виджи? – усмихна се Мишел на момичето.

Виджи скочи и изтича в съседната стая. Миг по-късно от мрака долетяха звуците на пиано.

– Господи, как свири! – удивено промълви Мишел.

– Това е нейният начин да покаже, че те харесва – поясни Алиша.

– А защо беше разстроена? – пожела да узнае Шон.

– Тази вечер тук се появи оня Вентрис от ФБР – понижи глас Алиша. – Заговори за смъртта на Мънк и Виджи чу всичко!

– По дяволите! – мрачно рече Шон.

– Трябваше да я видиш преди няколко часа – въздъхна Алиша. – Беше неутешима. Наложих се да ѝ кажа истината, въпреки че никак не ми се искаше. Накрая накарах служебния лекар да ѝ даде нещо успокоително. Легнах си едва след като тя заспа, но лекарството явно е престанало да действа.

– Защо Вентрис е решил да дойде и да обсъжда убийството на Мънк? – попита Шон.

– Дойде с намерението да разпита Виджи, но аз не му позволих. Мисля, че не говореше за баща ѝ с намерението тя да го чуе, просто не му пукаше.

– Какво искаше да знае? – намеси се Мишел.

– Дали съм била информирана за намеренията на Мънк Тюринг да ходи в Кемп Пиъри. И дали е споменавал, че и друг път е ходил там.

Двамата партньори си размениха многозначителни погледи.

– Странно – промълви Шон. – Нали официалното становище на ФБР беше самоубийство?

Алиша дръпна Виджи от пианото, но момичето заяви, че ще си

легне само ако Мишел я заведе горе и ѝ държи ръката.

Няколко минути по-късно двамата казаха „лека нощ“ на Алиша и пренесоха саковете си по стайте. Шон влезе при Мишел и седна на леглото, докато тя си разопаковаше багажа.

– Не се безпокой, няма да ти отнеме много време да обърнеш наопаки всичко тук – заяви той.

– Много смешно! Какво се е случило с крака на Алиша?

Шон ѝ разказа накратко за мисията в Ирак и функциите на Алиша на територията на Бабидж Таун.

– Интересна жена – проточи Мишел. – Помълча малко и подхвърли, изпреварвайки репликата на Шон: – Горкото дете! Сигурно се е почувствала ужасно, когато е научила за смъртта на баща си!

– Сигурно – въздъхна Шон и направи гримаса, усетил вибрирането на мобилния си телефон.

– Нека позная – усмихна се Мишел. – Трябва да е малката сладка Джоун. Пак ли няма да ѝ отговориш?

– Не – отново въздъхна той. – Ако и този път не ѝ отговоря, като нищо ще хукне насам!

– Е, тогава циркът ще бъде пълен – рече Мишел и сложи пистолета си под възглавницата. – Май е по-добре да не отговаряш, защото, ако дойде, мога да я гръмна, без да искам, вземайки я за хищник, тръгнал на лов за прясно месо. Всъщност няма как да стане. Тя *наистина* е хищник и аз *няма* да я застрелям по погрешка.

– Никак не ми помагаш. Налага се да я убеждавам за разни неща.

– Давай, какво чакаш. Но докато убеждаваш тази вещица, не пропускай да ѝ кажеш, че е във от играта, и то окончателно.

– Тази *вещица* подписва чековете ни – изправи се Шон. – Или поне моя. Оттеглям се, за да поговоря на спокойствие с нея.

– Страхливец! Ще ѝ кажеш ли, че съм тук?

– Ще се оправя както намеря за добре, Мишел.

– Какво им става на мъжете, когато нещата опрат до конфронтация? В това отношение жените нямат проблеми!

Мишел го изчака да излезе, промъкна се в коридора и откряхна вратата на стаята на Виджи. Вътре беше тъмно, но момиченцето седеше в леглото.

– Аз съм Мик – прошепна тя.

– Здравсти, Мик – отвърна с тъничко гласче Виджи.

– Искаш ли да поседя при теб?

Детето протегна ръка.

Мишел легна до него. Докосването на малката ръчичка я върна в далечното минало, в главата ѝ изплуваха разпокъсаните спомени от неприятно събитие. По-скоро кошмар. Едно друго момиченце седеше само в мрака, опитвайки се да открие смисъла на неразбираемите неща, които се случваха около него. После картината избледня и изчезна, оставяйки я толкова стресната, объркана и уплашена, колкото и детето до нея.

43

Джоун Дилинджър крещя около две минути, но на него му се сториха повече. Атаките ѝ бяха многостранни, опита се дори да го накара да се почувства виновен.

– Аз направих всичко възможно да ти помогна, Шон! Така ли ми се отплащаш?

– Не ти се обадох, защото нямаше какво да докладвам – опита да се оправдае той. – Все пак съм още в началото на разследването. Какво толкова е станало?

– Ще ти кажа какво е станало! Шефът ми е разговарял не с кого да е, а със самия заместник-директор по операциите на ЦРУ! Той съвсем категорично му е заявил да не си пъхаме носа където не ни е работа и да прекратим разследването. На всичкото отгоре те е назвал по име като главен виновник за недоволството си! Самият заместник-директор, по дяволите!

– Охо, значи Иън Уитфийлд не си е губил времето – възкликна Шон. – Питам се как е разбрал, че става въпрос именно за вашата фирма.

– Те са ЦРУ, по дяволите! Имат си хиляди начини. Половината от нашите служители са преминали през Лангли!

– Не мога да попрача на полицията да разследва едно убийство, Джоун.

– О, това вече е друга работа. Искаш да кажеш, че работиш заедно с полицията?

– Иначе едва ли ще имам достъп до места и факти, които биха ме отвели до истината. Нали такава е задачата, която сте ми поставили?

– Шон, когато те наехме за тази работа...

– Дай да си изясним нещата – прекъсна я с твърд глас той. – Кой всъщност ни нае?

– Лен Райвест.

– Но той е само шеф на охраната. Искането за разследване е било одобрено от някой над него.

– Защо не го попиташ?

– Защото вече няма как. Човекът е мъртъв.

– Какво?!

– Мъртъв е. Питам се защо заместник-директорът е пропуснал да

съобщи тази незначителна подробност на твоя шеф.

– Не мога да повярвам! Лен беше много добър човек. Познавам го отдавна.

– Вероятно, но някой очевидно е бил на друго мнение.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че Лен е убит, Джоун. Опитът ми говори, че хората ги убиват по две причини: някой ги мрази или някой не иска да проговорят.

– Подозираш, че е имал нещо общо със смъртта на Мънк Тюринг, така ли?

– Убийствата, които се случват в толкова кратък отрязък от време, обикновено са свързани.

– Все още не е установено дали Тюринг е бил убит.

– Технически погледнато, положението с Лен е същото, но аз съм убеден, че става въпрос за убийства. Между другото, някой се опита да изпрати и мен в тяхната компания. Изстрелите дойдоха откъм Кемп Пиъри.

– Господи! Но защо не ми се обади?

– Имах работа. Но нека се върнем на първия ми въпрос. Кой ни е наел?

– Не знам.

– Стига, Джоун! По мен стрелят, всички ме лъжат. Уморен съм и всичко ми дойде до гуша. Съветвам те да прекратиш шибаните си игри! Става нещо, което по думите на покойния Лен Райвест „може да подпали война“.

– Наистина ли го е казал?

– А ти не знаеш нищо, така ли?

– Не знаех. И все още не знам. Кълна се, Шон! Мислех си, че в рамките на няколко дни ще разплетеш кълбото и ще установиш, че по неизвестни причини Мънк Тюринг се е самоубил на територията на Кемп Пиъри. Случвало се е и преди.

– Иън Уитфийлд е на същото мнение. Но смъртта на Райвест коренно промени нещата.

– Ако изобщо двете са свързани.

– Предчувствам, че са свързани.

– В такъв случай ще ти изпратя подкрепление.

– Вече си имам подкрепление.

В слушалката настъпи мълчание, после Джоун просъска.

– Искаш да кажеш, че *тя* вече е там?

– Коя, Милдред ли?

– Прекрасно знаеш, че имам предвид проклетата Мишел Максвел!
– пронизително изкрещя Джоун и Шон бързо отдръпна апарата от ухото си.

– Точно така – спокойно отговори той. – Току-що се появи, готова за работа.

– Тя не работи за нашата фирма!

– Знам, но имам намерението да я наема като подизпълнител.

– Нямах право!

– Имам. Аз съм независим агент. В член петнайсети на договора с вашата фирма пише, че мога да ползвам услугите на консултанти при условие, че заплащането им става от договорения хонорар, тоест – за моя сметка.

– Ти си прочел договора?

– Винаги чета договорите, които подписвам, Джоун. Надявам се, че заедно ще успеем да разплетем кълбото. Използвам случая да те уведомя, че ще използвам услугите и на още един консултант – психолог на име Хорейшо Барнс.

– Защо? Или според условията на договора аз *нямam право* да се интересувам от твоите консултанти?

– Става въпрос за дъщерята на Мънк Тюринг, която се нуждае от помощта на психолог – спокойно отвърна Шон. – Преди малко научи за смъртта на баща си и изпадна в истерия. Тя е особено дете, което трудно общува със света. Надявам се, че Хорейшо ще успее да се справи със състоянието ѝ.

Джоун вероятно разбра, че не може да промени хода на събитията, и примирително каза:

– Може би детето знае нещо, което е свързано със смъртта на баща му.

– Не е изключено. В момента изясняваме този въпрос.

– Шон, да рискуваш живота си не фигурира в служебната ти характеристика.

– Непрекъснато ще си го напомням – отвърна Шон.

– Ако нещо все пак се случи, кажи на *Милдред*, че ще изглежда прекрасно в момента, в който налага някой едрокалибрен куршум, предназначен за теб.

– Тя несъмнено знае какво изпитваш по този въпрос.

Шон изключи телефона, просна се на леглото и веднага заспа, както си беше с дрехите. В момента не мислеше за личната си сигурност,

просто защото в съседната стая се намираше представителка на А отбора. Ако знаеше колко уплашена и объркана бе тя, едва ли щеше да заспи толкова бързо.

На следващата сутрин Чамп посрещна новината за пристигането на Хорейшо Барнс с далеч по-малко ентузиазъм.

– Тук не е хотел! – отсече той, когато Шон го попита дали ще се намери стая за психоаналитика.

– Може би този човек ще помогне на Виджи – настоя Шон.

– Да ѝ помага от разстояние! Обектът е строго секретен, разработките ни са изключително важни, а аз дори не знам кой е той!

– Гарантирам за него – контрира Шон. – А ти не познаваш и Мишел, но ѝ разреши да остане. Каква е разликата?

– Не! – отсече Чамп и побърза да се отдалечи.

В крайна сметка Хорейшо беше принуден да се задоволи с квартира в градчето Уайт Федър.

За щастие Мишел още спеше и Шон взе назаем една от служебните коли, с която последва огромния мотоциклет на Хорейшо. Психоаналитикът се регистрира и двамата седнаха да изпият по едно кафе.

– Хубаво място – отбеляза Хорейшо. – Ако не бяха няколкото убити, като нищо бих се установил тук, след като се пенсионирам.

– Разкажи какво стана в Тенеси – подкани го Шон.

Хорейшо му разказа подробно за разкритията си. Шон помълча, после вдигна глава.

– Какво общо могат да имат изсечените розови храсти със състоянието на Мишел?

– Не знам – призна Хорейшо и внимателно го погледна над чашата си. – Как е нашето момиче?

– Изглежда в добра форма. Включи се активно в момента, в който се появи.

– Не се знае докога – въздъхна Хорейшо. – Каж ми сега за малката Виджи.

След като изслуша приятеля си, той бавно поклати глава.

– Не ми изглежда много лесна работа. И как си го представяш? Та тоя дръвник Чамп дори не ме допуска да припаря наблизко!

– Мога да доведа Виджи при теб. Настойничката ѝ Алиша няма да има нищо против. Сигурен съм, защото наистина обича детето.

– Добре. Каза ли на Мишел, че пристигам?

– Не, но тя скоро ще разбере, нали? Мисля, че всичко ще бъде

наред, когато ѝ обясня, че става въпрос за доброто на Виджи. Двете се сближиха изключително бързо.

– В някои отношения може да се окаже полезно – замислено промълви Хорейшо. – Ако Мишел дойде заедно с Виджи, бих могъл да убия с един куршум два заека.

След завръщането си в Бабидж Таун Шон завари Мишел да разговаря с Чамп в ресторанта в централната сграда. В единия ъгъл на масата се беше сгушила Виджи и неохотно дъвчеше закуската си.

Чамп го забеляза и се изправи.

– Надявам се, че не ми се сърдиш заради приятеля си – извинително се усмихна той.

– Какъв приятел? – наостри уши Мишел.

– Хорейшо Барнс – отвърна без увъртания Шон.

Отбелязал смайването на Мишел, Чамп Полиън смотолевни някакви извинения и побърза да се отдалечи.

– Какво прави тук Барнс, по дяволите? – рязко попита Мишел.

– Повиках го заради Виджи. Все някой трябва да проникне в душата ѝ, нали?

– Защо трябваше да викаш човека, който ме заключи в лудницата и изчезна? Не мога да повярвам, че си способен на подобно нещо, Шон!

Болката в гласа ѝ беше толкова голяма, че Шон направи неволна гримаса.

– Не те е заключил, Мишел. Ти доброволно отиде в клиниката, а той изобщо не те е зарязал.

– Какво говориш? Той просто изчезна!

– Ходил е до Тенеси.

Чертите на Мишел сякаш се вкамениха. Мълчанието се проточи цяла минута. После тя попита много тихо:

– Защо е ходил до Тенеси?

– А ти как мислиш?

– Не обичам да си играят с мен, най-малко пък ти!

– Добре, ще бъда откровен. Хорейшо е ходил до Тенеси, за да види къде си израснала.

– Не вярвам на тези глупости!

И двамата не забелязаха любопитно извърнатите глави от околните маси.

– Брат ти твърди, че на шестгодишна възраст неочаквано си се променила напълно.

– Била съм дете!

– Стига, Мишел. Кажи ми какво се случи.

– Нищо! Ти помниш ли какво ти се е случило, когато си бил шестгодишен?

Шон изведнъж осъзна ситуацията. С поведението си в този момент той рушеше всичко. Навлизайки в територията на Хорейшо, беше задал на Мишел изключително личен въпрос безкрайно нетактично и в присъствието на непознати.

– Не помня – въздъхна той. – Извинявай.

Разкаянieto му моментално се отрази на Мишел, която успя да се овладее. Очите им едновременно се извърнаха към Виджи, която ги гледаше уплашено. Мишел стана, отиде да седне при нея и я прегърна през раменете.

– Всичко е наред, Виджи – успокоително прошепна тя. – Малко поспорихме, нищо повече. Ние често го правим. – Обърна глава към Шон и подхвърли: – Нали?

– Да, ние постоянно спорим – отвърна Шон и побърза да се присъедини към тях.

Виджи беше облечена в обичайните джинси, а вързаната на две опашки коса я правеше да изглежда още по-малка. Мишел сведе поглед към изгризаните ѝ до кръв нокти.

– Тя трябва да ходи на училище – каза Шон. – Тук има частно училище за децата на служителите. Помещава се в другия край на сградата. – Понижи глас и добави: – Уредих един от охраната да я наглежда, а ние ще се върнем преди последния час.

– Къде отиваме?

– Ела и ще видиш.

45

Заведоха Виджи до класната стая и поговориха с учителката й – жена на средна възраст.

– Много специално дете – сподели тя. – Но когато е в настроение, проявява наистина невероятни качества.

– Алиша Чадуик твърди, че е в състояние да разлага наум големи числа – каза Шон.

– Наистина е така. Просто не мога да си представя как в главата й се появяват милиони, а може би и милиарди числа!

– Аз също – кимна Шон. – Често забравям дори телефонния си номер!

Оставиха Виджи на грижите на учителката и охраната и се насочиха към изхода, където почти се сблъскаха с Алиша Чадуик.

– Всичко е наред – увери я Шон и й разказа за Хорейшо Барнс. – Надявам се, че ще успее да й помогне.

– В какъв смисъл? – строго го погледна Алиша. – Да преодолее загубата на баща си или за нещо друго?

– Алиша, трябва да разберем дали знае нещо, което е свързано със смъртта на Мънк – въздъхна Шон. – Колкото по-скоро го сторим, толкова по-малък ще бъде интересът на неизвестния убиец към детето.

– В такъв случай да опитаме – съгласи се Алиша.

Разделиха се и двамата партньори продължиха към изхода на централната сграда.

– Имението е построено от човек, натрупал състояние от консерви, които със сигурност са изтروвили сума ти народ – поясни Шон.

– Никъде не видях табела с надпис „Бабидж Таун“ – отбеляза Мишел.

– Странно, но факт – кимна Шон и продължи да й обяснява за разговорите си с Чамп Полиън и квантовия компютър. – Накарах Джоун да потърси истинските собственици на това място. Бива я в подобни дейности, независимо какво мислиш за нея.

– Всички животни с нокти ги бива – отбеляза Мишел.

Не след дълго спряха пред празната къща на Мънк Тюринг.

– Всички веществени доказателства вече са отнесени от зле настроения специален агент на ФБР Майкъл Вентрис, но аз накарах Джоун да провери къде е пътувал Мънк.

– Алиша ти е споменала за чужбина, нали?

– Да, но не знае къде.

Насочиха се към къщата на Лен Райвест.

– Провери ли алибито на Чамп за нощта на убийството? – попита Мишел.

– Според компютърната разпечатка е влязъл в Барака номер две в единайсет и половина, а е излязъл в три сутринта. Което означава, че човекът, когото видях да влиза в два часа, не е бил той.

– И това автоматично сваля подозренията срещу него, тъй като предполагаемият час на смъртта на Лен е някъде около пет.

– Подозренията идват и си отиват – въздъхна Шон.

Насочиха се към хангара и Мишел направи бърз оглед на плавателните съдове.

– Нищо особено, главно лодки за почивка и забавление – обяви с тон на професионалист тя, след което посочи деветметровия „Боурай-дър“, вдигнат на един от стапелите. – Собственикът на тази яхта със сигурност е нюйоркчанин.

Шон погледна към изписаното на борда име: „Голямата ябълка“.

– За колко време се прекосява това разстояние? – попита той и махна към отсрещния бряг. – Разбира се, от обикновен смъртен, а не от човек като теб.

Тя се замисли.

– Най-малко четирийсет и пет минути, без да отчитаме силата на течението. От сушата винаги изглежда по-близо, но когато тръгнеш да пресичаш водата, става изненадващо далеч.

– Значи около два часа отиване и връщане, ако приемем, че по обратния път човек ще гребе по-бавно.

– Да.

Той я поведе към горичката, от която се виждаше Кемп Пиъри. Мишел бръкна в раницата си и извади бинокъл.

Оградата около базата на ЦРУ блестеше на слънцето.

– По теб е стрелял майстор – заяви тя, механично изчислила траекторията и разстоянието.

– Радвам се, че не показва цялото си майсторство, защото сега нямаше да сме тук.

– Пистата? – попита тя и посочи просеката в далечината.

– Да.

Очите ѝ се насочиха към големите кранове отвъд широкия завой на реката.

– Флотът?

Шон мълчаливо кимна.

– А къде са открили тялото?

– Горедолу ето там – отвърна Шон и посочи едно място на около петстотин метра от пистата.

– Ако Мънк не се е прехвърлил през оградата с мисълта за самоубийство, значи го е направил, за да се срещне с някого или за да шпионира – замислено промълви тя. – И тогава са го спипали.

– Вярно е. Но ако е шпионирал, ЦРУ е било в правото си да го ликвидира. Следователно възниква въпросът защо им е било нужно да представят цялата работа като самоубийство.

– Може би наистина е било самоубийство – поклати глава Мишел.

– Ами Райвест? Той със сигурност беше убит.

– Без връзка със смъртта на Мънк – простичко добави тя.

Шон помълча и кимна.

– Може би.

На връщане той рязко смени темата.

– Виж какво, трябваше да те предупредя за пристигането на Хорейшо. Съжалявам, че не го направих. Щеше ми се всичко да мине гладко.

– Забрави – небрежно отвърна тя, но нещо в гласа ѝ показваше, че самата тя никога няма да го забрави.

46

Качиха се в джипа на Мишел и Шон побърза да свали стъклото от своята страна.

– Едно време почистваше колата заради мен, просто за да мога да дишам по естествен начин – каза той.

– Беше отдавна, когато все още те харесвах – отвърна тя и включи на скорост. – А сега накъде?

Тръгнаха по протежението на реката. На всеки един-два километра се натъкваха на изоставени плантации и порутени сгради, от които стърчаха единствено комините.

– Третото прасенце е било право: къщичката ще е здрава само ако я изградиш от тухли – коментира Мишел.

Най-сетне спряха пред едно от изоставените имения. Шон слезе и тръгна по покритата с чакъл алея, Мишел го последва. Върху килнатата на една страна каменна колона на входа все още можеше да се прочете полуизтрит бронзов надпис „Фарлигейт“.

– В Бабидж Таун попаднах на историята на това място и си направих труда да я прочета – обясни Шон. – Фарлигейт е бил собственост на сина на някакъв велик изобретател.

– И какво е станало с него?

– Пропилял наследството си като много безгрижни богаташи. Тук такива имения има в изобилие – Брандънфийлд, Тъкъргейт и бог знае още колко други.

– Част от които може би са били превърнати в секретни лаборатории, където умират хора – добави Мишел.

Над някогашната просторна морава пред имението полъхна хладен ветрец.

– Бас държа, че тук е било много красиво – промълви Мишел, обви рамене с ръце и се загледа в къщата. За разлика от повечето сгради наоколо тази все още се държеше. Двойната дървена врата беше напълно изгнила, повечето прозорци бяха избити, а полегатият покрив беше хлътнал и изпълнен с дупки. – Хубаво място за отглеждане на деца – добави някак тъжно тя.

Шон изненадано я погледна.

– Никога не си притежавала дом – подхвърли той. – Не допусках, че се интересуваш от такива неща.

– Никога не съм била омъжена – рязко отвърна тя, – което не означава, че нямам право да погледна, нали?

Откъм вътрешността на къщата се разнесе шум.

– Май бяха гласове – прошепна с променен тон Мишел, извади пистолета си и тръгна към вратата, следвана от Шон.

Влязоха и спряха до вратата. Мишел извади от раницата си малко фенерче и натисна бутона.

Намираха се в началото на дълъг коридор с прогнило дюшеме и олющена мазилка на стените. Шон се закашля от тежката миризма на мухъл. Шумът отново се появи. Приличаше на висок и напрегнат шепот. После вдясно от тях се разнесе остър писък, който ги накара да подскочат. Мишел светкавично се завъртя и насочи натам пистолета и фенерчето. Нищо. Гола стена. Но шепотът продължаваше, примесен с някакво странно жужене.

– Гнездо на стършели? – погледна го въпросително тя.

Шон сви рамене, пристъпи напред и почука по стената.

Шумът моментално утихна.

– Май е гнездо на човеци – поклати глава той и плъзна пръсти по голата стена. Не след дълго откри каквото търсеше: малка желязна кука. Дръпна я и част от стената се отвори.

Нещо го блъсна в краката, друго се стовари върху гърдите му и го повали. Коридорът се огласи от стъпки на бягащи крака.

Докато се надигаше, ушите му се изпълниха и с други звуци: писъци и смях.

Обърна се. Пищеше момченце на около осем години, попаднало в желязната хватка на Мишел. А смехът идваше от нея – висок и подигравателен, очевидно предназначен за самия Шон.

Той стана и изтупа прахта от дрехите си.

– А сега е твой ред, господинчо – заяви с престорена строгост Мишел и разтърси детето. – Име, чин, служебен номер!

Момчето страхливо я погледна и Мишел изведнъж усети, че все още държи пистолета си в ръка.

– Уф, извинявай – направи гримаса тя и побърза да го прибере в кобура. – Хайде, започвай веднага. Какво търсиш тук?

– В такава къща лесно можеш да пострадаш, синко – обади се Шон.

– О, ние често идваме тук, но никой не е пострадал – оправда се детето.

– Тайна стая, а? – поинтересува се Шон, надничайки през процепа.

– Как успяхте да я откриете?

– Брат ми Теди я откри, когато беше малък. Сега е мое владение. Всичките стари къщи имат тайни стаи.

Шон хвърли кос поглед към Мишел. После извади една десетдоларова банкнота от портфейла си и я подаде на момчето.

– Благодаря, синко.

Хлапето хукна навън, а те го последваха и седнаха на каменната пейка край входа.

– Значи ще търсим тайната стая на Бабидж Таун, а? – прошепна Мишел.

– Аха.

– А защо, ако мога да попитам?

– Да се намираме на работа. А ако наистина се окаже, че в Бабидж Таун действат шпиони... – Шон замълча, оставяйки изречението си недовършено.

– Те ще използват именно тази тайна стая, така ли? – довърши вместо него Мишел. – И от нея ще изпълзват за тайните си нощни мисии? О, я стига!

– Какво ти е известно за Кемп Пиъри?

– Казах ти горе-долу всичко, което знам.

– В интернет няма нищо особено, освен няколко стандартни публикации.

– Това изненадва ли те?

– Човекът, който ме посрещна на летището, каза, че по време на Втората световна война базата била собственост на Военноморския флот и там се обучавали тюлени. След войната я напуснали, но през петдесетте години отново се върнали, прогонвайки всички местни.

– Кои всички?

– В околностите е имало две градчета: Магрудър и още едно, на което не помня името. Предполагам, че къщите още стоят.

– Но какво общо има това с разследването?

– Нищо – призна той. – Просто гимнастика на ума, докато ми хрумне нещо по-съществено.

– Като говорим за нещо по-съществено, нека те попитам, откъде Райвест е познавал Мънк Тюринг?

– Отначало твърдеше, че не го познава много добре, но когато си пийнахме, каза нещо интересно.

– Какво?

– Веднъж двамата ходили на риба, някъде нагоре по реката. Били с малка лодка и си пиели бирата просто защото не очаквали да уловят

нещо.

– И?

– По едно време Мънк погледнал към Кемп Пиъри и казал: „Не е ли ирония на съдбата, че онези там пазят най-големите тайни на света?“

– А защо го е смятал за смешно? – въпросително го погледна Мишел.

– И Райвест го попитал същото, но Мънк замълчал.

– Не виждам с какво може да ни помогне тази случка.

– Аз не познавам Мънк Тюринг, но имам чувството, че той не е бил от хората, които говорят празни приказки. Хайде, тръгваме.

– Къде?

– Преди малко ти споменах, че в интернет има съвсем малко публикации за Кемп Пиъри.

– И какво от това?

– Автор на две от тях е човек на име Саут Фрийман, който живее в Арч – едно градче наблизо. Издател е на местния вестник и има славата на най-добрия местен историк. Според мен единствено той може да ни предложи повече информация за Кемп Пиъри.

Мишел се плесна по бедрото и бавно се изправи.

– Саут Фрийман, Мънк Тюринг, Чамп Полиън? Що за шантави имена са това, по дяволите?

Арч се оказа съвсем малко градче с един-единствен светофар и няколко магазинчета по главната улица, по средата на която минаваше отдавна изоставена железопътна линия, наподобяваща белези от шевове върху отдавна зараснала рана. Редакцията на „Магрудър Газет“ се помещаваше в едноетажна тухлена сграда, която плачеше за ремонт. Ръждясала табела на входа гласеше, че там е седалището и на Историческото дружество на Магрудър.

– Защо вестникът не се казва „Арч Газет“, след като се издава в градчето Арч? – попита Мишел, докато паркираше джипа.

– Имам своите съмнения, но по-добре да попитаме добрия стар Саут – отговори неопределено Шон.

Посрещна ги надхвърлил шейсет чернокож дългуч с изпито лице и посребрена брада. От тънките, напукани устни стърчеше запалена цигара.

– Саут Фрийман – протегна им ръка той. – Получих телефонното ви съобщение. Уверявам ви, че сте попаднали на най-подходящото място, след като проявявате интерес към историята на региона.

Влязоха в малкия офис, задръстен от метални шкафове и две очукани бюра, върху едното от които блестеше нов компютър. По стените имаше увеличени фотографии на местните забележителности, включително една сателитна снимка на Кемп Пиъри, под която висеше табела с надпис: АДЪТ НА ЗЕМЯТА.

– Виждам, че сте запален почитател на най-голямата разузнавателна централа в страната – посочи надписа Шон.

– Че как иначе? – сви рамене Саут. – Държавата отне бащините ни къщи и ни изрита на улицата.

– Сторили са го военните, а не ЦРУ – поправи го Шон.

– Военните, флотът, ЦРУ – все тая. За мен всички те са представители на Империята на злото.

– Прочетох статиите ви за Кемп Пиъри – смени темата Шон.

– Не сте имали кой знае какъв избор, нали? – отбеляза Саут, смачка цигарата си в пепелника и веднага запали нова. Мишел прогони с ръка облаците тютюнев дим над главата си.

– В Магрудър ли сте живели? – стрелна го с поглед тя. – Предполагих, че е така заради името на вестника ви.

– Да – кимна домакинят. – На днешната територия на Кемп Пиъри имаше две населени места: Биглърс Мил и Магрудър, където съм роден. Сега те съществуват единствено в списъка на изчезналите градове от официалния регистър на Вирджиния.

– И такава статистика ли има? – вдигна вежди Шон.

Вместо отговор Фрийман посочи продълговат лист, прикрепен към дъската за съобщения.

– Убедете се сами. Там са записани всички окръзи, градове и села, които са се слели с други населени места, били са преименувани или като Магрудър са били присвоени от проклетото правителство.

Шон се приближи към дъската и хвърли един поглед на списъка.

– От статиите ви става ясно, че къщите все още са там, всъщност дори цели квартали.

– Не мога да се закълна – въздъхна възрастният мъж. – Нали разбирате, че там не допускат такива като мен. Но хората, които са били на това място, твърдят, че повечето от къщите са непокътнати. Включително тази, в която съм се родил и отраснал. Ето защо кръстих вестника „Магрудър Газет“. Моят начин да поддържам илюзията, че градчето все още е живо.

– Всички са правили жертви по време на войната – отбеляза Шон.

– Нямам нищо против саможертвите, стига да се правят от всички.

– Какво искате да кажете?

– Навремето в Магрудър са живели главно работници от така наречената афроамериканска общност. Тогава ги наричали *цветнокожи*. Не съм виждал флотът да прочиства някой от богатите квартали в околността, населени с бели. Никой от тях не беше прогонен. Все старата история: изритай бедните чернокожи, защото на никого не му пука за тях.

– Разбирам проблема, Саут – меко промълви Шон. – Наистина го разбирам. Но ние дойдохме, за да поговорим за Кемп Пиъри и историята на региона.

– Това го чух от телефонното ви съобщение, но не разбрах защо.

– Ние сме частни детективи. Нае ни управата на Бабидж Таун, за да разследваме смъртта на Мънк Тюринг.

– Аха, онзи, когото откриха мъртъв в забранената зона. Написах материал за инцидента. Все още не съм го публикувал, защото изчакам резултатите. – Той ги изгледа с подозрение. – Значи работите за Бабидж Таун, а? Какво ще кажете за една малка сделка? Аз ще ви разкажа за „Фермата“, а вие ще ме осветлите за това, което се случва в селището на гениите.

– Страхувам се, че няма как да стане, Саут – поклати глава Шон. – Подписали сме декларация за конфиденциалност.

– Е, може пък и аз да съм подписал нещо подобно.

– Задачата ни е да открием истината за смъртта на Мънк Тюринг – обади се Мишел.

– Ами онзи, другият, който уж се удавил във ваната? – изгледа ги скептично Саут. – И той е действал сам, също като Ли Харви Осуалд и Джеймс Ърл Рей, нали? На това аз му казвам едната ръчичка трие другата. Значи вие не можете да говорите, аз също. Вратата е ей там. Сбогом.

– Ако открием истината за Мънк Тюринг, на онези от Кем Пиъри няма да им бъде много приятно – подхвърли Мишел, без да мръдне от мястото си. – И може би ще бъдат доста *притеснени*.

Изражението на Саут моментално се промени, в очите му проблесна интерес и той омегна.

– Нима допускате, че...

– Всичко е възможно – бързо го прекъсна тя. – Все пак Мънк Тюринг е бил намерен там мъртъв.

– Но централните медии единодушно обявиха случая за самоубийство – поклати глава чернокожият дългуч. – Също като още няколко загадъчни случая в околността през последните години. От друга страна, всички блогъри в интернет твърдят, че става въпрос за заговор на военнопромишления комплекс. На кого да вярва човек?

– С ваша помощ може би ще открием истината – предположи Шон.

Саут загаси цигарата, взе един вестник от бюрото и се престори, че чете.

– Какво искате да знаете? – попита иззад него той.

– Всичко, което ви е известно за Кемп Пиъри. Но повече ме интересува сегашното състояние на нещата.

– Сегашното ли? – стрелна го иззад вестника Саут.

– Да, включително въздушният трафик.

– Значи сте забелязали самолетите, които кацат? Предполагам, че от Бабидж Таун те се виждат съвсем ясно, защото кацат непосредствено отвъд реката. Прав ли съм?

– Да, но почти не ги виждаме, защото кацат след полунощ, и то със загасени светлини.

– Знам – кимна домакинът.

– Виждали ли сте ги? – погледна го с интерес Мишел.

– Все пак проклетото правителство не притежава цялата земя наоколо – отвърна Саут. – От време на време имам навика да вземам

превзходни пържолки от ресторанта на Пиърс, който се намира на пътя за Спуквил, а после прекосявам реката и отивам на гости у приятел, който има къща там. Сядаме на верандата и гледаме как самолетите докарват разни неща, за които правителството не ще да обели и дума пред хора като вас и мен. Ще ви кажа и друго: знаех, че се мъти нещо още преди войните в Залива, Афганистан и Ирак. Още тогава пистата на Кемп Пиъри беше по-оживена от международното летище на Чикаго!

Очите на възрастния мъж заблестяха от вълнение.

– Веднъж седмично сядам в колата и подкарвам към главния вход на Кемп Пиъри. Гледам зелените метални покриви на помещенията на охраната, чета проклетите им надписи „ДЪРЖАВНА СОБСТВЕНОСТ, ВХОД СТРОГО ЗАБРАНЕН!“ и им викам: „Хей, това е бащината ми собственост, върнете ми я!“ – На лицето му изплува широка белозъба усмивка. – Е, не го казвам чак толкова силно, че да ме чуят, но все пак... После обръщам на площадката, която са направили за хора, които са се загубили или просто са любопитни. Правя маневрата и се прибирам у дома. Така ми олеква. – Саут помълча малко и остави вестника. – Самолетите кацат един път седмично, в събота. Винаги по едно и също време. И всичките са големи. Мой приятел работи в контрола на въздушния трафик и има връзки с военните в Норфък. От него научих, че самолетите не кацат никъде другаде на територията на Щатите, а само в Кемп Пиъри. За тях няма нито митница, нито проверка на документите. Нищо.

– Но те са военни самолети, нали? – попита Мишел.

– Според моя приятел не са. Той твърди, че са регистрирани като частни.

– Частни самолети, които принадлежат на ЦРУ? – вдигна вежди Шон.

– Ами че те си имат собствен въздушен флот! Но едва ли ще седнат да обясняват за какво харчат нашите данъци!

– Питам се какво ли пренасят на борда – замислено промълви Шон.

– Май жива стока – стрелна го с поглед Саут. – Такава, дето говори на арабски или фарси.

– Затворници чужденци?

– Не храня симпатии към терористите, но борбата с тях трябва да се води със законни средства! – решително отсече Саут. – Подозирам обаче, че ЦРУ избира кого да спипа и да го доведе тук без съд и други „незначителни“ подробности. Списъкът трябва да е дълъг, защото те отдавна действат така. – На лицето му отново се появи усмивка. – Убеден

съм, че наградата „Пулицър“ е в кърпа вързана на журналиста, който успее да разкрие това.

– А ако публикува разкритията си в „Магрудър Газет“, ударът ще бъде двоен, нали? – иронично каза Мишел.

– Наскоро са удължили пистата за големи самолети и са получили средства за строителство на нови спални помещения уж за обучения на бойци срещу тероризма – подхвърли Шон. – Какво мислите за това?

– Елате да ви покажа какво мисля – изправи се Саут.

Насочиха се към съседната стая. Шон изостана няколко крачки, след което се върна и направи няколко бързи снимки на сателитната карта на Кемп Пиъри, използвайки камерата на мобилния си телефон. На голямата маса в другата стая имаше огромна карта на района.

– Тук бяха Биглърс Мил и Магрудър. – Саут заби пръст в част от територията на Кемп Пиъри. – Виждате ли колко много солидни и добре построени къщи има, с хубави улици и всичко останало? При наличието на толкова много и запазени жилища те получават пари да строят още? Не виждам смисъла!

– Може би къщите се нуждаят от ремонт или просто са ги съборили – обади се Мишел.

– Не е така – поклати глава Саут. – Вече ви казах, че съм говорил с хора, които работят там. А ако тръгнеш да разрушаваш цели квартали, нали някъде трябва да извозиш отпадъците? Тук не се е случило нищо подобно. – Пръстът му се премести на друг участък от картата. – На територията на Кемп Пиъри е Порто Бело – единственият обект от Националния исторически регистър, който никога няма да бъде отворен за широката публика. Там е бил домът на Джон Мъри, четвърти граф на Дънмор и последен кралски представител и губернатор на Вирджиния. Дори ЦРУ не може да го докосне, без да си навлече огромни неприятности.

– Но как подобна резиденция се е озовала в Кемп Пиъри? – попита Мишел.

– Официалната резиденция на Дънмор е била в Уилямсбърг, а в Порто Бело се е намирала ловната му хижа. Офейкал е там по време на Войната за независимост, когато армията на Уошингтън била пред стените на града. После, обзет от панически ужас, страхливецът се качил през нощта на някакъв британски кораб и отпътувал за Англия. В Норфък има улица на негово име. Не в негова чест, разбира се, а като последното място, където гаднярът със синя кръв е бил в Америка. Но искаха да кажа, че ако там разполагат с много готови жилища, защо им е да строят нови?

– Имате ли познати в Кемп Пиъри, на които можете да разчитате?

– Ако имах, щях да ги използвам. Събирам откъслечна информация, най-често от обикновени работници. Няма кой да ми даде списъка с пътниците на някой от големите самолети, ако това имате предвид. – Пръстът му се плъзна по картата. – Тук почти непрекъснато тренират паравоенни формирования. Да не им попадаш пред очите. Предполагам, че ги учат как да извиват вратове и да трошат гръбнаци. Или да убиват от името на правителството. ЦРУ може да ви убие по-добре от всеки друг. Извършват симулации на специални мисии по всички точки на света. Разполагат дори с метеорологични балони. С тях променят времето както си пожелаят – дъжд, сняг, всичко. Огромни машини за изкуствен вятър, други за жега. Поне така съм чувал.

– Това се прави с цел симулация на сражение в пустинята – обади се Мишел. – Като например в Афганистан.

Двамата с Шон останаха още няколко минути в компанията на Саут Фрийман, след което се сбогуваха с обещанието да го държат в течение. Той от своя страна обеща да ги запознае с всичко по-интересно, което научи.

– Кой знае, може пък да успее да си върна бащината къща – подхвърли на сбогуване Саут. – Би било страхотно, а?

Мобилният телефон на Шон извънтя в момента, в който се качваха в джипа на Мишел.

– Кинг – натисна копчето той, послуша малко с вкаменено от изненада лице и извика: – По дяволите!

– Още някой ли е умрял? – погледна го Мишел.

– Да. А двама мъртъвци са още по-мъртви.

– Какво искаш да кажеш?

– Обади се шериф Хейс. Моргата току-що е хвъркнала във въздуха.

48

– Изтичане на газ – обясни шериф Хейс, втренчил мрачен поглед в овъглените останки на временната морга. Два офиса също бяха обгорени.

– Обичайното обяснение на причините – каза Мишел.

– Съдебният лекар е загинал, така ли? – попита Шон.

– Да. Работел е върху останките на Райвест. По ирония на съдбата от него не е останало нищо, годно за аутопсия.

– А трупове на Райвест и Мънк?

– Същата работа. Само кости и пепел.

– Не мислиш ли, че това е *твърде* удобно за някого?

– Аз казах ли ви да не ми се пречкате? – чу се заплашителен глас зад тях и тримата едновременно се обърнаха.

Специален агент Вентрис крачеше гневно към тях. Спря на сантиметри от Шон и извика:

– Проблеми със слуха ли имаш, или искаш да прекараш известно време в затвора?

– Той работи с мен, агент Вентрис – намеси се Хейс.

– Не ми пука, дори да работиш с Всевишния! Казах ти да не ми се пречкаш!

– Тук съм по молба на шериф Хейс – отговори с равен глас Шон. – А вас ще помоля да ми обясните защо ФБР има юрисдикция над разследването на един инцидент, който изобщо не е свързан с федерални въпроси или лица!

Вентрис го изгледа така, сякаш се готвеше да го удари, и Мишел побърза да застане между тях.

– Вижте какво, агент Вентрис – спокойно го погледна тя. – Ние с Шон също сме работили за федералното правителство. Лен Райвест беше основният ни контакт тук, преди да умре. Шон откри трупа и няма нищо чудно, че искаме да бъдем информирани по въпроса. Затова ни плащат. Но по никакъв начин няма да се намесим във федералното разследване. Познаваме добре правилата и ще ги спазваме. Единствената ни цел е да разкрием истината, също като вас.

Изявлението ѝ отне малко от парата на Вентрис и той отстъпи назад.

– Шон, може би не е зле да запознаеш агент Вентрис с хипотезата

си относно Райвест – предложи Хейс.

– Не искам да смятат, че се намесвам – мрачно поклати глава Шон.

– Хайде, говори! – сопна се Вентрис.

Шон неохотно разказа за липсата на кърпи и хавлии в банята, за изчезналата вакуум помпа за отпушване на канали, за догадките си относно начина, по който е бил убит Райвест.

– Помолихме патолога да потърси някакви следи по тялото, които биха потвърдили подобна теория – заключи той.

Вентрис помълча известно време, забил очи в асфалта.

– Всъщност и аз забелязах липсата на кърпи – каза той накрая. – Но не знаех, че в банята е имало вакуум помпа с дръжка.

– Значи и вие сте подозирали убийство? – поинтересува се Мишел.

– Винаги подозирам убийство – отвърна Вентрис. – Всеки момент тук ще дойде екип, който ще огледа всичко. Но газопроводът е стар и може да е било случайност.

– Може, но не е. А интересът ви към смъртта на Райвест се дължи на предположението, че тя е свързана с тази на Мънк Тюринг, която е настъпила на *федерална* територия, нали така? – подхвърли Шон.

– В такъв случай не е ли по-добре да обединим усилията си? – добави Мишел.

– Изключено! – отсече Вентрис. – Нямам нищо против желанието ви да споделите информацията си с мен, но улицата си остава еднопосочна! В Бюрото се придържахме към точно определен стил на работа.

– Който не изключва сътрудничество с местната полиция, нали? – засече го Шон.

– Представител на която съм аз – добави Хейс.

– Ти да, но не и *те*! – яростно го сръза Вентрис и заби тежък поглед в лицата на Шон и Мишел.

– Нали най-важното е да заловим престъпниците? – невинно попита Мишел.

– Най-важното е *аз* да ги заловя! – отсече Вентрис.

– Добре, нека улесним нещата – обади се Шон, едва прикривайки яда си. – Ще направим състезание. Който ги открие пръв, той ще обере лаврите. Но да знаете, че няма да се дадем лесно!

Той се отдалечи бързо.

Вентрис го проследи с поглед и се обърна към шерифа.

– Имай предвид, че ако започне да ми създава трудности, ти също ще го отнесеш, Хейс!

– Върша си работата! – сопна се шерифът. – Или поне се опитвам.

Вентрис забеляза усмивката на Мишел.

– Какво си ме зяпнала, госпожичке?

– Не е ли по-добре да обсъдим още веднъж предложението ми за сътрудничество? – отвърна с въпрос тя. – Имай предвид, че когато ние решим случая, ще изглеждаш като пълен идиот!

– Мога да те арестувам за обида! – кресна след нея Вентрис.

– Не можеш! – завъртя се на пети тя. – Чувал ли си за свободата на словото? Желая ти приятен ден!

Минута по-късно Хейс се присъедини към тях при джипа на Мишел.

– Страхотно, няма що – унило каза той. – След като вбесихме ЦРУ, успяхме да сторим същото и с ФБР! Кой е следващият в списъка? Може би Агенцията за борба с наркотиците?

– А защо не Белият дом? – озъби се Шон.

– Ако приемем, че моргата е била взривена умишлено, стигаме до въпроса защо – намеси се Мишел.

– Отговорът изглежда очевиден – каза Шон. – В двата трупа е имало нещо, което щеше да ни насочи по върната следа. И патологът несъмнено е щял да го открие.

– Да не забравяме, че аутопсията на Мънк вече беше приключила – напомни Хейс. – От което следва, че заключенията на патолога не са били интересни за извършителите.

– Точно така – кимна Шон. – Докато изгарянето на Райвест ни поставя пред свършен факт и вече няма как да потвърдим или отхвърлим догадките относно смъртта му.

– Знаем ли дали патологът е извършил частична или цялостна аутопсия на Райвест? – изгледа ги последователно Мишел.

– Нямаме информация, дори да го е сторил – въздъхна Хейс. – Аз го помолих да ми позвъни в момента, в който открие нещо, но той не се обади.

– Все пак можем да тръгнем по една следа, която е неизвестна на Вентрис – убедено тръсна глава Шон.

– Коя е тя? – погледна го Мишел.

– Вальри Месълайн.

– Боже мили! – простена Хейс. – Страхувах се, че ще кажеш точно това!

Хорейшо Барнс стисна ръчичката на Виджи под неспокойния поглед на Алиша Чадуик. Намираха се в малката всекидневна на къщата, в която той беше отседнал.

Без да чака обичайните първоначални любезности, Виджи скочи на крака и седна пред малкото пиано в дъното. Хорейшо бавно се приближи към нея, изчака встъпителната мелодия и попита:

– Може ли да се включа?

Момичето кимна. Той седна на пейката и ловко се присъедини към нея. Свириха на четири ръце в продължение на пет-шест минути, след което Виджи рязко прекъсна и обяви:

– Свърших.

Хорейшо я изчака да седне на мястото си и се настани срещу нея.

– Ти си превъзходна пианистка – с уважение промърмори той. – А чух, че и с математиката те бива.

– Числата са забавни – отвърна Виджи. – Харесвам ги, защото, когато събираш едни и същи числа, винаги получаваш едни и същи отговори. Не са много нещата, които го правят.

– Искаш да кажеш, че животът е непредвидим, а? Съгласен съм, че е точно така. Значи числата ти се струват безопасни?

Виджи кимна и разсеяно се огледа, а Хорейшо продължаваше да я наблюдава. В неговата област езикът на тялото беше точно толкова важен, колкото и вербалната комуникация. Зададе ѝ няколко общи въпроса за живота ѝ в Бабидж Таун, старателно отбягвайки да споменава името на Мънк Тюринг. Но следващите думи на Виджи разбиха на пух и прах стратегията му.

– Знаеш ли, че Мънк умря? – попита тя, а после, без да чака отговор, добави: – Той ми беше баща. – Каза го без всякакво вълнение, а Алиша не можа да удържи въздишката си.

– Чух и безкрайно съжалявам – изрази съчувствие Хорейшо. – Сигурно много си го обичала.

Виджи кимна, взе си една ябълка от купата на масата и я захапа.

– А майка ти къде е?

Виджи спря да дъвче и тръсна глава.

– Аз нямам майка.

– Всички имаме майки. Искаш да кажеш, че твоята е мъртва, така

ли?

– Искам да кажа, че нямам майка – сви рамене детето. – Ако имах, Мънк щеше да ми каже.

Хорейшо стрелна Алиша, която следеше диалога с нарастващо безпокойство.

– Значи не помниш нищо за нея? – продължи разпита той.

– За кого?

– За майка си.

– Ти май не чуваш какво ти казвам. Аз нямам майка!

– Добре, разбрах. Какво обичаше да правиш с баща си? Той също е харесвал числата, нали? Може би заедно сте играли на някакви игри с тях?

Виджи преглътна хапката си и кимна.

– Непрекъснато го правехме. Той казваше, че съм по-умна от него. Знаеш ли, че беше специалист по квантова физика?

– Коефициентът ми на интелигентност не ми позволява да навлизам в подобни области – усмихна се Хорейшо.

– А пък аз я разбирах. Разбирам много неща, за които другите хора изобщо не подозират.

Хорейшо отново погледна към Алиша, която окуражително му кимна.

– Значи хората си мислят, че нищо не разбираш, така ли?

– Аз съм дете – пропя Виджи. – Дете, дете, дете... Поне те така си мислят.

– Обзалагам се, че Мънк е имал по-друго мнение за теб.

– Мънк се отнасяше с мен по специален начин.

– Как по-точно?

– Доверяваше ми се.

– Това е рядко срещано явление – с уважение промълви Хорейшо. – Обикновено възрастните не се доверяват на децата. Бас държа, че си се чувствала много горда. – Момиченцето само сви рамене. – Помниш ли кога видя Мънк за последен път? – Тя отново сви рамене. – Сигурен съм, че с глава като твоята лесно ще си спомниш.

– Най-много обичам да помня числа – обяви Виджи. – Те никога не се променят. Едно си е едно, десет си е десет.

– Как така не се променят? Какво става, ако ги умножиш? Ами ако ги събереш, извадиш или делиш? Десет може да се превърне в десет хиляди. А едно да стане сто. Прав ли съм?

– Прав си – механично отвърна Виджи.

– Или не съм прав? – подхвърли Хорейшо.

– Не си прав, ама никак – каза детето и отново захапа ябълката.

Странно човече, помисли си Хорейшо и бавно се облегна.

– Обичаш ли главоблъсканиците с числа? – попита той. – Още помня една, на която играехме в колежа. Искаш ли да ти я кажа? Но те предупреждавам, че е доста трудна.

– За мен едва ли ще е трудна – увери го Виджи и нетърпеливо остави ябълката.

– Представи си, че аз съм дядо – започна Хорейшо. – Имам внук, който е на толкова дни, на колкото седмици е синът ми, и е на толкова месеца, на колкото години съм аз. Общата възраст на трима ни е 140 години. На колко години съм аз?

Хорейшо погледна Алиша, която измъкна лист хартия от чантичката си и се зае с изчисления. После се обърна към Виджи и попита:

– Искаш ли лист и молив?

– За какво ми са?

– За да решиш задачата.

– Аз вече я реших. Ти си на осемдесет и четири години, макар че не изглеждаш на толкова.

Миг по-късно Алиша вдигна листчето си и му го показа. Под сложните изчисления се мъдреше 84, подчертано два пъти. Тя се усмихна и поклати глава.

– Макар и с два доктората, не съм от нейната класа – виновно обяви тя.

Хорейшо отново се обърна към Виджи, която седеше и чакаше.

– В главата си ли видя всички тези числа?

Тя кимна и отново се зае с ябълката.

Той ѝ каза две дълги числа и поиска да ги умножи. Тя го стори в рамките на няколко секунди. Накара я да раздели други две големи числа и тя го направи, без дори да се замисли. После я притисна с поредица от упражнения за определяне на корен квадратен. Виджи даде верните отговори за секунди, дори с леко отегчение. Той извади бележника си и започна да пише нещо.

– Сега ще ти предложи една по-различна задача.

Виджи изправи гръб, но отегчението в погледа ѝ остана.

Като добре обучено куче, а, Виджи? Той ѝ обясни условието на задачата.

– Представи си, че имаш много добра приятелка, с която всичко правите заедно. После тази твоя приятелка се премества да живее

другаде и ти никога повече няма да я видиш. Как ще се почувстваш?

Виджи примигна веднъж, втори път. Лицето ѝ се изкриви от усилено, клепачите ѝ запърхаха. Хорейшо изпита чувството, че наблюдава компютър, който е прегрял.

– Как ще се почувстваш, Виджи? – настоя той.

– В тази задача няма числа – объркано отвърна тя.

– Знам, че няма. Но не всички задачи са свързани с числа. Как ще се почувстваш при дадените условия? Щастлива, тъжна, равнодушна?

– Какво значи равнодушна?

– Значи, че ти е все едно.

– Да – автоматично кимна тя.

– Няма ли да си тъжна?

– Да, ще бъда тъжна.

– Но не и щастлива, така ли?

Виджи се извърна към Алиша и безпомощно промълви:

– В тази задача няма числа!

– Знам, Виджи – кимна жената. – Но все пак се опитай да намериш отговора.

Виджи сви рамене и отново захапа ябълката.

Хорейшо записа още нещо в бележника си и попита:

– Спомняш ли си последния път, когато с баща ти бяхте заедно?

– А защо няма да съм щастлива? – внезапно попита тя.

– Защото приятелката ти е заминала. Защото на човек му е приятно, когато е заобиколен от приятели. И когато *най-добрата* ти приятелка си отиде, на теб вече няма да ти е приятно. – Хорейшо помълча малко и добави: – Сигурен съм, че с баща ти също ти е било приятно, двамата сте се занимавали с интересни неща. А сега ти е тъжно, че го няма, нали? Край на интересните неща с него.

– Мънк си отиде.

– Така е. Правихте ли нещо интересно, когато за последен път бяхте заедно?

– Много интересни неща.

– Какви например?

– Не мога да ти кажа.

– Тайна значи. Тайните неща винаги са интересни. Много тайни ли имахте вие с Мънк?

Виджи пристъпи към него и понижи глас:

– Всичко беше тайна.

– И ти не можеш да я споделиш с никого, така ли?

– Да.

– Но ако пожелаеш, можеш да го направиш.

– Да, ако пожелаея.

– А иска ли ти се? Бас държа, че страшно много ти се иска!

За пръв път от началото на разговора Виджи показва признаци на колебание.

– Трябва да го направя по таен начин – промълви тя.

– С нещо като шифър, така ли? Страхувам се, че не ме бива с шифрите.

– Мънк ги обичаше. Много обичаше тайните кодове. Казваше, че го правели кървав.

Хорейшо хвърли въпросителен поглед към Алиша, която объркано сви рамене.

– Как така са го правели кървав, Виджи? – обърна се към момиченцето той. – Какво искаш да кажеш?

– Какво искаш да кажеш? – повтори с усмивка тя.

– Питам те какво е имал предвид Мънк, когато ти е казал, че шифрите го правят кървав.

– Точно така каза: шифрите го правят кървав. Кодове и кръв – така каза.

Хорейшо безсилно се отпусна на стола.

– Стана ли кървав Мънк при последната ви среща?

– Да – щастливо се усмихна Виджи.

– Значи е споделил с теб някаква тайна? – Тя кимна. – А ще ни кажеш ли каква беше тя?

Усмивката ѝ се стопи и тя бавно поклати глава.

– Защо? Супертайна ли беше?

– Виджи – намеси се с успокоителен тон Алиша. – Ако знаеш нещо, непременно трябва да ни го кажеш.

– Мисля, че не го харесвам – отвърна детето и посочи с пръст Хорейшо. – А сега трябва да изляза.

След тези думи тя напусна стаята.

Хорейшо погледна Алиша, която беше затаила дъх.

– Предупредих ви, че Виджи е костелив орех – промърмори тя. – Все пак успяхте ли да научите нещо полезно?

– Познавам я по-добре, отколкото преди час – отвърна психоаналитикът. – Все пак е нещо.

– При следващата ви среща тя може би ще бъде съвсем различна – предупреди го Алиша.

Хорейшо ги изчака да си тръгнат и се обади на Шон да му разкаже за експеримента.

– Виджи страда ли от аутизъм, или не? – попита Шон.

– Аутизмът е много широко понятие – въздъхна Хорейшо. – Но според мен не.

– Тогава какво й е?

– Мисля, че в някои отношения тя е толкова по-умна от всички нас, че не може да контактува. За други неща не е много интелигентна или по-скоро зряла. Може би има проблем с възприятията. С нашите възприятия. Ние очакваме емоционалните й реакции да отговарят на интелекта, но тя все още е малко момиченце. Има и нещо странно в отношенията с баща й.

– Какво по-точно?

– По всичко личи, че понякога Мънк се е отнасял с нея като с възрастна. Но в други случаи я е третирали като... машина.

– Като машина ли?

– Знам, че звучи странно. Бих искал да науча нещо повече за майка й, но Виджи е убедена, че няма майка.

– Докъде води всичко това?

– Страхувам се, че не много далеч.

– Е, поне имаме някакъв твърд резултат. Нула.

– Какво мислиш да правиш?

– Да потърся друг път.

50

Шон потърси телефонния номер на Валъри в указателя, след това се прехвърли в интернет, но резултат нямаше. Затова реши вечерта да отскочи до онзи бар в Уилямсбърг, където се бяха срещнали. Мишел изяви желание да го придружи, но той твърдо отказа.

– Не съм сигурен, че Валъри ще се зарадва на присъствието ти – заяви той.

– Помисли добре, Шон – настоя тя. – Мъж като Иън Уитфийлд едва ли ще позволи на жена си да хойка. Най-вероятно я следи двайсет и четири часа в денонощието. А ако те видят с нея?

– В такъв случай вече знаят, че сме се срещали. Ако ни видят втори път заедно, със сигурност ще се изнервят и ще допуснат грешки.

– Доста отвлечено предположение.

– Не разполагаме с кой знае какъв избор. Трупове са изпепелени, Вентрис ни пречи по всякакъв начин, в Бабидж Таун не знаят нищо. А единственият човек, който би могъл да ни помогне, Виджи, за съжаление говори език, който никой от нас не разбира.

– Нали Хорейшо щеше да разговаря с нея?

– Вече го направи – въздъхна Шон и ѝ разказа какво беше споделил с него по телефона психоаналитикът.

– Значи Мънк ѝ е съобщил нещо под формата на кодирано послание – отбеляза Мишел.

– Ако може да ѝ се вярва – кимна Шон. – Кодове и кръв. Какво ли означава?

– Нямам представа – сви рамене Мишел.

– Това ни е проблемът. Изникват някакви идеи, които моментално изчезват. И нищо не ги замества.

– Между другото, имаш ли информация от онзи питбул в рокля?

Шон извади от джоба си лист хартия и седна на леглото.

– Мънк е пътувал до Англия – започна той. – Джоун е успяла да установи маршрута му. Ходил е на няколко места: Лондон, Кеймбридж, Манчестър и някакво селце, Уилмслоу, в графство Чешър. Плюс още една дестинация, благодарение на която останалите придобиват някакъв смисъл.

– Къде?

– Блечли Парк. По време на Втората световна война там е работил

роднината му Алън Тюринг – същият, за когото Чамп Полиън твърди, че е спасил света.

– А връзката с другите места?

– До голяма степен са свързани с главните събития в живота на Алън Тюринг, с изключение на трите години, прекарани в Принстън. Роден е в лондонския квартал Падингтън, следвал е в Кеймбридж, защитил е докторат в Принстън. После се връща в Кеймбридж, работи в Блечли Парк, а след войната преподава в университета в Манчестър. През петдесет и четвърта година слага край на живота си в дома си в Уилмслоу, графство Чешър.

– Всичко това означава, че Мънк е решил да посети местата, където е живял и работил негов близък роднина – отбеляза Мишел. – Но може да означава и съвсем друго.

– Може би.

– Окей. Какво да правя аз, докато ти се забавляваш с една омъжена жена?

– Довечера ще правиш компания на Виджи, но Хорейшо настоява да поговори с теб преди това. Много ще бъде доволен, ако ти остане време да пообиколиш централната сграда и да потърсиш някоя тайна стая.

– А ако не искам да разговарям с Хорейшо?

– Не те насилвам – сви рамене Шон. – Но той искрено желае да ти помогне.

– Как по-точно? – вдигна вежди тя. – Като заговорничи с близките ми и се рови в миналото ми?

– Ето ти адреса му – кратко отвърна Шон и плъзна друго листче по масата.

– А ти какво ще правиш междувременно?

– Ще се подготвям за предстоящата среща.

– Понякога адски ме дразниш! – сбърчи вежди тя.

– Тъй ли? Защо ли това чувство ми е познато?

През следващия час Мишел направи подробен оглед на първия етаж на централната сграда, стареайки се да не привлеча вниманието. Отби се в залата за билиард, библиотеката, стаята за пушене, разходи се из оръжейната зала със стари пушки и пистолети, огледа малката приемна и помещението с ловните трофеи, по чиито стени бяха окачени препарирани глави на различни животни. Но никъде не откри следи от нещо необичайно. Уморена от разходката сред проядената от червеи тъмна ламперия и дебелите персийски килими, тя излезе навън да подиша свеж въздух и да обмисли възможностите.

Все още беше рано за Виджи. Мишел въздъхна, влезе обратно в сградата и продължи обиколката си. Половин час по-късно скочи в джипа и потегли към квартирата на Хорейшо.

– Правя го само заради Шон – предупредително рече тя, след като психологът я покани в стаята, в която беше разговарял с Виджи.

– Радвам се, че дойде, независимо от мотивите ти – каза той. – Веднага ще добавя, че присъствието ти в психиатричната клиника е оставило доста дълбоки следи. Успяла си да разкриеш един престъпник и практически да спасиш живота на онази жена. Предполагам, че си доволна.

– Да, чувствах се прекрасно до момента, в който Шон ми съобщи, че желаш да разговаряш с мен.

– Опитвам се да си върша работата, нищо повече.

– Виж какво, дай да си изясним нещата – намръщено рече тя. – Присъствах на всички сеанси, правих съответните упражнения, отговарях на обидните ти въпроси, излях си душата пред теб, междуременно спипах един наркочилър и както отбеляза преди малко, спасих живота на една невинна жена. От всичко това трябва да заключим, че съм излекувана, нали? Ето защо предлагам да спестим част от парите на Шон и всеки да върви по пътя си. Лично аз възнамерявам да се заловя с *моята* работа, а на теб предлагам да се върнеш към своята, макар че не ми е много ясно какво всъщност правиш.

След тези думи тя стана и се обърна към вратата.

– Не си излекувана! – дрезгаво извика той и тя стреснато се обърна. – Дори нямаш напредък в лечението. Принуден съм да те уведомя, че все още си много зле, госпожице! Нещата ще продължават да се

влошават и не е далеч денят, в който така наречената ти *работа* ще те прати на оня свят, най-вероятно в компанията на Шон. Ако не ти пука от чутото дотук, върви си. Качвай се на боклукчийската кофа, която наричаш автомобил, и тръгвай към ада! Но не ми дрънкай, че си *излекувана*, защото не понасям подобни глупости! За да се излекуваш наистина, трябва да положиш някакви усилия, а не да заблуждаваш себе си и околните. Не можеш просто да се примиряваш с жалкото си съществуване, преструвайки се, че всичко е наред. Трябва ти смелост, а не примирение и самозаблуда. Ще ти призная, че вече ми писна!

Обзета от сляпа ярост, Мишел сви юмруци. Тялото ѝ се стегна.

– Я се погледни – кротко отбеляза Хорейшо. – И в момента кипиш от гняв. Усещаш ли колко бързо кипваш, *Мик*? Само от няколкото думи, които ти казах. Верни, но все пак само думи. На това му се вика загуба на самоконтрол. Искаш да ми видиш сметката, нали? Да, да, знам, че е така. Излъчва го всяка молекула на тялото ти. По същия начин си искала да убиеш онзи нещастник в бара. С тази разлика, че тогава си пожела *първо* да се самоунищожиш, а после – когато яростта ти е станала непоносима – си се нахвърлила върху избран напосоки противник. В момента обаче си трезва и студена като камък. Но попадаш в плен на яростта и единственото ти желание е да ми откъснеш главата. На това му викам влошаване. Какво ще последва? Може би нов пристъп на ярост, предизвикан от погледа на случаен минувач? Или от някой, който, без да иска, те е блъснал в метрото? Може би няма да харесаш мизантропията на някого? Всичко опира до вътрешната ярост, Мишел. Яростта, която трябва да овладееш още сега.

– А ако не искам? – глухо попита тя.

– Губиш. Печелят демоните. Изборът е твой.

Мишел се върна на мястото си с бавни, почти незабележими движения.

Хорейшо я наблюдаваше втренчено. Очите ѝ останаха заковани в пода, по шията и раменете ѝ пробяга лек тик.

– Не знам какво искам от мен! – Гласът ѝ прозвуча глухо и колебливо.

– Мога да проявя лекомислие и да ти кажа истината право в очите – въздъхна той. – Не действам така. Искам да разговаряме, Мишел. Това е всичко. Искам да ти задавам въпроси и да изслушвам отговорите ти, но преди всичко искам да разговаряме. За теб, за живота ти. Ще можеш ли?

Изтече цяла минута в мълчание. Вкопчени в страничните облегалки на стола, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежение.

– Добре – промълви най-сетне тя. Гласът ѝ премина в шепот.
– Шон вероятно ти е казал, че ходих да видя къщата, в която си живяла, когато си била шестгодишна.

– Да.

– Поговорих си с една жена на име Хейзъл Роуз. Помниш ли я?

Мишел кимна.

– Защото тя те помни много добре. Следила е кариерата ти. Помоли ме да ти предам, че много се гордее с теб. – Хорейшо замълча за миг, но Мишел не реагира. – Хейзъл ми разказа как си ѝ ходила на гости заедно с другите деца от квартала и сте пиели чай. Спомняш ли си?

– Не.

Хорейшо продължи да я наблюдава, чудейки се дали да продължи. За разговори като този наръчници нямаше. Той често следваше вътрешното си чувство, ръководейки се от езика на тялото на пациента и надявайки се, че го е разчел правилно.

– Хейзъл спомена и за оградата от прекрасните розови храсти, които сте отглеждали на двора – подхвърли той.

При тези думи тялото на Мишел изведнъж омекна, сякаш някой бе дръпнал шалтера на сърцето ѝ. В първия миг му се стори, че ще припадне. Но тя тръсна глава, изправи гръб и глухо промълви:

– Баща ми ги беше засадил.

– Точно така. Като подарък за рождения ти ден. Но някой ги е изсякъл.

– Хлапета, които искаха да отмъстят на баща ми за нещо.

– Това е само едно от възможните обяснения.

Мишел отново се вцепени, но очите ѝ останаха забити в пода.

– Хейзъл забелязала промяната у теб. Помниш ли на какво се дължеше тя?

– Как да помня, след като съм била едва на шест?

– Но помниш розовите храсти. Помниш, че баща ти ги е засадил, а някой ги е изсякъл.

– Може би на шест години съм извършила брутално убийство, за което не желая да си спомням! – остро отвърна тя. – Това задоволява ли любопитството ти?

– Пак ли се връщаме към конфронтацията? – кротко попита той. – Надявах се, че миролюбивият разговор ще прогони агресивността ти поне за десетина минути. Мимоходом ще отбележа, че рядко прибегвам до него.

В погледа ѝ се появи неподправено любопитство.

– А защо го прилагаш точно с мен?

– Защото усещам, че те изпускам, Мишел – тихо отвърна той. – Никак не ми се ще да стигнем до точката, от която връщане няма.

– По дяволите, Хорейшо! – избухна тя. – Аз съм тук, работя, мисля, помагам на Шон и на *онова* момиченце, което в момента има огромна нужда от помощ! Това нередно ли е? Каж ми, толкова ли съм лоша?

– На този въпрос можеш да отговориш единствено ти.

За миг му се стори, че в очите ѝ проблясва влага, но в следващия те отново станаха твърди като камък.

– Знам, че се опитваш да ми помогнеш – въздъхна тя. – Шон също. Знам, че имам проблеми. Опитвам се да се справя с тях и същевременно да работя.

– Това е похвално. Но докато работиш, ти загърбваш проблемите си. Напълно ги игнорираш.

– Твърдиш, че на шестгодишна възраст съм се променила, а? – премина в нападение Мишел. – Но на практика животът ми не се подреди чак толкова зле. Печелил ли си олимпийски медал? Бил ли си ченге? Охранявал ли си президента? Аз съм била всичко това. А някога спасявал ли си човешки живот? Аз съм го правила, и то няколко пъти.

– Не казвам, че животът ти се е подредил зле. Постиженията ти наистина са забележителни. Но аз говоря за бъдещето ти. Тревожи ме самоунищожителното ти поведение. Опитвам се да ти обясня, че в даден момент ще трябва да платиш сметката.

Мишел бавно се изправи.

– Нима искаш да кажеш, че всичко, което съм направила досега, е свързано с някаква случка в детството ми? – присви очи тя. – На *мен* ли го казваш?! – Последните ѝ думи преминаха в крясък.

– Не аз – поклати глава Хорейшо. – *Ти* го каза!

В следващия момент Мишел просто изчезна – точно по начина, по който го правеше Виджи. Стъпките ѝ заглъхнаха по посока на изхода. Миг по-късно изръмжа мотор, последван от свистене на гуми по чакъла.

Хорейшо разтърка слепоочията си, излезе навън и яхна големия харли. Този път беше твърдо решен да не я изпуска.

52

– Мисля, че задължително трябва да ти пазя гърба, Шон – промърмори шериф Хейс, докато управляваше личния си автомобил към Уилямсбърг.

– Няма как да стане, защото Уитфийлд и горилата му знаят как изглеждаш – поклати глава Шон.

– В такъв случай ще изпратя някой от заместниците си. Съгласен съм с Мишел, че Уитфийлд не е от хората, които ще позволяват някой да задиря жена му.

– Май не му пука дали жена му хойка. Останах с впечатлението, че дамата не е за пръв път в онзи бар.

– Да, ама той вече те знае. Ако те види с нея, веднага ще реши, че го шпионираш.

– Но той едва ли допуска, че познавам жена му. В случай че изпрати горилата си или се появи лично, ще се направя на изненадан и веднага ще се оттегля.

– Нима вярваш, че подобен номер ще мине при човек като Уитфийлд? – изненадано го погледна Хейс.

– Вероятно не – призна Шон. – Но ако имаш по-добра идея, казвай! А и изобщо не съм сигурен, че ще я заваря в онова заведение. Като нищо ще излезе, че просто си губим времето.

– Но дори тази Месълайн да знае нещо, откъде-накъде ще го сподели с *теб*?

– Е, не съм съвсем новак в това упражнение. Мисля, че умея да измъквам информация от хората.

– Но нали каза, че първия път не се е получило нищо?

– То си беше за първия път.

– Наистина ли вярваш, че Уитфийлд има нещо общо със смъртта на Мънк и Лен?

– Мънк намери смъртта си на територията на базата, а Уитфийлд прави всичко възможно да ни отстрани от случая. От същото място някой стреля по мен. Пак там се приземяват самолети с изключени светлини.

– Самолети ли? – учудено го погледна Хейс.

– Прелитат точно над Бабидж Таун – кимна Шон. – Големи реактивни самолети, които могат да осъществяват трансконтинентални

полети. Никой не знае кой лети с тях. В допълнение Конгресът отпуска средства за строителството уж на спални помещения за курсантите в Кемп Пиъри, въпреки че там има много съвсем запазени къщи.

– Защо казваш „уж“?

– Защото една сграда може да има най-различни предназначения. Включително център за провеждане на разпити или пък камера за изтезания.

Хейс за малко не изпусна кормилото.

– Да не си се побъркал, по дяволите? – ахна той. – Тези неща са абсолютно забранени от закона!

– Може би Мънк е видял в Кемп Пиъри нещо, което не е трябвало да види, като например как пускат ток на никому неизвестни затворници. Това не е ли достатъчно, за да бъде премахнат?

– Не, не ти вярвам! – тръсна глава Хейс. – А какво ще кажеш за Лен Райвест?

– Мънк му е разказал какво е видял. Или самият той е заподозрял нещо. Уитфийлд е научил и... Лен Райвест го няма.

– Но защо не е отишъл в полицията, по дяволите? Все пак е бил бивш агент на ФБР!

– Може би се е страхувал да се изправи срещу ЦРУ и Иън Уитфийлд. Може би са замесени хора на високи постове в правителството. А може би е споделил съмненията с не когото трябва.

– Значи имаш предвид доста мащабна конспирация, така ли?

– А защо не? Такива неща се случват всеки ден. Ако залозите са достатъчно високи, около тях се изгражда съответната конспиративна мрежа. Между другото, във Вашингтон не ги наричат конспирация, а *политика*.

– Признавам, че това ми звучи прекалено, Шон – нервно въздъхна Хейс. – Аз съм обикновено провинциално ченге, което скоро ще се пенсионира.

– Можеш спокойно да ме оставиш и да се прибереш у дома, Мърк. Партньорството ни ще свърши, и толкоз. Без лоши чувства, без обида. Но аз няма да се откажа.

Хейс се замисли за момент, после тръсна глава.

– Какво толкова, по дяволите! Ако ще потъвам, поне да е за нещо важно. Но продължавам да твърдя, че тази вечер ще бъдеш под наблюдение.

Ако един от двамата се беше озърнал, със сигурност щеше да установи, че някой вече ги следваше.

53

Хорейшо спря мотора си до джипа на Мишел. Тя го беше паркирала под няколко дървета край реката, встрани от пътя. Кабината беше празна и той тръгна по наклонената затревена пътека. Откри я седнала на изкорубен дънер, частично потопен във водата. Настани се до нея, но тя не му обърна внимание.

– Хубава вечер – обади се той, вдигна едно плоско камъче и го запрати в буйните води на Йорк, придошли след гръмотевичната буря, разризила се в ранния следобед.

Мишел мълчеше, заковала очи в реката. В един момент той се уплаши, че тя ще скочи в нея.

Но когато тя най-сетне проговори, думите ѝ моментално привлякоха вниманието му.

– Веднъж си почистих джипа специално за Шон – промълви тя.

– Защо?

– Защото го харесвах, а той преживяваше тежък момент.

– Трудно ли ти беше да си почистиш колата?

– Много по-трудно, отколкото очаквах. Вътре беше пълно с боклуци, които сякаш тежаха половин тон! Но това все пак бе само автомобил, нали? – Завъртя се с лице към него и повтори: – Само автомобил!

– Автомобил, спалня, начин на живот. Представям си колко ти е било трудно.

– Не мога да го поддържам чист. Опитах се, но... Всъщност дори не се опитах както трябва. Просто не можах. Само ден по-късно върнах всички боклуци обратно.

– Шон казва, че състезателната ти лодка блести от чистота – подхвърли Хорейшо. – Човек спокойно би могъл да се храни върху нея.

– Е, Шон открай време ме поднася – усмихна се Мишел. – Но и той си има своите странности. Да си виждал по-подреден човек от него?

Пръстите ѝ прекършиха суха клонка от дънера на поваленото дърво и я пуснаха във водата.

– Не знам защо съм се променила, Хорейшо – промълви с друг глас тя. – Наистина не знам. Дори не помня как е станало. Но след като всички го твърдят, значи е вярно.

– Е, това вече е друга работа, Мишел – широко се усмихна психоаналитикът. – Признанието е изключително позитивна стъпка напред. Но

искам да ми кажеш защо реагира толкова остро, когато споменах за изсечените розови храсти.

Мишел видимо потръпна, сведе поглед към корубата на дървото и замълча. Хорейшо я гледаше и чакаше. Страхуваше се да проговори, за да не прогони първия реален шанс за пробив от началото на лечението. И търпението му беше възнаградено.

– Възможно ли е човек да се страхува от нещо, без да знае какво е? – тихо попита тя.

– Да. То понякога съществува в душата ни, но е погребано толкова дълбоко, че не можем да разберем причината за своя страх. Най-често става въпрос за подсъзнателно потискане на спомена за отминали събития, които съзнанието не може да възприеме и анализира. В резултат се задейства един предпазен механизъм.

– Просто така?

– Да, просто така. Прилича на влагата в мазето, която се появява по стените въпреки усилията ни да я прогоним.

В крайна сметка тя става опасна за цялата сграда, тъй като избива на все нови и нови места и подкопава основите.

– Значи аз съм една рушаща се сграда?

– А аз съм най-добрият майстор, на когото можеш да попаднеш.

– Но как ще ми помогнеш, след като дори не си спомням от какво се страхувам?

– Има един изпитан метод. Нарича се хипноза.

– Не вярвам в подобни глупости – поклати глава Мишел. – Никой не е в състояние да ме хипнотизира.

– Хората, които са убедени в това, обикновено се хипнотизират най-лесно.

– Но за целта трябва да го пожелаеш, нали?

– Това със сигурност помага. Но въпросът е друг: искаш ли да се справиш?

– Ако не исках, едва ли щях да съм тук и да си бъбрим. Имай предвид, че ти си първият, с когото споделям тези неща.

– Ще го приема като комплимент. Искаш ли да те хипнотизирам, Мишел?

– Не обичам да изпускам нещата от контрол, Хорейшо – въздъхна тя. – А какво ще стане, ако споделя с теб нещо, с което не мога да се справя? Нещо много лошо?

– Затова съм учил толкова години и съм получил всичките дипломи, дете висят по стената. Аз съм професионалист, Мишел. Не искам

нищо друго, освен да ме оставиш да си свърша работата.

– Това никак не е малко – поклати глава тя.

– Поне си помисли, става ли?

Мишел се изправи, направи няколко стъпки по дънера и скочи на брега.

– Ще си помисля – подхвърли през рамо тя.

– Къде хукна сега? – отчаяно подвикна след нея Хорейшо.

– Чака ме дежурство при Виджи.

Шон извади късмет. Вальри седеше на същото място като предишната вечер. И отново се опитваше да разкара някакъв натрапчив ухажор.

Този път не беше облечена толкова предизвикателно. Носеше панталон и кашмирен пуловер, косата ѝ беше сплетена на плитка, а червилото ѝ бе бледо и ненатрапчиво.

В момента, в който зърна Шон, тя отмести очи. Не го погледна и след като той се настани на масичката до нея.

– Виждам, че популярността ви не намалява – подметна той.

– А аз виждам, че вие не разбирате от учтив отказ.

– Нов ден, нов късмет – шеговито отвърна той.

– Не и за мен.

– Искате ли да хапнем някъде?

– А вие искате ли да извикам портиера да ви изхвърли?

– Нека си помисля, докато решите къде да отидем – реагира светкавично той и по устните ѝ пробяга усмивка. – Окей, и това е нещо. За момента ще се задоволя с него.

– А защо сте сигурен, че искам да вечерям с вас? – погледна го за пръв път Вальри.

– Ще ви отговоря, защото най-сетне се радвам на цялото ви внимание – усмихна се Шон. – Просто ми се ще да побъбря с някого. Самотните пътувания ме карат да се чувствам стар. Не търся нищо друго освен приятен разговор на бутилка хубаво вино. Готов съм да си разделим сметката в случай, че не желаете да се чувствате задължена.

– А откъде знаете, че именно с мен ще завържете този приятен разговор? И че обичам вино?

– За разговора съм сигурен. Вътрешното чувство рядко ме лъже. Прилича на радар, който сигнализира и при най-малката опасност. По отношение на виното съм готов на компромис, но преди малко минах край едно заведение, което предлага каберне, и изпитах силно желание да го опитам.

– Познавач на вина, така ли?

– Едно време дори колекционирах.

– Едно време?

– Да, преди да ми взривят къщата заедно с избата. – Шон леко се надигна. – Тръгваме ли?

Настаниха се на маса в дъното на заведението, близо до прозореца. Шон изчака да им сервира бутилка каберне и отново погледна към брачната халка на пръста ѝ. Стори го по начин, който нямаше как да остане незабелязан.

– Май си задавате въпроса защо приех да вечерям с вас, въпреки че съм омъжена – погледна го тя.

– По-скоро си мислех, че ако бях на мястото на съпруга ви, нямаше да ви позволя да ходите сама по заведенията – отвърна той.

– О, аз мога да се грижа за себе си.

– Бих се тревожил от вероятността да харесате някой от господата, които ви ухажват – уточни той.

– Като вас ли?

– Май се питате дали съм искрен, или съм просто поредният досадник, който е решил да ви сваля.

– Е, кое от двете?

– Бих казал, че ако съм досадник, то поне съм откровен.

– Какво правим тогава?

– Предлагам да решите вие, опирайки се на наблюденията си. Мисля, че така е най-разумно.

– А за какво ще разговаряме, докато правя наблюденията?

– За себе си, както е по протокола. Аз ще започна пръв. Вече ви споменах, че съм разведен и нямам деца. Споменах още, че се занимавам с решаване на проблеми и наистина го правя. По образование съм юрист, но не го приемайте като недостатък. Тук съм, за да извърша експертна оценка на дейността на свой клиент, срещу когото са повдигнати обвинения за сериозни финансови нарушения. А сега е ваш ред.

– Омъжена, без деца. Преди време работех, но сега си стоя у дома и понякога излизам, за да си разнообразя живота. Това е всичко.

– Излизате без съпруга си? Нима този човек не вижда с какво го е дарила съдбата?

– Не влизайте в ролята на досадника – предупредително вдигна пръст тя.

– Моля за извинение. Веднага се оттеглям на по-достойна позиция. С какво си запълвате времето?

– С нищо. Имала съм достатъчно забавления през живота си. Сега всичко върви надолу.

– Хайде де! Като ви слуша, човек може да реши, че сте с единия крак в гроба!

– А може би съм.

– Да не сте болна?

– Не в смисъла, в който питате.

Шон се облегна и разклати виното в чашата си.

– Признавам, че се класирате в тройката на най-интересните жени, които съм срещал – промълви той. – А за да получите приблизителна представа за какво говоря, ще добавя, че бившата ми съпруга никога не успя да влезе в десетката.

– Което ми говори, че не сте добър познавач на човешката душа.

– О, вече съм по-добър – усмихна се той.

– Моят съпруг със сигурност ще намери място сред първите пет на всеки списък. Изключително интересен човек. Най-вече по отношение на професията си.

– А каква е професията му?

Вальри поклати глава.

– Бъбривата уста потопява кораби. Нали знаете поговорката?

– Потопява кораби? – направи се на учуден Шон. – Да не би да е военен? Доколкото ми е известно, в района има силно военно присъствие.

– Работи за правителството, но не в тази област. Но преди време действително е бил военен, във Виетнам.

– Виетнам ли? Не ми изглеждате чак толкова стара!

– Дълго време е бил ерген – уточни тя. – Не мога да ви кажа защо е решил да създаде семейство, след като толкова години е бил сам.

– Какъв е тогава? Агент на ФБР? Неколцина мои приятели постъпиха на работа в Бюрото, след като се уволниха от армията.

– Чували Ли сте за Кемп Пиъри?

Шон се замисли и бавно поклати глава.

– Не, но ми звучи познато. Не беше ли някакъв детски лагер?

– В известен смисъл – усмихна се тя. – Но за пораснали деца със съответните играчки.

– За какво говорите?

– Кемп Пиъри е тренировъчна база на държавна институция, чиито инициали започват с Ц и завършват с У. Без да обиждам вашата интелигентност, ще ви помоля да отгатнете коя е тази агенция.

– ЦРУ?! – попита с напрегнат шепот Шон. – Съпругът ви работи в ЦРУ?!

– А вие наистина ли не сте чували за Кемп Пиъри? – подозрително го изгледа тя.

– Аз съм от Охайо. Това място може и да е популярно тук, но в

Дейтън дори не са чували за него. Съжалявам.

– На практика съпругът ми е шеф на базата. Не бих казала, че това е държавна тайна.

Шон направи смаяна физиономия, помълча малко и попита:

– Може ли да ви задам един прост въпрос, Валъри?

– Защо човек като него позволява на съпругата си да ходи сама по заведения и да вечеря с непознати? – изпревари го тя и той само кимна. – Е, добре, ще ви дам прост отговор: той не се интересува вече от мен. Понякога се питам защо изобщо се ожени за мен. Вярно е, че правя силно първоначално впечатление, но при Иън това чувство отдавна е изчезнало.

– Добре, разбрах. Но след като Иън е безразличен към вас и вие към него, защо просто не се разведете?

– Разводът е гадна работа и отнема твърде много енергия – сви рамене тя. – Би трябвало да го знаете от собствен опит.

– Знам го, и то много добре – призна той. – Предполагам, че той е много зает. Имам предвид войната с тероризма и всичко останало.

– Или аз не съм му интересна – добави тя повече за себе си, отколкото за него.

Шон се облегна, помълча малко и промълви:

– При нас беше любов от пръв поглед и всичко изглеждаше страстно. Но после тя се промени, а може би аз също. Знае ли човек? Тя не харесваше адвокатите. Предполагам, че още от началото бракът ни е бил обречен.

– Май и при нас се случи така.

– Как се запознахте с Иън?

– Работех в частна фирма, която изпълняваше поръчки на ЦРУ. Заглеждах се с проблемите на биотероризма, много преди това понятие да придобие популярност. Исках да смая света. Срегнахме се на конференция в Австралия. Разбира се, тогава той все още не беше шеф на Кемп Пиъри. Всъщност бях посещавала базата, преди да се запознаем. На даден етап се уморих и напуснах, но Иън и до днес обича този свят. Това всъщност е разликата между нас, която с течение на времето се превърна в пропаст.

– Чакайте, чакайте. Сега започвам да включвам. Не откря ли там някакъв труп наскоро?

Валъри бавно кимна.

– Човекът се прехвърлил през оградата и се застрелял.

– Защо го е направил, за бога?

– Всеки си има проблеми. Някои хора умеят да ги решават, други не – сви рамене тя.

– Говорите така, сякаш имате опит в тези неща.

Очите ѝ се насълзиха.

– Всички говорим на базата на опита си, Шон.

Приключиха с вечерята, напуснаха ресторанта и тръгнаха по улицата.

– Вечерята беше много приятна, Валъри – промълви Шон. – Благодаря ви.

– Изглежда, адвокатите умеят да лъжат. Беше по-скоро досадна, благодарение на мен – отвърна тя.

Шон замълча просто защото нямаше какво да отговори.

– Ще остана в града още една седмица – обади се той след продължително мълчание. – Искате ли да се видим отново?

– Идеята не е добра – поклати глава тя.

– Дайте ми поне телефона си.

– Защо?

– Нима има нещо лошо да си поговорим?

– Във всичко има нещо лошо – въздъхна тя, но бръкна в чантичката си, извади лист и химикалка и надраска няколко цифри.

– Оставете съобщение, ако не вдигна. Благодаря, че ме спасихте от още една самотна вечер в бара. Сбогом.

След тези думи тя докосна ръката му, обърна се и бързо тръгна надолу по улицата. Шон остана да гледа след нея с чувство на дълбоко безпокойство. По всяка вероятност Валъри Месълайн наистина беше една самотна жена, която просто се носеше по течението. Единствената му реална връзка с Кемп Пиъри бавно се стопяваше в далечината. Как ли да открие друга?

Отговорът на този въпрос дойде с бързината, с която беше възникнал. Но дали щеше да има смелостта или по-скоро безумството, за да действа?

Мишел реши да комбинира дежурството при Виджи със смел тактически ход. Навън все още беше светло и тя поиска разрешение от Алиша да заведе детето на разходка до реката. Тъй като Виджи не умееше да плува добре, тя ѝ нахлузи спасителна жилетка и я качи в един от състезателните каяци. Преди да навлязат навътре, Виджи получи кратък урок как трябва да действа с греблото, а самата Мишел седна отзад.

Детето се оказа схватливо и само след няколко движения започна да гребе под правилния ъгъл с изненадваща за крехката си фигура сила.

– Страшно е приятно – подвикна тя с развети от вятъра коси.

– И на мен много ми харесва – усмихна се в отговор Мишел. Две загребвания ѝ бяха достатъчни, за да влезе във форма. След стотици хиляди километри във водата мускулите явно запаметяват съответните движения завинаги.

Не след дълго се озоваха отвъд завоя на Йорк, в непосредствена близост до Кемп Пиъри. Мишел престана да гребе и каза на Виджи да направи същото. Лодката бавно се понесе по течението. Тя се облегна назад и хвърли небрежен поглед към проблясващата метална ограда на тайнственото съоръжение. Охрана не се виждаше, но шестото чувство ѝ подсказваше, че вече са обект на наблюдение.

– Това е Кемп Пиъри – внезапно се обади Виджи. – Там умря Мънк.

– Ти знаеш за Кемп Пиъри? – учуди се Мишел. – Мънк ли ти е разказвал за него? – Виджи мълчаливо кимна. – Какво ти е разказвал?

– Разни работи.

– Кодове и кръв?

Виджи втренчено я погледна.

– Ти си говорила с онзи човек!

– Да, с Хорейшо Барнс. Той ми е приятел.

Почти прехапа устни при последните думи.

– Аз не го харесвам.

– Е, някои хора остават с погрешни впечатления от него. Значи кодове и кръв, а? Звучи доста интересно. Ти харесваш ли кодовете?

Хубавото в случая беше, че Виджи нямаше къде да избяга от каяка, спрял в средата на реката. Това беше една от причините Мишел да я доведе тук.

– Мънк обича кодовете. Научи ме на много неща за тях. Той беше роднина на известен учен, който е работил в Блечли Парк.

– Следователно и ти си негова роднина.

Виджи гордо кимна.

– Алън Тюринг бил хомосексуалист. Но по онова време хората не харесвали такива като него, затова той изял намазана с отрова ябълка и умрял. Това е много тъжно.

Мишел изненадано зяпна от тази внезапна промяна в насоката на разговора. *Мънк наистина се е отнасял с нея като с възрастна.*

– Тъжно е, наистина – смотолеви тя.

– Надявам се да не ям отровна ябълка, когато хората ми се ядосат – добави детето.

– Това никога няма да стане, Виджи – увери я Мишел. – Отнемането на собствения живот никога не е решение. – Сърцето ѝ се сви, докато изричаше тези думи.

– Като в приказката за Снежанка и злата кралица. Тя се превърнала във вещица, качила се в една стара лодка и поела по реката към колиба дълбоко в гората. После подмамила Снежанка да изяде отровната ябълка. Момиченцето не умряло, но потънало в дълбок сън. Събудило се едва след целувката на прекрасния принц.

– Така става в приказките, но не и в живота. В живота не е много разумно да разчиташ на красивите принцове, нали?

– Да, така е. Но е ясно, че онзи, който притежава отровната ябълка, е много силен.

Мишел реши да смени темата.

– Виджи, чувала ли си за съществуването на тайна стая в централната сграда?

– Тайна стая ли? – обърна се да я погледне детето.

– Да. Вчера бяхме в една изоставена къща, в която имаше тайна стая. Децата я бяха открили. Едно от тях каза, че в повечето къщи наоколо има тайни стаи.

– Не знам в Бабидж Таун да има такава – поклати глава детето.

Мишел помълча малко, после небрежно подхвърли:

– Като си говорим за секретни кодове, защо не ме научиш на някой?

– Те са много и различни. Ти също можеш да си измислиш секретен код.

– А вие с Мънк измисляхте ли си?

– О, да. Непрекъснато.

– Той сигурно е искал да има тайни от другите. Знаеш ли от кого?

– От всички – отвърна момичето и дяволито се усмихна. – От теб също.

Мишел изведнъж си даде сметка, че Виджи прекрасно знае за какво става дума и си играе с нея. Това я накара да смени подхода въпреки риска да изгуби доверието на детето. В крайна сметка нямаха кой знае какъв избор.

– Виджи, опитваме се да разберем кой ти отне Мънк – тихо промълви тя. – Това е главната причина да сме тук.

Раменете на детето се отпуснаха.

Без да е сигурна какво означава това, Мишел тръсна глава и продължи:

– Трябва да знаем от кого се е страхувал и е пазил своите тайни, за да можем да свършим тази работа. Само по този начин можем да ти помогнем.

– Хората, които искат да помагат, винаги имат други причини.

– Не и ние, Виджи, повярвай ми.

Детето се обърна и я погледна в очите.

– А на теб *плащат* ли ти, за да помагаш?

Въпросът беше неочакван, но Мишел инстинктивно усети, че не бива да я лъже.

– Работата ми е да помагам на хората – отвърна тя. – Така си изкарвам хляба.

– Значи ти плащат. И по тази причина си прекарваш времето с мен. Иначе нямаше да си тук, нали? Обзалагам се, че ако не ти плащаха, отдавна щеше да бъдеш с истинските си приятели.

– Аз нямам истински приятели, Виджи. Ако не броим Шон, разбира се.

– Обзалагам се, че не е така.

– Защо? Нима мислиш, че за разлика от теб всички си имат много приятели? Но в училището на Бабидж Таун има и други деца, нали?

– Те не са като мен. Мислят ме за странна.

– Всеки си има своите странности. Ако се повозиш в моя джип, веднага ще разбереш за какво говоря. Той прилича на кофа за боклук и си остава такъв независимо от усилията ми.

– Затова се появи тук мистър Барнс – настойчиво я погледна Виджи. – Защото съм странна.

Мишел преглътна и с усилие промълви:

– Мистър Барнс дойде, за да помогне и на мен. Трябва да преодолеея

някои проблеми, които... Които имам още от дете.

– Наистина ли? – погледна я Виджи. – Не ме ли лъжеш?

– Заклевам се, че не те лъжа. Много го измъчих, горкия. Постоянно го отбягвам, особено когато започне да ми задава въпроси. Единствено то му желание е да ми помогне.

– И аз правя същото – прошепна Виджи. – А ти защо бягаш?

Мишел се поколеба за миг, въпреки че имаше готов отговор. Просто ѝ беше трудно да го изрече на глас.

– Защото се страхувам – преглътна с усилие тя.

– От какво? – настойчиво попита детето.

– Страх ме е, че ще открие истината и аз няма да го понеса.

Виджи хвана греблото, помълча малко и прошепна:

– Аз също.

– Работата е там, че не си спомням какво е станало с мен – въздъхна Мишел. – А той иска да ме хипнотизира, за да си спомня.

– Ще му позволиш ли?

– Още не знам. Ти какво мислиш?

– Искаш моето мнение, така ли?

– Разбира се. Ти си умно момиче. Кажеш дали да му позволя, или не. Ако не го сторя, вероятно никога няма да разбере какво ми е. Понякога истината не е много приятна.

– Мисля, че трябва да му позволиш – решително обяви Виджи.

– Така ли? А защо?

– Винаги е по-добре да знаеш, нали?

Мишел помълча, после бавно кимна.

– Май си права. По-добре е да знаеш.

– Искаш ли да се връщаме? – попита Виджи и потопа греблото си във водата.

– Разбира се. Надявам се, че ти беше приятно.

Виджи мълчаливо кимна. Обърнаха лодката и загребаха към пристана.

От горичката на отсрещния бряг се появи накуцващ мъж с бинокъл в ръце. Беше Иън Уитфийлд. Той отправи поглед към малката лодка, после откачи телефона от колана си и набра някакъв номер. Лицето му беше намръщено. След минута на брега изскочи бодигардът му.

– Значи и двамата са бивши служители на Сикрет Сървис? – мрачно попита Уитфийлд.

– Да – потвърди онзи. – Тя се казва Мишел Максвел и е тук по молба на управата на Бабидж Таун, за да разследва смъртта на Тюринг и

Райвест.

– В какяка беше и дъщерята на Тюринг.

– Какво ще заповядайте, сър?

Уитфийлд не отговори. Извърнат към оградата, той мълчаливо съзерцаваше реката.

– Понякога работата ни е дяволски неблагодарна, синко – промълви след известно време той, обърна се и с тежко накуцване се насочи към горичката.

Мишел и Виджи върнаха какяка на мястото му. По обратния път момиченцето се вкопчи в ръката ѝ и силно я стисна.

– Надявам се, че мистър Барнс ще ти помогне да си спомниш – прошепна то.

– Благодаря, Виджи. Ти много ми помогна да взема решение.

В момента, в който се прибраха, Виджи седна на пианото и започна да свири. В един миг пръстите ѝ се отделиха от клавишите, а дребното ѝ лице се извърна към Мишел.

– Харесвам те, Мишел.

– И аз те харесвам, Виджи.

Момиченцето скочи от столчето и се втурна нагоре по стълбите. На площадката спря, погледна надолу и изкрещя:

– Кодове и кръв!

Вкаменена от изненада, Мишел безмълвно проследи с очи слабичката фигурка, която изтича по коридора и затръшна вратата на стаята.

След вечерята с Вальри Шон се качи на едетата в Уилямсбърг кола и подкара към Бабидж Таун. Малко след като прекоси моста над Йорк и преди да навлезе в Глосъър Пойнт, колата, която го следеше през цялата вечер, рязко даде газ, задмина го и му препречи пътя. В следващия миг над страничното стъкло се надвеси лицето на непознат мъж.

– Слизай! – изкрещя той и тикна под носа му служебната си карта.

Поведението на специален агент на ФБР Майк Вентрис не излъчваше особена сърдечност.

– Мога ли да знам какво става? – учтиво попита Шон.

– Затваряй си устата и влизай в колата ми! – сряза го Вентрис.

Шон се подчини. Настани се на дясната седалка на федералния автомобил, а агентът се тръшна до него и шумно захлопна вратата.

– Какво си въобразяваш, че правиш, бе, идиот? – гневно викна той.

– Не знам – спокойно отвърна Шон. – Просто карах към Бабидж Таун, но ти ми препречи пътя. За кеф ли го направи, или е време за опреснителните ти курсове по шофиране?

– Я стига си дрънкар! Ходил си при Иън Уитфийлд, а?

– Той ме покани, в компанията на шериф Хейс.

– А после се срещна и с жена му в местния бар!

– Беше случайно.

– И случайно я покани на вечеря, така ли?

– Доколкото ми е известно, това не е престъпление.

– Какви са отношенията ти с Вальри Месълайн?

– Събра ни любовта към качественото мохито.

Вентрис заби дебелия си пръст в гърдите му и гневно изсъска:

– Имай предвид, че съм на косъм от мисълта да те арестувам!

– По какви обвинения, ако смея да попитам?

– Имам право да те заключа за четирийсет и осем часа без никакви обвинения! – изръмжа онзи. – А през това време все ще измисля нещо.

– Напомням ти, че съм тук по работа точно като теб! – стана сериозен Шон. – Опитвам се да разкрия убийците на Мънк Тюринг и Лен Райвест. Помниш ли за малкото състезание, което ти предложих?

– А аз ти казах и пак ще го повтора, че не желая да ми се пречкаш!

– Не знаех, че ти се пречка и Вальри Месълайн.

– Тя няма нищо общо с разследването, Иън Уитфийлд – също.

Работата му е твърде важна, за да се занимава с някакво тъпо частно ченге, което си пъха носа, дето не му е работа!

– Откога ФБР и ЦРУ действат заедно? – учудено го изгледа Шон.

– Казвам ти го за твое добро! – изръмжа Вентрис. – Тук става въпрос за далеч по-важни неща от някакви си убийства!

– Би ли ми обяснил какви?

– Изчезвай от колата ми! Бъди сигурен, че следващата ни среща хич няма да ти хареса!

Шон слезе от колата, обърна се и почука по стъклото.

– Между другото, има ли нещо ново по онова „изтичане на газ“ в моргата?

Вентрис рязко даде газ и задното колело за малко не прегази крака на Шон.

Шон бавно тръгна към автомобила си. Не се усмихваше, макар че му беше приятно. Най-после се озъби на специалния агент. Затъваше все по-дълбоко, нищо не се връзваше. Докато приближаваше Бабидж Таун, планът за следващите действия бавно се оформи в съзнанието му.

– Не говориш сериозно, Шон – поклати глава Хорейшо.

Тримата стояха между джипа на Мишел и мотоциклета на психоаналитика, встрани от черния път, на километър и половина от Бабидж Таун.

– Не забравяй какво сполетя Мънк Тюринг, след като е прескочил онази ограда.

– Уверявам те, че не изпитвам желание да я прескачам, но май нямаме друг избор – отговори с равен глас Шон.

– Кога трябва да го направим? – попита Мишел, облегнала се на джипа.

– Ама и ти ли мислиш като тоя луд?! – зяпна от изненада Хорейшо.

– Ще отида сам – отвърна Шон, забил тежък поглед в лицето на партньорката си.

– Не си го и помисляй! – тръсна глава тя. – Тръгнеш ли, идвам и аз!

– Ако ни спипат, адски ще загазим! – предупреди я той.

– С теб никога не скучая – заяви Мишел.

– Абе вие двамата няма ли да чуете какво ви говоря? – отчаяно простена Хорейшо. – Там е територия на ЦРУ да ви вземат дяволите! Като нищо ще ви разстрелят за шпионаж!

– Отиваме в събота – обяви Шон, отговаряйки на безмълвния

въпрос в очите на партньорката си. – Разбира се, ако преди това не получим нова информация.

– Например от следващия секретен полет? – попита Мишел.

Той кимна.

– Не знам дали обърна внимание на онази карта в офиса на Саут Фрийман, но...

– Пистата е отвъд горичката, в която са открили тялото на Мънк – бързо го прекъсна Мишел. – Коего означава, че ще останем да наблюдаваме кацането.

– Би било интересно да видим кой слиза от самолета или какво разтоварват от него – кимна Шон.

– Стига вече! – повиши глас Хорейшо. – Прекрасно знаете, че няма да ви позволя!

– В такъв случай предложи друга идея да се доберем до истината – обърна се да го погледне Шон. – Нали нея търсиш, когато разговаряш с Мишел и Виджи?

– Това е различно.

– За мен е все същото. Убити са трима души, а инстинктът ми сочи, че Кемп Пиъри има пръст в тази работа. И по мен стреляха оттам! Не мога да си затворя очите.

– Обърни се към властите.

Шон се засмя.

– Шерифът Хейс вероятно ще получи инфаркт, ако чуе какво сме намислили. А специален агент Вентрис просто ще ме гръмне и ще заяви, че се дължи на небрежно боравене с оръжието. Разказах на Хейс за вечерята ми с Вальри и сблъсъка с Вентрис, но това е всичко. Споделих плановете си с теб, защото ти вярвам. Никога не бих направил нещо, с което да те прецакам.

– Хей, за какво говориш? – объркано попита Хорейшо.

– Ако ни пипнат, ченгетата със сигурност ще започнат да се оглеждат за съучастници. Тоест ще стигнат до теб. Сега е моментът да решиш дали не е време да се качиш на тоя мотор и да отпрашиш към дома. Мишел и аз ще се закълнем, че не знаеш нищо.

Хорейшо бавно опря гръб на джипа.

– Признавам, че малцина от познатите ми престъпници са проявявали такава загриженост – заяви той.

– А ако все пак успеем и се приберем у дома, Мишел пак ще бъде на твое разположение – рече Шон, хвърли кос поглед на партньорката си и добави: – Разбира се, ако тя желае.

Мишел запази мълчание.

– А ако остана? – попита Хорейшо.

– Ако не ни пипнат, няма да е проблем. Но ако стане обратното, ченгетата положително ще започнат да душат наоколо. Не мога да гарантирам, че няма да се превърнеш в мишена.

– Ако ви хванат, мога да бъда в помощ на адвокатите, които ще пледират за невменяемостта ви – намусено отвърна Хорейшо.

– Е, винаги е добре да имаме избор, нали? – усмихна се Шон.

– Нима не си даваш сметка, че рискувате да ви убият? – втренчи се в него Хорейшо.

– Какво толкова? – сви рамене Шон. – Правила сме го през по-голямата част от съзнателния си живот.

– След известно време всичко се превръща във въпрос на инстинкт – добави Мишел.

Хорейшо забеляза погледите, които двамата си размениха. Бяха погледи на хора, за които рискът е неразделна част от работата.

– Виджи знае нещо – въздъхна той. – Ако разгадаем какво се крие зад „кодове и кръв“, може би ще си изясним нещата, без да рискувате живота си зад проклетата ограда.

– Добрият следовател е длъжен да провери всички следи, защото повечето от тях се оказват фалшиви. Нашата работа прилича малко на кръстословица. Човек трябва да я реши изцяло, за да стигне до верния отговор. Но в момента вниманието ми е насочено към територията отвъд реката.

– Междувременно аз бих могла да проверя Чамп – предложи Мишел.

– А аз ще поговоря с Алиша – добави Шон.

– Каква е метеорологичната прогноза за събота вечер? – погледна го тя.

– Хладно и облачно.

– Имаме достатъчно време да се подготвим. Ще ни трябва специално оборудване.

– Вече го изисках – каза Шон.

– И Джоун не ти зададе никакви въпроси?

– Не се обърнах към нея, защото й нямам доверие за такива неща.

– Изобщо не искам да ви слушам! – простена Хорейшо и покри ушите си с длани. – Вече ме направихте свой съучастник!

– Не се тревожи. Нали ти казах, че няма да те издадем, ако случайно ни хванат? – По лицето на Шон се разля широка усмивка. – Освен

ако онези отвъд реката не ни предложат изгодна цена за задника ти!

– Не знам с какво съм заслужил приятели като теб! – тежко въздъхна Хорейшо.

– Трябва ни някакъв напредък по отношение на Виджи, приятелю – стана сериозен Шон. – Кодове и кръв. Ти си абсолютно прав, че това означава нещо важно.

– Ще проведе още един сеанс с нея – каза Хорейшо.

– Нека опитам аз – намеси се Мишел. – Мисля, че успех да постигна известна близост.

– Каза ли ти, че те харесва? – любопитства Хорейшо.

– Да. Но преди това подчерта, че не харесва теб!

– Не мога да не отбележа удоволствието, с което ми съобщаваш този факт – каза психоаналитикът.

– Нещо друго ми се струва доста странно – обади се Шон. – Жилището на Райвест е на централната алея, но никой не е видял появата или оттеглянето на евентуалния му убиец.

– Сигурен ли си, че твоят приятел шерифът е разпитал когото трябва? – попита го Хорейшо.

– Надявам се, че е така. Но може и да греша. Може би ние трябваше да издирим евентуалните свидетели.

– А аз какво да правя, докато вие се подготвяте за самоубийство?

– Това означава ли, че... – започна Шон, но Хорейшо го спря с ръка.

– Да, означава, че оставам. Вероятно съм точно толкова откачен, колкото сте и вие. Единствената ми утеха е, че като ни заключат в оная голяма къща, ще разполагаме с много свободно време за сеанси. Предлагам да ми възложиш някаква задача, преди да съм се осъзнал. В противен случай ще скоча на любимия си харли и ще избягам накрай света – далеч от откачалки като вас!

– Можеш да поговориш с един човек на име Саут Фрийман, който живее в Арч, Вирджиния. Издава тамошния вестник и е един от най-добрите познавачи на местната история. Кажи му, че аз те пращам. Опитай се да измъкнеш максимално количество полезна информация за региона.

Хорейшо тръгна към мотоциклета си. Преди да потегли, той се обърна и прошепна на Мишел:

– Какво реши за хипнозата?

– Нека се разберем така: ако се върна жива и здрава от предстоящата мисия, ще ти позволя да ме хипнотизираш.

– Планирането на проникване в базата е категорично доказателство, че и двамата сте готови за освидетелстване – въздъхна Хорейшо. – Но вие си го знаете, нали?

– Пожелай ми късмет, Хорейшо.

Дрезгавият глас на психоаналитика достигна до слуха ѝ миг преди да затръшне вратата на джипа.

– Късмет, Мишел.

Рано следващата сутрин Мишел и Виджи излязоха на разходка. Поеха по пътеката към реката и не след дълго вече седяха на кея, потопили крака във водата. Мишел направи няколко опита да насочи разговора към кодовете и кръвта, но Виджи ловко избягваше темата.

– Кога пак ще гребем с лодката? – попита по едно време тя.

– Когато пожелаеш, ако искаш и веднага.

– Не, само попитах – поклати глава детето и посочи отсрещния бряг. – Не обичам онова място.

– Кемп Пиъри? Защо? Заради това, което се случи с Мънк?

– Не точно – небрежно отвърна Виджи.

– Тогава защо?

– Мънк дълго го нямаше – смени темата тя. – Дълго време бях сама.

– Кога? Когато замина за чужбина ли? – Виджи кимна, а Мишел се учуди, че досега не ѝ беше хрумвало да зададе този въпрос. – А знаеш ли защо замина? Защо е ходил на всичките онези места?

– Когато се върна, говореше само за Алън Тюринг. Нищо, че беше ходил там и преди. Много го обичаше, макар че Алън отдавна е умрял.

– Кога отиде за пръв път?

– Още преди да се преместим тук. Тогава живеехме на друго място.

– Къде?

– В Ню Йорк. Там не ми харесваше, защото живеехме в апартамент. Всички съседни бяха стари. Миришеха на лошо и аз не ги обичах. С изключение на един старец, когото много харесвах. Мънк също го харесваше. Разговаряха често, макар че старецът говореше странно и почти не му се разбираше.

– Спомняш ли си за какво говореха? – попита Мишел колкото да поддържа разговора по темата, без да очаква да научи нещо важно.

– Не съвсем. Бъбреха си за неща, случили се отдавна.

– Разбирам.

– А аз свирех на пиано, за да не ги слушам.

– Но нали каза, че си харесвала стареца?

– Така е. Но той говореше за минали неща, които не разбирах.

– Е, възрастните хора често го правят, защото обичат да си спомнят миналото. А на Мънк вероятно му е било интересно.

– Старецът знаеше много за математиката и за разни други науки.

Показваше стари карти на Мънк, пишеше дълги редици от букви на лист хартия и питаше татко дали ги разбира.

– Кодове ли?

– Май да.

– Но ти каза, че са били букви, докато Мънк е разбирал от числа, нали?

– Мънк казваше, че историята е пълна с числа, с важни числа. Преди много време Алън Тюринг ги е използвал, за да помогне да свърши една голяма война. Но са използвали и букви от азбуката.

– За това ли си говореха със стареца? За Алън Тюринг и Втората световна война?

– Понякога, но невинаги.

Нетърпелива по природа, Мишел с мъка преглътна думите, които ѝ се искаше да изкрещи. *Защо не прекратиш проклетата игра, малка хитрушо?! Защо не ми кажеш истината?* Но вместо това попита колкото се може по-спокойно:

– А за какво си говореха обикновено?

Виджи скочи и се втурна нагоре по пътеката.

– Настигни ме! – извика през рамо тя.

Мишел го стори с пет-шест крачки, но после умишлено забави темпото.

– Предлагам да се надбягваме до къщата – престорено задъхано подвикна тя. – Ако те победи, ще ми разкажеш за кодовете и кръвта. Ако ти ме надбягаш, обещавам никога повече да не те питам за тях. Съгласна ли си?

– Да! – извика Виджи и без да губи нито секунда, полетя по пътеката. Миг по-късно изскочи иззад последния завой, зърна дома на Алиша и нададе тържествуваш вик. На три-четири метра от финала се обърна да види къде е Мишел и със смайване проследи как фигурата ѝ се стрелва покрай нея, прелита над стъпалата към верандата и спокойно се отпуска на най-горното от тях.

– Ти ме измами! – бързо се окопоти тя.

– Как по-точно? – спокойно я изгледа Мишел. – Ти тичаше, аз – също. Спечели по-добрата. А сега трябва да изпълниш облога.

– Харесвам те, Мишел.

– Добре, Виджи. Но какво става с уговорката ни?

Виджи изтича покрай нея и се скри в къщата. Тя бързо я последва, но когато влезе във всекидневната, момиченцето вече седеше зад пианото и с всичка сила удряше по клавишите. Свиреше нещо с френетично

темпо, нещо напълно неразбираемо и странно.

– Виджи, моля те, спри! ВИДЖИ!

В следващия миг момиченцето скочи и хукна нагоре по стълбите.

Спря на площадката, обърна се към Мишел и неистово изкрещя:

– Кодове и кръв!

Секунда по-късно вратата на стаята ѝ се затръшна зад нея.

Полуоблечената Алиша Чадуик изскочи на площадката.

– Какво става, за бога? – извика тя.

– Не знам – отвърна Мишел. – Просто седна на пианото и сякаш откачи!

– Прави го само когато е разстроена от нещо – обвинително я изгледа Алиша.

– Е, този път го направи без причина – тръсна глава Мишел, докосна я по рамото и добави: – Твой ред е. Имам нужда от почивка.

Тя излезе, затръшвайки с все сила вратата след себе си.

Няколко минути по-късно докладва на Шон, че за момента мисията ѝ с Виджи търпи пълен провал.

– Значи трябва задължително да проникнем в Кемп Пиъри – въздъхна той. – Утре пристига екипировката, която поръчах.

– Окей, в такъв случай ще се видим по-късно.

– Къде отиваш?

– След провала с Виджи трябва да си опитам късмета с Чамп – отвърна тя. – Но първо трябва да се преоблека. Знаеш какво имам предвид, нали?

– Впечатлен съм от решителността ти да стигнеш докрай, за да узнаяш истината – поклати глава Шон.

– Ще бъдеш още по-впечатлен, когато усетиш крака ми в зъбите си! – гневно го изгледа тя.

– Добре – кимна той. – Докато съблазняваш най-великия ум на света, аз ще пообиколя и ще потърся някой очевидец на събитията, свързани с убийството на Лен Райвест. А ако ми остане време, ще потърся и тайната стая на замъка.

– Нали ти казах, че вече го направих. Питам и Виджи.

– Втори поглед никога не е излишен.

Два часа по-късно Шон приключи проучванията си без абсолютно никакъв резултат. Никой нищо не беше видял, никой нищо не беше чул. Озадачен и доста разочарован, той се насочи към ресторанта с намерението да хапне нещо. В единия ъгъл на голямата зала Виджи се хранеше в компанията на няколко деца. Алиша седеше сама в противоположния

край. Армия от сервитьори чевръсто обслужваше изгладнените гении.

Той седна при Алиша, поръча си вечеря и небрежно подметна:

– Да сте разлагали някои сложни числа напоследък?

– Приятно ми е да разбера, че се забавляваш – намръщено отвърна тя. – Къде се изгуби партньорката ти? Сутринта успя да разстрои детето, а след това изчезна. Трябва да подчертая, че когато ви наех, очаквах по-други резултати от вас.

– Работата е там, че не *ти ни нае*, Алиша – приведе се над масата той. – Ние работим по договор с фирма, която е притежание на собствениците на Бабидж Таун, които и да са те. Задачата ни е да разкрием убийците на Мънк Тюринг.

– Задача, която до този момент търпи пълен провал – сухо отбеляза тя.

– Хората, които убиват себеподобните си, обикновено вземат всички мерки да не бъдат разкрити.

– Много успокоително!

– Чух, че сеансът на Виджи с доктор Барнс е протекъл успешно.

– Да, ако приемаш за успех факта, че тя си излезе някъде по средата.

– А какво стана с кодовете и кръвта? Нали това бяха думите на Виджи?

Алиша нервно заопипва чашата с чай.

– Никога досега не съм я чувала да използва тези думи. Признавам, че ми прозвучаха страшно.

– И нямаш идея какво се крие зад тях, така ли?

– Нямам. Барнс вече ми зададе този въпрос.

– Стига, Алиша! Ти притежаваш аналитичен ум, използвай го!

– Кодове колкото щеш – въздъхна тя. – Дали Мънк е научил детето как се съставят? Може би. Дали са общували посредством свой код? Възможно е. Но как се дешифрира код, за който нямаш никаква представа? Дай ми някакъв пример в това отношение, за да мога да ти помогна.

– Какво ще кажеш за думата „кръв“?

– Нямам представа, освен ако не го свържа с начина, по който Мънк загуби живота си.

– Правилно. Но той все още е бил жив, когато го е използвал.

– Виджи е крайно нестабилно и емоционално дете, склонно да преувеличава, с внезапни промени в настроението. Не съм сигурна, че е разумно да градим хипотези върху няколко изречени от нея думи.

- Ако имаш други идеи, Алиша, готов съм да ги чуя.
- Не забравяй, че все пак съм тук, за да върша определена работа.
- Чамп знае ли на кого принадлежи Бабидж Таун?
- Не мога да кажа. Знам, че всеки месец изчезва за по няколко дни, може би да се срещне със собствениците.
- Интересно. С какво пътува? С кола или със самолет?
- Лети с частния си самолет.
- Така ли? А къде го държи?
- На частно летище на осем километра оттук.
- Сигурно е много приятно да имаш свой самолет.
- Всъщност не съм сигурна, че е негов.

Шон замълча и замислено проследи с поглед една от сервитьорките, натоварена с тежка табла с храна. После изведнъж разбра. Въпросът, който задаваше, беше погрешен. Скочи и се втурна към изхода, без дори да погледне смаяната Алиша.

Мишел избра черни, тясно прилепнали джинси, сандали и широка бяла блуза. Остави двете горни копчета разкопчани. Нямаше къса пола, а за високи токчета не можеше и да помисли. Откри Чамп в кабинета му. Ученият почти припадна, като я видя да отваря вратата без предупреждение, но бързо се съвзе и прие да я разведе из Барака № 2. По време на обиколката тя подхвърляше кратки одобрителни възклицания, особено когато ставаше въпрос за „изключително важната“ работа, за която отговаряше Чамп. В един момент се облегна на рамото му, уж за да огледа по-добре прототипа на машината на Тюринг, и усети тръпката, която пробяга по тялото на горкия човечец. Усмихна се вътрешно. Колко са лесни мъжете, включително и гениите. И колко са глупави!

Обядваха в малка вътрешна зала на централната сграда, очевидно предназначена за шефа на комплекса.

– Работата ви е доста впечатляваща – отбеляза Мишел, отпивайки от чаша шардоне. – Как всъщност се озовахте тук?

– Съмнявам се, че ще ви бъде интересно – погледна я той.

– Ако беше така, нямаше да ви попитам.

– Постигнах известни резултати в тази област – скромно започна той. – Отначало в Станфорд, а по-късно и в Масачусетския технологичен институт. Регистрирах няколко ключови патента. Защитих докторска дисертация по квантова механика, която мнозина специалисти определиха като революционна. Мисля, че това бяха основните фактори за назначението ми тук.

– Шон е на мнение, че собствеността върху Бабидж Таун е строго пазена тайна – подхвърли тя.

– Наистина е така. Тайна, за която плащат много добре.

– Щедростта винаги е най-добрият начин за спечелване на лоялност.

– Те са повече от щедри. Дори ми предоставиха частен самолет.

– Наистина ли? Аз не умея да пилотирам, но страшно много обичам да летя.

– Някой ден ще ви поразходя. Гледката отгоре наистина е прекрасна.

– Би било страхотно! Разбира се, ако избягваме въздушното пространство над Кемп Пиъри.

– О, не се безпокойте. Неговите параметри са записани в паметта на бордовия компютър. – Чамп замълча за момент, после каза: – Поласкан съм от вниманието, което оказвате на човек като мен.

– Вие сте интересен човек.

– А може би и заподозрян.

– Доколкото знам, разполагате с твърдо алиби по отношение на смъртта на Райвест.

– Да, бях на работа.

– А как върви тя?

– Ако имаме късмет, очакваме готов прототип някъде в началото на следващата година.

– След което настъпва краят на света, така ли? Поне Шон е останал с такова впечатление.

– Не, не. Този прототип ще бъде в състояние да осъществява само основни калкулации. За да смаем света, ще ни бъдат необходими поне още няколко години.

– Изглежда ми много време.

– Напротив. В света на физиката е един изключително кратък срок.

– Чамп допи виното си и смени темата. – Как вървят нещата с Виджи?

– Тя е добро дете. Харесвам я и й съчувствам, защото никак няма да ѝ е лесно.

– Мънк беше загадъчен човек. Изключително затворен и саможив.

– Чух, че неотдавна е пътувал до Англия.

– Да. По семейни причини.

– Сподели ли нещо с вас, след като се върна? Спомена ли за пътуване и до други страни?

– О, не. Предполагам, че в паспорта му е отбелязано къде е бил. – Чамп рязко вдигна глава и щракна с пръсти. – Я почакайте! Не знам защо ми беше изхвъркнало от главата. Той ми донесе подарък, вероятно като извинение за неуместния си отпуск на онзи етап.

– Подарък ли? – внимателно го изгледа Мишел. – От Англия?

– Не, от Германия. Една голяма халба за бира.

– Сигурен ли сте, че е от Германия?

– Халбата е отгатык. Ако искате, ще ви я покажа.

В дома на Чамп не цареше хаос като в служебния му кабинет, но все пак видът му бе твърде далеч от реда, поддържан от Шон Кинг. Тя се хвана, че дава висока оценка на очевидната му немарливост.

Влязоха в малък, отрупан с книги кабинет. На един от рафтовете се виждаше голяма халба за бира с релефни сини инкрустации.

– Ето, това е – каза Чамп, докато ѝ я подаваше. – Хубава вещ, но аз почти не пия бира.

Мишел пое халбата и внимателно я огледа. Стените ѝ представляваха красиво оформен подбор от забележителностите на по-големите германски градове. Обърна я и огледа дъното.

– Не пише откъде е – каза тя. – „Произведена в Германия“, и толкоз.

– Да – съгласи се Чамп. – Това означава, че може да е отвсякъде.

– Мога ли да я задържа?

– Разбира се. Много искам да ви помогна да стигнете до истината.

– В такъв случай можете да направите нещо съвсем конкретно за нас – подхвърли тя, издържа на изненадания му поглед и добави: – Като разрешите на Хорейшо Барнс да се премести в Бабидж Таун.

Чамп видимо се сепна, но тя не му остави време за реакция.

– Храна и спане, нищо повече. Ще ми направите лична услуга.

– Е, предполагам, че може да се уреди – неохотно отвърна той.

– Благодаря, Чамп. Страшно съм ви признателна. Между другото, забелязах един екип за бойни изкуства на вратата на кабинета ви. С какво по-точно се занимавате?

– Таекуондо. Имам черен пояс. А вие?

– Не, аз не владея бойни изкуства – излъга тя.

Излязоха на открито.

– Вдругиден сутринта в девет ще ви разходя със самолета, стига да позволява времето – обяви Чамп, опипа очилата си и колебливо добави: – А на връщане можем да се отбием в едно ресторантче, където наистина готвят добре.

Мишел се обърна и плъзна поглед по слабата му стегната фигура. Със сигурност имаше достатъчно сила, за да притисне във ваната един пийнал човек, използвайки дръжката на вакуум помпата. Но Шон вече беше установил, че Чамп има непоклатимо алиби.

Дали наистина бе така?

– Имате славата на най-големия специалист по историята на региона, включително Кемп Пиъри – рече Хорейшо, след като се настани пред бюрото на Саут Фрийман.

– Да, ама няма кой да ме чуе – горчиво отвърна домакинът. – ЦРУ прави каквото си иска, а аз държа главата си наведена, за да не я отсекаат.

– Е, повечето американци са силно загрижени за сигурността на страната – успокоително каза Хорейшо.

– Така ли смятате? Не ме карайте да навлизам в тази тема, защото резултатът няма да е добър.

Хорейшо кимна и изложи сбито причините, които го бяха довели тук.

– Приятелят ми иска да научи нещо повече за базата, най-вече за по-малко известните неща за нея – заключи той.

– Той се интересува от смъртта на Мънк Тюринг, нали? – попита Саут, изчака гостът му да потвърди и добави: – Аз също. Но имам едно условие: ако благодарение на мен стигнете до нещо конкретно, искам изключителните права върху публикациите за него. Изключителните, разбирате ли? С тяхна помощ ще върна скучния си ежеседмичник на медийната карта!

– Не съм сигурен, че мога да обещavam от името на Шон – поклати глава Хорейшо.

– В такъв случай изчезвайте! – сряза го Фрийман. – Не правя услуги безплатно, това противоречи на принципите ми.

Колетанието на Хорейшо продължи само миг.

– Добре, поемам тази отговорност – рече той. – Ако разрешим случая благодарение на информация от ваша страна, вие ще получите изключителните права върху първата публикация. Ако искате, мога да го направя и в писмена форма.

– Писмената форма не струва нищо за днешните адвокати мошеници – заяви Саут и протегна ръка. – Предпочитам обикновеното ръкостискане и честния поглед. Но ако ме прецакаш, бъди сигурен, че ще те намеря и ще ти сритам задника!

– Изразяваш се много ясно – усмихна се Хорейшо и стисна протегнатата ръка.

– Казвай сега от какво по-точно те интересува.

– Предлагам да караме поред. Аз имам известна информация за ЦРУ и Кемп Пиъри, но искам да знам повече заминалото на региона. Доколкото ми е известно, по време на войната базата е била използвана за подготовка на тюлени, но вероятно има още много неща, които не знам.

– Точно така. Вече казах на приятелите ти, че някога там имаше две градчета – Магрудър и Биглърс Мил. Както вероятно се досещаш, Магрудър носи името на един генерал от силите на Конфедерацията – тук това е почти задължителна практика. – Замълча за момент, после мрачно добави: – Но моите родители очевидно са имали нещо по-различно предвид, кръщавайки ме Саут. Юг.

– И то Саут Фрийман, свободен човек – натъртено добави Хорейшо.

– Тъй, тъй – кимна Саут, помълча малко и продължи: – Биглърс Мил е построен на мястото на една болница от времето на Гражданската война. Флотът пристигнал, когато всичко било застроено и благоустроено.

– Но защо военните са си харесали именно това място?

– Имаш предвид извън най-очевидната причина – че е било обитавано от бедни цветнокожи, за чиито права никой не го било грижа? Е, има и други, разбира се: евтина земя, вода в изобилие и прокарана от държавата железница между Уилямсбърг и Магрудър.

– Но защо? За транспортиране на моряци и боеприпаси ли?

– Да – кимна Саут. – Много хора не си дават сметка, че по онова време армията е използвала за придвижване главно железниците. Но в случая има и още нещо.

– Какво?

– Под управлението на флота базата е била използвана и като военен затвор.

– Военен затвор? Искаш да кажеш, че там са държали американски войници, извършили престъпления?

– Не. Държали са *немски* военнопленници.

– Военнопленници?

– Главно моряци от екипажите на потопени по Източното крайбрежие подводници и други бойни кораби. Разбира се, лудият им фюрер ги е смятал за избити. Това е причината за секретността. Държавата не е искала да се разчува, че тук има немски военнопленници.

– Но защо? Нима е било толкова важно?

– Хей, в момента ми задаваш въпрос за шейсет и четири хиляди долара! – ухили се Саут и насочи дългия си показалец в гърдите му.

– Ти явно си мислил по въпроса. До какво заключение стигна?

– До очевидното. Ако нашите бяха накарали тези момчета да говорят или да съобщят шифъра на „Енигма“, германците щяха да преобърнат света, за да ги открият и ликвидират. Имай предвид, че по онова време тук е гъмжало от немски шпиони и убийци. А съдейки по промяната в хода на бойните действия в Атлантическия океан, нашите със сигурност са накарали пленниците да проговорят за шифъра на „Енигма“.

– А какво е станало с тях след края на войната?

– Предполагам, че част от тях са се върнали в Германия. Няма логика нашите да са ги задържали. Но не всички са се върнали по домовете си. Там са ги очаквали единствено разрушения, мизерия и хаос. А роднините им са ги смятали за отдавна загинали. Според мен мнозина са останали в Америка и са започнали нов живот.

Хорейшо се замисли върху чутото, а Саут направи кратка пауза и продължи разказа си. Войната свършила, флотът се оттеглил и държавата обявила земята за ловен резерват. Но през 1951 г. военните се върнали и отново влезли във владение на базата. Оттогава тя останала затворена за обществото.

– ЦРУ пое управлението на Кемп Пиъри през юни шейсет и първа година, въпреки че официалният му статут продължава да бъде военна база. Ако обърнем внимание на датата, това си е чиста ирония на съдбата.

Хорейшо наостри уши. Според Шон същата фраза използвал и Мънк по време на риболовния излет в компанията на Лен Райвест.

– Защо „ирония на съдбата“? – попита той.

– Защото става само два месеца след фиаското на ЦРУ в Залива на прасетата. По същото време флотът официално обявява, че откриват нов център на мястото на базата за обучение, изпитания на нови съоръжения и други подобни. В резултат те прехвърлят на друго място част от дейността си. Уви, това е само прах в очите. Убеден съм, че именно през шейсет и първа година Кемп Пиъри се превръща в главен център за подготовка на шпиони на ЦРУ. След провала в Куба те са се чувствали унижени и съзнавали, че им трябва едно наистина добро място за подготовка на шпионските и диверсионните операции. Но иронията на съдбата не се изчерпва единствено с това.

– А с какво още?

– Нали ти споменах, че градът е кръстен на генерал от армията на

Конфедерацията? Този генерал, наричан „принц Джон“ Магрудър, е бил всепризнат майстор на хитростите по време на бой. И ето че градът с неговото име се превръща в база на хората, които си изкарват хляба с лъжи и измами!

– Ясно – кимна Хорейшо, макар че изобщо не виждаше връзката с думите на Мънк по време на онзи риболов. – Това *наистина* е ирония на съдбата. Нещо друго?

Саут Фрийман се огледа, сякаш се страхуваше да не го чуе някой.

– Исках да го кажа на приятелите ти, но после се отказах. В Кемп Пиъри има една територия, за която никой нищо не знае. Включително и мнозина от хората, които работят там.

– А ти откъде знаеш?

– Хората там трябва да ядат и да поддържат някаква хигиена, нали? А пък аз познавам готвачите и обслужващия персонал поради вечната причина, наречена „цвят на кожата“.

– Добре, продължавай.

– Искам да кажа, че част от Кемп Пиъри е „черна зона“. Не става въпрос за хора, които приличат на мен. Имам предвид мястото, на което се провежда тайната дипломация на американското правителство.

– Тайна дипломация?

– Да. Тя се води непрекъснато. Лидери на чужди държави, агенти, бунтовници, диктатори, дори терористи, които по една или друга причина са на наша страна в определен момент. Докарват ги тук е големите самолети, които сте забелязали да кацат посред нощ с изключени светлини. За тях няма митница, няма граничен контрол. Никой не подозира, че са тук. Контактите с тях не се отразяват официално. Малко преди да нападнем Ирак, във „Фермата“ се появи цяла банда кюрдски лидери, с чиято помощ трябваше да свалим отвътре добрия стар Саддам.

– Хей, откъде знаеш всичко това? – стреснато го изгледа Хорейшо.

– Аз все пак съм журналист, човече – обидено отвърна Саут.

Психоаналитикът замълча, на лицето му се изписа дълбока тревога.

Саут се усмихна криво.

– Шибана работа, а?

– Абсолютно шибана – мрачно се съгласи Хорейшо.

– Нямах време да претърся сградата за прословутата тайна стая – сподели Шон в момента, в който се срещна с Мишел. – Искаш ли да го направим заедно?

Минута по-късно вече бяха в главната зала на централната сграда, изчакаха подходящия момент и започнаха обиколката си. Огледаха десетина от помещенията на първия етаж и се насочиха към библиотеката.

– Не го правите както трябва – долетя тих глас зад тях.

Двамата се обърнаха и се втренчиха във Виджи, която пренебрежително ги наблюдаваше от канапето в ъгъла на просторното помещение.

– Защо не си на училище? – окопити се първа Мишел.

– Защото съм болна.

– Не изглеждаш болна.

– Свърших със заниманията за днес, включително и с домашните. След което ви видях как душите наоколо.

– Не душим – възрази Шон.

– Търсите тайната стая, за която ми споменахте, ама не го правите както трябва – пренебрежително отвърна Виджи.

– А ти можеш да го направиш както трябва, така ли? – изгледа я Шон. – Хайде, покажи ни.

Виджи извади лист хартия, гъсто изписан с числа и уравнения.

– Още като ме попитахте за тази стая, направих някои изчисления. Взех външните и вътрешните размери на сградата и ги сравних с действителната ѝ физическа конфигурация.

– Не може да бъде! – възкликна Шон. – Та ти си само на единайсет!

– В резултат стигнах до много интересно откритие – пренебрегна забележката му Виджи.

– Какво по-точно? – поинтересува се Мишел.

– В сградата съществува пространство с размери четири на четири метра, което не отговаря на конфигурацията. – Пръстът ѝ посочи някакви сложни формули, абсолютно неразбираеми за Шон и Мишел.

– Добре, мис Айнщайн – предаде се Шон. – Къде се намира това пространство?

– На третия етаж, в западния коридор, непосредствено до последната спалня вдясно.

Шон пресметна наум и изненадано вдигна глава.

– Но това е точно до стаята, в която бяха настанили мен!

Виджи сложи ръце на кръста си и го прониза с поглед.

– А мистър Айнщайн не го е забелязал, а?

Шон се обърна и хукна към стълбището. Мишел и Виджи го последваха.

Минута по-късно бяха на третия етаж и спряха пред стената в дъното на коридора.

– Гледайте да не дойде някой – прошепна Шон и започна да опипва ламперията. Търсеше процеп или скрито резе като онова, което бяха открили в изоставената къща. Десет минути по-късно се предаде и погледна към Мишел. – Ако искаш, опитай и ти. Аз не открих нищо.

След още десет минути тя мрачно поклати глава.

– Нищо.

– Виджи, сигурна ли си, че това е мястото? – попита Шон.

– Абсолютно – тросна се момичето.

– В такъв случай или става въпрос за неизползвано пространство, а не за тайна стая, или се отваря по начин, който не можем да открием – замислено промълви той.

– Защо не опитаме от предишната ти спалня? – предложи Мишел.

– Вярно! – рече той, влезе в опразнената стая и започна да почуква по стената. – Бие на кухо, но не виждам нищо, което прилича на скрито резе.

Излязоха отново в коридора и се насочиха към стаята от другата страна на кухнята. Но вратата ѝ се оказа заключена.

– Е, какво ще правим сега? – попита Мишел. – Няма как да пробием дупка в стената, без да привлечем вниманието. А и какво ще стане, ако действително открием тайната стая? Тя сигурно е празна като онази в изоставената къща.

– Вече обсъждахме този въпрос, Мишел. Ако Райвест се окаже прав в твърдението си за присъствието на шпиони в Бабидж Таун, най-вероятното им скривалище ще бъде именно такава стая.

– Шпиони ли?! – възкликна Виджи.

– Хей, това да си остане между нас! – предупреди я Шон.

– А за какво биха я използвали шпионите? – замислено попита Мишел.

– Ако знаех, изобщо нямаше да си правя труда да я търся! – сръза я Шон.

– Според мен в момента не можем да направим нищо повече – поклати глава тя и се обърна към Виджи. – Благодарим ти за помощта.

Нито аз, нито Шон щяхме да се оправим без теб.

Върху лицето на момичето изплува горда усмивка.

61

Хорейшо благодари на Фрийман и пое към квартирата си. Не след дълго влезе в стаята и се зае да проверява съобщенията на телефонния секретар. Бяха много, но само едно от тях моментално привлече вниманието му. Набра номера и притисна слушалката до ухото си.

– Ало?

– Мисис Роуз? Хейзъл Роуз?

– Задръжте така. Тя е на съседното легло.

Хорейшо нетърпеливо зачака прехвърлянето на слушалката, после в ухото му бръмна плътен глас с южняшки акцент.

– Ало? Кой се обажда?

– Мисис Роуз, аз съм Хорейшо Барнс. Току-що прослушах съобщението ви.

– О, да, мистър Барнс. Искях да ви благодаря за всичко, което направихте за мен. Преместиха ме в дома, за който говорихме. Просто не мога да повярвам на очите си. Тук имат библиотека с истински книги, а не само списания.

Ентузиазмът на Хорейшо бързо се стопи. Беше се надявал, че възрастната жена си е спомнила още нещо за детството на Мишел.

– Много се радвам – отвърна в слушалката той. – Сигурен съм, че там ще се почувствате много по-добре. Благодаря, че се обадохте.

– Задръжте малко. Не се обадох само за да ви благодаря.

– Така ли?

– Спомних си нещо. Не знам дали ще ви помогне, но реших да ви го кажа.

– Отлично, мисис Роуз. Всичко ще ми бъде от полза.

Гласът на Хейзъл Роуз се сниши до шепот вероятно заради другата жена в стаята.

– Нали помните какво ви казах за Франк Максвел? Ходеше на вечерно училище, за да получи дипломата, която щеше да му позволи да заеме по-висок пост в полицията...

– Да, помня. Мишел вероятно се е чувствала доста самотна, защото по онова време братята ѝ вече са били далеч от семейното гнездо.

– Така е. Но според мен тя не беше *единствената* самотна душа в онази къща.

– В смисъл?

– Не сте го чули от мен, да знаете!

– Заклевам се! Хайде, говорете!

В слушалката прозвуча тежка въздишка.

– Горещо-долу по времето, за което говорихме, на улицата се появяваше една кола. Веднъж седмично, винаги малко встрани от къщата.

– Каква кола?

– Честно казано, аз почти не ѝ обръщах внимание, особено в началото. Освен това сутрин, когато мъжът ми отиваше на работа, колата я нямаше. Знаем го със сигурност, защото ставах да му приготвя закуската.

– А разбрахте ли чия е колата?

– Не. Но веднъж я видях и на друго място – паркирана пред „Дъбри Куин“.

– Видяхте ли кой я караше?

– Да. Един хубавец в униформа.

– Каква униформа?

– Военна.

– Имаше ли казарма наблизо?

– Не, но в града действаше база за набиране на професионални войници.

– Значи този мъж е работил в нея, така ли?

– Може би. Никога не си направих труда да проверя, защото не ми влизаше в работата.

– Но защо мислите, че колата е имала някаква връзка с дома на Максвел?

– По онова време тя беше единствената къща край пътя, ако не броим нашата. А в останалите мъжете нощуваха у дома си.

– За разлика от Франк Максвел, така ли?

– Точно така. Но когато той си беше у дома, колата я нямаше.

– Сигурна ли сте?

– Абсолютно.

– И това просто ви направи впечатление, а? – скептично промърмори той.

– Направи ми впечатление едва след като дойдохте да си поговорим. Но има ли смисъл да се ровим в това след толкова години? Каква полза?

– Защо тогава решихте да го споделите с мен?

– Защото доста мислих и стигнах до заключението, че истината, каквато и да тя, може би ще помогне на Мишел. Тогава тя беше малко момиченце и едва ли има вина за случилото се, каквото и да е то.

– А според вас какво се е случило, мисис Роуз?

– Не мога да кажа, мистър Барнс. Това вече е ваша работа. Надявам се да ви бъде от полза. Поздравихте ли Мишел от мен?

– Разбира се. Тя ви помни много добре.

Гласът на старицата видимо трепна.

– Желая всичко хубаво на това момиче, нищо повече.

Хорейшо ѝ благодари, остави слушалката и се облегна.

Току-що получената информация поставяше нещата в съвсем различна светлина, а това никак не му се нравеше.

62

По-късно през деня Хорейшо се премести в една от свободните стаи на Бабидж Таун. Мишел бе побързала да му съобщи, че Чамп Полиън е вдигнал забраната.

– Изненадан съм – промърмори той.

– Гениите също могат да си променят решенията.

– Не, не. Изненадан съм, че *ти* си го помолила.

– Откъде знаеш, че съм аз?

– Знам, и толкоз. Не забравяй, че аз съм докторът, който лекува глави.

Той разопакова багажа си, после повика Шон и сбито му предаде информацията, получена от Саут Фрийман. Наблегна на немските военнопленници в Кемп Пиъри, но спомена и за разговора си с Хейзъл Роуз.

Шон се замисли, после вдигна глава.

– И какви заключения направи?

– Нима не е ясно? – криво се усмихна Хорейшо. – Човекът с униформата е бил любовник на майка й.

– Е, аз също стигнах до същото заключение. Попитах дали намиращ някаква връзка между този факт и рязката промяна у Мишел.

– Не съм сигурен – призна Хорейшо.

– Хейзъл каза ли кога са прекъснали посещенията на военния?

– Не. Всъщност не я попитах.

Размениха си продължителни погледи.

– Мислиш, че Мишел е видяла нещо, нали? – Шон изчака кимването на Хорейшо и добави: – Какво?

– Не мога да бъда сигурен, но трябва да е било нещо... Нещо лошо. Може би е видяла майка си в леглото с чуждия мъж. Аз обаче се опасявам от нещо много по-лошо. Брат й Бил не го допуска, но аз съм на мнение, че тя е била обект на сексуален тормоз от този мъж.

– Не може да бъде! – изгледа го с недоверие Шон. – Майка й не би допуснала подобно нещо!

– Виждал съм какво ли не, повярвай ми. Майката може би не е знаела или пък си е затваряла очите, за да задържи любовника си.

– А как би се отразило това на едно шестгодишно дете?

– Имаш предвид да види чужд мъж в леглото на майка си? На тази възраст най-вероятно е регистрирала именно този факт: чужд мъж с

мама. А мама може да е била достатъчно съобразителна да ѝ предложи задоволително обяснение. Съвсем другояче обаче стоят нещата със сексуалното насилие. Особено ако е ставало със съгласието на майката.

– Не вярвам да е било така, Хорейшо. Мишел е постигнала много в живота. Мисля, че с подобно бреме тя не би успяла да го стори.

– Напротив. Често става така, че преживяното на крехка възраст насилие амбицира жертвата до такава степен, че на зряла възраст тя постига невероятни успехи. Но под тях се крие остър психически дисбаланс, който в даден момент срива всичко.

– Май точно това е станало и с Мишел – замислено промълви Шон.

– Сигурен съм, че е така.

Шон погледна към прозореца.

– Ами ако е казала на баща си, че е видяла майка си в прегръдките на друг мъж или че е била насилена от него?

– В такъв случай говорим за една изключително дълбока психологическа травма – загрижено въздъхна Хорейшо. – Според Хейзъл посещенията на онзи с униформата спрели отведнъж. Една от причините може би е била неговата смърт.

– Чакай, чакай! – сепна се Шон. – Онзи с униформата! Облеклото на мъжа, когото тя преби в бара, също приличаше на униформа! С очите си го видях!

– Това вече е нещо съвсем конкретно – бавно кимна Хорейшо.

– Какво искаш да кажеш?

– Срещаш се с хора, които са познавали Мишел. Приятели, спортисти. Част от тях помнят с кого най-често е влизала в конфликт през годините.

– Нека позная: били са военни, нали?

– Повечето от тях – кимна Хорейшо.

– Трябва да разберем какво се е случило с любовника – отсече Шон.

– Не съм сигурен, че е добра идея – поклати глава психоаналитикът.

– Защо, нали искаме да научим истината?

– Това не е следствие, Шон. Тук става въпрос за неща, които стават в главата на човека. И понякога истината се оказва по-скоро вредна, отколкото полезна.

– Според мен ние *трябва* да я научим. Ако не за друго, поне за да си наясно какво да правиш с нея оттук нататък. Тя ми каза, че искаш да я хипнотизираш. Но ако го сториш, има опасност въпросите ти да

доведат до нежелани последици. Според мен е по-добре да знаеш всички факти, преди да прибегнеш до хипнозата.

– Тук си прав – кимна Хорейшо. – Но как да го направя?

– Обзалагам се, че Саут Фрийман познава хора в Тенеси, които ще могат да ни помогнат.

– Добре, ще му звънна.

Разговорът им беше прекъснат от почукване на вратата. Беше Мишел, която веднага забеляза мрачните им физиономии.

– Дватама изглеждате като хора, които се готвят за погребение и война едновременно – отбеляза тя.

– Хорейшо току-що ми разказа какво е научил от Саут Фрийман – побърза да отговори Шон. – Май ще излезе, че нощните полети докарват хора, които официално никога не са били тук. В базата съществува „черна зона“ за тайна дипломация.

– Която е и най-вероятната причина за смъртта на Мънк. Той със сигурност е видял нещо – добави Мишел.

– Но това не е всичко – продължи Шон. – Още преди превръщането на Кемп Пиъри в секретна база тук са държали и германски военнопленници.

– Германски военнопленници? – учуди се тя. – Съвсем наскоро Чамп ми показва немска халба за бира, която му била подарена от Мънк.

– Тюринг е ходил в Германия?! – изправи се в стола Шон.

– Не съм стопроцентова сигурна, но е донесъл халбата след последното си пътуване в чужбина. Шериф Хейс би могъл да хвърли светлина по въпроса, разбира се, ако успее да измъкне паспорта му от агент Вентрис.

– Германски военнопленници в Кемп Пиъри и посещение на Мънк в Германия – замислено проточи Шон.

– Какво друго ти каза Чамп? – попита Хорейшо.

Тя им предаде останалата част от разговора си с шефа на Бабидж Таун и добави:

– Със сигурност мога да кажа, че е лапнал по мен като ученик.

– Друсни му един, ако стане нахален! – повиши тон Шон, предизвиквайки любопитния поглед на Хорейшо.

– Май няма да е лесно, защото човекът притежава черен пояс по таекуондо.

– А в свободното си време лети с частен самолет – язвително добави Шон. – Чух го от Алиша.

– Самолетът не е негов, а на собствениците на Бабидж Таун. Имам

покана да ме повози, но чак вдругиден.

– Не съм сигурен, че ми харесва идеята да бъдеш насаме с тоя тип на няколко хиляди метра височина – мрачно рече Шон.

– Нямам амбициите да стана член на клуба „Секс в самолета“, ако това имаш предвид – отвърна с лека насмешка тя.

– Този човек има алиби за времето, по което беше убит Лен Райвест, но все пак нещо ме гложди...

– Може би няма.

– Какво?! – зяпна Шон. – Аз лично проверих компютърните разпечатки. Бил е в Барака номер две чак до три часа сутринта.

– По всяка вероятност Чамп разполага с възможността да изключва системата за сигурност. Нали е почти гений. Нима искаш да кажеш, че такъв човек не може да се справи с някакъв компютърен дневник?

– Изобщо не съм си помислял за това – съкрушено призна Шон.

– Потърси ли показанията на човек, който да потвърди данните на компютъра? – погледна го тя.

– Не, но ще го сторя веднага! – скочи той. – Добро попадение, Мишел.

– И аз имам моменти на просветление – скромно отвърна тя.

– Сега вече съм решително против идеята да летиш в компанията на онзи тип!

– Знам, но ще трябва да се примириш.

– Открих и още нещо – не се предаде Шон. – Нали помниш, че разпитвах хората дали са забелязали нещо необичайно в онази нощ?

– Помня – кимна Мишел. – Но се оказа, че никой нищо не е видял.

– Точно така. Ето защо реших да коригирам въпросите си и попитах дали са видели някого около жилището на Райвест, включително хора, които *имат основания* да са там.

– Нещо не следвам мисълта ти – обади се Хорейшо.

– Има предвид учени, лаборанти, охрана и други такива – поясни Мишел.

– Включително чистачи – добави Шон. – В резултат се сдобих с конкретна информация: един от пазачите забелязал униформен чистач с количка, който се е навъртал около Барака номер три някъде след един час през нощта. – Дватама втренчено го погледнаха и той побърза да добави: – Нима не виждате връзката? Количката е средството, чрез което са били изнесени мокрите кърпи, хавлии и вакуум помпата от банята на Райвест!

– И то най-доброто средство – обади се след кратък размисъл

Мишел. – Добро попадение, Шон.

– Значи Райвест е бил убит от някой от фирмата за почистване? – тихо попита Хорейшо.

– По-скоро от човек, облечен с тяхна униформа – отвърна Шон. – Направих си труда да проверя в пералнята, но не открих никакви хавлии и кърпи.

– В такъв случай говорим за убиец от женски пол – тръсна глава Хорейшо. – Искам да кажа, че това е по-логично, отколкото мъж да се преоблича в женски дрехи.

– Не е била жена – поклати глава Шон. – Пазачът беше категоричен, че е видял мъж. Направих справка при шефа на фирмата за почистване. Оказа се, че в нея работят почти толкова мъже, колкото и жени. Мисля, че обратното е по-вероятно – жена да obuе панталони, за да прилича на мъж.

– Значи трябва да проверим кой е бил дежурен през онази нощ – намеси се Мишел.

– И да, и не – отвърна Шон. – Разбира се, че ще проверим списъка на дежурствата, но според мен убийството е дело на външен човек, облечен като чистач. Кой ще задава въпроси на човек в униформа на чистач и с пропуск на шията?

– Възможно е и друго – добави Мишел. – Работата да е свършил човек от Бабидж Таун, облечен като чистач.

– Което би било още по-обезпокоително – въздъхна Шон и тръгна към вратата.

– Къде отиваш?

– Да проверя дали нашият гений Чамп Полиън действително се е намирал в Барака номер две в нощта на убийството, или се е забавлявал с по-друга дейност – например да буца количката с веществените доказателства, след като е удавил Райвест.

63

Шон не успя да намери жив свидетел за присъствието на Чамп в Барака № 2 по времето на убийството. Това автоматично върна името на учения в списъка на заподозрените за убийството на Лен Райвест. Телефонът на Шон извънтя, докато пътуваше към къщичката на Алиша.

– Получихме съобщение от собствениците на Бабидж Таун – осведоми го Джоун.

– Кой са те?

– Не знам.

– Как тогава реши, че съобщението е от тях?

– Използваха предварително уточнените пароли и начин за връзка. След убийството на Райвест те променят становището си за присъствие ни в Бабидж Таун. Но ако все пак демонстрираш някакъв напредък...

– Джоун! – нетърпеливо я прекъсна Шон. – Скъсам си задника, за да направя точно това! Едва ли си виждала по-високи каменни стени от тези, които ни заобикалят тук! На всичкото отгоре още не знаем кой ни плаща!

– Все пак си открил *нещо*, така ли?

Той се поколеба само за миг, след което я информира за германските военнопленници.

– Нима мислиш, че това има нещо общо със смъртта на Мънк Тюринг? – засече го тя.

– Възможно е. Много ще ми помогнеш, ако успееш да изровиш отнякъде списък с имената на германските военнопленници, които са били затворени в Кемп Пиъри по време на войната. Надявам се, че след като успя да уточниш маршрута му в Англия, ще можеш да направиш същото и за Германия. Аз от своя страна ще се опитам да надникна в задграничния му паспорт, разбира се, ако успя да го измъкна от ФБР.

– Ще видя какво мога да направя. Имаш ли идея къде по-точно е бил в Германия?

– Никаква.

– Чух, че си поискал средства за екипировка.

– Има такова нещо.

– Но не си дал никакви подробности.

– Нищо необикновено, повярвай ми.

– В такъв случай можеш да ми кажеш за какво става въпрос.

– Джоун, ако не искате да отпуснете средствата, просто ми кажи. Открил съм на добра цена нещата, които ми трябва. Част от тях могат да се вземат и под наем.

– Не оспорвам разходите.

– В такъв случай за какво става въпрос?

– Имам чувството, че криеш някаква информация от мен.

– Когато имам конкретни резултати, ти ще си първата, която ще ги научи.

– Какво е положението с твоята откачена партньорка?

– Какво имаш предвид, по дяволите? – вцепени се от изненада той.

– Аз също си имам източници – лаконично отвърна Джоун.

– Тя е добре.

– Сигурна съм. Но ако приемеш един приятелски съвет, не разчитай на една психически неуравновесена личност да ти пази гърба в кризисна ситуация.

– Гърбът ми си е окей.

– На мен ли го казваш? – иронично подхвърли тя. – Убедена съм, че това се отнася и за някои други части на тялото ти. Но ако говорим сериозно, трябва да повторя, че човек никога не трябва да оставя живота си в ръцете на *приятели*. Трима души вече намериха смъртта си, Шон. Никак не ми се ще четвъртият да си ти!

Линията прекъсна, а Шон се прокле за обзелите го съмнения в стабилността на Мишел. Какво щеше стане, ако тя изпаднеше в криза точно когато са на територията на секретната база? Нямаше ли да доведе до смъртта и на двамата?

На другата сутрин Мишел тръгна да търси Виджи, но момиченцето беше изчезнало. Алиша работеше, а охраната само за миг бе изпуснала детето от погледа си. Мишел си спомни за разговора им от предишния ден и хукна по пътеката към реката.

Стигна да пристана за по-малко от пет минути и веднага забеляза, че един от каяците липсва. Обърна се и трескаво огледа реката. Водата беше разпенена от приближаващата буря, течението беше значително по-силно. Тресна гръмотевица, в ноздрите я блъсна озонът на настъпващия дъжд.

После до ушите ѝ долетя писък, от който цялата настръхна.

– Помощ! Помощ!

Мишел изтегли двуместен каяк от стапела до вратата на хангара, хвърли вътре гребло и навито на ролка въже и го понесе към пристана. Миг по-късно беше във водата и с мощни загребвания се насочи към средата на реката.

– Помощ!

В далечината ѝ се мярна червено петънце. След няколко бързи загребвания Мишел се приближи и успя да зърне преобърнатата лодка на Виджи. Детето се беше вкопчило в нея, но силното течение я влачеше надолу. Мишел удвои усилията си и каякът полетя напред. От месеци не беше гребала и доста бързо остана без дъх. Възстанови се светкавично, за броени секунди. Небето над отсрещния бряг се разцепи от ослепителна светкавица, последвана от оглушителен тътен. Земята сякаш се разтърси.

Писъците на Виджи се чуваха вече съвсем наблизо. Заковала очи в нея, Мишел остави физическите усилия на мускулите си. Пет минути по-късно, след поредица ослепителни светкавици и оглушителни гръмотевици, тя се изравни с преобърнатия каяк. Протегна греблото по посока на детето в момента, в който от небето рукна истински порой. Тежките дъждовни капки буквално жилеха лицето ѝ.

Виджи отказа да се залови за протегнатото гребло и упорито стискаше ръба на преобърнатата лодка.

– Тук съм, Виджи – подвижна с престорено спокойствие Мишел. – Всичко ще бъде наред, чуваш ли?

– Ще се удавя! – отвърна с треперещ глас Виджи. – Не нося

спасителна жилетка!

– Няма да се удавиш! Пусни лодката с едната си ръка и хвани греблото!

– Не мога!

– Можеш, Виджи!

Над главите им блесна гръмотевица. Толкова близо, че космите по тила на Мишел се изправиха от могъщия електрически заряд.

– Хвани греблото, Виджи! – изкрещя тя. – Веднага!

Виджи не помръдна, но течението свърши работата вместо нея. Тласъкът на водата откъсна пръстите ѝ от преобърнатия каяк, тя нададе силен писък и потъна.

Мишел уви въжето около глезена си и завърза другия му край за халката на носа.

– Помощ! – изпищя Виджи, изскочила за миг на повърхността.

Мишел се гмурна. Водата беше мътна и тя започна да търси тялото на детето повече пипнешком, отколкото с помощта на зрението си. В крайна сметка успя да я хване, сграбчи я за косата и я повлече нагоре. Миг по-късно главите им изскочиха над водата. Виджи кашляше и плюеше задавено.

Мишел се огледа. Каякът беше на двайсетина метра от тях и бързо се отдалечаваше. Въжето около глезена ѝ беше опънато като струна. Тя натисна Виджи да легне по гръб, подложи ръка под кръста ѝ и успокоително подвикна:

– Държа те, скъпа, не се бой. След малко ще стигнем до лодката и всичко ще свърши. От теб искам да се отпуснеш и да не се дърпаш, ясно?

Усетила, че не потъва, Виджи бързо се успокои. Мишел си даваше сметка, че опасността все още не е отминала, тъй като подхванатият от течението каяк ги теглеше силно. Изборът не беше голям – или да пререже въжето и да се добере до брега с плуване, подкрепяйки Виджи, или да издърпа каяка със свободната си ръка и да се прехвърлят в него. Но и двете възможности имаха своите недостатъци, особено на фона на усилващата се буря.

Мишел плуваше отлично, но въпреки това започна да се уморява. А брегът все още беше далеч. Можеше да използва течението, но рано или късно трябваше да се бори с него, за да стигне до сушата. Не знаеше дали ще ѝ стигнат силите. Дори не искаше да мисли, че ще се наложи да избира кого да спаси – себе си или Виджи. На практика бе решила дилемата още в мига, в който скочи във водата. Или двете, или никои.

Въжето стягаше глезена ѝ толкова силно, че беше невъзможно да държи Виджи както трябва. С цената на върховни усилия тя успя да се освободи от него и какъът бързо изчезна надолу по течението.

Надигна глава над водата и се огледа. Трябваше да стигнат до брега по най-бързия начин. Стисна Виджи през врата и задвижи краката си с максимално усилие. Свободната ѝ ръка загреба по посока на сушата.

Бурята се разрази с пълна сила точно над главите им. Ушите ѝ се изпълниха с грохота на гръмотевиците, свиренето на вятъра и тежкото скърцане на дърветата по брега. Виджи започна да трепери, очевидно усетила напрежението в спасителката си.

Мишел чу боботенето на мотора едва когато лодката се изравни с тях. Две силни ръце издърпаха Виджи от прегръдката ѝ, а после сториха същото и с нея. Прегърнала скимтящото дете, Мишел се отпусна на напечната дъска и вдигна поглед към Чамп Полиън, който се беше концентрирал в управлението на лодката. Насочиха се право към пристана на Бабидж Таун.

Уверила се, че Виджи е настанена на сигурно място, тя се изправи до него.

– Благодаря. Там наистина стана опасно.

– Бях излязъл на разходка – лаконично съобщи той. – Видях как лодката на Виджи се преобърна и опитите ти да я спасиш. Веднага запалих моторницата, защото само с нея можех да ви помогна.

След минута стигнаха до кея и Чамп им помогна да се прехвърлят на дебелиите дъски. Детето се движеше с видими усилия.

– Сигурна ли си, че е добре? – загрижено попита Чамп.

– Да, само е уплашена.

– Не мога да я виня.

Мишел прегърна Виджи през раменете и бавно я поведе нагоре по пътеката. Чамп ги изпрати до къщата на Алиша.

– Ако пилотираш толкова добре, колкото управляваш лодка, утрешната разходка ще бъде истинско удоволствие – вметна Мишел.

– Всъщност имаш ли нещо против да я отложим с един ден? – смутено я погледна той. – Трябва да свърша една неотложна работа.

– Няма проблем, Чамп. Когато ти е удобно.

Полиън свенливо се усмихна, промърмори нещо и се отдалечи.

– Ти ми спаси живота, Мик – рече Виджи, след като се преоблякоха в сухи дрехи.

– Заслугата е на мистър Чамп – поклати глава Мишел, сбърчи вежди и строго попита: – А на теб как ти хрумна да излезеш в реката сама?

Виджи сведе очи към ръцете си, лицето ѝ посърна като увехнало цвете.

– Аз... Просто исках да бъда сама.

– Можеш да го направиш по много други начини, без да се излагаш на опасност.

– Благодаря ти, че ми спаси живота – повтори Виджи.

– Радвам се, че се случих наблизо.

Виджи седна зад пианото и започна да свири. Меко и нежно, без следа от бурните чувства, които демонстрира последния път. Мелодията беше бавна и тържествена, почти като погребален марш. През цялото време очите ѝ не се отделяха от Мишел.

Звуците бавно затихнаха и в стаята се възцари тишина.

– Прекрасно, Виджи – промълви Мишел. – Каква беше тази музика?

Виджи стана и мълчаливо пое нагоре по стълбите. Миг по-късно вратата на стаята се затвори след нея.

* * *

Мощният двигател на осемметровата твърда надуваема лодка с лекота пореше неспокойните води на река Йорк. Зад руля стоеше Йън Уитфийлд, който сякаш не забелязваше бурята. На плоската палуба легеше какът на Мишел, от задната му халка висеше дълго въже. Уитфийлд завъртя ръчката на газта и лодката се стрелна към яхтения пристан на Бабидж Таун. Минута по-късно бордът опря в кея. Той прехвърли каяка на плаващия понтон и се върна в лодката. Лицето му за миг се изкриви от болка. Беше облечен с жълто непромокаемо яке и къси панталони в цвят каки, разкриващи мускулестите му силно загорели крака. Десният беше осеян с белези и при дъжд неизменно започваше да го наболява.

Той подаде газ, лодката подскочи и се стрелна напред. Носът ѝ се насочи към отсрещния бряг под ъгъл от четирийсет и пет градуса. След броени секунди лодката и шефът на Кемп Пиъри се превърнаха в точка, която бързо изчезна.

65

Рано на следващата сутрин от бурята нямаше дори следа. Мишел и Шон отново се срещнаха на изолираното място, на около километър и половина от Бабидж Таун. Предишната вечер тя му разказа за премеждието в реката, а той на свой ред ѝ съобщи новината за разклатеното алиби на Чамп Полиън. Целта на настоящата среща беше да обсъдят подробностите далеч от подозрителните очи и уши на обитателите на градчето.

– Я ми разкажи отново за решението на Виджи да гребе по време на буря – рече Шон.

– Обяснението ѝ беше, че искала да бъде сама.

– Или да огледа Кемп Пиъри отблизо.

– Но защо да го прави?

– Не знам.

– А ти какво откри?

– Разговарях с Хейс – отвърна Шон. – Успял е да хвърли едно око на паспорта на Мънк, който *действително* е пътувал до Германия.

– Знае ли се къде?

– Кацнал е във Франкфурт. Това е всичко, което ми каза Хейс. Обадих се на Джоун и я помолих за допълнителни сведения. – В ръцете му се появи руло хартия, което разстла върху покрива на джипа. – Това е увеличено копие на сателитната карта на Кемп Пиъри, която заснех в офиса на Фрийман. Чух различни цифри, но в най-общи линии базата заема площ от около четирийсет квадратни километра, в голямата си част девствени гори. Както вече знаем, тялото на Мънк е било открито сравнително близо до самолетната писта. Южно от нея се намират няколко бункера, а отвъд тях има малко пристанище. – Пръстът му се плъзна по редица точки, обозначени върху картата. – Това по всяка вероятност са селищата, за които спомена Фрийман. Ето го Биглъърс Мил, тук е Порто Бело, а отвъд него Куинс Лейк и Магрудър. На запад основният комплекс граничи с междушатска магистрала шейсет и четири, а на юг с Националния исторически панорамен път. – Показалецът му се заби в едно отдалечено кръгче на картата. – А тук е центърът за доставки на флота Чийтам Анекс.

– Южно от пистата има едно дълбоко врязано в сушата заливче на река Йорк – отбеляза Мишел.

– Което положително се охранява добре – добави Шон. – Най-вероятно е минирано.

– Значи се прехвърляме през оградата – тръсна глава Мишел. – Пристигна ли екипировката?

– Да – кимна Шон, после се облегна на джипа и внезапно добави: – Не искам да се прехвърляме през оградата, Мишел. Това е пълна лудост. Дори да са разминем с куршумите, със сигурност ще ни пъкнат в затвора до края на живота ни. Просто не мога да ти позволя да го направиш.

– Ако си намислил да отидеш сам, забрави.

– Ако Джоун се добере до маршрута на Мънк в Германия, може би няма да се наложи да поемаме този риск.

– Но маршрутът му най-вероятно няма да има нищо общо със сегашната ситуация – отбеляза тя.

– А Виджи? Забрави ли за „кодовете и кръвта“?

– Не съм, но по тази линия няма нищо ново – поклати глава Мишел. – След инцидента в реката тя е унила и вгълбена в себе си – нещо напълно разбираемо. Но най-непонятна за мен е промяната в начина й на свирене. Обикновено подхвърляше едно „харесвам те, Мишел“, започваше да блъска клавишите с всичка сила и завършваше с „кодове и кръв“, преди да се затвори в стаята си. След инцидента обаче нещата се промениха. Тя ми благодари, че съм я спасила, след което започна да свири някаква тиха и много приятна музика. Сякаш и с нея искаше да ми благодари. Беше много затрогващо. А после...

Мишел рязко замълча, очите й се забиха в неговите.

– И ти си помисли същото, нали? – едва чуто прошепна тя.

– Точно така – кимна Шон и съкрушено добави: – Що за идиот съм бил, за да не го забележа досега?

Двамата се втурнаха към джипа.

Той погледна часовника си.

– Какво стана с поканата на Чамп за въздушна разходка?

– Отложихме я за утре.

– Много добре. Надявам се, че дотогава ще си промениш решението. Обади се на Хорейшо и му кажи да дойде в жилището на Алиша.

– Защо?

– Защото умее да свири на пиано.

66

– След случилото се Виджи днес няма да ходи на училище – каза Мишел, докато крачеха с Хорейшо и Шон към къщата на Алиша. – Но си мисля, че ще посвири за мен.

– Хорейшо си носи магнетофона – отвърна Шон. – Ще стоим настрана, но така, че да чуваме мелодията.

– А после какво? – обърна се да го погледне Мишел.

– Ако се окаже код, ще потърсим помощ. Тук има достатъчно гении, които разбират от кодове. Един от тях познавам лично.

Хорейшо скри магнетофона зад книгите на етажерката до пианото и го включи на запис. После двамата с Шон излязоха на верандата, отделена от коридора чрез мрежеста врата. Прозорецът на стаята беше открит достатъчно, за да чуват музиката.

Мишел отиде в стаята на Виджи и я помоли да ѝ посвири.

Момиченцето се подчини, изсвири мелодията и отново се прибра в стаята си. Мишел взе магнетофона и излезе на верандата при двамата мъже.

– Обадих се на Алиша – информира я Шон. – В момента е на работа, но скоро ще бъде тук. Хорейшо, ще можеш ли да запишеш нотите по слух? Така, както ги чуваш?

– Мисля, че ще се справя.

– Чакай, чакай. Мелодията не ти е позната, нали? Може би нотите са някъде тук, трябва просто да ги открием.

– Съжалявам, но този вид музика е прекалено мека за мен – поклати глава Хорейшо. – Предпочитам класическия рок.

Но когато Алиша се появи, той вече беше готов с нотите.

– Мислите, че са някакъв код, така ли? – поинтересува се тя, докато преглеждаше гъсто изписания лист.

– Точно така – кимна Шон.

– За съжаление нотите не предлагат особено разнообразие от символи.

– Така е – въздъхна Хорейшо. – А, В, С, D, E, F и G. Разбира се, те могат да се раздробят на диези, бемоли и прочие.

– Това стига ли, за да ги обработиш, Алиша? – нетърпеливо попита Шон.

– Не мога да кажа, докато не ги проверя. Имате ли приблизителна

представа за какво става дума?

Шон погледна Мишел, но замълча.

– Вървете по дяволите! – гневно отсече Алиша, забелязала мълчаливите послания помежду им. – След като ми нямате доверие, търсете си помощ от другаде!

– Добре, добре – разпери ръце Шон. – Трябва да търсиш нещо, което има връзка с Кемп Пиъри, германски военнопленници или тайни полети.

Очите на Алиша се разшириха от учудване.

– Имайте предвид, че аз съм лингвист и математик, а не специалист по дешифриране – бързо се окопихи тя.

– Най-добрите дешифровчици в историята са били лингвисти и математици – възрази Шон.

– Все пак ми се ще да разполагам с повече материал, защото Мънк Тюринг никак не беше глупав. Съмнявам се, че кодът му е елементарен.

– Тюринг! – сепна се Шон. – Кодове и кръв! Трябва да е това!

– Кое? – учудено го погледна Мишел.

– Мънк Тюринг е роднина на Алън Тюринг, тоест между тях съществува *кръвна* връзка. Неотдавна Мънк е отскочил до Англия и е посетил местата, свързани с живота на Алън – човека, който почти сам успял да разбие шифъра на „Енигма“. Сигурен съм, че между тези неща има връзка.

– Е, това все пак е някаква помощ – промърмори Алиша, докато разлистваше страниците на нотите. – Аз имам книги за Алън Тюринг и неговата работа. За кога ви трябва резултат?

– Колкото може по-скоро, защото вече всяка минута е от значение.

Подчинявайки се на естественото си желание да бъде близо до водата, Мишел се насочи към пристана с намерението да направи една лека тренировка. Това винаги ѝ помагаше да мисли, а освен това искаше да огледа отблизо подстъпите към базата. Допълнителната информация нямаше да е излишна, особено ако все пак се решат да проникнат там. Видя каяка на понтона и рязко спря.

Как е попаднал тук? – недоумяващо се запита тя.

Половин час във водата беше достатъчен за оглед на базата от различни страни. Мрежестата ограда не представляваше трудност, но после? За пръв път си зададе въпроса какво ще стане с тях, ако наистина ги заловят. И какво могат да открият сред хилядите декари девствена, покритата с гори местност? Нима си заслужаваше да рискуват живота си? Шон очевидно се колебаеше, но какво щеше да стане, ако все пак решише да действа? Щеше ли да остане с него, или щеше да постъпи по-логично и да се откаже? Ами ако отидеше сам? Ами ако нейното присъствие би могло да го спаси? Как ще живее с тази мисъл?

Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от воя на сирена, прозвучала съвсем наблизко. Тя се огледа и видя лодката, която се носеше с пълна скорост към нея. Зад руля стоеше Иън Уитфийлд по къси панталони и бяла тениска, изпъната от мускулестата му гръд. На главата си имаше бейзболна шапка с емблемата на „Янките“, а на лицето му грееше приятелска усмивка.

С майсторска маневра голямата лодка се изравни с каяка, моторът тихо забоботи на празен ход. Мишел опря греблото в борда ѝ, за да стабилизира каяка.

– Иън Уитфийлд – протегна ръка той.

Мишел се опита да скрие изненадата си.

– В сравнение с вчера днес времето е далеч по-подходящо за гребане – небрежно добави той.

– И вас ви застигна бурята, така ли?

– За малко. Открих каяка надолу по течението и го прибрах. Случило ли се е нещо?

– Една моя приятелка се преобърна във водата, но, слава богу, успяхме да я извадим.

– Чудесно, защото течението на Йорк е доста коварно, мис...

– Мишел Максвел или просто Мишел – отвърна тя и хвърли поглед към отсрещния бряг. – Как са нещата на другия бряг?

– Не си спомням да съм споменал, че идвам оттам.

– Говорят се разни неща, а аз умея да слушам. Преди време служех в Сикрет Сървис, но вие без съмнение вече го знаете.

Очите му продължаваха да се реят над водата.

– Голямата ми мечта беше да играя стопер в отбора на „Янките“, но не ми достигна талант. Затова реших да служа на родината, което не се оказва толкова лош избор.

Мишел се изненада от лекотата, с която бе направено признанието.

– Най-високата чест за мен беше да летя на Еър Форс Едно и да пазя първия човек на страната – промълви тя, замълча за миг и добави: – Познавам няколко момчета от „Делта“, които са служили във Виетнам. – Спокойно издържа изпитателния му поглед и сви рамене. – Нали ви казах, че умея да слушам?

– Беше отдавна – каза той.

– Но вие не сте го забравили.

– Някои успяват, но аз не съм от тях – отвърна с лека въздишка Уитфийлд и посочи Бабидж Таун. – А как вървят нещата от вашата страна на реката?

– Бавно.

– Често се питам защо изобщо се настаниха там.

– Искате да кажете точно срещу вас?

– Вие сте тук заедно с партньора си, нали? – пренебрегна въпроса й той.

– Да.

– Смъртта на Мънк Тюринг беше нещастно стечение на обстоятелствата, което едва ли заслужава официално разследване.

– Казали сте на партньора ми, че става въпрос за самоубийство.

– Не. Казах му, че в района около Кемп Пиъри станаха четири други самоубийства. И че заключението на ФБР е, че Тюринг се е самоубил.

– Но не съм сигурна, че все още вярват. Особено след смъртта на Лен Райвест.

– Според местния вестник той е бил много пиян и се е удавил в собствената си вана. Не звучи чак толкова злокобно.

– Двама души обаче умират толкова бързо един след друг.

– Хората непрекъснато умират, Мишел, и то по най-различни начини.

Този човек май знае какво говори, помисли си Мишел.

– Звучи почти като предупреждение.

– Не мога да контролирам начина, по който възприемате думите ми – небрежно отвърна той и посочи отсрещния бряг. – Тук се радваме на внушително федерално присъствие, което включва и представители на Военноморския флот. Хора, които работят за родината и нерядко рискуват живота си за нея. Вие би трябвало да разбирате това, защото също сте рискували живота си за родината.

– Разбирам го – кимна Мишел. – Но не разбирам накъде биете.

– Просто не искам да забравяте, че тази част на река Йорк крие много опасности. А сега ще ви пожелаая приятен ден.

Мишел прибра греблото си и Уитфийлд включи на заден ход. Лодката трмаво се обърна и започна да се отдалечава. Мишел завъртя каяка така, че да може да наблюдава придвижването ѝ към пристана на Кемп Пиъри. Уитфийлд не се обърна нито веднъж.

Когато лодката изчезна от погледа ѝ, тя бавно обърна каяка и загреба към Бабидж Таун. Иън Уитфийлд ѝ даде много храна за размисъл. И достатъчно основателни причини за страх.

На чаша кафе в ресторанта Мишел разказа на Шон за срещата си с Уитфийлд.

– Прави впечатление на човек, който не отправя заплахи напразно – каза Шон.

– Докато разговарях с него, кожата ми беше настръхнала – призна си Мишел.

– Което ме кара да се замисля още по-сериозно дали си струва да прескачаме проклетата ограда!

– В такъв случай трябва да потърсим друг подход – въздъхна тя. – Просто не съм сигурна срещу кого сме се изправили.

– Нека направим още веднъж рекапитулация на това, което знаем. Мънк пътува до Германия, след което умира на територията на Кемп Пиъри. На същата територия по време на войната са държали германски военнопленници. Лен Райвест прояви желание да ми разкаже за живота в Бабидж Таун и също умря. Той подозираше, че тук действат шпиони. Алиша Чадуик е имала връзка с Райвест и в момента изпълнява ролята на настойник на Виджи. Чамп няма алиби за отрязка от време, в който е умрял Лен, но ние не разполагаме с улики срещу него. Иън Уитфийлд ми отправи недвусмислено предупреждение, а сега прави същото и с теб. Жена му е извън играта. Моргата е взривена може би за да се унищожат уликите, свързани със смъртта на Райвест.

– Чакай малко – спря го Мишел. – Ти подозираш, че Райвест е убит поради липсата на кърпи, хавлия и вакуум помпата за отпусване на канали в банята.

– Точно така – кимна Шон. – Споделих го с Хейс и той помоли съдебния лекар да търси следи от дръжката на вакуум помпата по тялото на жертвата.

– И?

– И съдебният лекар умря, преди да получим някакви резултати.

– Но как са разбрали, че подозираш умишлено убийство, за да взривят моргата?

– Може би Хейс се е изпуснал пред някого – сви рамене Шон.

– Или го е направил съвсем умишлено – предположи тя.

– Но защо?

– Защото също е в играта. Какво всъщност знаеш за него?

- Той е местният шериф.
- Но нямаме представа на кого служи.
- Не мислиш ли, че ставаш параноик?
- Мисля, че при тази конфигурация – Кемп Пиъри и Бабидж Таун от двете страни на реката – ще бъдеш абсолютно прецакан, ако не си параноик.
- Може би си права – въздъхна Шон. – Но нямаме друг избор, освен да продължаваме да се ровим. Може би Алиша ще постигне някакъв резултат, а междувременно ние трябва да проследим германската връзка и да видим докъде ще стигнем. За момента не виждам други алтернативи.
- Което в крайна сметка отново ще ни изправи пред дилемата дали да не се прехвърлим през оградата.
- Разделиха се и Шон извади лист хартия от джоба си. Включи мобилния си телефон и набра цифрите, изписани върху него.
- Вальри, обажда се Шон Картър. Много бих желал да ви видя.

Мишел крачеше по обратния път към къщата. В един момент вдигна поглед и това, което видя в далечината, я накара да хукне напред с всички сили.

- Какво правиш, по дяволите? – изкрещя тя.
- Виджи се обърна да я погледне. Усмивката ѝ се стопи, пръстите ѝ се разтвориха и препълнената торба за боклук падна в краката ѝ.
- Мишел надникна в джипа и застина. Кабината светеше от чистота.
- Как смееш да пипаш нещата ми? Това е моята кола! Кой ти позволи да се докосваш до нея?!
- Ами... – Виджи замълча и направи крачка назад. – Ти каза, че никога не успяваш да я почистиш, въпреки че имаш желание. И аз реших да ти помогна.

Мишел измъкна торбата от ръцете ѝ и започна да хвърля вещите си обратно в джипа.

- Това не са боклуци! – изкрещя извън себе си тя. – Махай се от джипа ми!

Разплаканата Виджи се обърна и изтича в къщата. Мишел изобщо не я погледна, заета да опразва торбата и да връща боклуците в кабината.

- В лош момент ли те срещам?

Мишел рязко се завъртя и беззвучно простена при вида на

Хорейшо, изправен на крачка от нея.

– Малко недоразумение – смотолеви тя.

– Според мен намеренията бяха повече от ясни – поклати глава той.

– О, я ми се махай от главата!

– Това означава ли, че ще оставим Виджи да се наплаче на воля в стаята си?

Мишел механично погледна към къщата, откъдето ясно долитаха воплите на Виджи. Обзета от внезапна слабост, тя се облегна на джипа и изпусна маратонката и банановите обелки, които стискаше в ръце. По бузата ѝ се търкулна сълза. После тя се отпусна на стъпенката и заби очи в земята.

– Съжалявам – глухо промълви Мишел. – Но тя се ровеше в нещата ми. Никой няма право на това!

– В известен смисъл си напълно права – съгласи се Хорейшо и се облегна на джипа до нея. – Никой няма право да пипа личните вещи на другите, но имам чувството, че Виджи просто е искала да ти помогне. Ти също го разбираш, нали?

Мишел мълчаливо кимна.

– Какво реши за хипнозата?

– Вече ти казах. Ако се върнем живи и здрави...

– Ясно! – прекъсна я Хорейшо. – По-добре да прескочим мелодрамите, защото не съм сигурен, че имаш достатъчно време.

Тя бавно вдигна глава и се втренчи в него.

– Това пък какво означава?

– Точно това, което чу.

Тя се изправи и хвърли боклука в джипа.

– Но каква полза, по дяволите? Явно вече съм отишла твърде далеч.

Двамата бавно вървяха по брега. Валъри беше събула сандалите си и ги носеше в ръце, а Шон се влачеше до нея с виновно наведена глава и пълни с пясък мокасини. Беше й се обадил просто защото разследването не вървеше, а и заради разговора на съпруга й с Мишел. Но тя се нахвърли върху него в мига, в който слезе от колата. Показа се, че вече знае всичко за Шон Картър, включително и истинската му фамилия.

– Значи си разговаряла с мъжа си, така ли? – унило каза той.

– О, да. Събирането на информация е едно от нещата, които Иън умее да върши много добре. Ти си бивш агент на Сикрет Сървис и разследваш убийствата в Бабидж Таун. Не мога да повярвам, че се вързах на лъжите ти. Просто не мога да повярвам!

– Не беше точно така, Валъри.

– Отричаш, че чрез мен се опита да измъкнеш информация за съпруга ми?! – рязко се обърна тя. – Отричаш, че си ме проследил онази вечер, след като се запознахме в бара?

– Не, но...

– Няма *но*!

– Да, действително търсех информация – въздъхна той. – Такава ми е работата.

– За мен е непостиимо!

– Съжалявам, че те нараних, Валъри. Но когато човек се опитва да разкрие убийство... Ако имах друг начин да се сдобия с някаква информация, изобщо не бих го направил, повярвай ми!

Валъри се обърна и отново тръгна напред, скръстила ръце на гърдите си и забравила за захвърлените на пясъка сандали. Ветрецът развяваше крачолите на белите панталони, които се увиваха около стройните й крака. Гневът бавно я напускаше, чертите на лицето й омекнаха.

– Никога не съм предполагала, че може да ми се случи подобно нещо – въздъхна тя. – Иън беше последният човек, който успя да ме подхлъзне.

– Какво искаш да кажеш?

– Бях убедена, че се ожени за мен, защото ме обича. Но после разбрах, че не е така.

– Тогава защо го направи?

– Дявол знае – сви рамене тя. – След това се появи ти и аз за пръв

път след толкова години брак си зададох въпроса как бих се чувствала с друг мъж. – Обърна се и забравила всякаква любезност, извика: – Проклет да си, гадняр такъв!

Шон объркано замълча.

– Само едно ще ти кажа, Валъри – промълви след известно време той. – Беше ми адски трудно да запазя професионалната дистанция между нас.

– Професионалната дистанция ли?! Е, това вече е друго нещо! Кара ме да се чувствам изключително желана! – Тя вдигна ръка и с рязко движение избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

– Съжалявам, Валъри! Наистина съжалявам!

– Спести си лъжите, ако обичаш! Не желая да ги слушам.

Валъри се наведе, вдигна една мидена черупка и гневно я запрати във водата. После се завъртя и го сграбчи за ризата.

– Искаш ли да чуеш най-главното, а?

От изражението на Шон ясно пролича, че няма никакво желание.

– Да – все пак отвърна той. – Напълно си го заслужавам.

– Едва ли.

– Валъри, ако имаше начин да върна нещата назад, със сигурност щях да го направя, повярвай ми! За съжаление е невъзможно, затова казвай.

Очите ѝ най-после се отместиха от лицето му, но само за един кратък миг.

– Не мога да ти опиша колко много ми се иска да легна с теб – прошепна тя. – Въпреки цялата гадост, която ми сервира, въпреки че се опита да ме използваш. Докога ще съм такава нещастница, господи? Докога?! И все пак изгарям от желание да се чукам с теб още сега, в момента! Какво говори това за мен, Шон?

Валъри се разрида, но решително отблъсна протегнатите му ръце. Той опита отново и този път тя се отпусна в прегръдката му.

Дълго време останаха така, притиснати един в друг на пясъка.

Накрая Валъри се отдръпна и избърса очи с къпичката, която извади от джоба си.

– Видж какво, защо не отидем някъде другаде? Имам предвид подискретна обстановка. Всъщност искам да кажа... – Пое си дълбоко дъх и решително продължи: – Би трябвало да те мразя, но не мога. След като те отблъснах първата вечер в бара, се почувствах като най-голямата идиотка на света, вероятно защото усетих, че у теб има нещо друго. Нещо много повече от всичко, което получавам от брака си. Хайде да

отидем някъде, моля те!

– Разбира се, че можем да го направим, Валъри – хвана ръката ѝ Шон. – Но само толкова. Може да ти прозвучи глупаво, но имам чувството, че и ти не желаяш нещо повече.

– Защо?

– Защото все още обичаш съпруга си.

– Е, това вече е друго – прозвуча един глас зад тях. – Наистина прекрасно.

Обърнаха се едновременно и впиха смаяни погледи в мъжа, който крачеше към тях.

– О, господи! – простена Валъри.

Иън Уитфийлд се приближаваше с леко накуцване.

Шон бързо застана пред нея и стисна зъби.

– Не е каквото си мислиш, Уитфийлд! – извика той.

Военият спря на сантиметри от него и закова леден поглед в лицето му.

– Не те съветвам да тръгнеш по този път, защото тъпите ти лъжи със сигурност ще ме ядосат още повече! – изръмжа той. – Имай предвид, че тогава няма да си намериш място!

– Иън, недей! – ужасено извика Валъри.

Уитфийлд дори не си направи труда да я погледне, очите му останаха заковани в лицето на Шон.

– Първо изпиваш едно-две питиета с жена ми, после я каниш на вечеря, а сега се разхождате по плажа, хванати за ръце. Питам се дали ти е омръзнал животът, или си обикновен глупак?

– Защо все още съм тук, след като си знаел? – смени тактиката

Шон. – Защо не прати горилите си да ми видят сметката още след първото мохито в бара? – Забелязал как тялото на мъжа срещу него се стяга, той направи бърза крачка назад и зае отбранителна позиция.

– Аз не съм мафиот, Кинг. Нямам навика да поръчвам убийства. Аз съм само държавен служител, който работи за доброто на Америка.

– Един съвет от мен, мистър държавен служител. Работи по-малко и отделяй повече време за съпругата си. Сигурен съм, че Америка ще те разбере.

Уитфийлд погледна Валъри, която инстинктивно направи крачка назад.

– Значи вече сме брачни консултанти, а? – изрече той. – Досега мислех, че си само некомпетентно частно ченге.

– Просто си върша работата.

– Която включва и прелъстяването на жена ми, така ли?

– Не я прелъстявам. А тя ме държи на разстояние по простата причина, че все още те обича. Не знам защо, ако искаш откровеното ми мнение. Мисля, че вместо да ми се правиш на велик, двамата трябва да седнете и да си поговорите. Но това зависи единствено от теб.

Уитфийлд направи крачка назад, а Шон хвърли поглед към Валъри.

– Искаш ли да остана? – попита той.

– Не – почти беззвучно отвърна тя и поклати глава.

Шон отново насочи вниманието си към Уитфийлд.

– Късметлия си. Гледай да не прецакаш всичко – посъветва го той, обърна се и се отдалечи. Уитфийлд и Валъри стояха един срещу друг, разделени единствено от усилващия се вятър.

Мишел седеше на стъпалата пред верандата. Хорейшо си беше тръгнал, а риданията на Виджи все още долитаха през отворения прозорец на стаята ѝ. След известно време Мишел стана, влезе вътре и изсвири някаква кратка мелодия на пианото. Риданията най-сетне спряха. Мишел си пое дълбоко дъх и тръгна нагоре по стълбите.

Влезе в стаята на Виджи, без да си прави труда да почука. Детето лежеше по корем на леглото, пъхнало глава под възглавницата. Телцето му все още потръпваше. Мишел се наведе и внимателно отмести възглавницата. Чу, че Виджи шепне някакви числа, изключително дълги и сложни.

Държах се отвратително с горкото момиченце, което съвсем наскоро изгуби баща си. Така и не си направих труда да разбере огромната ѝ болка!

Мишел седна на леглото и внимателно положи длан върху гърба на Виджи. Малкото телце моментално се напрегна.

– Моля те да ми простиш, Виджи – тихо промълви тя. – Постъпих много лошо. Но напоследък не се чувствам, хм, особено добре. Вече ти споменах, че имам проблеми. Някои дни са по-добри, други не чак толкова. Предполагам, че днес е един от лошите ми дни. Което изобщо не означава, че трябваше да си го изкарвам на теб. Прекрасно знам, че си искала да ми помогнеш.

Забила очи в стената, Мишел изобщо не забеляза, че Виджи се е обърнала и я гледа втренчено. Когато най-сетне осъзна този факт, тя се наведе и я взе в прегръдките си. Разрида се почти толкова безутешно, колкото детето преди малко. Сега дойде ред на Виджи да я успокоява.

– Всичко е наред, Мик – прошепна тя. – И аз имам лоши дни. Понякога... направо полудявам. Най-вече когато не разбирам нищо... Толкова се ядосвам.

Мишел продължаваше да плаче.

– Всичко е наред – повтори детето и лекичко я погали. – Аз не ти се сърдя. Защото те харесвам. Ти си ми приятелка.

– И ти си ми приятелка, Виджи – продължи да хълца Мишел, притискайки момиченцето към себе си. – Готова съм да направя всичко за теб! Обещавам, че никога вече няма да те нараня. Никога!

Шон я завари в дневната, мрачна и със зачервено лице.

– Хей, добре ли си? – разтревожено попита той. – Да не се е случило нещо с Виджи?

– Не, всичко е наред. Тя е добре.

– Сигурна ли си? – подозрително я изгледа той.

Тя само кимна, просто нямаше сили да говори.

Шон бавно се отпусна до нея.

– За съжаление аз се издъних – въздъхна той, след което ѝ разказа за случката на плажа.

– Боже! – ахна Мишел. – Той би могъл да те убие!

– Още не е изключено.

– Какво ще правим сега?

– Ще спим. Нещо ми нашепва, че утре ни чака тежък ден и трябва да се наспим добре.

За съжаление това не се случи нито на един от двамата.

Мишел спеше леко и се събуди в мига, в който вратата на стаята ѝ тихо се отвори. Ръката ѝ се плъзна под възглавницата и стисна пистолета, клепачите ѝ се повдигнаха само толкова, колкото да види фигурата на неканения гост. Беше Виджи, облечена в широка тениска, която стигаше до коленете ѝ.

Детето тихо пристъпи към леглото, постави нещо върху завивките, обърна се и излезе.

Мишел седна в леглото, запали нощната лампа и посегна към дебелия кафяв плик. Вътре имаше писмо и една снимка. Възбудена до крайност, тя грабна плика и изскочи в коридора така, както си беше – по бикини и къса фланелка без ръкави. Почука на вратата на Шон, изчака малко и повтори, този път по-силно. После залепи устни в процепа и нетърпеливо подвикна:

– Шон! Шон!

Отвътре най-сетне се разнесе пъшкане, последвано от скърцането на матрак. Лампата светна и вратата се отвори.

Шон беше по пижама, с подпухнали от съня очи.

– Какво има?

– С пижама ли спиш? – не можа да сдържи усмивката си Мишел.

Той замълча за миг, после плъзна поглед по полуголото ѝ тяло. Очите му бързо се проясниха.

– А ти винаги ли спиш *така*?

Тя се стресна, сведе очи и забързано сложи длан на гърдите си. Дебелия плик постави на друго, още по-интимно място.

Сега беше ред на Шон да се усмихне.

– Моля те, Мик! – промърмори той. – Никога вече не ме събуждай от дълбок сън с гледка като *тази!* – Очите му се плзгнаха по гърдите ѝ и продължиха надолу. Изчака малко, за да ѝ даде време да преодолее смущението, после добави: – Има ли нещо друго, или просто си решила да смутиш невинния ми сън?

Мишел се шмугна покрай него, седна на леглото и му направи знак да се приближи.

– Ела, искам да ти покажа нещо.

– Вече ми го *показа!*

– Хей, не се шегувам! Става въпрос за нещо важно.

Шон въздъхна, затвори вратата и се тръшна на леглото до нея.

– Какво има?

Тя заговори за нощното посещение на Виджи и му показа съдържанието на плика.

Умората му моментално се стопи. Разгледа внимателно писмото и снимката, после вдигна глава.

– Откъде ги е взела Виджи?

– Най-вероятно ги е получила от баща си.

– Но защо ти ги дава? Първо музиката, а сега и тези неща?

– Харесва ме, да не говорим, че ѝ спасих живота – сви рамене Мишел. – Явно съм спечелила доверието ѝ.

– Май улучи десетката! – погледна я любопитно Шон. – Тя ти вярва. – Прибра обратно писмото и снимката, после добави: – Трябва да говориш с нея, още сега! Писмото очевидно съдържа липсващото късче от мозайката. След като е стигнала дотук, положително ще ти разкаже и останалото.

– Ще се опитам.

Мишел отиде в стаята си, облече някакъв халат и отново излезе в коридора. Десет минути по-късно се върна, но очевидно беше разочарована.

– Не само не ми каза нищо, но и отрече да е оставяла плика на леглото ми – съобщи тя.

През следващия час направиха всичко възможно да отгатнат какво се крие зад писмото и снимката. Накрая Шон се изправи.

– Нямам нищо против полугола жена в леглото си, но сега трябва да се облечеш.

– Какво? – стреснато го погледна тя.

– Ти ме събуди, а сега двамата ще събудим Хорейшо – обяви той. –
Искам да чуя мнението му по един въпрос.

Мишел излезе, а той сведе поглед към плика в ръцете си. Може би в него беше ключът, който търсеха. Отчаяно се надяваше да е така, тъй като шансовете им намаляваха все повече. Никак не му се щеше да им остане една-единствена възможност – проникване в забранената зона на Кемп Пиъри.

Слънцето изгря малко след като се насочиха към централната сграда, в която спеше Хорейшо. Обади се на сънливия пазач на входа и поеха нагоре по стълбите.

Хорейшо им отвори веднага, тъй като Шон прояви съобразителността да го събуди по телефона. Беше напълно облечен, но явно не му беше останало време за обичайната конска опашка. В резултат косата му стърчеше нагоре като пенестия гребен на морска вълна, която всеки момент ще се разбие на брега.

Той отвори уста да каже нещо, но Шон го спря.

– Не тук – рече той. – Ела да се повозим.

Двайсет минути по-късно се облегнаха на джипа на Мишел, паркиран под едно дърво на брега. Докато Хорейшо разглеждаше писмото и снимката, слънцето бавно изплува над реката и спокойните ѝ води заблестяха.

– Адресът на изпращача е във Висбаден, Германия – обади се най-после психоаналитикът. – Слава богу, че е написан на английски, въпреки че почеркът е на възрастен човек, чийто матерен език е друг. Предназначено е за Мънк Тюринг и е написано от... – Хорейшо присви очи зад очилата си за четене и се напрегна да разчете подписа.

– Хенри Фокс – помогна му Мишел.

– Човекът благодари на Мънк, че му е помогнал да се прибере у дома – добави Шон.

– Датата е отпреди близо година – поклати глава Хорейшо и хвърли поглед към горния край на писмото. – Тоест *преди* Тюринг да предприеме пътешествието си до Германия и Англия.

– По-скоро преди *последната* му визита там – поправи го Шон. – А сега ще те помоля да обърнеш внимание на последните два реда.

– „Както се договорихме, аз съм готов да ви върна услугата – започна да чете Хорейшо. – Разполагам с това, което искате. Ще го получите в момента, в който дойдете тук.“ – Вдигна глава и объркано добави: – Значи този Фокс е искал да подари нещо на Мънк от благодарност, че му е помогнал да се прибере в родината си?

– По всичко личи, че е така – кимна Мишел. – А той е съчетал пътуването до Германия с малка екскурзия до Англия, за да посети местата, където е живял и работил Алън Тюринг.

– Въпросът е какъв е бил подаръкът на Фокс.

– Все още не знаем – въздъхна Мишел.

– Окей, Мънк му е помогнал да се прибере в Германия – заключи Хорейшо. – Но Хенри Фокс изобщо не ми звучи като немско име.

– Имам известни догадки по този въпрос, но ще изчакам потвърждение – тайнствено рече Шон и вдигна фотографията пред очите си. На нея бяха запечатани трима души, седнали на стъпалата пред голяма сграда. Единият от тях беше Мънк Тюринг, притиснал до себе си малката Виджи. Третият беше дребен възрастен мъж с бяла брада и пронизващи сини очи. На гърба на фотографията имаше дата.

– Направена е преди повече от три години – каза Мишел. – Според Виджи по същото време са живели в Ню Йорк. Нямали приятели, с изключение на един много възрастен човек, който разказвал спомените си на баща ѝ и говорел много странно.

– Може би с немски акцент – предположи Шон.

– Значи старецът на снимката трябва да е Хенри Фокс, така ли? – бавно ги изгледа Хорейшо.

– Точно така – кимна Шон. – Това обяснява много неща, но не и какво е дал той на Мънк.

– Виджи ми разказа, че старецът обичал да пише букви на лист хартия, след което карал Мънк да ги анализира, най-вероятно с цел да ги дешифрира – добави Мишел.

– Чакайте, чакайте! – вдигна ръка Хорейшо. – Според Саут Фрийман една от причините за задържането на немските военнопленници тук била свързана с предположението, че част от тях имат познания по шифъра „Енигма“. След срещата с него си направих труда да прочета някои неща, свързани с историята на Втората световна война. Отделните родове войски на Третия райх са използвали собствени шифри, нещо като варианти на „Енигма“. Най-труден от тях бил шифърът на военноморските сили. Специалистите от Блечли Парк, включително Алън Тюринг, така и не успели да го дешифрират. Много историци са на мнение, че именно този факт обуславя големите успехи на немските подводници в битката за Атлантика. Нещата се променили едва след като съюзниците успели да се доберат до кодовите таблици на пленени немски кораби. Магьосниците от Блечли Парк свършили останалото.

– С какво ни помага всичко това? – вдигна вежди Мишел.

– Саут твърди, че във войната в Атлантика настъпил обрат в полза на съюзниците *след* появата на немските военнопленници в Кемп Пиъри. Всички те са служили на потопени кораби и подводници и вероятно

са разполагали с кодовите таблици на „Енигма“ и с друга полезна информация.

– Мислиш, че Хенри Фокс е бил един от тях? – замислено го погледна Мишел.

– Той е на подходящата възраст, говори с немски акцент, пише шифри на листовے хартия и разказва спомени за войната – отвърна Хорейшо. – Да, аз съм на мнение, че истината е някъде там.

– Ето защо исках да се посъветвам с теб – кимна Шон. – Трябва да разберам какво е получил Мънк Тюринг от Фокс. Онова, за което се споменава в писмото.

– Аз ли трябва да отговоря на този въпрос? – учудено го погледна Хорейшо. – Откъде да знам за какво става дума?

– През нощта Виджи се е промъкнала в стаята на Мишел и е оставила този плик. Според мен го е сторила, защото ѝ се доверява.

– Добре де, но какво общо имам аз?

– Може би Тюринг е оставил документите на дъщеря си с препоръката да ги предаде само на човек, на когото вярва.

– Напълно възможно – съгласи се Хорейшо. – Виджи е много интелигентно дете, но може лесно да бъде манипулирана. От време на време дава точно отговорите, които се очакват от нея. Забелязах го по време на разговорите ни.

– Но категорично отрича, че е оставила плика в стаята на Мишел. Дори не признава, че е ходила там. Защо го прави?

Хорейшо дълго мълча. Когато най-сетне проговори, думите му прозвучаха бавно и някак несигурно.

– Може би ще ви изглежда смешно, но според мен Мънк Тюринг не е манипулирал дъщеря си, а по-скоро я е *програмирал*.

– Програмирал ли?! – подскочи от изненада Мишел.

– Подозирах го още от самото начало, но след чутото от вас вече съм почти сигурен. Според мен гениалният баща е предал на своята гениална, но все още наивна дъщеря определен вид информация, която тя да сподели само при точно определени обстоятелства. Виджи свири своята песен на Мишел, защото тя се отнася добре с нея и печели доверието ѝ. По-късно Мишел рискува живота си за нея и тя прави още една стъпка... – Хорейшо замълча и впери любопитен поглед в лицето на Мишел. – Все пак е странно, че е го е сторила въпреки инцидента с джипа ти.

– Какъв инцидент? – наостри уши Шон.

– Малко спречкване с детето, нищо повече – отвърна Мишел,

отбягвайки погледа му, и добави: – Съмнявам се, че ще я спасявам втори път, надявам се никога да не се наложи. Но какво трябва да направя, за да предизвикам следващата ѝ стъпка?

– Нямам отговор на този въпрос – отвърна психоаналитикът.

Шон помълча известно време, после поклати глава.

– От всичко това следва, че за момента сме в безизходна ситуация.

Чакаме информация от Джоун и се надяваме Алиша да дешифрира музиката. – Пъхна плика и снимката в джоба си и се прозя. – И бездруго сме станали рано, няма да е зле да похапнем.

– Много набързо. – Мишел погледна часовника си. – В девет имам среща с Чамп за обещаната въздушна разходка.

– Въпреки всичко ще отидеш, така ли? – мрачно я изгледа Шон.

– Да.

– Не забравяй, че той няма алиби за убийството на Райвест!

– Съмнявам се, че можем да получим полезна информация от невинни хора – тръсна глава Мишел. – Далеч по-разумно е да се навъртаме около онези, които може да се окажат виновни.

– Вътрешното чувство ми подсказва, че трябва да стоиш настрана от този човек.

– А пък моят *разум* ми нашепва, че не можем да си позволим този лукс – тръсна глава тя.

Хорейшо се извърна към Шон.

– Пак е твой ред, освен ако не си решил да се предадеш.

– Я млъквай! – срязва го Шон и се качи в джипа.

– Господи! – възкликна Хорейшо и хвърли закачлив поглед към Мишел. – Никога не съм виждал по-типичен случай от него!

– В какъв смисъл типичен? – озадачено попита тя.

Той я погледна недоумяващо, въздъхна тежко и се качи в джипа.

72

По-късно същата сутрин Хорейшо се обади на Саут Фрийман по две причини. На въпроса дали случайно не разполага със списъка на германските военнопленници в Кемп Пиъри по времето на Втората световна война Саут отговори с гръмогласен смях.

– О, да, ето го тук, на бюрото ми! Пентагонът отказа да ми го даде, но аз се поразходих до моите приятели от ЦРУ и шпионите веднага ми направиха разпечатка, след което любезно попитаха какви други тайни ме интересуват!

– Приемам това за „не, по дяволите“ – въздъхна Хорейшо, а след това го попита дали не познава някой вестникар от Тенеси, близо до родното място на Мишел. И улучи десетката.

– Тоби Рукър издава седмичник в едно градче на около час път южно от Нашвил – отвърна Фрийман и му каза името на градчето. Хорейшо почти падна от стола. Беше родното място на пациентката му.

– За какво ти е? – пожела да узнае Саут.

– Трябват ми сведения за един човек, изчезнал преди близо трийсет години оттам.

– Тоби трябва да знае нещо, тъй като живее в града повече от четирийсет години – отвърна Фрийман, продиктува му телефонния номер и добави: – Ей сега ще му звънна да го предупредя, че ще го потърсиш.

– Страшно съм ти благодарен, Саут! – възкликна Хорейшо.

– Че как иначе? И не забравяй за споразумението ни. Или получавам изключителните права, или ще те удуша!

– Разбира се – отвърна психоаналитикът, изчака двайсетина минути и набра номера.

Отсреща вдигнаха на второто позвъняване. Мъжки глас се представи като Тоби Рукър, добавяйки, че току-що е приключил разговора си със Саут Фрийман и обеща да провери каквото може.

Хорейшо едва бе затворил телефона, когато долови някакъв шум отвън и надникна през прозореца. Беше хеликоптер, летящ ниско над територията на Бабидж Таун. Той го проследи с поглед, докато се стопяваше в далечината, и си помисли за Мишел, която по това време най-вероятно се намираще на хиляди метри височина в компанията на мъж, на когото Шон не се доверяваше. Недоверието му беше толкова голямо, че беше помолил Хорейшо за една специална услуга.

– Върни се жива и здрава, Мишел – полугласно промърмори той. – Ние с теб имаме да разговаряме за още много неща.

Излитането беше безупречно. Самолетът „Чесна“, модел „Гранд Караван“, беше широк и удобен, с единичен салон за четиринайсет души, включително пилота и помощника му. Чамп я увери, че машината е оборудвана с всички съвременни навигационни средства.

– Много хора ли возиш? – попита Мишел.

– По принцип съм единак и летя сам – отвърна Чамп. – Горее се мисли по-добре.

– Каква загуба – поклати глава тя, хвърляйки поглед към луксозния салон зад гърба си.

– Ако нещата вървят добре, може би ще си купя собствен самолет.

– Нямам вид на човек, който се интересува от материалните неща.

– И наистина не се интересувам – сви рамене той. – Станах учен, защото ми харесваше да решавам сложни проблеми. Но напоследък всичко става все по-трудно, имам предвид живота извън науката...

Недовършеното изречение увисна във въздуха.

– Хайде, говори – меко го поджани Мишел.

Той извърна глава към страничното прозорче.

– Квантовите компютри имат огромен потенциал, който може да промени света както в положителен, така и в отрицателен смисъл.

– Вероятно същото е мислил и онзи, който е открил атомната бомба – подхвърли тя.

– По-добре да сменим темата – потръпна Чамп.

– Добре. Покажи ми какво може малката птичка.

Той издърпа шурвала и чесната рязко започна да набира височина. Леко, сякаш без усилия. После преминаха към серия от резки пикирания и остри завои, включително един пълен лупинг. Мишел дори не мигна, тъй като беше летяла на всякакви самолети при възможно най-тежки условия.

– Ето го покрития с мрачна слава Кемп Пиъри – промърмори Чамп и махна към прозорчето. – Ако се снижим още малко, със сигурност ще ни свалят.

– Наистина ли? Няма ли начин да се спуснем още мъничко?

Чамп слезе на седемстотин метра, а тя се наведе напред, опитвайки се да запагети топографията на района.

– Значи не можем да се спуснем по-ниско, така ли?

– Зависи дали обичаш да рискуваш – подхвърли той.

– Не съм много склонна да рискувам, но ти май си на другия полюс...

– Най-странното е, че преди да те срещна, бях крайно предпазлив.

Щурвалът помръдна наляво, скоростта намалая. Самолетът полетя по права линия, следвайки контурите на река Йорк.

– Това е всичко, което можем да си позволим, без да ни пратят една ракета отзад – каза Чамп.

Мишел видя пристана, от който Иън Уитфийлд вероятно беше погеглил със своята лодка. До него личаха грамадите на бункерите, които Шон й беше показал на сателитната карта. Гледани отгоре, те наподобяваха сиви бетонни кубове, подредени в една редица. На север от тях се виждаше нещо като канал, който прорязваше дълбоко територията на Кемп Пиъри. Отвъд него се виждаше широката писта. Очите й се плъзнаха по къщите на някогашните градчета, за които говореше Саут Фрийман. Сред тях стърчеше една доста по-голяма тухлена постройка с малък басейн отпред. Южно от Кемп Пиъри се виждаше центърът за доставки на флота и оръжейният арсенал.

– Федералните са запечатали целия район – подхвърли тя.

– О, да – кимна той, направи плавен завой надясно и се насочи на изток, поддържайки височина от седемстотин метра. Под тях се разстла изключително живописна местност.

– Прекрасно е – промълви Мишел.

– Така е – погледна я той втренчено и побърза да извърне глава.

– Стига, Чамп – игриво подхвърли тя. – Изчервяват се само момичетата.

– Веднъж повозих и Мънк – глухо рече той.

– Така ли? Може би е искал да види нещо конкретно?

– Не, но изрази желание да летим доста ниско над реката.

За да огледа района максимално добре, помисли си Мишел. Също като мен.

– Хм... Искаш ли да поемеш управлението? – внезапно попита Чамп.

Тя кимна, улови шурвала пред себе си и леко го премести наляво, после надясно.

– Може ли да се издигнем по-високо?

– До три хиляди метра. Просто издърпай шурвала към себе си, но плавно и съвсем леко.

Мишел се подчини и носът бавно се повдигна. На указаната

височина отново зае хоризонтално положение.

– А какво ще кажеш за едно пикиране, както преди малко го направи ти? – предложи тя.

Той я погледна косо, преглътна и кимна.

– Разбира се.

Мишел леко натисна шурвала напред и носът на чесната се наклони. После още малко. Земята се понесе срещу тях с главозамайваща бързина, но тя продължаваше да натиска елипсата в ръцете си. В съзнание-то ѝ изведнъж се появиха кошмарите, които я бяха измъчвали в продължение на три десетилетия. Видя замръзнало от ужас дете, но кое беше то? Тя самата? Не можеше да бъде сигурна, дори във въображението си. Но въпреки това я обзе вледеняващ ужас.

Летяха почти отвесно надолу, но Мишел сякаш не забелязваше бясно сменящите се цифри на висотомера и предупредителните сигнали. Изобщо не погледна към Чамп, който панически дърпаше своя шурвал и ѝ крещеше да пусне нейния. Същевременно си даваше сметка, че ще се разбият, но ръцете ѝ останаха залепени за шурвала. За втори път чу собствения си глас, който тихо изрече „Сбогом, Шон“.

После мъглата в съзнанието ѝ най-сетне се разпръсна и до нея достигна пронизителния вик на Чамп.

– Пусни шурвала! Пусни го!

Извърна глава и погледна побелялото лице на Чамп, който дърпаше с всички сили лостовете пред себе си, опитвайки всичко възможно да извади машината от смъртоносната спирала. Ръцете ѝ бавно пузнаха шурвала. Макар и с доста усилия, Чамп успя да върне чесната в хоризонтално положение. Минута по-късно под тях се появи пистата. Самолетът се приземи с тежко подскачане.

Скоростта бързо намаля, машината рулира в края на пистата и спря. В продължение на няколко секунди в кабината се чуваше единствено тежкото им дишане. После Чамп тръсна глава и се обърна да я погледне.

– Добре ли си?

Мишел усети как в гърлото ѝ се надига парлива течност.

– Много добре, ако вземем предвид факта, че за малко не убих и двама ни – мрачно отвърна тя.

– Често се случва на неопитните пилоти – въздъхна той. – Ръцете им сякаш залепват за шурвала. Съжалявам, не биваше да ти предавам управлението.

– Не си направил нищо погрешно, Чамп! – остро отвърна тя. – Аз съм тази, която трябва да се извини.

Слязоха от чесната и бавно се насочиха към мерцедеса на Чамп, паркиран близо до хангара. От близката горичка изскочи голям мотоциклет и с бясна скорост се понесе към тях. Беше изрисуваният харли на Хорейшо. Водачът бавно свали каската си.

– Прекрасно време за летене, нали? – обади се Шон Кинг.

– Какво търсиш тук? – троснато попита Мишел.

Той ѝ подхвърли резервната каска и късо нареди:

– Хайде, тръгваме!

– Благодаря за урока по пилотиране, Чамп – обърна се тя, докато се настаняваше на седалката зад Шон. – Съжалявам, но в момента не ми е до обяд.

Напуснаха частното летище и поеха към Бабидж Таун. Две минути по-късно Мишел му каза да спре.

– Какво има? – извика през рамо Шон.

– Просто спри.

Той отби встрани от тесния път. Мишел скочи от седалката, изтича към близките дървета и повърна.

Миг по-късно се появи отново, с преbledняло лице и книжна салфетка пред устата си.

– Небето май се оказа негостоприемно за теб – подметна Шон.

– Такова е за всички пилоти, които допускат грешки – отвърна тя. – А ти как се озова на скъпоценния харли на Хорейшо?

– Просто излязох да се поразходя.

– И съвсем случайно се озова на пистата в момента, в който се приземихме?

– Ти на това приземяване ли му викаш? – гневно се обърна той. – Даваш ли си сметка, че летяхте отвесно надолу? В един момент бях сигурен, че проклетият двигател се е скапал! За малко не се пребих, за да стигна до пистата, макар че едва ли щях да откроя нещо, останало от теб! Какво се случи, по дяволите?

– Някакъв проблем с двигателя, но Чамп успя да се справи.

От лъжата ѝ стана гадно, но беше убедена, че ако му каже истината, щеше да ѝ стане още по-гадно. Всъщност каква беше истината? Че просто се беше вцепенила на шурвала и почти беше убила себе си и един невинен човек?

– Преди малко спомена, че става въпрос за пилотска грешка – по-дозрително я изгледа той.

– Забрави – тръсна глава тя. – Всяко сполучливо кацане е добро.

– Извинявай, че проявих загриженост.

– Значи си карал като луд из полето само за да следиш полета, а?

– Казах ти, че не ми харесва идеята да летиш с онзи тип – мрачно отвърна Шон.

– Защо не си сигурен, че мога да се контролирам?

– О, я стига! Крайно време е да престанеш с тези глупости! Аз просто...

Тя го удари по каската.

– Шон...

– Какво?

– Благодаря ти.

– Няма за какво.

Мишел се настани зад него и Шон потегли. Тя се притисна в гърба му. Единственото ѝ желание беше пътуването да продължи безкрайно. Никога през живота си не беше изживявала такъв ужас. Още повече, че този път той беше предизвикан не от външен враг, а от самата нея.

73

Шон насочи мотора към квартирата, доскоро обитавана от Хорейшо.

– Очаквам факс от Джоун – обясни той.

Прибраха получените документи и подкараха към едно от местните ресторантчета. Мишел вече се чувстваше добре и те си поръчаха сандвичи и кафе. Тя му съобщи новината за полета на Мънк над забранената зона, после двамата заедно прелистиха документите, изпратени от Джоун.

– Мънк Тюринг е ходил във Висбаден – доволно отбеляза Шон.

– Как са успели да го установят толкова бързо? – учудено го погледна Мишел.

– Фирмата на Джоун има филиал във Франкфурт – поясни той. – Тамошните служители са проследили плащанията с кредитните му карти. Между другото, именно оттам е купил халбата, която е подарил на Чамп. – Прелисти няколко страници и кимна. – Ето го и списъка на немските военнопленници, задържани в Кемп Пиъри по време на войната.

– А с него как се е сдобила твоята близка приятелка? – не на шега се стресна Мишел.

– Един от шефовете на фирмата е вицеадмирал в оставка, който преди време е бил директор на Агенцията за национална сигурност. Използвал е своите връзки, въпреки че информацията отдавна не би трябвало да е секретна и по всяка вероятност е събирала прах някъде из архивите на Пентагона.

Прегледаха списъка. Срещу всяко име бяха отбелязани чин, дата на пленяване, по-нататъшна съдба.

– Става ясно, че повечето от тях са били освободени след края на войната, а други са умрели в плен – промърмори Шон. – Но не виждам името на Хенри Фокс.

– Я виж този – каза Мишел и посочи едно име от списъка. – Липсва всякаква информация за съдбата му. – Прелисти набързо страниците и добави: – Няма други като него.

– Казва се Хайнрих Фукс – отбеляза Шон.

– Което в американски вариант вероятно звучи като Хенри Фокс – подхвърли Мишел.

Шон се втренчи в нея и бавно кимна.

– Нямаш представа колко си права!

– Защо мислиш така?

– Готов съм да се обзаложа, че въпреки оскъдната информация, с която разполагаме, Хайнрих Фукс е бил радист на кораб – единственият, който е успял да избяга от военнопленническия лагер в Кемп Пиъри, днешната секретна база на ЦРУ. Това е причината, поради която в списъка липсва информация за съдбата му. Флотът просто е отказал да признае, че някой е успял да се измъкне от лагера.

– Избягал е, а след това е променил името си на Хенри Фокс! – ахна Мишел.

– Точно така. Установил се е в Ню Йорк и е започнал нов живот. А на стари години е станал съсед на Мънк и Виджи. – Шон скочи. – Хайде, тръгваме! Трябва да поговорим с Виджи!

– Защо?

– Хорейшо твърди, че е програмирана. Може би името Хенри Фокс е паролата, която ще ѝ позволи да ни разкаже повече, а най-вероятно всичко.

Върнаха се в Бабидж Таун и се втурнаха към сградата, в която се помещаваше училището. Но Виджи не беше там.

– Каза, че е болна – обясни учителката.

– Лично ли ви го каза? – бързо попита Шон.

– Не, изпрати бележка. Сутринта я намерих на бюрото си.

Няколко минути по-късно Шон и Мишел изкачиха тичешком стъпалата към къщата на Алиша. Бутнаха вратата и Мишел тревожно извика:

– Виджи? Къде си, Виджи?

Без да чака отговор, тя хукна по стълбите към втория етаж и блъсна вратата на момичето. Стаята беше празна. Претърсиха останала част от къщата, но без успех.

– Няма я! – извика Шон, обзет от паника.

– Къде, по дяволите, е охраната? – изкрещя на свой ред Мишел.

Вратата се отвори и на прага се появи Алиша с купчина документи в ръце. Лицето ѝ беше уморено. Очевидно изненадана от присъствието им, тя се намръщи.

– Хей, вие! Прекарах проклетите ноти през най-мощните компютърни програми, но резултатът е пълна нула. Това означава, че или шифърът е извън нашите възможности, или това изобщо не е шифър. Открих името на песента. Казва се „Шенандоа“ и е написана през деветнайсети век. Какво пък, все пак има текст. Кратък, простичък, но все пак

съдържа думи. Хрумна ми гениалната идея, че именно текстът е ключът към разбиването на шифъра. Но след като си блъсках главата цяла вечност, крайният резултат отново е пълна безсмислица.

Двамата партньори я гледаха и мълчаха.

– Какво има? – подозрително попита тя.

– Къде е Виджи? – контрира Мишел.

– На училище – отвърна Алиша след кратка справка с часовника си.
– Още от осем сутринта.

– Няма я там, Алиша – поклати глава Шон. – Някой е изпратил бележка на учителката, че е болна.

– Цяла нощ не съм мигнала, за да дешифрирам нотите – намръщено го изгледа тя. – А ти си този, който трябваше да се грижи за нея!

– Сутринта беше добре – обади се Мишел. – Дойде в стаята ми малко преди разсъмване, после се прибра.

– А после?

Партньорите се спогледаха.

– После тръгнахме по задачи – сконфузено отвърна Шон.

– И я оставихте сама, така ли? – възкликна Алиша. – Отново я оставихте сама!

– Мислехме, че си тук – промърмори Мишел.

– *Мислехте*, че съм тук! – извика извън себе си Алиша и хвърли листовете над главата си. – Как е възможно да съм тук, когато ме въвлякохте в тази бъркотия?! – Лицето ѝ стана червено, дишането ѝ се ускори. – Охраната трябваше да я изпрати до училището! Поисках нов човек в момента, в който заради предишния глупак тя едва не се удави!

– От кого го поиска? – полюбопитства Шон.

– От Чамп.

– Тази сутрин в девет Чамп дойде да ме вземе, за да ме разходи със самолета си – отбеляза Мишел.

– Какъв самолет? – раздразнено попита Алиша. – Що за глупости?

– Успокой се, Алиша – меко промълви Шон. – Може би Виджи просто се е усамотила и скоро ще се появи.

– Забрави ли какво се случи при последното ѝ усамотяване?

– Тя е права, Шон – сепна се Мишел. – Отивам да я търся на реката.

– А аз ще организирам екип за претърсване на околността – кимна Шон.

Обърнаха се и излязоха, оставяйки безпомощната Алиша сред купичката разпилени листове.

Виджи я нямаше на реката. Преброиха лодките, но всички бяха на мястото си. Претърсването на Бабидж Таун също не даде резултат. Бележката, оставена на учителката, се оказа написана на компютър. Никой нямаше представа за човека, който я беше донесъл.

Бодигардът съобщи, че сутринта се появил пред къщата както обикновено – малко преди осем. Но от вътрешната страна на мрежата против комари имало бележка, че Виджи е болна и няма да ходи на училище. Човекът си тръгнал, но проявил съобразителността да прибере бележката. Оказа се, че и тя е написана на компютър и не подлежи на проследяване – също като другата.

– Всеки би могъл да ги напише – въздъхна Шон и мрачно огледа приятелите си. Току-що бяха прекратили претърсването на Бабидж Таун, а малко преди това към тях се беше присъединил и Хорейшо. Шериф Хейс бе организиран група от доброволци, но и техните усилия се оказаха безрезултатни. Детето сякаш се беше изпарило.

Към оградата се приближи голям черен седан.

– Мамка му! – изруга Шон. – Точно сега ли?!

Специален агент Вентрис слезе от колата и се насочи към тях.

– Чух, че пак сте изгубили момичето – подхвърли той.

– Какво искаш, Вентрис? – ядосано попита Шон.

– Искам да се измитате оттук. Присъствието ви е непродуктивно.

– А твоето какво е? – викна Шон. – Нещо да си постигнал досега?

– Овладей се – сложи ръка на рамото му Мишел. – Той все пак е федерален агент.

– Послушай приятелката си – кимна Вентрис. – Ако момичето е отвлечено, само ние можем да го открием.

– Надявам се да я откриете жива – мрачно промълви Шон, изглежда как агентът на ФБР се качва в колата и извика: – Проклето копеле!

– Мисля, че всички имаме нужда от няколко дълбоки вдишвания и издишвания – успокоително се обади Хорейшо.

– Нямам нужда от никакви вдишвания! – сопна се Шон. – Единственото ми желание е да сритам задника на проклетия *специален* агент!

– Добре де, изливането на гнева също помага – заяви психоаналитикът.

Тримата едновременно обърнаха глави към портала, пред който

тежко се подредиха няколко туристически автобуса. Шон и Мишел забързаха към будката на охраната.

– Какво става?

– Временна евакуация на Бабидж Таун – обяви човекът.

– Защо? – попита Мишел.

– Заради двата смъртни случая и изчезването на детето. Служителите и семействата им са силно притеснени. Решението е да бъдат преместени във Уилямсбърг до изясняването на нещата.

– Кой взе това решение? – остро попита Шон.

– Аз – разнесе се глас зад гърба им. Тримата се обърнаха към Чамп Полиън, който бавно крачеше към тях. – Мислите ли, че е погрешно?

– Може ли ние да останем тук?

– Не! – отсече Чамп и се обърна да си върви. – Не мога да нося отговорност за сигурността ви!

– А ти? – подвикна след него Мишел.

– Аз също се изнасям. Не си струва да рискувам живота си, дори и за квантовия компютър.

75

Два часа по-късно в Бабидж Таун останаха само неколцина пазачи. Мишел и Шон направиха още една обиколка с надеждата да открият някаква следа от Виджи, а Хорейшо отиде да си събира нещата.

Мъркъл Хейс звънна малко след като се прибраха в жилището на Алиша.

– Детето сякаш пропадна в дън земя! – оплака се той, след което добави нещо, от което Шон за малко не изпусна телефона: – Дори ЦРУ не може да го открие!

– ЦРУ ли?

– Да. Иън Уитфийлд чул за изчезването на Виджи и предложил помощта си. Но дори неговите горили не открили нищо.

– Кой да предположи, че ЦРУ има толкова голямо сърце! – язвително вметна Шон, изключи апарата и с отвращение го захвърли на леглото. После отиде в стаята на Мишел да ѝ съобщи новината.

– Трябва да вземем Хорейшо и да се махаме – предупреди го тя, в отговор на което той се обърна и тръгна към вратата. – Къде отиваш?

– На пристанището. Искам да помисля на спокойствие. Хайде, ела. На връщане ще приберем Хорейшо.

Прекосиха гората по тясната пътека и седнаха на кея.

– Господи, къде изчезна Виджи? – с отчаяние промълви Мишел. – Къде?

– Там – отвърна Шон и махна към отсрещния бряг. – На същото място, където убиха баща ѝ.

– А предложението за помощ на Уитфийлд е само за заблуда, така ли?

Той мрачно кимна.

– Значи мислиш, че не е жива?

– Натам вървят нещата.

– Но защо, Шон? Защо Виджи?

– Защото е получила информация от баща си. Някой е разбрал за нещата, които сподели с нас. И е решил да ѝ попречи да ни каже останалото.

– Но как биха могли да научат?

– По всяка вероятност между двата бряга на реката няма никакви тайни.

Мишел отправи замислен поглед към спокойните води на Йорк. Спокойни поне засега.

– Знам какво означава ЦРУ – тихо промълви тя. – Но да убият едно дете?

– Шегуваш се, нали? – горчиво попита той. – Когато става въпрос за националната сигурност, тези типове са готови да убият дори собствените си майки!

– Какво ли е открил Мънк? – въздъхна тя. – Толкова ли е важно, че е трябвало да го премахнат и да отвлекат и дъщеря му?

– Нямам отговор на този въпрос. Знам твърде малко, а вероятно и не съм достатъчно умен. Но в едно съм сигурен: Мънк е станал жертва на предумишлено убийство, Лен Райвест – също. Все още не знам мотивите. Възможно е да са били убити от различни хора или организации и по различни причини, но убийството им е факт. Мънк Тюринг е познавал възрастен човек, който по всяка вероятност е бил военнопленник в Кемп Пиъри и му е разказал за нещо, което се е случило там, и го е накарало да влезе в забранената зона и да бъде убит.

– Тоест Хенри Фокс е успял да избяга, но Мънк не е имал този късмет, така ли?

– Така изглежда – мрачно въздъхна Шон.

– А сега и Виджи! – преглътна сълзите си тя и той побърза да я прегърне през раменете.

– Съжалявам, Мишел. Този път оплетох конците, при това здравата.

– Дватама я изпуснахме, Шон – простена през сълзи младата жена.
– *Дватама!*

Шон помълча известно време, после бавно заговори:

– Сутринта излязохме някъде около шест, още беше тъмно. Алиша беше заета с нотите. Това означава, че след нашето излизане всеки би могъл да дойде и да отвлече Виджи. Една бърза моторница може да пресече реката за броени минути.

Мишел мълчеше, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Той бръкна в джоба си и ѝ подаде носната си кърпа.

– Какво ще правим сега? – прошепна тя.

– Сега аз ще отида да прескоча онази ограда – отвърна с мрачна решителност той, отправил поглед към отсрещния бряг.

– Какво?! – сепнато се отдръпна тя.

– Няма друг начин, Мишел. Аз обърках нещата и оставих Виджи без охрана. Не мога просто да седя спокойно и да чакам развоя на

събитията. Ще се опитам да я спася, защото съм длъжен да го направя.

– Добре – въздъхна тя. – Кога тръгваме?

– Ти няма да дойдеш.

– В такъв случай и ти няма да ходиш никъде.

– Не мога да ти го позволя, Мишел! Нима не разбираш, че всичките ми разсъждения могат да се окажат погрешни? Нямам право да рискувам живота ти!

– Какъв живот, Шон? Понякога дори не знам коя съм. В момента мисля единствено за Виджи Тюринг. По тази причина или ще прескочим проклетата ограда заедно, или и ти няма да мръднеш оттук!

Той мълчаливо я гледаше, трогнат и едновременно горд от предаността ѝ. Но после си спомни за предупрежденията на Джоун и Хорейшо и сърцето му се сви.

– Утре вечер ще кацне поредният самолет на ЦРУ – добави тя. – Не мислиш ли, че ще се опитат да изведат Виджи с него? Имам чувството, че поне дотогава ще я оставят жива.

Той не отговори и отново насочи поглед към отсрещния бряг. Запита се дали наистина иска да се изпречи на пътя на човек като Иън Уитфийлд. Отговорът беше отрицателен. След което тръсна глава. Да, разбира се! Не само беше готов да се изпречи на пътя му, но и да го смачка!

После внезапно му хрумна една идея и той скочи.

– Хайде, тръгваме!

76

Обаждането на Тоби Рукър дойде малко преди Хорейшо да приключи с опаковането на нещата си.

– Успях да открия нещичко – обяви той. – Горедолу по времето, което ви интересува, на около час път нагоре, към Смоуки Маунтънс, е била открита изоставена кола. По онова време бях репортер на свободна практика, но още си спомням случая.

– Чия собственост е била колата?

– На някой си Уилям Джойнър, сержант в армията. През седемдесетте години работел в тукашния център за набиране на доброволци.

– Какво се е случило с него?

– Никой не знае – въздъхна Рукър. – Колата му била празна. Разследването на полицията и военните не довело до нищо.

– Женен ли е бил?

– Не, макар че е приближавал трийсетте. Постъпил в армията на осемнайсет, участвал във Виетнамската война. Завърнал се в Щатите около шест години, преди да изчезне.

– Някакви романтични връзки? – колебливо попита Хорейшо. – Приятелки, гаджета?

– В архивите не е отбелязано нищо. Защо питате?

– Просто така – бързо отвърна Хорейшо.

– А защо изобщо се интересувате от него, ако смея да попитам? Саут не ми каза нищо.

– От любопитство, нищо повече. Казвате, че разследването не е довело до нищо, така ли?

– Точно така. Няма ли труп, няма следствено заключение. Може би на Джойнър просто му е писнало от войската и е решил да смени професията. Има много такива случаи.

Хорейшо благодари и прекъсна връзката. По всичко личеше, че преди да изчезне, този Джойнър бе имал интимна връзка със съпругата на Франк Максвел. Никой не бе открил тялото му. Но какво бе видяла преди години Мишел? Какво я бе наранило толкова дълбоко? Психоаналитикът добре знаеше, че отговор на тези въпроси може да му даде единствено тя. Дори да бе прогонила спомена с усилие на волята, той със сигурност бе някъде там, погребан дълбоко в подсъзнанието ѝ.

Шон и Мишел влязоха в хангара за лодки, взеха няколко инструмента и ги разпределиха по раниците си. После се върнаха в централната сграда и казаха на пазача, че трябва да помогнат на Хорейшо.

– Изнасяме се по нареждане на Чамп.

Пазачът кимна и им направи знак да влязат. Двамата изкачиха тичешком стълбите до последния етаж и бързо се насочиха към предишната стая на Шон. Влязоха в нея, затвориха вратата след себе си и се обърнаха към стената, зад която според изчисленията на Виджи би трябвало да се намира тайната стая.

– Врата със сигурност има, но ние нямаме време да я търсим – каза Шон и вдигна раницата си. След няколко минути напрегната работа в стената зейна малка дупка. Шон включи фенерчето и надникна през нея.

– По дяволите! – изруга той.

– Какво?

– Ще видиш – отвърна той. – Да побързаме!

Атакуваха стената с подновено усърдие. Не след дълго дупката стана достатъчно широка, те се промушиха през нея и огледаха стените, отрупани със сложна електронна апаратура. В дъното се виждаше малка врата.

– До нея се стига през заключената стая от другата страна – досети се Шон.

Телевизионните монитори край една от стените показваха картина от вътрешността на всички бараки.

– Ето я номер едно – махна към един от тях Шон.

– А тази тук трябва да е номер две, която е на разположение на Чамп – добави Мишел, после насочи вниманието си към компютърните екрани в съседство, по които течеше бавен, но непрекъснат поток от цифри.

– Записват тайно цялата информация от залата на Чамп Полиън! – възкликна Шон.

– Значи Лен Райвест е бил прав за присъствието на шпиони в Бабидж Таун – кимна Мишел. – Но не е знаел, че става въпрос за електронен шпионаж. – Вниманието ѝ беше привлечено от малка червена лампичка на стената, която тревожно мигаше. – По дяволите! – възкликна тя. – Дано не е това, за което си мисля!

Обърнаха се и бързо се промушиха обратно през дупката. В следващия миг лампичката престана да мига, но остана включена.

– Хорейшо! – извика след партньора си Мишел.

Шон се закова на място, направи рязък завой и хукна по съседния

коридор. Няколко секунди по-късно той вече блъскаше по вратата на психоаналитика. Когато тя се отвори, той просто сграбчи Хорейшо и го помъкна след себе си.

– Хей, от какво бягаме? – объркано извика онзи.

– От смъртта – късо отвърна Мишел.

Информацията накара дребничкия мъж да превключи на максимална скорост.

– Как ще се измъкнем? – задъхано извика Мишел. – Порталът се охранява!

– С лодка – отвърна Шон. – Следвайте ме!

Хукнаха по пътеката към пристана. Двамата пазачи, които срещнаха, почти не им обърнаха внимание. Явно още не бяха научили за проникването в секретната стая.

– Дали онази аларма изобщо се е задействала? – изрази съмнението с Мишел.

– Не трябва ли да се обадим на шериф Хейс? – добави Хорейшо.

– В момента предпочитам да не се доверявам на никого! – тръсна глава Шон.

Минута по-късно стигнаха до хангара, Шон разтвори портала и откачи от таблото ключовете на голямата моторница. После включи електрическия стапел и лодката плавно докосна водната повърхност. Не след дълго моторът забоботи и те потеглиха с угасени светлини.

– Отваряйте си очите! – тихо заповяда Шон, забеляза учуденото изражение на Мишел и рязко попита: – Какво има?

– Питам се защо Виджи е предпочела да гребе с малкия нестабилен каяк?

– Нали каза, че не си получила отговор на този въпрос?

– Преди това гребяхме заедно и тя заяви, че никога не се е чувствала по-добре. На връщане ѝ предложих да се надбягвахме. Условието беше, че ако победея аз, тя ще ми разкаже за кодовете и кръвта. Когато това стана, тя седна на пианото и изсвири онази мелодия.

– Е, и?

– Защо се е върнала при реката? – повтори въпроса си Мишел.

– Предупреждавам те, че не бива да се опитваш да откриеш какво е мислела Виджи – обади се Хорейшо.

– Защо останах с чувството, че иска да ми каже нещо? – продължи тя, без да му обръща внимание. – И да ме привлече обратно към кея? – Изправи се и впери поглед в отсрещния бряг. – Имаше и още нещо, което ми се стори изключително странно. Виджи ми го разказа абсолютно

неочаквано.

– Какво ти разказа?

– Че Алън Тюринг се самоубил, като изял една отровна ябълка. Това ѝ напомняло приказката за Снежанка. Нали сте я чували? Старата кралица се превърнала във вещица, прекосила реката с лодка и подмарила Снежанка да изяде отровната ябълка. Момичето от приказката за малко не умряло – също като Виджи в реката. После добави, че всеки, който държи ябълката, разполага с огромна власт. Питам се, защо ми разказа всичко това?

– Нямам представа – отвърна Шон. – И не виждам с какво то може да ни помогне.

– Боже мили! – изведнъж възкликна Мишел. – Лодка, ябълка! – Скочи, втурна се към кърмата и се приведе над борда: *Голямата ябълка!*

– „Голямата ябълка“ като Ню Йорк – опита се да я успокои Шон.

– Не, като в приказката за Снежанка! – тръсна глава Мишел. – Да се залавяме за работа! Трябва да разглобим тази лодка на съставните ѝ части!

– Защо? – учуди се Хорейшо.

– Не питай, ами ми помогни!

Час по-късно тримата се отпуснаха на носа и се втрениха в предмета, който бяха намерили в малката ниша под нивото на палубата, запълнен догоре с ролки тоалетна хартия. Беше руло от непромокаем картон, облепено с тиксо.

– Вероятно е дошла да го скрие по време на бурята – въздъхна Мишел. – Може би е очаквала да чуе от мен вълшебната думичка, за да ми го предаде, но така и не дочака...

– Фактът, че е потърсила скривалище, означава, че се е страхувала от нещо – замислено промълви Хорейшо.

– И както се оказа, напълно основателно – горчиво отвърна Мишел.

– Това нещо е доста старо – промърмори Шон, измъквайки навита на руло хартия. – Най-вероятно от времето на Втората световна война. По време на посещението си в Германия Мънк Тюринг го е получил от Хенри Фокс, тоест Хайнрих Фукс.

– Прилича ми на карта – обади се Хорейшо.

– Карта на Кемп Пиъри от времето, когато базата е била под управлението на флота – добави Мишел. – Същата виси на стената в кабинета на Саут Фрийман.

Шон посочи една линия, която тръгваше от брега и свършваше

близо до центъра на Кемп Пиъри.

– Тук липсва водният проход. Картата е сгрешена.

– Но не и ако тази линия отбелязва нещо различно от канал – отбелязва Мишел.

– Може би път – сви рамене той.

Тя обърна документа и го разгледа от обратната страна.

– Тук има някакви инициали: Х. Ф.

– Хайнрих Фукс – каза Хорейшо.

– Под тях има някаква бележка на немски.

– Погледнете – рече Шон и посочи по-нова бележка, добавена с друг почерк.

– Тази е на английски, вероятно от Мънк Тюринг – установи Мишел. – Съдържа посоките на компаса, указания и всичко останало. – Обърна картата с лицето нагоре и добави: – До мястото, където свършва тази линия. Ако Шон е прав, именно оттам е избягал Фукс.

– Ясно.

– Но как го е направил?

– Не знам. Мисля, че най-добрият начин е по реката. Ако е вървял пеша през полето и гората, кучетата със сигурност биха надушили следите му. Водата винаги е най-удобният път за бягство, стига да се добереш до нея. Сигурен съм, че по онова време тук е имало много силна охрана.

– Да, но *над* земята – подхвърли Мишел.

– Какво?!

– Според мен тази линия е *тунел*, Шон. Тунел, който води в сърцето на Кемп Пиъри. Или в случая с Хайнрих Фукс – път за бягство от базата и към свободата. Затворниците често прекопават тунели, за да избягат.

– Но защо му е на Мънк картата на тунел, който води до вътрешността на Кемп Пиъри? В крайна сметка са го убили, нали?

– Но не в тунела. По-вероятно са го пипнали навън, защото едва ли са знаели за него.

– Това не е отговор на въпроса *защо* е рискувал живота си, използвайки този тунел.

– Може би Фукс му е разказал за нещо, което е било скрито там – намеси се Хорейшо. – Не знам какво е, но положително е било *ценно*.

– Всичко ми звучи абсолютно налудничаво – въздъхна Шон и се обърна към Мишел. – Но все пак ни донесе нещо, което има огромна практическа полза: пътя за проникване на територията на базата!

– Значи наистина си убеден, че Виджи е там, така ли? – втренчено го погледна тя.

– Дори да не е, със сигурност ще открием нещо друго. Надявам се то да е достатъчно важно, за да принудим онези типове да освободят детето.

– Ами ако все пак знаят за съществуването на тунела?

Шон бавно сгъна картата, огледа ги последователно и мрачно поклати глава.

– В такъв случай сме мъртви.

Решиха да пренесат с лодката екипировката, поръчана за секретната им мисия в Кемп Пиъри. След като свършиха, Шон предложи да отскачат до Саут Фрийман. За тази цел се наложи да завържат лодката на изоставен рибарски пристан и да изминат близо километър пеша, тъй като градчето Арч, Вирджиния, не беше на брега на реката. Шон използва мобилния телефон на Мишел, за да предупреди Саут за предстоящата визита. Въпреки късния час той ги чакаше зад бюрото си с обичайната цигара в уста, а пръстите му шракаха по клавиатурата.

– Всички говорят за изчезналото момиче от Бабидж Таун. Наистина гореща новина. На всичкото отгоре то се оказва дъщерята на Мънк Тюринг, което е напълно достатъчно за извънредно издание. Ако ми кажете, че в това са замесени онези шпиони оттатък реката, радостта ми ще бъде пълна!

– А дали радостта ти ще бъде пълна, ако научиш, е момиченцето може би е *мъртво*! – мрачно го изгледа Мишел. – Проклети журналисти! Единствено сензацията може да ги развълнува!

Чернокожият мъж престана да пише, завъртя се заедно със стола и се втренчи в нея.

– Хей, аз нямам нищо против горкото дете! Искрено се надявам да го открият живо и здраво, а мръсниците да си получат заслуженото! Но новината си е новина.

Мишел извърна глава с отвращение.

– Дали се е случило нещо интересно в Кемп Пиъри, Саут? – побърза да се намеси Шон. – Имам предвид периода около Втората световна война, когато базата е била под управлението на флота?

– Интересно ли? Не си спомням. Ако изключим евакуираните градчета и съоръженията на ЦРУ, местността е само гори и езера. Защо питаш?

– Мислех си за скрити съкровища, потопени кораби, ей такива неща – разочаровано измърмори Шон.

– Е, имаше и такава легенда – усмихна се Саут. – Но трябва да те предупредя, че е пълна глупост.

– Разкажи ни я, Саут – помоли Хорейшо.

– Защо? Дори да има нещо вярно в нея, вие няма как да се промъкнете в Кемп Пиъри.

– Въпреки това – рече Шон.

Фрийман се облегна назад, помълча известно време и после каза:

– Е, добре. Но става въпрос за нещо, което се е случило много отдавна, още по колониално време.

– Да го чуем! – нетърпеливо заповяда Мишел.

– Хей, госпожице! – обидено я погледна вестникарят. – Не съм *длъжен* да ви разказвам каквото и да било!

– Спокойно, Саут – вдигна ръка Шон. – Не бързай. – Той седна на един стол срещу бюрото и хвърли убийствен поглед към Мишел, която се настани на ръба на бюрото и заби леден поглед в лицето на журналиста.

– Е, хубаво – примири се Фрийман, облегна се на стола и започна разказа си. – Нали си спомняте за лорд Дънмор, за когото ви разказах предишния път?

– Последният губернатор на Вирджиния, нали? – вметна Шон.

– Именно. Според легендата англичаните докарали тук тонове злато, за да финансират бойните действия. Парите им трябвали за да плащат на шпионите и германските наемници, които се биели на страната на англичаните, а също така и за да привличат местното население на тяхна страна.

Самият Дънмор имал задачата да настрои индианците срещу американската армия и да ги накара да се бият срещу нея. Днес малцина си дават сметка, но по време на войната голяма част от местните са се колебали чия страна да вземат. Всичко зависело от това кой е победил в поредното голямо сражение и чия армия е окупирала съответното населено място. По тази причина златото на Дънмор би трябвало да играе изключително важна роля.

– Но той е бил във Уилямсбърг – възрази Шон.

– Откъдето са го прогнали, принуждавайки го да се скрие в ловната си хижа Порто Бело – контрира Саут. – Същата, която фигурира в Националния регистър. – Стана и пристъпи към картата. – Ето я тук, почти в центъра на Кемп Пиъри.

Домакинът се върна на мястото си, а Шон стана и закрачи напред-назад.

– Окей, златото е било пренесено в Порто Бело – каза той. – Но какво се е случило с него след това?

– Никой не знае. И не е било в Порто Бело, защото не е съществувало.

– Сигурен ли си? – обърна се да го погледне Шон.

– Нека бъдем реалисти – въздъхна старият вестникар. – Ако в Кемп Пиъри е имало съкровище, все някой трябва да го е открил. Новината за подобно нещо няма как да не се разчуе.

– А ако никой не го е открил? – контрира Шон.

– Съмнявам се. Дънмор не е бил толкова умен, че да скрие така добре планина от злато.

– Територията на Кемп Пиъри включва хиляди квадратни километри – обади се Мишел. – Части от нея със сигурност не са изследвани нито от флота, нито от ЦРУ.

– Възможно е – кимна Фрийман, очевидно скептичен по въпроса. – Но дори да е така, едва ли някой вече може да го открие. Прав ли съм? – Той извърна глава към Шон, който се беше втренчил в нещо, окачено на стената. – Прав ли съм?

Шон продължаваше да гледа втренчено някакъв лист хартия, прикрепен към стената.

– Хей, какво има? – разтревожено попита Мишел.

Шон рязко се обърна.

– Саут, сигурен ли си в точността на онзи списък с вече несъществуващите населени места във Вирджиния, който ни показва предишния път? – възбудено попита той.

– Абсолютно – кимна Фрийман, стана от мястото си и пристъпи към него. – Съставен е от специалистите в Ричмънд и е проверен от властите.

– Това е то, мамка му! – възкликна Шон.

– Какво? – извика Хорейшо.

Показалецът на Шон се заби върху едно име от списъка.

– Ето го! Във Вирджиния е съществувало населено място с името *Дънмор!*

– Да, ама вече го няма – жлъчно се обади Фрийман. – Сменили са го веднага след като са прогонили разбойника. Днес окръгът се нарича *Шенандоа*. Доста приятно място.

Шон се обърна и хукна към вратата, следван от останалите. Нещата не бяха свързани нито с нотите, нито с текста към нея. Ключът беше името на песента: *Шенандоа*.

– Хей, какво толкова важно има в окръг Шенандоа? – извика Фрийман, застанал на прага на офиса си. Замълча колкото да си поеме въздух и изрева: – И не забравяй за споразумението! Искам проклетия „Пулицър“, чуваш ли?

Лодката бавно се плъзгаше в нощния мрак. Скоростта беше едва пет възела. На слабата светлина на контролните прибори се очертаваше самотната фигура зад руля. Застудя и Хорейшо Барнс дръпна ципа на непромокаемото си яке. Моторницата леко се поклащаше от вълните, които вятърът започваше да вдига. След десетилетия навигация в залива Чесъпик той нямаше проблеми с управлението на лодката във водите на Йорк, включително нощем.

Хорейшо отпи глътка кафе от картонената чаша и леко поклати глава. Даваше си ясна сметка, че му бяха възложили най-лесната задача: просто да се влачи по течението и да задържа вниманието на човешките и електронните очи, които несъмнено го следяха от отсрещния бряг. ЦРУ нямаше какво друго да направи, тъй като той се придържаше в свободни за навигация води, далеч от базата.

После той изведнъж си спомни какво се беше случило на Шон, и то съвсем скоро – някой беше стрелял по него, въпреки че се бе намирал още по-далеч, чак на отсрещния бряг. При тази мисъл Хорейшо бързо се стгуши на подвижното столче зад руля. Нямаше смисъл да предлага лесна мишена на мръсниците. Въздъхна и се замисли за съдбата на Мишел и Шон, които неусетно бяха заели важно място в живота му.

– Пазете се, моля ви! – прошепна той срещу вятъра, който ставаше все по-студен и силен. После вдигна глава към небето и добави: – Моля те, Господи, направи така, че да получим минимални присъди, ако ни спипат!

Облечени в леководолазни костюми, Шон и Мишел правеха последен оглед на екипировката си на брега срещу Кемп Пиъри.

Шон пое дълбоко въздух.

– Нямаме право на грешка, Мишел – каза той. – Една погрешна стъпка и сме мъртви!

Мишел не каза нищо.

– Готова ли си? – погледна я той.

Стотици пъти в живота си беше чувала този въпрос, стотици пъти отговорът ѝ беше бърз и категоричен: „Да.“ Но сега се поколеба. В съзнанието ѝ се появиха видения: могъщи и кристално ясни, предупреждаващи за надвисналата опасност. Видя се как блокира в най-

неподходящото време, видя се обзета от внезапен, но мощен самоубийствен импулс, който бързо я превръща в труп. Но най-страшното видение беше безжизненото тяло на Шон Кинг, загинал заради нейна грешка.

– Мишел? – докосна ръката ѝ той и тя почти подскочи. – Добре ли си?

Не беше в състояние да го погледне в очите, тялото ѝ започна да трепери.

– Какво има, Мишел?

– Шон, аз... Аз... Не мога да го направя, Шон! – Усети как пръстите му се стягат около китката ѝ и забързано добави: – Съжалявам, но просто не мога да дойда с теб. Сигурно ще ме помислиш за жалка страхливка, но става въпрос за друго... – Останала без думи, тя безпомощно млъкна.

– Престани! – твърдо рече той. – Просто престани! Ти си най-смелият човек, когото познавам! Грешката е изцяло моя. Нямах никакво право да искам това от теб!

– Не можеш да отидеш сам, Шон! – вкопчи се в рамото му тя. – Те ще те убият!

Шон приклепна и започна да опипва маската си, избягвайки погледа ѝ.

– Трябва, Мишел – тихо промълви той. – По много причини.

– Опасността е твърде голяма!

– Такива са повечето неща в живота, за които си заслужава да умрем. – Очите му се насочиха към противоположния бряг. – Там става нещо много лошо. Трябва да разбера какво и да се опитам да го спра.

– Моля те, Шон! – проплака тя и още по-здрово се вкопчи в него.

Той нахлузи маската и отново провери екипировката си.

– Ако не се върна до разсъмване, свържи се с Хейс и му разкажи всичко – глухо рече той и нежно се освободи от впитите в рамото му пръсти. – Всичко ще бъде наред, Мишел. Скоро пак ще се видим.

Миг по-късно се плъзна във водата и изчезна. Мишел се отпусна на глинения бряг. Никога в живота си не беше изпитвала по-силно чувство за самота и за срам. Легна по гръб на влажната земя и насочи поглед към навъсеното небе. От очите ѝ рухнаха горчиви сълзи.

Сред облаците тя видя странни видения, страшни картини, свързани с детството ѝ. Те бавно приемаха формата на чудовищата от кошмарите ѝ – същите, които не успя нито да разбере, нито да обясни. Появи се малко, изплашено до смърт момиченце, протегнало ръчички за помощ. Цял живот беше останала самотна, защото не можеше да се довери

на никого. После се бе появил един човек, който отначало спечели уважението, а след това и доверието ѝ. Който многократно ѝ доказа, че никога няма да я подведе, който жертва абсолютно всичко, за да ѝ помогне. Току-що тя позволи на този човек да се плъзне в мътните води на Йорк. Сам, без нея. За да изпълни една самоубийствена мисия. Отново сам.

Виденията изведнъж се стопиха и изчезнаха, облаците отново възвърнаха обичайния си сивкавометален вид. Мишел скочи крака, провери екипировката си и нагази във водата.

Шон се придвижваше на метър под повърхността на водата, използвайки уред за придвижване под вода, на който помагаше с равномерни тласъци на плавниците. Дишаше благодарение на малката кислородна бутилка, прикрепена директно към маската. Към глезена му беше привързана торба от непромокаема материя. Общо взето, екипировката за операцията беше доста импровизирана, събрана в последния момент. Това предполагаше хиляди начини за провал и само няколко с шанс за успех.

Името на песента доказва, че е на прав път. Преди години окръг Шенандоа се е наричал окръг Дънмор. Макар и далечна, връзката между двете наименования сочеше в една-единствена посока: към ловната хижа Порто Бело на територията на Кемп Пиъри. Без съмнение това е била крайната цел на Мънк Тюринг. За да разбере каква е била тя, той трябваше да мине по неговия път, въпреки че той го беше отвел до смъртта.

Достигна брега съвсем близо до мястото, на което беше акостирали Мънк Тюринг. Надяваше се Хорейшо Барнс да е успял да привлече вниманието на охраната. В душата му потрепваше слабата надежда, че управата на Кемп Пиъри не вярва някой друг луд да направи опит за проникване след неотдавнашната смърт на Тюринг.

Използването на електрическо фенерче беше изключено. Шон извади от раницата си очила за нощна виждане, сложи ги и натисна копчето. Пред очите му се появи зеленикаво сияние, сред което смътно се очертаваха контурите на терена. Не беше кой знае какво, но друг начин за придвижване в мрака нямаше.

Шон скри уреда за придвижване под вода в храстите и запълзя към оградата, откъдето връщане назад нямаше. Спря на известно разстояние от нея и включи малък апарат, чиято единствена функция беше да регистрира наличието на електрическо напрежение. Насочи го към оградата и зачака зелената лампичка да светне. В следващата секунда тя се появи. Това означаваше, че по оградата не тече ток и че върху нея липсват сензори за наблюдение.

Според събраната предварителна информация Шон беше наясно, че ЦРУ бе отхвърлило идеята да харчи пари и време за сигурността на отдалечените райони. За сметка на това охраната на съоръженията в действащата база беше на изключително високо ниво – една смъртоносна и

високо ефективна машина. По тази причина Шон разчиташе на Хайнрих Фукс, който вероятно бе единственият затворник, успял да се измъкне от военнопленнически лагер.

Но в момента му се струваше наивно и нелепо да залага свободата, а вероятно и живота си на карта, която се беше оказала печеливша преди повече от шейсет години. Изведнъж го обзе страх, който граничеше с паника. Проснал се в червеникавата кал на брега на реката, той се готвеше да проникне в една от най-добре охраняваните секретни бази на Съединените щати. Прииска му се моментално да се гмурне в подканящите води на реката и да се прибере у дома. Но не можеше дори да помръдне. Беше като парализиран.

После нещо го докосна по рамото и той едва не изкрещя. Спряха го топли устни, долепили се до ухото му.

– Спокойно, Шон – прошепна Мишел. – Ще се справим заедно.

Обърна се. Тя беше коленичила до него. Изражението на лицето ѝ му каза всичко. Той стисна ръката ѝ и леко кимна. Как изобщо се беше усъмнил в нея, по дяволите? За такива операции тя бе по-подготвена дори от самия него!

Парализата и паниката изчезнаха така внезапно, както се бяха появили. Той напълни дробовете си с въздух и запълзя напред, следван от Мишел. Стигнаха до оградата. Тя остана да наблюдава, а той извади ножици за метал и проряза малка дупка в мрежата. Прехвърлиха раниците си и се промушиха през нея, след което Шон старателно закрепил мрежата на мястото ѝ. Обърнаха се и потънаха в гората.

Няколко минути по-късно спряха и Шон извади картата на Хайнрих Фукс. Полетата ѝ бяха покрити с изчисленията, които бяха направени заедно преди началото на операцията. Наложил се да рискуват и да включат фенерчето.

Фукс не бе маркирал входа на тунела. Но и да го беше направил, той отдавна щеше да е заличен от времето. Но Мънк Тюринг им бе помогнал, добавяйки под картата посоките на компаса, пътеките за придвижване и всичко останало. А ключът към пълното разшифроване беше поверил на дъщеря си. Шон си даваше ясна сметка, че Мънк не беше рискувал живота си просто за да измине пътя за бягство на немския военнопленник. Несъмнено бе имал друга, далеч по-важна причина да го направи.

Следвайки указанията на Тюринг, те се отправиха на северозапад и се озоваха на малка, заобиколена от брези полянка. Това беше мястото. Шон започна да измерва разстоянието с крачки, но Мишел го спря.

– Колко висок е бил Тюринг?

– Един и седемдесет.

– Ти си със седемнайсет сантиметра по-висок – прошепна тя. – Нека аз измеря разстоянието.

Направи го с по-малки крачки от нормалните за нея. Мънк Тюринг трябва да е бил изключително прецизен човек, помисли си Шон, докато гледаше как Мишел се промъква между дървета и храсти, които изглеждаха абсолютно лишени от човешко присъствие. Въпреки това беше сигурен, че всеки момент ще открият входа на тунела.

Отпусна се на колене и започна да опипва земята. За маркировка служеха дълги и жилави ластари, които се вписваха в терена напълно естествено. Тайният вход беше маркиран с V а не с обичайното X. Буквата на Виджи, която присъстваше и в писмото. Присъедини се към Мишел и двамата започнаха да ровят с ръце земята.

Скоро напипаха дебела дъска и започнаха да я теглят нагоре. Оказа се, че тя е част от солиден дървен капак с размери метър на метър, под който зейна дълбока дупка.

Влязоха в нея, увиснаха на ръце и бавно разтвориха пръсти. Приземиха се меко на пръстения под на тунела, който се оказа на около два метра под дупката. Мишел се покатери на раменете на Шон и дръпна капака на мястото му.

– Мънк е използвал въже, което е пуснал вътре, преди да скочи – прошепна тя и посочи с ръка към стената. – Иначе не би могъл да затвори входа.

– И аз нося въже – отвърна Шон. – На връщане пак ще те повдигна, за да го завържеш горе.

Уверили се, че капакът е на мястото си, те рискуваха да включат фенерчето. Тунелът се спускаше надолу, таванът беше твърде нисък за високи хора. Стените бяха от червеникава глина, сухи и солидни, подсилени от масивни дървени подпори, които минаваха и под тавана.

– Едва ли отговарят на елементарните изисквания за сигурност на рудниците – нервно прошепна Мишел. – Хайнрих Фукс ли ги е поставил? Според мен е непосилна работа за сам човек.

– Тук са работили и други пленници, но само той е успял да се измъкне – отвърна Шон.

– Защо?

– Защото след края на войната останалите са били освободени, може би малко след прокопанването на тунела. Но Фукс е останал пленник.

– Защо?

– И аз като Хорейшо отделих малко време за исторически справки. Ако Хайнрих Фукс е бил корабен радист, той положително е познавал „Енигма“. След края на войната съюзниците са оставили в плен всички, които са знаели шифъра. Не са им позволили да се върнат в родината си, за да използват познанията им.

– Въпреки капитулацията на Германия?

– Точно така. След края на бойните действия мнозина нацистки лидери и висши германски офицери са се пръснали по света. Съюзниците не са искали сред тях да се окажат шифровчици, които да им съобщят, че съюзниците са разбили „Енигма“, и които лесно биха им помогнали да създадат нова комуникационна мрежа.

– Още едно доказателство за ползата от историята в съвременния живот – кимна Мишел.

– Винаги съм бил на това мнение – отвърна Шон. – Хайде, да вървим.

„Боинг-767“ притежаваше мощни двигатели, допълнителни резервоари за гориво и всичко останало, необходимо за дългите презокеански полети. Широкият му корпус се наклони наляво и се насочи към бреговата линия на Съединените щати. Не след дълго прелетя над Норфък, щата Вирджиния, и започна да се снижава. Машината не беше регистрирана нито в международна, нито в американска компания, не беше частна собственост и не принадлежеше на никоя от големите военни корпорации. При нормални обстоятелства липсата на тези характеристики в самолет, прелитащ над една от ключовите военновъздушни бази на страната, би предизвикала светкавична реакция. Във въздушното пространство над Норфък биха се появили изстребители прехващачи, които бързо биха насочили неизвестния самолет за принудително кацане на най-близкото летище.

Обстоятелствата в случая не бяха нормални. В базата не прозвучаха сирените за тревога, пилотите не хукнаха към готовите за бой машини. Самолетът без отличителни знаци имаше разрешение от най-високо място да лети над цялата територия на САЩ и да се приземява на летище по свой избор. Боингът продължи полета си спокойно – както го правеше всяка събота вече почти две години. След по-малко от трийсет минути той щеше да спусне колесниците си, за да се приземи на писта, построена изцяло с парите на данъкоплатците. Въпреки че никой от тях не можеше да припари до нея.

Шон и Мишел стигнаха края на тунела и напрегнаха слух. Над главите им се издигаше плътна стена. Току-що бяха преминали под една от най-сложните системи за сигурност на територията на страната. Ако бяха на повърхността, вече щяха да бъдат заловени или ликвидирани.

Спогледаха се, вдигнаха ръце и натиснаха тежкия капак над главите си. Бяха напрегнати до крайност, готови да побегнат при най-малкия шум. Но тишината беше пълна. Капакът се отмести и те предпазливо се изкатериха нагоре. Главите им скоро се показаха от дупката. Краткото включване на фенерчето показа, че се намират в стая с тухлени стени, изпълнена с влажен и застоен въздух.

– Сякаш сме се върнали назад във времето – прошепна Мишел, оглеждайки голите стени, изгнилите подпори на тавана и пръстения под.

– Добре дошла в Порто Бело – кимна Шон. – По всяка вероятност именно тук са държали Фукс и останалите пленници.

Германците бяха прокопали тунела буквално под носа на флотската охрана. В ъгъла се виждаше купчина тухли от полусрутената външна стена.

– Това не ми харесва – поклати глава Мишел. – Имам чувството, че таванът всеки момент ще се срути върху главите ни.

Шон се наведе и вдигна една от тухлите.

– Издържал е повече от двеста години, не виждам защо да не издържи още един час – каза той и насочи фенерчето си към пода. Върху него личаха сравнително пресни следи. – Надявам се, че ги е оставил Мънк Тюринг...

– Добре, но къде е златото? – попита Мишел.

– Все още не сме претърсили къщата – отвърна Шон.

– Предпочитам да открия Виджи, а не съкровище.

– Трябва да побързаме – погледна часовника си той. – Самолетът скоро ще се приземи.

Направиха кратък оглед на приземието и се качиха горе. Първият етаж се оказа абсолютно празен, без никакви мебели. На места личаха следи от някогашната елегантност – най-вече по останките от ламперия, солидната камина и британската корона, гравирани над входната врата. Но годините бяха взели своето. Помещението беше занемарено и изоставено, а елегантността му отдавна се беше превърнала в спомен. Въпреки това те се оглеждаха с трепет, обзети от респект към мястото, където легендарни военачалници като Уошингтън, Джеферсън и Адамс се бяха сражавали за независимостта на Америка.

От пръв поглед личеше, че запуснатото място никога не е представлявало интерес за ЦРУ. Разбраха защо в момента, в който надникнаха през напуканото оловно стъкло на един прозорец. Наоколо нямаше нищо, с изключение на тясна ивица застояла вода.

– Каналът, който води до Йорк – поясни Шон. – При прокопаването на тунела Фукс и колегите му са се придържали към извивките му с надеждата, че ще стигнат до реката, а оттам и до свободата.

Каналът беше важен и за конкретната им задача, тъй като бе съвсем близо до края на самолетната писта.

Претърсиха основно изоставената къща, за да бъдат сигурни, че Виджи не е там. Съкровище също нямаше. Излязоха навън и се насочиха предпазливо към водата. Мишел се обърна. Къщата беше построена върху равна поляна, пред входа ѝ се издигаха две вековни дървета.

Предната част на плоския покрив беше покрита с дебели каменни плочи, а под него се виждаше редица от тесни прозорчета. Отгоре стърчеше висок зидан комин. Цялата къща беше тухлена, е изключение на малката, опасно наклонена веранда, която беше изцяло дървена.

– Видях тази къща от въздуха, когато летяхме с Чамп – прошепна тя.

– Сигурен съм, че Мънк е поискал да се разходи с него по същата причина – кимна Шон. – Целта му е била да провери дали ловната хижа е обитавана и какво има около нея.

Минута по-късно се потопиха във водите на канала и поеха на изток, следвайки извивките на тунела с почти математическа точност. До този момент не бяха открили следи от човешко присъствие. Но и двамата си даваха ясна сметка, че това можеше да се промени мигновено, а човешкото същество насреща им положително щеше да носи автомат и да изгаря от желание да им види сметката.

Самолетът с изключени светлини се плъзна над гората около Ба-бидж Таун, прелетя над река Йорк и металните заграждения, след което меко се приземи на гладката трикилометрова писта. Спря доста преди края ѝ, използвайки обратната тяга на двигателите и мощните спирачки.

Пилотите обърнаха машината и я насочиха към широка асфалтирана ивица в далечния край. Там вече ги чакаха малък автобус, хамър и товарен камион. Свистенето на двигателите бавно утихна. Подвижната стълба се приближи към вратата в задната част на корпуса. Тя се отвори и по стъпалата заслиза дълга върволица от хора. Камионът се приближи на заден ход към товарното отделение.

Шон и Мишел пропъзляха към оградата на пистата и проследиха цялата дейност благодарение на очилата за нощно виждане. Камерата на Шон, пригодена за снимки в отсъствието на светлина, записваше всичко.

Мишел трепна при вида на първия човек, който заслиза по подвижната стълба. Беше облечен в костюм, а главата му беше покрита с традиционната арабска кафия. След него се спуснаха още десетина души в същото облекло.

Мишел дръпна Шон за ръката и посочи към опашката на самолета, откъдето разтоварваха каргото. Сред куфарите и саковете се виждаха няколко обемисти бали, опаковани в черно фолио.

– По дяволите! – възкликна Шон. – Дали е това, за което си мисля?

Миг по-късно до малкия автобус спря рейндж роувър, от който сле-зе някаква жена.

Шон замръзна от изненада. Облечена в бежев костюм с панталон, Вальри Месълайн се насочи към групичката араби и започна разговор с тях. На верижка на шията ѝ висеше бяла карта, вероятно служебен пропуск. Тази жена беше служителка на ЦРУ и артистка от световна класа, успяла да го накара да повярва на тъжната ѝ история.

Мишел забеляза смайването му и тихо подхвърли:

– Вальри?

Той само кимна.

Групичката пътници се насочи към автобуса, но Вальри остана на пистата, продължавайки разговора си с един от арабите. И двамата хвърляха чести погледи към балите, свалени от товарното отделение на

самолета. В един момент Валъри се приближи до една от тях, потупа я и се засмя на нещо, казано от арабина.

После двамата се качиха в рейндж роувъра и последваха автобуса с останалите пътници вероятно към съседния комплекс, отбелязан на сателитната карта.

След като разтовариха, мъжете около опашката на самолета се качиха в хамъра и последваха автобуса. Останаха само двама, които се отправиха към камиона. Моторът изръмжа и машината се насочи право към Шон и Мишел.

– Назад! – напрегнато прошепна той и те бързо запълзяха обратно.

Камионът спря пред близкия железен портал. Единият от мъжете слезе да отключи и махна с ръка на колегата си. Тежката машина се плъзна навън и спря да изчака човека, който заключи портала и тръгна към кабината.

Мишел свали презрамките на раницата си.

– Върни се в Бабидж Таун и покажи на Мъркъл Хейс всичко, което записа с камерата – обърна се тя към Шон. – После се върни и чакай да ти се обади.

– Да чакам да ми се обадиш? – погледна я с недоумение Шон. – Какво си намислила?

– Видеозаписът не е достатъчен. Искам да проверя какво съдържа товарът.

Преди Шон да успее да реагира, тя се стрелна след камиона. Наситна го бързо и ловко се шумгна под каросерията, вкопчвайки се в металната рама.

Шон буквално се вцепени от изненада.

Докато партньорката му изчезваше в мрака под шасито на камиона, той продължи да лежи в калта на най-секретната база на ЦРУ, очаквайки всеки момент да получи инфаркт. В крайна сметка се успокои, макар че нямаше представа как успя да го постигне. Пъхна раницата на Мишел в своята и запълзя обратно към историческия паметник, наречен Порто Бело. По вода от него го делиаха не повече от петстотин метра, но той имаше чувството, че са петстотин километра.

Не само Шон остана озадачен от импулсивното решение на Мишел. Самата тя бе силно разколебана и на няколко пъти беше на ръба да пусне рамата, да изчака отдалечаването на камиона и да хукне обратно към партньора си. Но нещо в нея не ѝ позволяваше да го стори.

До слуха ѝ достигнаха шумове, различни от ръмженето на мотора и подрънкването на каросерията. Вероятно приближаваме външния портал,

реши тя, докато камионът намаляваше ход. За момент я прониза страх. Ами ако прегледат машината, преди да напусне базата? Веднага отпъди тази мисъл. Едва ли някой щеше да го погледне.

Миг по-късно порталът се отвори с пронизително скърцане, камионът излезе на улицата и започна да набира скорост. Крайниците ѝ започнаха да отмаляват, но вече нямаше избор. Падането в момент като този означаваше счупена глава, ако не и нещо по-лошо. За миг зърна колелата на кола, която ги задминаваше.

Няколко минути по-късно камионът напусна пътя и пое по покрита с чакъл алея. После отново излезе на асфалт, намали скоростта и спря. Двата чифта крака излязоха от кабината и се отдалечиха. Мишел изчака стъпките да заглъхнат, отпусна се на земята и внимателно изпъзля встрани, противоположно на посоката, в която изчезнаха мъжете.

Надигна се и се огледа. Въпреки тъмнината мястото ѝ се стори познато. В следващия миг долови приближаващите се стъпки и изтича към близката постройка. Залепи се за стената, предпазливо надникна зад ъгъла и дъхът ѝ спря. Вече знаеше къде е попаднала.

Шон се върна на полянката пред Порто Бело, без да бъде видян от никого, и бавно пое по изгнилите стъпала към верандата. Едно от тях се счупи под тежестта му – толкова внезапно, че нямаше време да реагира. Полетя надолу, нещо остро прониза крака му и той неволно изкрещя от болка. Ехото около проклетото място поде кръсъка, разнасяйки го надалеч в нощта.

Стори му се, че бе включил скрита аларма, после му се счу тропот на крака и възбуден лай на обучени кучета. Замръзна на място и затаи дъх. Изминаха няколко безкрайно дълги секунди, докато се увери, че всичко е плод на въображението му. Размърда се и направи опит да се измъкне от рухналото стълбище, мълчаливо проклинайки кралския губернатор, предпочел за строителен материал дървото вместо солидните тухли. Пръстите му предпазливо опипаха дълбоката драскотина на бедрото, от която течеше кръв.

Зацуцука към къщата и бързо се спусна в мазето. Миг по-късно се спъна в някакво невидимо препятствие, залитна и се блъсна в стената. Ударът беше толкова силен, че изби една от тухлите в нея. Шон изруга, надигна се на колене и разтърка ожулените си ръце. После очите му попаднаха на малката дупка от падналата тухла, зейнала на няколко сантиметра от пода. Включи фенерчето и го насочи към нея. Зад дебелия носещ стена нещо проблесна.

– Мамка му!

Шон грабна една дъска, вкара я в дупката и натисна силно. Пропуканата мазилка бавно поддаде. Той бръкна и издърпа блещукащото парче метал, без да обръща внимание на драскотините по ръцете си.

Оказа се златна монета. Отдолу се виждаше още нещо – скъпоценен камък. Избърса прахта от него и го вдигна пред очите си. Прекрасен, наситено зелен смарагд. Шон трескаво разшири дупката и насочи фенерчето надолу. На светлината видя голямо златно кюлче, под което бяха пръснати още монети. Това беше съкровището на лорд Дънмор, което съвсем не се изчерпваше само със злато. От състоянието на стената около дупката личеше, че някой го беше открил преди него и този някой най-вероятно бе Мънк Тюринг.

Ето какво бе споделил с него Хайнрих Фукс от благодарност, че му е помогнал да се върне в Германия, бавно осъзна Шон. Съкровището

беше нещо много повече от царски откуп. А оценката на Фрийман се оказа погрешна – Дънмор не е бил тъп британски благородник, а хитър и съобразителен човек, скрил златото във фалшивата основа на стената по изумително изобретателен начин. Стоици години по-късно то е било открито случайно от германски военнопленник, търсец пътя към свободата.

Свел поглед към дланите си, Шон си даде сметка и за още една мистерия, отново свързана с Мънк Тюринг. Усмивна се. После изведнъж наостри уши, усмивката му се стопи. Този път нямаше грешка. До слуха му достигна тропот на бягащи крака, който се приближаваше към ловната хижа.

Грабна две тухли и ги пхна в процепа, после пусна смарагда и златната монета в раницата си и хукна към замаскирания вход на тунела. Шмугна се вътре и бързо намести тежкия капак на мястото му.

Забравил за раната в бедрото, той се обърна и хукна по обратния път.

Разбра, че е прецакан, едва когато се добра до другия край. Погледна към отвора на около метър над главата си и застина. Нямаше за какво да се залови, дори да беше в състояние да отскочи с ранения си крак. Първоначалният замисъл беше неприложим, тъй като Мишел трябваше да се покатери на раменете му и да отмести капака.

Почакай малко, нареди си той. Как го бе направил Хайнрих Фукс, ако действително бе избягал сам? Отпусна се на колене до една от разхвърляните по земята греди, край които бяха минали на влизане. Трескаво заби нокти в пръстта и я разрови. Не след дълго пред очите му се появи напречно закована дъска, после втора, трета. Предположението му се оказа вярно – беше полузаровена в почвата грубо скована стълба, престояла там през всичките години след бягството на Фукс.

Шон я вдигна и внимателно я опря в стената под капака. Явно Хайнрих Фукс е бил не по-малко педантичен от Мънк Тюринг. Най-горното стъпало легна стабилно върху дървеното трупче, вкопано в земята точно за тази цел. Той преметна раницата на гърба си и се покатери. Отмести капака, излезе на повърхността и издърпа стълбата след себе си. После изведнъж спря. Стълбата вероятно щеше да трябва и на Мишел, в случай че не беше успяла да се измъкне от базата с онзи камион. Но от тунела долетя шум, който бързо прогони тази мисъл от главата му. Вътре вече имаше хора, което означаваше, че партньорката му няма как да го използва. Захвърли стълбата в шубраците, обърна се и започна да отмерва крачките по посока на гората. Но и оттам вече долитаха

обезпокоителни шумове. Към тъмното небе се стрелна сноп ярка светлина, примигна и изчезна. *По дяволите!* Шон светкавично залегна и дръпна шнура на раницата си.

Няколко секунди по-късно мъжът спря на сантиметри от него. В ръцете си държеше готова за стрелба автоматична карабина MP5, лицето му беше почернено с маскировъчна боя, очите му внимателно опипваха земята. Без да губи време в безполезно изчакване, Шон се прицели и натисна спусъка. Мъжът бавно се свлече на земята. Шон прибра пистолета със зашеметяващи патрони, изтича към жертвата си и сръчно разкопча колана му. На него бяха окачени револвер, белезници, палка и най-главното – две бойни гранати. Той ги отдели, пхна останалото в раницата си и потъна в гората.

Пое надясно, за да прибере екипировката си. Но за нещастие шумът идваше именно от тази посока. Спря, издърпа щифта на една от гранатите и с всичка сила я метна наляво. После се просна по корем и затисна ушите си с длани. Пет секунди по-късно Кемп Пиъри се разтърси от оглушителна експлозия.

Разнесоха се викове и тропот на бягащи крака, но Шон продължаваше да лежи на земята. Десет секунди, двайсет секунди, минута. Скочи и забравил всякаква предпазливост, хукна в избраната посока.

Две минути по-късно се промуши през дупката в оградата и бързо откри уредите за придвижване под вода. Взе само единия, а другия остави на място – ако все пак трябва на Мишел.

От юг долетя бръмченето на извънбордов мотор, включен на максимални обороти. Без да се бави повече, Шон нахлузи кислородната маска и се потопи в реката. Гмурна се на недостижима за витлото на лодката дълбочина и се насочи към отсрещния бряг. Стигна до него за броени минути, изскочи на повърхността и се огледа. Намираше се на около двеста метра от хангара за лодки на Бабидж Таун. Беше задъхан от бързото плуване, но нямаше време за почивка. Изскочи от водата и хукна към близката горичка. Там разрови изсъхналата шума и измъкна скритата предварително раница. Свали леководолазния костюм и се преоблече в обикновени дрехи, после прибра екипировката в раницата и я засипа с изсъхнали листа. Забави се колкото да прехвърли записа от видеокамерата на външен носител, след което хукна към Бабидж Таун. Неизвестно защо имаше чувството, че трябва да е там, колкото по-скоро – толкова по-добре. Чувстваше, че трябва да открие Мишел, преди да е станало късно.

Товарът на камиона беше прехвърлен в малкия самолет, чиито седалки бяха свалени, за да се отвори повече място. Чамп Полиън влезе в кабината и се приготви за отлитане. Беше спокоен, че ще спазва графика въпреки вятъра и усилващия се дъжд. Мъжете приключиха с товаренето, но няколко от балите останаха в каросерията на камиона, скрити от погледа на Чамп. Моторът изрева и камионът изчезна в нощта.

Чамп отмести списъка с необходимите проверки преди полета и шракна прекъсвача над главата си. Моторът се включи, витлото се завъртя. В същия момент главата на Мишел надникна през отворената врата на кабината.

– Хей, Чамп, ще ти се намери ли едно свободно място?

Главата му се извъртя, в очите му се появи дълбоко недоумение. После ръката му се плъзна към колана, но Мишел беше по-бърза. Силният удар изхвърли учения от пилотското място, от носа му рукна кръв. В следващия миг се осъзна, прескочи съседната седалка и се втурна навън. Мишел се стрелна след него.

Чамп се претърколи на бетона, а Мишел се стовари отгоре му с цялата тежест. В следващия миг кракът ѝ го улучи в слепоочието със зашеметяваща сила, тялото му отлетя встрани. Понесена от инерцията, Мишел се препъна в крака му и тежко се блъсна във вибриращия корпус на чесната.

Възползвайки се от паузата, Чамп успя да измъкне пистолета си, но тя го изби с нов светкавичен ритник. Юмрукът му потъна в ребрата ѝ, агонизираща болка прониза цялото ѝ тяло. Атаката продължи с добре премерен ритник и тя най-после си даде сметка, че насреща ѝ стои човек, който владее бойните изкуства не по-зле от нея. Падна на земята, претърколи и моментално скочи на крака.

– Какво търсиш тук, да те вземат дяволите? – изкрещя извън себе си Чамп.

– Възнамерявам да извърша официален арест – процеди тя, докато търсеше слабо място в бойната му стойка.

– Имаш ли представа какво правиш?

– Имам и още как! Но продължавам да се питам как един световно-известен физик се е превърнал в наркотрафикант на ЦРУ!

– Мишел, ти изобщо нямаш представа какво става!

– Защо не ме осведомиш?
– Не мога. Не искам да те нараня.
– Не искаш да ме нараниш ли? А какво ще кажеш за Мънк Тюринг и Лен Райвест?

– Върша си работата, нищо повече. Трябва да ми повярваш.
– Съжалявам, Чамп, но доверието ми току-що се изчерпи. – Докато си разменях тези реплики, тя бавно скъсяваше разстоянието помежду им. После кракът ѝ се стрелна към главата му. Макар и улучен тежко, той се свърза с изненадваща лекота и премина в контраатака. Мишел получи силен удар в рамото и падна по гръб. Извъртя се като котка в мига, в който той връхлетя върху нея, и успя да контрира с ритник в бъбреците. Но за нейно огромно учудване мъжът срещу нея не падна, а само политна назад. Дишаше тежко, но стойката му остана непроменена.

– Добър си! – изкрещя тя, опитвайки се да надвика грохота на самолетния двигател.

– Но не колкото теб – поклати глава той, огледа се за миг и добави:
– Трябва да изчезваш отгук, Мишел!

– За да излетиш с дрогата, така ли?
– Не върша нищо незаконно, повярвай ми.
– Вече ти казах, че доверието ми се изчерпи.

Едновременно с тези думи тялото ѝ се стрелна напред, кракът ѝ се заби в гърдите на Чамп. Той рухна по гръб на бетона, но за нещастие на сантиметри от пистолета си. Грабна го с едно светкавично движение, прицели се и...

С дълъг, почти акробатичен скок Мишел се хвърли обратно в кабината и затръшна вратичката след себе си. В следващия миг куршумът проби кръгла дупка в дебелото стъкло. Тя седна на пилотското място и трескаво огледа контролните уреди. По време на първата въздушна разходка бе наблюдавала действията на учения зад шурвала и вече познаваше част от стартовите процедури. Освободи крачната спирачка, бутна лоста в предно положение и чесната се стрелна напред.

Вторият куршум проби илюминатора и този път Мишел не успя да го избегне. Оловото парна ръката ѝ, оставяйки кървава следа, и излетя през страничното прозорче. Тя натисна газта докрай и самолетът с грохот се насочи към пистата за излитане. Чамп хукна след нея с пистолет в ръка. Този път стреля по опашката, но не улучи.

– Спри! – изкрещя извън себе си той. – Не можеш да го направиш! Спри!

Но Мишел нямаше намерение да излита. Изчака моторът да

достигне максимални обороти и рязко натисна десния педал. Чесната се завъртя на сто и осемдесет градуса и се насочи право към вцепенения от изненада учен, който отново вдигна пистолета, но в следващия миг се обърна и побягна. Тичаше изненадващо бързо, но самолетът го настигна и Мишел върна газта, за да не го прегази. Чамп изкрещя от ужас и се хвърли в дълбоката канавка край пистата. Тялото му се претърколи няколко пъти и тежко се приземи в купчина варели.

Мишел закова машината на място, остави двигателя на празен ход и скочи на пистата. С няколко скока преодоля разстоянието до канавката и се стовари върху учения, който правеше отчаяни опити да се изправи. Лакътят ѝ потъна в тила му, той глухо простена и изгуби съзнание.

– Няма да умреш от моята ръка, Чамп! – задъхано изсъска тя, докато го обръщаше по гръб и проверяваше пулса му. – Мястото на откачени гении като теб е в затвора!

Чамп дишаше нормално, пулсът му беше силен и равномерен. Скоро щеше да дойде в съзнание, с ужасно главоболие и силно желание да се свърже с адвокатата си. Мишел вдигна глава и се огледа. Под близкия навес висеше навит на руло електрически кабел, който щеше да ѝ свърши работа. Изтича да го вземе и здраво завърза ръцете на жертвата си.

Следващата ѝ работа беше да претърси джобовете му, откъдето извади мобилен телефон и ключовете от колата му. Върна се при чесната, изключи мотора и заби един от ключовете в най-близката бала. Беше почти сигурна, че вътре има хероин. Пресипа част от субстанцията в торбичката, която намери в кабината. В момента, в който се обърна към вратата, от дъното долетя някакъв шум и една от балите се разклати.

Колеланието ѝ продължи само миг, после размести товара и се насочи натам. В ъгъла до стената видя нещо продълговато, увито в одеяло. Наведе се и бързо започна да го разопакова. Пред очите ѝ се появи бледото лице на Виджи с лепенка на устата.

Мишел бързо я махна, развърза ръцете и краката ѝ и я повлече след себе си.

– Мик, аз...

– Не сега! – прекъсна я тя. – После ще ми разкажеш всичко! Сега трябва да бягаме!

Минута по-късно стигнаха до мерцедеса на Чамп и скочиха вътре. Мишел набра номера на Мъркъл Хейс, който очевидно още спеше. Обясни с няколко думи за какво става въпрос и настоятелно добави:

– Събирай хората си и тръгвай към Бабидж Таун! Веднага!

– Боже господи! – едва успя да изрече смаяният шериф.

Мишел завъртя стартерния ключ и натисна газта докрай.

Мерцедесът се понесе с остро свистене на гумите. Виджи се беше хванала за седалката и гледаше напред с разширени от смайване очи. Зад гърба им остана един гений в несвяст, готов за дългогодишна присъда, плюс чесната, пълна с хероина на ЦРУ. Колата излезе на прав участък от пътя и Мишел натисна педала на газта. Стрелката на километража бързо стигна сто и шейсет и продължи нагоре.

Шон приклекна зад някакви храсти и напрегна взор. Това, което видя, моментално стопи надеждите му за оцеляване. Неколцина мъже с черни бронезилетки и карабини МР5 в ръце – стандартното армейско оръжие, очевидно използвано в секретната база, бяха заобиколили двама от охранителите, останали на пост в Бабидж Таун.

След размяната на няколко реплики те се разгънаха във верига и бавно се насочиха към него. Той се обърна и хукна надясно, надявайки се да излезе от обсега на претърсването. Няколко секунди по-късно изскочи на малка полянка, непосредствено зад дома на покойния Лен Райвст. Отвъд асфалтираната алея тъмнееше Барака № 3 и той предпазливо се насочи към нея, използвайки дърветата за прикритие. Зад гърба му се чуваха резки команди и тропот на бягащи крака.

Разби с камък ключалката на пералното помещение и бързо се вмъкна вътре. В ноздрите го удари миризма на препарати и белина, очите му пробягаха по редицата перални машини и бързо откриха това, което му трябваше. Грабна дрехите от закачалката и се измъкна навън.

На двайсетина метра по-нататък тъмнееше къщата на Алиша. Шон предпазливо се промъкна до задния вход и натисна бравата. Вратата се оказа отключена. Влезе и се ослуша. Всичко изглеждаше спокойно. По улицата се разнесе тропот от бягащи крака и той инстинктивно се сниши.

Минута по-късно вече се изкачваше по стълбите. Целта му беше мобилният телефон, който неблагоразумно беше оставил в стаята си преди началото на операцията. Един поглед му беше достатъчен, за да установи, че стаята е претърсвана и вещите му ги няма. Обърна се и тръгна към спалнята на Алиша с намерението да използва нейния телефон, без да я буди.

В момента, в който отвори вратата, получи силен удар в рамото и един глас нервно изкрещя:

– Да не си ме докоснал! Махай се оттук!

Обърна се и видя Алиша зад вратата, стиснала с две ръце протезата си.

– Чакай, спри! – напрегнато прошепна той. – Аз съм Шон!

– Шон?! – смаяно промълви жената.

Той направи крачка напред и я прегърна, усетил, че тя с усилие се

крепи на един крак.

– Какво правиш тук? Не се ли евакуира?

– Мислех, че сте си тръгнали, и реших да проверя дали Виджи няма да се появи. После чух как някой се промъква в къщата.

– Трябва да изчезваме, Алиша. Веднага!

– Защо? Какво се е случило?

– Нямам време за обяснения. Става въпрос за нелегален трафик на наркотици, а вероятно и за убийства. Агентите на ЦРУ претърсват района, но аз имам план.

Алиша ловко си постави протезата.

– Къде е Мишел?

– Много ми се иска да ти отговоря, но не знам. Тръгна след наркотиците. Надявам се... Надявам се, че е добре. Имаш ли мобилен телефон? Трябва да се свържа с полицията.

– Оставих го в колата.

– А обикновен?

– Не, ползвам само мобилен.

– Жалко – въздъхна той и се огледа. – А сега ме слушай внимателно. Излез и тръгни към колата си. Предполагам, че е паркирана отпред, нали?

– Да.

Той разгърна дрехите, които беше взел от пералнята. Оказа се, че е униформа на охранителната фирма. Шон започна да се преоблича.

– Господи, ти си ранен! – ахна Алиша, забелязала дълбоката рана на бедрото му.

– Забрави! – кратко отвърна той. – Ако не се измъкнем оттук, това ще ми се стори само драскотина. Ако някой те спре, ще кажеш, че си уплашена и искаш да се махнеш от това проклето място. Аз ще бъда наблизко.

– С тази униформа можеш да минеш за човек от охраната, който ме придружава – подхвърли Алиша.

– Ако ме видят отблизо, пазачите ще ме познаят – поклати глава той. – Но отдалеч ще видят само униформата. Изкарай колата извън портала и ме чакай там.

– Ами ако не ме пуснат, Шон? – тревожно го погледна тя. – Ако си помислят, че знам нещо?

– Прави се на обзета от ужас, Алиша. Нищо повече.

– Няма да ми е много трудно, защото наистина съм ужасена – плахо се усмихна тя. Замълча за момент, очите ѝ се напълниха със сълзи. –

Това са хората, които отвлякоха Виджи, нали?

Той се поколеба, после кимна.

– Да, те са.

Огледа стаята, взе едно тежко преспание от нощната масичка и го тикна в ръцете ѝ.

– Ще трябва да се задоволиш с това оръжие, защото друго няма.

Отвън отново долетя тропот на бягащи крака.

– Карай по главната алея, мини покрай Барака номер три и басейна и се насочи към портала – инструктира я за последен път Шон, после я сграбчи за раменете и силно я разтърси. – Ще се справиш, Алиша! Сигурен съм, че можеш!

Тя въздъхна, кимна и го последва надолу по стълбите.

Първата част от плана протече безупречно. Двама от Униформените охранители минаха покрай Алиша, но не ѝ обърнаха внимание. После започнаха неприятностите. Иззад завоя изскочиха неколцина мъже с бронезилетки. Първият от тях предупредително вдигна ръка.

– Мамка му! – полугласно изруга Шон, заел позиция сред храстите. Очите му механично потърсиха нещо, което би им помогнало да се измъкнат. И го откриха. Пръстите му нервно разтвориха раницата и измъкнаха една от гранатите, които беше взел от един от охранителите на Кемп Пиъри. Издърпа щифта и я запрати през оградата на Барака № 2. Тя звучно издрънча в стената на водния резервоар. Без да губи време, той хукна към близкото дърво и се покатери на долните клони.

Пет секунди по-късно гранатата експлодира, пробивайки дупка в дъното на огромния резервоар. Стотици хиляди литри вода плиснаха навън и се разлиха по алеите като придошла река. Разнесоха се уплашени викове и Шон разтвори клонките пред себе си. Тъкмо навреме, за да види как водната стена помита Алиша и въоръжените мъже, които я бяха заобиколили.

Алиша беше отнесена отвъд басейна, тялото ѝ спря в пластмасовите столове, пръснати около него. Тримата мъже от охраната нямаха този късмет. Телата им се блъснаха в каменната стена на огромното огнище и останаха там, напълно неподвижни.

Резервоарът се изпразни. Шон скочи от дървото и бързо се насочи към Алиша, газейки до колене в бързо оттичащата се вода.

– Извинявай за цунамито, но нямаше какво друго да направя – извика той, после изведнъж се закова на място.

Нещо не беше наред. Стиснала с две ръце протезата си, Алиша се гърчеше от болка.

– Хей, какво има? – хукна към нея той.

– Нещо се заби в бедрото ми в момента, в който ме удари вълната – отвърна на пресекулки тя. – Не мога да помръдна!

– По дяволите! – изруга Шон и се наведе над крака ѝ. В следващия момент полетя в басейна с главата надолу с чувството, че в черепа му се отваря огромна дупка. За щастие беше паднал в плитката част, краката му бързо опряха в дъното и го оттласнаха нагоре. В мига, в който главата му изскочи на повърхността, около шията му се стегна примка. Инстинктивно посегна да я разхлаби, но пръстите му не успяха да влязат под нея. Направи рязко движение и се обърна.

Свободният край на примката беше в ръцете на Алиша, която я дърпаше с всичка сила.

Притокът на въздух в гърдите му спря, очите му започнаха да изскачат от орбитите. Направи отчаян опит да се освободи, но Алиша уви здравия си крак около кръста му, продължавайки да стяга примката. Обзет от паника, той замахна назад, но не я улучи. Направи опит да се освободи от крака ѝ, но получи силен удар в гърба и се просна по очи във водата, повличайки и нея. За разлика от него Алиша можеше да диша. Шон изпита чувството, че мозъкът му всеки момент ще експлодира. Липсата на кислород беше фатална, тялото му започна да омеква.

Помогни ми, Мишел! Умирам!

Но Мишел я нямаше.

После сякаш по чудо примката около шията му се разхлаби, а тежестта на Алиша върху гърба му изведнъж изчезна. Шон изскочи на повърхността и загълта въздуха с широко отворена уста. Закашля се от водата, примигна и отвори очи.

– Хайде, по-бързо! – разнесе се глас над него.

Мозъкът му с мъка разчете посланието. Мишел! Тя е жива! Беше чула молбата му и беше дошла да го спаси!

– Хайде, тръгвай! – повтори гласът и една ръка грубо разтърси рамото му.

Погледът му най-сетне се проясни. Над него се беше надвесил Иън Уитфийлд, а зад гърба се виждаше неподвижното тяло на Алиша.

– Трябва да изчезваме! – настоя шефът на Кемп Пиъри, докато му помагаше да се изправи.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – хлъцна Шон, закашля се и изплю поредната порция вода.

– Мърдай, нямаме време за приказки! – срязва го Уитфийлд. – Наоколо гъмжи от хора.

– *Твоите* хора, мръсничко!

– Не и този път. Това са командоси от специалните части, които не са под мое командване да вървим!

Уитфийлд се обърна и закуцука по пътеката между Барака № 3 и гаражите.

Шон се поколеба за миг, поглеждайки към Алиша. Преспапието, с което го беше ударила лежеше на крачка от нея. Защо се беше опитала да го убие? В далечината се разнесоха викове, той се обърна и Хукна към Уитфийлд, който беше заел позиция зад едно дърво наблизо.

– Ще ми кажеш ли най-после какво става? – дрезгаво попита Шон.

– Не сега! – отсече Иън, свали пистолета от колана си и му го подаде. После разрови храстите и измъкна скритата там карабина MP5. – Ако се наложи да го използваш, цели се в главата. Бронежилетките ще издържат на всички видове пистолети.

– Накъде ще бягаме?

– Към лодката, която съм закотвил на двеста метра от пристана.

– Не патрулират ли по реката?

– Патрулират, разбира се. Но мен няма да закачат, а теб ще скрия под платнището.

– В такъв случай да вървим.

– Не бива да бързаме – вдигна ръка Уитфийлд. – Те претърсват района сектор по сектор. Ще изчакаме да свършат с този, който опира в реката, и тогава ще тръгнем натат.

– Къде е Мишел?

– Нямам представа.

– Тя се измъкна с онзи камион, който напусна Кемп Пиъри.

Уитфийлд учудено го погледна и мрачно поклати глава.

– Дяволите да ви вземат!

– Хероин ли докараха с онзи самолет? – попита Шон. – И какви бяха онези араби?

– Слушай какво ще ти кажа, Кинг! – заплашително размаха оръжието си Уитфийлд. – Не дължа обяснения на никого и за нищо! Тук съм, за да те спася и да оправя още някои неща. Не ме карай да си променям решението!

Мишел зарязва мерцедеса малко преди портала на Бабидж Таун и двете с Виджи потънаха в близката гора. По пътя малката ѝ разказа как някакви хора се появили в стаята ѝ, притиснали кърпа към лицето ѝ и тя се събудила чак на борда на самолета.

По пътя профучаха няколко черни джипа начело със служебната кола на Мъркъл Хейс. Слава богу, че поне полицията ще се намеси, въздъхна с облекчение Мишел.

Излязоха на брега на Йорк, но веднага се шумгнаха в храстите, тъй като движението по реката беше доста оживено. Земята беше влажна и хлъзгава от скорошния дъжд. Над главите им с грохот прелетя самолет и Мишел го проследи с поглед. После отново насочи вниманието си към враговете долу, на земята. Вече беше направила един безуспешен опит да звънне на Шон, след което се досети, че той беше оставил телефона си в Бабидж Таун. Изведнъж ѝ хрумна да позвъни на Хорейшо, който вдигна още след първия сигнал. Разказа му накратко за последните събития, както и че е намерила Виджи.

За негова чест Хорейшо ѝ зададе само един въпрос, при това съвсем конкретен:

– Къде да дойда да ви взема?

Върнаха се на брега на реката и не след дълго Хорейшо се появи с моторницата.

– Бях пуснал котва в една пещера наблизко и чаках някой да се обади – поясни той. – Къде е Шон?

– Не знам – отвърна Мишел, после очите ѝ се спряха на фигурата, изскочила от близките храсти. – Шон! – извика с облекчение тя, но после изведнъж спря, зърнала фигурата на Иън Уитфийлд с карабина в ръце. Пистолетът ѝ моментално се насочи в гърдите му. – Пусни го! Веднага го пусни!

– Всичко е наред, Мишел – извика Шон. – Той ми помага.

– Глупости! – изкрещя извън себе си партньорката му и се прицели в главата на Уитфийлд.

– Той ми спаси живота – добави Шон.

– Чух, че си страхотен стрелец, Максвел – небрежно каза Уитфийлд, направи крачка напред и ѝ подаде карабината. – По-добре вземи това.

Мишел пое оръжието, но pistolетът ѝ остана насочен в главата му. После подозрението в очите ѝ бавно изчезна и тя се обърна към Шон.

– Какво става, за бога?

– Бабидж Таун гъмжи от въоръжени до зъби мъже от Кемп Пиъри, а Алиша се опита да ме убие – кратко отвърна той.

– Аз повиках полицията, която вече е тук – съобщи му тя.

– Виджи? – учудено попита той и се усмихна на момиченцето, което срамежливо му махна иззад гърба на Мишел.

– Хей, какво е това? – обади се Уитфийлд, оглеждайки моторницата с Хорейшо на кърмата.

– Той ни е приятел, хайде да се качваме – отвърна Шон.

– Не! – отсече Уитфийлд. – Тази лодка няма да стигне до мястото. Последвайте ме.

Тръгнаха покрай брега и скоро се озоваха до лодката на Уитфийлд. Той ги накара да легнат на дъното и ги покри с дебело платнище.

Шон надникна от единия край и размаха pistolета.

– Ако се опиташ да ни прецакаш, със сигурност ще ти пробия дупка в главата.

Бурята бушуваше с пълна сила. По реката се появиха високи вълни, от потъмнялото небе рухна пороен дъжд. Мишел надникна изпод платнището, откачи една спасителна жилетка и я нахлузи през раменете на Виджи.

Една лодка ги пресрещна малко след като се отдалечиха от брега. Уитфийлд тихо изруга, а Шон здраво стисна pistolета.

Лодката беше много по-голяма от тяхната. На борда ѝ имаше десет въоръжени мъже, плюс още някой.

– Къде беше, Иън? – попита гласът на Валъри Месълайн и Шон направи неволна гримаса.

– В Бабидж Таун – отвърна Уитфийлд. – Изглежда, някой е повикал ченгетата.

– Кой би могъл да го стори? – хладно попита жената.

– Най-вероятно онзи, който е проникнал в Кемп Пиъри. Но това вече няма значение, защото котката избяга от чувала. Веднага трябва да се изтеглие.

– Аз не мисля така – отвърна Валъри. – По-добре вземи няколко души и претърсете реката надолу по течението. Нарушителите най-вероятно са се изтеглили натам.

– Според мен трябва да отведеш хората си в Бабидж Таун. Нашите момчета ще имат нужда от помощ. А аз се връщам в Кемп Пиъри,

защото ме чакат неотложни задачи.

Докато го слушаше, Валъри внимателно оглеждаше лодката му.

– Лодката ти газии доста дълбоко за сам човек, Иън – отбеляза тържествуващо тя.

Вместо отговор Уитфийлд завъртя лоста за газта и лодката се стрелна към голямата моторница. Ударът беше страничен, но достатъчно силен. Двама от мъжете паднаха във водата, а Валъри загуби равновесие.

Уитфийлд включи на заден, витлата за миг изскочиха от водата и лодката политна назад. После Уитфийлд включи на преден и се понесоха с пълна скорост. Отзад затрещяха изстрели. Един-два куршума пробиха корпуса.

– Имам нужда от помощ! – извика Уитфийлд.

Шон и Мишел отметнаха платнището и се присъединиха към него, а Хорейшо остана на дъното, притиснал Виджи до себе си. Моторницата се носеше след тях, нова серия куршуми засвириха покрай ушите им. Шон и Мишел отвърнаха на огъня. Още с първите изстрели с карабина-та Мишел успя да улучи носа на моторницата.

– Пестете патроните! – извика Уитфийлд. – Имам само два резервни пълнителя за автомата и по един за двата пистолета!

Движеха се с над сто километра в час, лодката летеше над еднометровите вълни с главозамайващи скокове и заплашително се люшкеше на вятъра.

Шон внимателно се прицели и в бърза последователност стреля четири пъти. За съжаление пистолетът беше твърде неефективно оръжие в подскачащата като трамплин лодка.

– Мога ли да ти задам един тъп въпрос? – подвикна той към Уитфийлд.

– Давай!

– Защо сладката ти женичка иска да ни види сметката, а заедно с нас и на теб?

Уитфийлд ловка завъртя руля, за да избегне високата вълна.

– Тя не ми е жена, а шеф – извика в отговор той.

– Шеф ли?! – зяпна Шон. – Какви ги дрънкаш, по дяволите? Мислех, че ти си шефът на Кемп Пиъри?

– Мисли каквото искаш! – сряза го Уитфийлд.

– А малкият ви бизнес включва и търговия с наркотици, така ли?

Уитфийлд не отговори.

– Какви бяха арабите, които слязоха от самолета? – продължи да го

притиска Шон.

– Не е твоя работа!

– Алиша ли уби Лен Райвест?

Мълчание.

– Ако не беше ти, тя щеше да ликвидира и мен! – остро изрече

Шон. – И това е единствената причина, поради която все още не съм ти щракнал белезниците!

– А Чамп? – намеси се Мишел. – И той ли работи за ЦРУ?

– Предлагам да се концентрираме върху един прост, но важен въпрос – сухо отвърна Уитфийлд. – А той е как да оцелеем през следващите десет минути.

– Приближават се! – извика Мишел, хвърлила бързо поглед зад гърба си.

– Двигателите им са два пъти по-мощни от моя – сви рамене Уитфийлд. – Дръжте се здраво!

– А какво си мислиш, че правим досега? – попита Шон, после изведнъж млъкна и стисна зъби. Уитфийлд някак си успя да направи завой под ъгъл от деветдесет градуса, без дори да намали газта. Шон политна и със сигурност щеше да падне зад борда, ако Мишел не го беше сграбчила за рамото. Краката ѝ бяха склучени около тялото на Виджи, в случай че Хорейшо я изпуснеше.

– Мик! – изпищя детето.

– Спокойно, Виджи, държа те здраво!

Успял с невероятната си маневра, Уитфийлд насочи лодката към тесния канал на противоположния бряг, който се връзваше дълбоко в територията на Кемп Пиъри. Прелетяха покрай два светещи надписа, предупреждаващи обикновените граждани за смъртната опасност, грозяща ги при навлизане в тази част от реката. Шон вече знаеше, че опасността е съвсем реална. Две лодки с въоръжени мъже охраняваха входа на канала. При вида на бясно препускащата лодка те светкавично я взеха на мушка, включително и с един гранатомет. После видяха кой стои на руля, оставиха оръжието си и объркано се спогледаха. Уитфийлд невъзмутимо вдигна ръка и им отдаде чест, а после предприе серия от бързи маневри наляво и надясно, очевидно заобикаляйки подводни заграждения. През цялото време не отделяше поглед от осветения пулт пред себе си.

– Продължават да се приближават! – извика Мишел, после лицето ѝ изведнъж побеля. – Готвят се да изстрелят ракетата!

Мъжът на носа на моторницата действително ги беше хванал в оптичския си мерник Виджи нададе ужасен писък.

– Гледай да не я изпуснеш, Хорейшо! – дрезгаво извика Мишел.

Уитфийлд заби поглед в някаква точка пред себе си, очевидно изчислявайки нещо. Оказа се, че чака по-голяма вълна.

– Дръжте се здраво! – изкрещя миг по-късно той.

Шон и Мишел се проснаха на палубата, трескаво търсейки за какво да се заловят. В крайна сметка се вкопчиха един в друг.

От челния сблъсък с вълната лодката подскочи рязко нагоре. Двойните витла изсвистяха във въздуха. Прелетяха не повече от метър и тежко паднаха във водата пред отвора на тесния канал.

– Внимавайте! – изкрещя Валъри Месълайн, очевидно отгатнала намеренията на Уитфийлд.

Мишел се обърна в мига, в който тя скочи от моторницата и изчезна сред вълните, последвана от още няколко от нейните хора. Кормчията направи опит да заобиколи мястото, прескочено от бегълците, но вече беше късно. Моторницата удари мината, последва оглушителна експлозия.

Уитфийлд натисна руля с цялата си сила, лодката направи рязък завой и се стрелна обратно, минавайки на сантиметри от Валъри и останалите, които правеха отчаяни усилия да се освободят от тежките бронешетки, теглещи ги към дъното.

– Как успя да го направиш, по дяволите? – попита с прегракнал от смайване глас Шон.

Уитфийлд почука екрана пред себе си.

– Нищо особено, когато знаеш къде са разположени мините. Вчера ги накарах да преместят една от тях, просто за всеки случай.

Насочиха се с рев обратно към реката. Никой не видя ракетата, изстреляна от патрулния катер. Тя се взриви на метри от кърмата. Лодката силно се разклати и Уитфийлд успя да я овладее с върховни усилия. Шон и Мишел колебливо се изправиха. Краката им трепереха. Никой не обръщаше внимание на поройния дъжд, който ги шибаше с отвесните си струи.

– Виджи! – изпищя Мишел и трескаво се огледа. – Хорейшо!

Оранжевата спасителна жилетка на детето подскачаше по вълните на петдесетина метра зад тях. Хорейшо се давеше на няколко метра вляво от нея.

Без да се колебае нито секунда, Мишел грабна един спасителен пояс, скочи във водата и заплува с всички сили към Хорейшо. Изабщо не видя как Шон скача от другата страна и се насочва към Виджи. Няколко секунди по-късно тя стигна до Хорейшо и пхна пояса в ръцете му.

– Всичко е наред, не се паникьосвай! – изкрещя тя. – Плувай към лодката, а аз отивам за Виджи!

Хорейшо само кимна.

Мишел енергично заплува към детето, после изведнъж спря и сърцето ѝ се сви. Няколко ръце изтегляха Виджи на борда на един от патрулните катери, а двама от мъжете се целеха в Шон, който плуваше с всички сили към тях.

– Не! – изкрещя тя, но беше безсилна да направи каквото и да било.

Миг по-късно отзад се разнесе мощно боботене и тя рязко се обърна. Лодката на Уитфийлд летеше към нея. Хорейшо вече беше на борда ѝ, което означаваше че Уитфийлд бе проявил съобразителността да го прибере и да се впусне на помощ. Видя го как предава руля в ръцете на Хорейшо, прекрачва борда, мушва крак в подвижната стъпенка на външната стена и протяга ръка.

Мишел моментално разбра намеренията му, защото беше тренирала тази маневра, когато работеше в Сикрет Сървис. Изчака лодката да се изравни с нея и се вкопчи в ръката му. Той я стисна в желязна хватка с двете си ръце. Останалото беше лесно. Скоростта на лодката просто я вдигна във въздуха и я стовари на палубата. Мишел нямаше време дори да му благодари, тъй като грабна пистолета и го насочи към патрулния катер.

Заради Виджи не посмя да се прицели директно в някого, но петте изстрела в бърза последователност принудиха мъжете да се скрият зад борда. Това беше последният шанс на Шон да се измъкне.

– Карай към него, за да го изтеглим! – изкрещя Мишел.

– Няма да мога! – извика в отговор Хорейшо.

Тя скочи на крака, изблъска го встрани и пое управлението. Уитфийлд отново зае позиция на стъпенката. Миг по-късно лодката профуча покрай Шон и тялото му тежко се просна на палубата.

– Дай газ! – изрева Уитфийлд.

– Ами Виджи? – изкрещя отговор Мишел.

– Дай газ, или сме мъртви!

Мишел натисна лоста докрай. Лодката се стрелна напред с такава скорост, че Хорейшо и Шон за малко не паднаха през борда.

– Отиваме за подкрепления! – извика Мишел, опитвайки се да надвие воя на бурята. – После ще се върнем, за да освободим Виджи!

Насочи лодката към брега и скоро носът ѝ застърга по пясъка. Изскочиха бързо навън и се понесоха по пътеката към Бабидж Таун. В един момент Шон кривна към храстите и се появи обратно с раница в ръце.

Черни джипове бяха запълнили паркинга пред портала. Мишел

тръгна право към тях, останалите я последваха. Няколко секунди по-късно бяха заобиколени от полицаи с насочени оръжия, между които си пробиваше път Мъркъл Хейс, следван по петите от агент Вентрис. И двамата бяха облечени с якета с надпис „АБН“ на гърба.

– Ти си от Агенцията за борба с наркотиците?! – втренчи се в него Шон.

– Дълга история – неохотно отвърна Хейс.

– Успяхте ли да ги обкръжите? – попита Мишел.

– Кого да обкръжим? – ядосано процеди Вентрис. – Няма никой освен охраната.

– Преди малко тук гъмжеше от въоръжени до зъби хора на ЦРУ – поясни Шон.

– Е, вече ги няма.

– Току-що водихме престрелка с тях – погледна ги с недоумение Мишел. – Обстрелваха ни дори с ракети! Нима твърдите, че нищо не сте чули?

– Досега тук виеха сирени – отвърна Хейс. – Успяхме да ги изключим преди броени минути. А и тази буря...

– Надявам се, че поне сте заловили частния самолет на Чамп, който беше натъпкан с наркотици – въздъхна Мишел.

– Хората ми провериха пистата, но там нямаше нито самолет, нито някаква следа от Чамп Полиън – поклати глава Хейс.

– За какви наркотици говорите? – подозрително ги изгледа Вентрис.

Мишел измъкна от джоба си непромокаемата торбичка и му я подаде.

– За тези. В самолета на Чамп имаше най-малко един тон. Мисля, че е хероин.

Хейс я отвори и надникна вътре.

– Откъде е дошъл според вас?

– Оттам – отвърна Шон и посочи към отсрещния бряг. – От Кемп Пиъри.

В следващия миг в небето над базата се появи ярко огнено кълбо.

– Какво е това, по дяволите? – извика Вентрис.

– О, боже! – простена Мишел. – Чух някакъв самолет, който прелета ниско над нас. Обзалагам се, че е била чесната на Чамп. Според мен току-що го взривиха, за да унищожат уликите.

– Значи твърдите, че дрогата идва от Кемп Пиъри? – нервно попита Хейс, хвърляйки кос поглед към Вентрис.

– Кажи им, Уитфийлд – заповяда с леден глас Шон.

Но Уитфийлд го нямаше.

– Къде изчезна той, по дяволите? – учудено се озърна Шон.

– Мисля, че се отдели от нас още в гората – колебливо отвърна Мишел.

– Иън Уитфийлд беше с нас – поясни Шон. – Той ми спаси живота.

– Вярно е – потвърдиха в един глас Мишел и Хорейшо.

– Трябва да ни повярвате, за бога! – повиши глас Шон.

– Много ни се иска – кротко отвърна Хейс.

– Чакайте, чакайте! – трепна Шон и трескаво измъкна камерата от раницата си. – Трябва да видите това!

Пусна записа и им показа всичко: самолета, арабите, Вальри Месълайн и разтоварването на балите.

– Този запис *действително* е от Кемп Пиъри – каза Вентрис. – Как успяхте да го направите, по дяволите?

– Ще ти обясня само ако си затвориш очите за някои неща – глухо отвърна Шон.

Мишел го изблъска встрани и застава пред Вентрис с ръце на кръста.

– Изслушай ме внимателно! Тези хора отвлякоха Виджи Тюринг и в момента пътуват към Кемп Пиъри!

– Видяхте го с очите си, така ли? – намеси се Хейс.

– И още как! – изкрещя Мишел и сграбчи якето на Вентрис. – Нали каза, че ФБР се е специализирало в отвлеченията? Хайде, тръгваме!

– Не можем да шурмуваме базата просто ей така! – простена Хейс. – Ще ни трябва съдебна заповед.

– Иди и я вземи, Хейс! Ти си шерифът тук, да те вземат дяволите!

– За съжаление не съм – въздъхна той. – Аз работя за Агенцията за борба с наркотиците. А през последните две години изпълняваме съвместни задачи с Майк като представител на ФБР. Мен просто ме введриха като шериф, Мишел.

– А защо точно тук? – пожела да узнае тя.

– Защото Източното крайбрежие е буквално залято с наркотици и ние стеснихме кръга около този район – намеси се Вентрис. – Подозирахме Бабидж Таун, но не знаехме как се осъществяват доставките. Бяхме почти сигурни, че ги пренасят по вода.

– Но не може да не сте знаели, че Чамп разполага с частен самолет – отбеляза Шон.

– Разбира се, че знаехме – кимна Хейс. – Но чесната няма

капацитет да пренася наркотици от чужбина. Искахме да се доберем до източника.

– Изобщо не сме подозирали за тайните полети на ЦРУ – нервно добави Вентрис. – Те все пак са държавна институция, нали?

Мишел извади касетата от камерата на Шон и му я подаде.

– Ето ти доказателството! Престани да дрънкаш глупости, ами действай заповед за обиск и върви да освободиш Виджи! Обещавам, че ще ти откъсна топките, ако й сторят нещо, докато продължаваш се моташ тук!

Вентрис прие заканата с изненадващо спокойствие и кимна.

– Да вървим.

– Все пак става въпрос за проклетото ЦРУ Майк! – ужасено рече Хейс.

– Длъжни сме да опитаме.

Получаването на заповед за обиск на Кемп Пиъри отне известно време заради късния час, а и поради очевидната неохота на съдията. Но видеозаписът и показанията на трима очевидци нямаше как да бъдат пренебрегнати. В крайна сметка кавалкадата от черни джипове спря пред портала на секретната база. Дузина федерални агенти начело с Хейс и Вентрис се насочиха към будката на охраната, следвани от Шон и Мишел.

По настояване на Шон Хорейшо Барнс отпътува за Северна Вирджиния, придружаван от двама агенти на АБН. Там му предстоеше продължително лечение на изкривения гръбнак, белите дробове и тежките поражения на нервната система. На раздяла Шон му предаде копие от записа на самолета, арабите и балите с дрога, заръчвайки му да направи няколко допълнителни копия и да ги заключи в различни банкови сейфове.

Вентрис спря пред входа и показа личната си карта и заповедта за обиск на тримата въоръжени охранители, които се приближиха към него.

– Най-добре повикайте началника си, момчета – подхвърли Хейс и също им показа служебната си значка.

– Мисля, че вашите началници вече са тук, сър – отговори сдържано един от тях.

От будката излязоха двама мъже – единият в костюм, а другият със синьо яке на АБН. Вентрис и Хейс замръзнаха, а сърцето на Шон се сви от мрачно предчувствие.

– Дайте ми заповедта, агент Вентрис – заповяда мъжът с костюма.

– Но, сър...

– Веднага!

Вентрис се подчини. Мъжът хвърли бегъл поглед на листа и спокойно го скъса.

– Дайте ми видеозаписа! – нареди другият и протегна ръка към Хейс.

– Откъде знаете, че има видеозапис? – попита Хейс.

– Показали сте го на съдията, за да получите заповедта. Хайде, дайте ми го!

Хейс извади касетата от джоба си и му я подаде. Началникът му се

обърна и я връчи на един от охранителите.

– А сега се качвайте в автомобилите си и изчезвайте! – сухо се разпреди той.

Хейс започна да протестира, но онзи безцеремонно го прекъсна.

– Става въпрос за националната сигурност, Хейс! Не казвам, че ми харесва това, което се случва, но друг начин няма. Тръгвайте!

Шефът на Вентрис кимна и добави:

– Ти също!

Мъжете се обърнаха и тръгнаха към чакащите автомобили. Мишел и Шон понечиха да ги последват, но охраната им препречи пътя.

– Вие двамата сте задържани.

– Какво?!

Вентрис и Хейс понечиха да се върнат, но началниците им ги спряха.

– Качвайте се на проклетите коли и изчезвайте! – кресна шефът на Вентрис. – Тук ние нямаме юрисдикция.

– Но ние имахме съдебна заповед! – гневно отвърна Вентрис.

– Какво искаш, Майк? – вдигна вежди онзи. – Може би да влезеш в затвора за неизпълнение на заповед? – Хвърли враждебен поглед към Шон и Мишел. – Или за укриване и подпомагане на престъпници? Предлагам да се качиш в онзи джип и да си въобразиш, че си сънувал. Това е заповед, Майк!

Раменете на Вентрис увиснаха и той погледна безпомощно Шон и Мишел.

– Вървете, вървете – успокоително каза Шон. – Ние все някак ще се оправим.

Но думите му прозвучаха колебливо и доста неубедително.

Джиповете потеглиха, пред портала настъпи тишина. После зад тях се разнесоха тихи стъпки.

Валъри Месълайн се беше изправила зад бариерата, облечена в бежов гащеризон. От врата ѝ висеше верижка със служебния пропуск на ЦРУ.

– Добре дошли в Кемп Пиъри – хладно се усмихна тя. – Чух, че отдавна имате желание да ни посетите.

Килията беше два на два – студена и влажна дупка с бетонни стени, без прозорци. Наредиха на Шон да свали дрехите си и да застане мирно до стената. Шест часа по-късно, обзет от крайно изтощение, той приклекна на пода. Но вратата с трясък се отвори и чифт силни ръце го изправиха.

След още един час краката му напълно изтръпнаха и той отново седна. Последва същата процедура, която продължи до безкрайност. Двайсет и два часа по-късно най-сетне му позволиха да легне по гръб на твърдия нар. Но в следващата секунда отгоре му се изля ледена вода. След принудителната „баня“ вратата се отвори и тъмничарят го застави да седне на ръба на железен стол със завинтени в пода крака. При най-малката смяна на позата вратата се отваряше и тъмничарят го караше да заеме първоначалната поза. След всяко помръдване парченца кожа от бедрата му оставаха върху студения метал. Мускулите му блокираха някъде около петия час, а след десетия започна да повръща. Така изтекоха шестнайсет часа, след които отново му позволиха да легне на нара – така, както си беше покрит с нечистотиите. Дадоха му само чаша вода, но никаква храна.

В момента, в който започна да се унася, вратата се отвори с трясък. Получи няколко удара с дървена палка и заповед да не спи. Това се повтори още няколко пъти. Два дни по-късно силите го напуснаха и той се строполи на пода, гърчейки се в конвулсии.

На третия ден набра достатъчно сили да изкрещи:

– Не можете да правите това, по дяволите! Аз съм гражданин на Съединените щати! Нямаме право!

Скочи и се хвърли срещу вратата, но чифт здрави ръце го върнаха обратно. Той рухна на пода, ожулвайки жестоко кожата на коленете и лактите си.

– Нямаме право – уморено повтори той, но вече беше твърде слаб, за да се съпротивлява. – Нямаме право...

– Имаме всички права – осведоми го хладен глас и той вдигна глава към Валъри Месълайн, изправила се на прага на килията. – Вие проникнахте в разузнавателна централа на Съединените щати, за да се слобие с класифицирана информация.

– Ти си луда!

– Ти си предател на родината, Кинг. Разполагаме с доказателства, че целта на посещения ти в района е шпионаж, а не разследване на убийство.

– Говориш глупости и отлично го знаеш! Искам адвокат, веднага!

– Нашето разследване сочи, че ти и Мишел Максвел работите за враговете на САЩ срещу съответното заплащане – спокойно продължи Вальри. – Следователно нямате право на юридическа защита, преди да бъдете изправени пред съда с конкретни обвинения.

– Не можеш да ме държиш тук просто ей така, по дяволите! – избухна той.

– В това отношение законът ни е предоставил голяма свобода.

– Какво искаш от мен? – извика извън себе си той.

– Всичко, което си чул и видял. Дори и онова, което е било плод на въображението ти. Но ще поговорим, след като омекнеш още малко. По реката ни създадохте доста трудности. Сега е време да си платите.

Обърна се, но викът на Шон я спря.

– Вие убихте Мънк Тюринг и Лен Райвест! Вероятно пак вие взрихте и моргата. И все в служба на родината, а? Имаш ли представа колко закони сте нарушили?

– Мънк Тюринг направи това, което направи и ти – отвърна Вальри. – Проникна в забранената зона и беше застрелян. Имахме всички основания да го направим.

– Ако беше така, нямаше да си правите труда да представяте нещата като самоубийство. Застреляли сте го, защото е видял хората, които слизат от онези самолети, нали? Видял е и дрогата, ето защо е трябвало да умре. Но не сте знаели една малка подробност: той е бил тук и преди, след което е закодирал получената информация. Ние я предадохме на Алиша, която излъга, че не може да се справи, но всъщност я е дешифрирала. И в резултат Виджи изчезва. Прав ли съм, Вал? Хайде, кажи ми!

– Не си в положението да задаваш въпроси.

Макар и слаб, Шон набираше скорост.

– Ами Райвест? Той беше готов да ми разкаже всичко за Бабидж Таун, но вие го ликвидирахте. Вероятно е открил, че ЦРУ шпионира работата на учените, а после го е споделил с Алиша, която е демонстрирала фалшиви чувства към него. За съжаление не е подозирал, че тя също е ваш човек. И изведнъж го намират удавен във ваната. За всеки случай взривявате моргата, за да прикриете евентуалните улики. Как се справя, Вал? Готова ли си да заложеш хилядарка?

– Можеш да правиш предположения колкото желаш.

– ФБР и АБН знаят, че сме тук. Този път няма начин да ви се размине.

– Ти май изобщо нямаш представа за тези неща, а? – снизходително го погледна Валъри. – Какво означава смъртта на двама души, ако трябва да се спасят милиони? Отговори ми на този въпрос, стига да можеш. Два смъртни случая! Ти си едно трудно забележимо петънце върху задника на историята, което примигва и изчезва. Никой няма да усети липсата ти.

След тези думи се обърна към тъмничаря и заповяда с леден глас:

– Удряй и не го жали!

Вратата на килията се захлопна зад гърба ѝ.

Два дни по-късно Шон Кинг вече не помнеше дори името си.

– Моля ви, спрете! – молеше се той, но нямаше кой да го чуе.

Мъчителите му го пренесоха в друго помещение и го натикаха в продълговат сандък, наподобяващ ковчег. Завързаха го здраво и поставиха капака на два-три сантиметра от лицето му, предизвиквайки силно чувство на клаустрофобия. После включиха свързаните със сандъка тръби и температурата в сандъка започна да се понижава. Когато тялото му се скова малко над точката на пълна хипотермия, започнаха да изтеглят и кислорода. Той започна да се задушава, широко отворената му уста отчаяно търсеше глътка въздух. Получи я едва когато беше на прага на припадъка. Процедурата продължи десет часа, той все повече губеше сили. Накрая съвсем отмаля и припадна.

Свести се в предишната килия и установи, че има нов посетител.

– Здравей, Шон – каза Алиша Чадуик.

– Дойде да злорадстваш, а? – попита със слаб глас той.

– Не. Тази гледка не ми доставя никакво удоволствие.

– Наистина ли? – надигна се Шон и облегна гръб на стената. – Нещо не се връзва с дейността ти. Трафик на наркотици, убийство, отвлечане, изтезания. Пропуснах ли нещо?

– Не съм сигурна, че те разбирам – спокойно отвърна тя.

– Имам предвид контрабандата на наркотици, която ти и Вал осъществявате с онези самолети.

– За теб може да изглежда така, но не и за мен.

– А как ще наречеш убийствата на Мънк Тюринг и Лен Райвест?

– Мънк беше застрелян на забранена територия.

– Но ти уби Лен, нали? Въпреки че уж го харесваше.

– Всички имаме своите задачи.

– Значи признаваш, че си го убила?

– Води се война, в която всеки от нас изпълнява своите задачи – повтори тя.

– Затова ли се опита да убиеш и мен?

– Бяхме наясно, че ти проникна в базата заедно с Мишел. Видели сте много неща. Ето причината да сте тук.

– Добре, ще ни изтезавате, докато изтръгнете всичко. А после? Ще ни пуснете да си вървим, така ли?

– Не знам. Други отговарят за вас.

– Ясно. Прехвърляш топката. До какво ще прибегнете този път? Газова експлозия, самоубийство или ще умра във ваната? Между другото, с протезата ли натисна горкия Лен под водата?

– Изпълнявам заповеди, нищо повече.

– Заповедите на Валъри? И те са достатъчни, за да убиваш? Заповедите на една психопатка? А какво ще кажеш за онзи доктор в моргата? С какво заслужи да бъде взривен?

– Невинните жертви са неизбежни, те са просто част от бойните действия. Лично на мен не ми харесва, но нищо не мога да направя.

– Можеш, разбира се. Просто престани да им сътрудничиш.

– Не знам в какъв свят живееш, но той очевидно е различен от моя.

– А твоят свят предвижда ли убийството на Виджи?

За пръв път от началото на разговора Алиша отклони поглед.

– Виджи ще бъде добре – прошепна тя.

– Няма да е добре, Алиша! – гневно извика той. – Тя също ще влезе в списъка на невинните жертви, ако вече не е там! Прекрасно го знаеш, нали?

Алиша се обърна към изхода.

– Защо дойде тук? – извика след нея Шон. – Да ме видиш за последен път, преди да падне гилотината? Да се увериш, че още един враг е отстранен от пътя към великата цел? Сигурен съм, че Лен е оценил този жест. Той изобщо разбра ли, че ти си му видяла сметката? Или е решил, че искаш да си поиграете във ваната?

– Млъквай! – остро отвърна тя.

– Няма да млъкна! Длъжен съм да ти кажа и ти ще чуеш!

Алиша излетя навън, а той продължи да крещи след нея.

– Ще дръпнеш ли спусъка и срещу Виджи, кучко? Отговори ми! И това ли ще направиш?

Алиша хукна по коридора, но виковете му я достигнаха. В един момент тя се подхлъзна на циментовия под, протезата се заби в здравия ѝ крак. Просна се по очи и заридя, неспособна да избяга от виковете на Шон.

– Съжалявам, Виджи! – прошепна през сълзи тя. – Страшно съжалявам!

През следващите три дни Шон отново беше принуден да стои неподвижно прав или клекнал. Храна почти не получаваше, чашата вода беше единственото, което го поддържаше жив. Преживя процедурата в ковчега още три пъти. Ледени струи вода или бой с палки го изваждаха от унеса, а в килията му пускаха оглушителна музика, която продължаваше с часове. Оголени кабели не му позволяваха да се доближи до нара и до определени части от стените. В крайна сметка беше принуден да се свие в един от ъглите. Страхуваше се да помръдне. Стомахът му беше празен, целият бе в рани. Духът му бе пречупен.

Дойде в съзнание два часа след поредната процедура в ковчега, вдигна глава и се огледа. Беше изгубил представа за времето. Не помнеше откога е тук: дни, месеци или години. Мозъкът му беше изключил. Вратата се отвори и той се разрида, вцепенен от ужаса на предстоящите изтезания.

– Здравей, Шон – каза Вальри. – Готов ли си вече да бъдеш добро момче?

Той не беше в състояние дори да повдигне глава.

– Твоята приятелка се оказа по-твърда – подхвърли Вальри. – Не успяхме да я разплачем.

– Къде е Мишел? – бързо вдигна глава той.

– Не е твоя работа, ревльо.

Заковал поглед в арогантното лице и изправената стойка на Вальри Месълайн, Шон усети как страхът го напуска и на негово място се появява бясна ярост. Опря ръка на стената, за да запази равновесие, после се стрелна напред и я сграбчи за гърлото. Искаше да я убие, да изпеди от това отвратително същество цялата му арогантност и превъзходство.

Тъмничарите го откъснаха от нея и го запратиха в ъгъла на килията. Вальри беше отстъпила до отсрещната стена и се опитваше да върне самообладанието си, но в очите ѝ имаше страх. Макар и малка, тази победа му се стори изключително сладка.

Опря гръб на стената и започна да се надига.

– Имаш синини по шията, Вал – насмешливо подхвърли той. – Ще се наложи да изкараш няколко сеанса в онзи ковчег. Чувал съм, че ги оправя единствено липсата на кислород. Ако междувременно не се задушиш, разбира се...

– Не знаеш какво те чака! – изсъска тя. – Това досега ще ти се стори песен!

– Къде е Мишел?

– Вече ти казах, че трябва да мислиш само за себе си!

– Тя е мой партньор и приятел. Но ти май нямаш понятие от такива неща. – Очите му се насочиха към един от надзирателите – младеж с късо подстригана руса коса и мускулесто тяло. – Момче, гледай да не ядосаш дамата, защото като нищо ще те обяви за шпионин и ще те побърка от изтезания!

Младежът не отговори, но в сините му очи се мярна сянка на безпокойство.

Шон отново се обърна към Валъри.

– Къде е Мишел? – изкрещя той и сам се учуди на силата на гласа си.

– Виждам, че се налага да те обработим още малко – хладно процеди тя.

– Имам приятели в ЦРУ и съм абсолютно сигурен, че никой не те е упълномощил за това, което вършиш! И за което рано или късно ще гниеш в затвора!

– *Върша* си работата! – отвърна Валъри. – А ти си враг на тази страна. Враг и предател, който проникна в секретна база на правителството!

– Господи! Не мога да повярвам на ушите си!

– Разполагаме с доказателства, че си участник в нелегална мрежа за разпространение на наркотици!

– На това вече няма как да не повярвам, защото го чувам от твоята уста!

– Когато приключим тук, ще ни разкажеш всичко, което искаме да знаем.

– С изтезания можете да изтръгнете от мен каквото пожелаете, но то няма да промени истината!

– И каква е тя?

– Че ти си побъркана! – отсече той.

Валъри се обърна към тъмничаря и хладно нареди:

– Преминете на следващото ниво и го притиснете здраво!

Преди той да отвори уста, на вратата се появи мъж в цивилен костюм, придружен от двама въоръжени пазачи.

– Какво търсите тук? – остро попита Валъри.

– Изпраща ме Иън Уитфийлд – отвърна човекът с костюма. – Трябва да ви предам заповедите му.

– Уитфийлд не може да ми заповядва!

– Сигурно, но един друг човек може – рече мъжът и ѝ подаде лист хартия. Шон внимателно следеше лицето ѝ, докато четеше заповедта. Беше абсолютно наясно какво се случва. Жената пред него току-що бе поела ролята на жертвения агнец според класическия сценарий на Вашингтон. Сценарий, който е ясен на всички служители на сигурността в страната, но не и на обикновените граждани.

Валъри мълчаливо сгъна заповедта и я пхна в джоба си.

Единият от въоръжените мъже пристъпи към нея, обърна я с гръб към себе си и ѝ щракна белезниците. Миг преди да бъде изведена, тя се обърна и погледна Шон, който нямаше никакво намерение да пропуска шанса от размяната на позициите.

– Не е зле да си осигуриш най-добрия адвокат в тази страна, госпожо! – каза с висок и ясен глас той. – Защото ще имаш много голяма нужда от него!

На следващия ден Шон и Мишел бяха транспортирани по въздуха до частна клиника, в която те бяха единствените пациенти. Нямаха представа къде се намираха, тъй като персоналът категорично отказваше да отговаря на въпросите им. В замяна обаче получиха наистина първокласно медицинско обслужване. След четири дни на системи, продължителен здрав сън и две седмици хубава храна, придружена от прецизно дозирани физически упражнения, те почти успяха да се възстановят.

През цялото време ги държаха разделени, отказвайки им всякаква информация един за друг. В крайна сметка Шон не издържа, вдигна един стол над главата на уплашената сестра и изумения санитар и заповяда да го отведат при Мишел.

– Веднага! – неистово изрева той.

Когато влезе в стаята ѝ, Мишел седеше на леглото и гледаше навъсеното небе отвъд прозореца. Усетила присъствието му, тя се обърна, скочи и се хвърли в прегръдките му. Останаха дълго така – треперещи, здраво вкопчени един в друг.

– Те не ми казаха нищо за теб! – разплака се Мишел.

– Аз дори не знаех дали си жива – заекна от вълнение той. – Но вече всичко е наред. Оцеляхме, а Вальри е арестувана.

– Вкараха ли те в ковчега?

– О, да. Няколко пъти. По едно време признаха, че не са успели да изтръгнат дори сълза от теб.

– Плаках, Шон, повярвай ми – прошепна тя и очите ѝ отново се извърнаха към прозореца, под който имаше леха с увехнали цветя. – Много плаках.

– Съжалявам, Мишел.

– За какво? Нали и теб те изтезаваха по същия начин?

– Идеята да проникнем в лагера беше моя.

– Аз съм голямо момиче, Шон – тихо рече тя. – Спокойно бих могла да се откажа от операцията.

– Знам защо не го направи – прошепна той.

Замълчаха и отпавиха погледи към мъртвите цветя зад прозореца.

* * *

След края на възстановителните процедури ги натовариха на частен самолет, който отлетя в неизвестна посока. На летището ги посрещна лимузина със затъмнени стъкла, която ги откара на пуст подземен паркинг. Експресен асансьор ги качи в огромен офис, чиято мебелировка се изчерпваше с три стола. Пред вратата пазеха двама яки мъже в цивилни костюми, под които личаха пистолетите. На единия от столовете в просторното помещение седеше дребен, безупречно облечен мъж с бяла коса и очила с тънки метални рамки. Той ги гледаше с нескрита симпатия.

– Най-напред искам да ви поднеса официалните извинения на правителството за всичко, което сте преживели – вежливо започна мъжът.

– Много странно! – гневно отвърна Шон. – Защото именно *правителството* направи всичко възможно, за да ни ликвидира!

– Правителството е сложна машина, мистър Кинг – отвърна с равен глас белокосият. – Понякога става така, че някои негови представители превишават правомощията се. Но това не означава, че цялото правителство е лошо. Все пак вие сте *проникнали* в секретна база на ЦРУ.

– Докажете го! – отсече Шон, който не беше в настроение за компромиси.

– Давате ли си сметка какво се случва в онази база? – намеси се Мишел. – Нима ни обвинявате за това, което сме направили?

– Моята работа изключва определянето на вина, мис Максвел – леко сви рамене мъжът. – Задачата ми е да определя следващите ни действия по начин, който да бъде от полза за всички.

– Интересно ми е да чуя как ще го направите! – остро каза Шон. – *Нашето* правителство ни подложи на изтезания и почти ни ликвидира. *Нашето* правителство отвлече момиченце на име Виджи Тюринг. *Нашето* правителство стана причина за смъртта на няколко невинни граждани. Не виждам как ще предприемем някакви действия, които да са от полза за всички!

– Ще ви кажа – леко се приведе мъжът. – Вече прегледахме видео-записа, който сте използвали за получаването на съдебна заповед за обиск на Кемп Пиъри. Вие добре знаете, че той съдържа някои... хм... компрометиращи кадри. Нашата техническа служба твърди, че от този запис са направени копия.

– Аха, значи искате записа, който доказва как нашето правителство нарушава около стотина закона!

– Не е било нашето правителство, мистър Кинг! – леко повиши тон белокосият. – Вече споменах, че някои хора просто прекрочват границите.

– В случая не ги прекрачват, а по-скоро ги стъпкват! – прекъсна го Шон, огледа го внимателно и добави: – Сега разбирам защо са избрали за този инструктаж именно вас – човекът с бели коси и безупречни маниери, който прилича на герой на Джон Льо Каре от времето на Студената война.

– Радвам се, че схващате бързо – невъзмутимо отвърна представителят на властта. – Надявам се да проявите същата прозорливост и по отношение на споменатия видеозапис. Искаме оригинала и всички копия.

– Естествено, че ги искате – иронично отвърна Шон. – Но аз съм адвокат и държа да чуя какво предлагате в замяна. Предварително ви предупреждавам, че трябва да е десет пъти повече от това, което първоначално сте намислили. Иначе сделката пропада.

– Упълномощен съм да направя известни отстъпки...

– Зарезете отстъпките! По-добре чуите условията ни. Първото от тях е да освободите Виджи Тюринг жива и здрава. Ако отговорите, че е невъзможно, записът отива директно в ръцете на мой приятел журналист, който отчаяно мечтае да спечели наградата „Пулицър“. Второ, Валъри Месълайн, или жената, която се крие под това име, да си получи заслуженото с цялата тежест на закона. Нямам предвид повишение. Трето, същата процедура да бъде приложена и спрямо еднокраката Алиша Чадуик. Незабавно да се прекрати цялата незаконна дейност на територията на Кемп Пиъри. Напълно и окончателно! Край на дрогата, край на изтезанията! След като изпълните тези условия, спокойно можете да се смятате за късметлия!

Мъжът бавно се облегна.

– Вече се погрижихме за двете жени, които споменахте – промълви той. – Имате думата ми.

– Пет пари не давам за вашата дума! – отсече Шон. – Искам доказателства!

– Добре, ще ги получите.

– А Виджи? – тревожно попита Мишел. – Тя добре ли е?

Мъжът кимна.

– Що се отнася до дейността в Кемп Пиъри, част от нея положително ще бъде прекратена, мистър Кинг. Всъщност вече е прекратена. Но не мога да ви обещаю за цялата дейност. Част от нея има изключително значение за сигурността на страната.

– Не казвате ли това всеки път, когато решите да нарушите нечии права?

– Нима трафикът на наркотици е от изключително значение за сигурността? – добави Мишел.

– Ние не продаваме тези наркотици, а ги унищожаваме – отвърна мъжът.

– Да, а аз съм Уелският принц! – кресна Шон.

– Трима души бяха убити – напомни Мишел.

– Факт, за съжаление – кимна белокосият. – Но какво е смъртта на трима души пред спасяването на хиляди, а може би и милиони?

– Въпросът ви е валиден само до момента, в който не стане въпрос за някой от близките ви – контрира Шон.

– Все пак не мога да ви обещаю, че цялата дейност на Кемп Пиъри ще бъде прекратена – поклати глава човекът насреща им.

– В такъв случай имаме проблем – въздъхна Шон. – Надявам се добре да си помислите, ако случайно ви минава мисълта да отстраните двата проблема, които в момента стоят пред вас. Разполагам с пет копия от записа, който вече познавате. Всички са на различни и сигурни места. Ако ние с Мишел не умрем в съня си, щастливо навършили деветдесет, едно от копията ще отиде директно при жадуващия за „Пулицър“ журналист, за когото вече ви споменах. Останалите ще отидат съответно в „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“ и „Лондон Таймс“.

– Дотук копията са четири – бързо изчисли белокосият. – А петото?

– То е запазено за президента. Обзалагам се, че много ще му хареса.

– Значи стигаме до задънена улица, така ли?

– Добрите адвокати винаги търсят компромис – отвърна Шон, стана и закрачи напред-назад. – Ето моето предложение: в Кемп Пиъри има скрито съкровище.

– Моля?! – объркано го погледна белокосият.

– Просто млъкнете и слушайте. Съкровището е скрито в основите на ловната хижа Порто Бело, принадлежала някога на лорд Дънмор. Злато, сребро, скъпоценни камъни, които сигурно струват милиони.

– Господи! – възкликна мъжът.

– Преди да споменавате името на Създателя и да си представите купчината банкноти, съкровището трябва да бъде продадено на търг, за да получи максимално висока цена. Правителството също може да го купи, стига да пожелае. За мен няма значение, но получената сума трябва да се раздели на три равни части.

Белокосият извади лист и писалка.

– Ясно. Предполагам, че всеки от вас ще поиска по една част.

– Нищо подобно! – отсече Шон. – Едната част ще бъде прехвърлена

на Виджи Тюринг. Тя едва ли ще замени убития ѝ баща, но все пак е нещо. Вторият дял отива за двете деца на Лен Райвест. Те учат в колеж и парите ще им трябват. А третия ще предадете на семейството на съдебния лекар, който бе убит при газовата експлозия. Дотук ясен ли съм?

– Да – кимна мъжът, усърдно записвайки си всичко.

– Много добре. Имайте предвид, че лично ще проверя сумите, които ще получат тези хора, тъй като много добре познавам бюрократичните похвати, с които ще се опитате да им отнемате поне половината. Ако трябва специален закон от страна на Конгреса, нека го гласуват. Но парите трябва да отидат при получателите си, освободени от всякакви данъци.

– Няма проблем – кимна събеседникът им.

– И аз така мисля.

– Но първо искаме да се срещнем с Виджи – обади се Мишел. – И да се уверим, че е добре.

– Мога да го уредя.

– Тогава го уредете, и то по-бързо – рече Шон.

– Дайте ни една седмица.

– Добре, но не повече.

– А вие ще си държите устата затворена, нали? – погледна ги очаквателно мъжът.

– Точно така – кимна Шон. – Не искаме да попаднем в затвора.

– И ще получим копията?

– Да, ще ги получите.

– Можем ли да ви вярваме?

– Точно толкова, колкото и аз на вас.

Седмица по-късно Шон и Мишел проведеха среща с Джоун Дилинджър в нейния офис. На нея присъства и още един човек, който отказа да се представи. Той съобщи, че собствениците на Бабидж Таун им благодарят за свършената работа, и им връчи чек. Един бърз поглед на сумата беше достатъчен на Шон да прецени, че ще могат да решат неотложните си финансови проблеми, след което ще им останат малко пари и за кратка ваканция, от която и двамата се нуждаеха.

– Надявам се, че сте намерили заместници на Чамп и Алиша, които несъмнено са били ценни за вас – обади се Шон.

– О, да, намерихме – небрежно отвърна мъжът без име. – А благодарение на вас те вече няма да бъдат под електронно наблюдение.

След тези думи непознатият се насочи към изхода, а Шон не се стърпя и подхвърли:

– Но защо изразходвате толкова време и средства за нещо, което ще блокира прогреса в световен мащаб?

– Кой ви каза, че в Бабидж Таун се работи върху подобни проекти? – рязко се обърна онзи.

– Един-двама истински гении.

– Дори да допуснем, че в думите ви има известна доза истина, нещата са далеч по-сложни – отвърна непознатият.

– Но вие сте готови да хвърлите заровете, така ли? – възкликна Шон. – Да рискувате бъдещето на човечеството?

– Ако не го сторим ние, ще го направи някой друг.

– Писна ми от гении – въздъхна Мишел, след като непознатият напусна кабинета.

– Добра работа свърши, Шон – усмихна се Джоун. Поколеба се за момент и добави: – Вие също, Максвел. Доколкото съм осведомена, Шон не би могъл да се справи без вас.

Тя не знаеше нито за изтезанията, на които ги бе подложила Вальри Месълайн, нито за договорката им с правителството. И никога нямаше да узнае.

Двете жени неохотно си стиснаха ръцете.

Вкараха колата в подземния паркинг на жилищния блок и отвориха багажника да си вземат нещата. В същия момент до тях спря лимузина,

от прозореца на която надникна Иън Уитфийлд.

– Качвайте се! – сухо заповяда той.

Те се настаниха на седалките срещу него.

– Съжалявам, че не можах да ви освободя по-рано – рече Уитфийлд.

– Как изобщо успя да обърнеш всичко срещу шефката си? – полюбопитства Шон.

– Разбрал си, че продава част от наркотиците за своя сметка, нали? – неочаквано се намеси Мишел. – С това си я заковал.

– Как стигна до подобно заключение, Максвел? – отвърна с въпрос той.

– На летището ми направи впечатление, че част от балите не бяха натоварени на самолета на Чамп. По всяка вероятност именно те бяха делът на Валъри. Един възрастен държавен служител ни уведоми, че ЦРУ е поело грижата за унищожаването на дрогата, но Хейс и Вернис се оплакваша, че районът е наводнен с наркотици.

– Въпреки връзките си Валъри не би могла да организира сама подобен канал! – отсече Уитфийлд.

– Това обяснява редовната ѝ поява из местните заведения – щракна с пръсти Шон. – На практика не е флиртувала с клиентите, а е пласирала дрогата.

– В крайна сметка успях да накарам част от хората ѝ да пропеят – кимна Уитфийлд. – С тяхна помощ разкрих плановете ѝ, а вашият арест свърши останалото.

– Но защо рискувахте да изнесете наркотиците със самолета на Чамп, като спокойно бихте могли да ги унищожите на територията на Кемп Пиъри? – попита Мишел.

– Там не разполагаме с такива съоръжения. Когато ти разкри съчастието на Чамп, няхамхе възможност и време за друга реакция.

– Ясно – бавно промълви Шон. – А какво стана със скъпата Вал и нейната кръвожадна помощничка Алиша?

Вместо отговор Уитфийлд му подаде последния брой на „Уошингтън Поуст“. На шеста страница имаше кратко съобщение за смъртта на две служителки на Държавния департамент при автомобилна катастрофа в околностите на Пекин. Под него бяха поместени и снимките на жертвите.

– По дяволите! – възкликна Шон, хвърляйки кос поглед към Мишел. – Дори не съм си помислил, че могат да ги ликвидират.

– А какво очакваше? Да ги изправим пред съда, за да разкажат с

подробности за деянията си? Включително и за свръхсекретните програми, по които работеха? – Уитфийлд погледна снимката на Алиша. – Бях с нея в бронирана кола в Ирак, когато попаднахме на мината. Аз я измъкнах. Тогава пострада кракът ми. Тя беше добър агент, но явно в даден момент е кривнала от правия път.

– Какво ще стане със съкровището? – попита Шон.

Уитфийлд извади някакви документи от вътрешния си джоб и му ги подаде.

– Условията ти са изпълнени – отвърна той. – Разделено е на три равни части, освободени от данъци. – Замълча за миг, после добави: – Добър жест. Малцина биха проявили подобна щедрост.

– А Виджи? – намеси се Мишел.

– След малко ще ви отведе при нея. Тя е добре. Извади късмет, че Валъри беше прекалено заета с вас, за да се занимава с нея.

– Иън, ти застана на наша страна и се обърна срещу своите – приведе се напред Шон. – Защо все още си жив и здрав и дори не си арестуван?

– Аз бях шеф само формално, но базата се управляваше от Валъри – мрачно отвърна Уитфийлд. – Благодарение на отличната си работа тя направи главозамайваща кариера в ЦРУ. Когато поемах поста, не бях уведомен за състоянието на нещата и просто трябваше да се примиря. Но твърде скоро разбрах, че беше грешка, защото тази жена започна да превишава правомощията си. Първата ѝ работа беше да поеме командването на няколко специални части, разположени на територията на базата. Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам благоприятен момент, макар че не хранех особени надежди. – Замълча за момент и заби очи в лицето на Шон. – Доколкото ми е известно, тя е направила всичко възможно да те вкара в леглото си.

– Не ми беше трудно да откажа – отвърна почти искрено Шон.

– Постъпил си правилно – кимна Уитфийлд. – В противен случай сега нямаше да си жив. Това беше причината да се появя на брега тогава. Знаех, че тя иска да разбере докъде е стигнало разследването ти. Проследих я и влязох в ролята на ревнив съпруг. Тя се вбеси, че ти дадох шанс да се измъкнеш.

– Значи отново си ми спасил живота? – смаяно го погледна Шон. – Благодаря ти.

– Длъжен съм да закрилям гражданите на тази страна, дори и на поста, който заемам.

– Питам се защо Валъри не ни уби и двамата още на плажа –

замислено промърмори Шон.

– Защото искаше да ти отмъсти за намесата в плановете ѝ. Но не и без да разбере докъде си стигнал.

– Но кой уби Лен Райвест?

– Мога да ти кажа само едно: интересът на Алиша към него съвсем не беше романтичен.

– И присъствието ѝ в Бабидж Таун заедно с Чамп не е било случайно, така ли?

– Чамп и Алиша са били вербувани от ЦРУ преди много години. Внедрени са в Бабидж Таун още от самото начало на проекта. Между другото, и двамата имат висока репутация в научните среди.

– А задачата им е била да откраднат разработките, свързани с квантовия компютър, така ли? – попита Мишел.

– Да кажем, че са били заинтересовани наблюдатели. Истинската им дейност в Бабидж Таун беше свързана с разработката на устройство, което да противодейства на квантовия компютър.

– Какво? – вдигна вежди Мишел.

– В научните среди са наясно, че рано или късно квантовият компютър ще се появи на пазара. Собствениците на Бабидж Таун работят върху създаването на такъв с единствената цел да създадат уред, който може да му се противопостави.

– Значи те самите са се страхували от квантовия компютър? – вдигна вежди Шон.

– И можем да ги търсим сред банките и международните корпорации? – добави Мишел. – Онези с дълбоките джобове?

– Именно – кимна Уитфийлд. – Можете да си представите какво ще се случи с банките и фондовите пазари, когато квантовият компютър влезе в употреба. Но ЦРУ не можеше да позволи да се случи подобно нещо, при това под носа му. Не бих казал, че сме се интересували конкретно от някакви антиуреди. Все пак сме шпиони и нашата работа е друга.

– И докъде стигнаха в опитите си да спрат прогреса? – пожела да узнае Шон.

– Ако съм на ваше място, още днес ще започна да плащам в брой и да си държа парите под възглавницата – сви рамене Уитфийлд. – А за кореспонденцията си ще използвам писалка и хартия.

– Съвпадение ли е фактът, че Бабидж Таун действа в съседство с най-голямата секретна база на ЦРУ? – попита Шон.

Уитфийлд поклати глава.

– ЦРУ е собственик на мястото посредством фирма фантом. Купили са го именно защото е в съседство с Кемп Пиъри. Чамп е успял да убеди собствениците на Бабидж Таун да го вземат под наем.

– Като между другото е изпълнявал ролята на пилота, който е пренасял дрогата – добави Мишел.

– Нека бъдем наясно – мрачно я погледна Уитфийлд. – Чамп е добър агент, който само изпълняваше заповеди. Точка по въпроса. Не е работил нито за Валъри, нито за Алиша. – Замълча за миг, после добави: – Помоли ме да ти предам, че съжалява за развоя на събитията.

– Съжалява значи! Но това не му попречи да ме простреля в ръката!

– Ако е искал да те убие, бъди сигурна, че вече щеше да си мъртва.

– Виджи беше в самолета му. И нея ли щеше да убие?

– Не. Целта ни беше да спасим момиченцето от Валъри. Но точно в този момент ти реши да се намесиш!

– О, боже! – отчаяно въздъхна Мишел.

– Чамп ме помоли да ти предам и още нещо – добави след кратка пауза Уитфийлд. – Първо, че на света има много неща, за които си заслужава да живееш, и второ – да не си и помисляш някога отново да опитваш да управляваш самолет. Не съм много сигурен, че съм го разбрал...

Мишел сведе очи.

– Значи Чамп е добре, така ли? – тихо попита тя.

– Да. Получи ново назначение, също като мен.

– Защо отвлякоха Виджи? – вдигна глава тя.

– В нотите на песента имаше закодирано послание, което Алиша успя да разчете, разбира се, с помощта на мощните компютри в Бабидж Таун. Оказа се, че в него е използван немският шифър „Енигма“ от времето на Втората световна война.

– Знаех си аз! – горчиво поклати глава Шон. – Идеята за „Енигма“ ѝ я подхвърлих аз, а след това тя излъга, че не е успяла да декодира посланието. А ключът към него е самата Виджи. Един жив ключ.

– Много ни помогна и заглавието на песента – добави Мишел. – „Шенандоа“.

– Вярно – кимна Шон.

– А какво научихте от разшифрованата песен?

– В нея се описват голяма част от нещата, които Мънк Тюринг е открил в Кемп Пиъри. Което беше достатъчно за Валъри да заповяда отвличането на детето.

– Алиша ли го е направила? – извика Мишел.

Уитфийлд кимна.

– Предполагам, че не е кой знае какво в сравнение с останалата ѝ дейност, но тя ни помогна да качим Виджи на самолета. Предполагам, че е изпитвала силна привързаност към нея, защото операцията беше свързана с огромен риск.

– Вероятно е така – призна Шон.

– Едно нещо не мога да разбера, Иън – въздъхна Мишел. – Как можеш да работиш за хора, които се занимават с трафик на наркотици?!

Уитфийлд сви рамене.

– За да се направи опиум, е нужно маково семе. А за да се направи хероин е нужен опиум. В момента икономиката на Афганистан се крепи единствено на реколтата от мак. Ако ние не изкупуваме тази реколта, ще го сторят терористите. А огромната печалба от търговията с наркотици ще използват за нападенията си срещу нас. Понякога се получава така, че сме принудени да изберем по-малката от двете злини.

– Но тя си остава злина! – тръсна глава Мишел. – А Вальри вършеше чисто престъпление!

– Вальри беше истински престъпник – съгласи се Иън. Може да ви прозвучи налудничаво, но аз съм сигурен, че след изтезанията тя щеше да ви ликвидира – ей така, от злоба. Била е убедена, че ще ѝ се размине. Смяташе, че ролята ѝ в ЦРУ е доста по-различна от моята.

– Искам да те попитам и още нещо, Иън – погледна го в очите Шон. – По какъв начин е проникнал в базата Мънк Тюринг?

– Мисля, че ви дължа тази информация – кимна след кратко колебание Уитфийлд. – Прекосил е реката, използвайки специален уред за придвижване под вода. Открихме го в близост до брега.

Шон погледна Мишел.

– Не, това е...

– Всъщност открихме два – побърза да добави Уитфийлд. – На втория се натъкнахме през онази ужасна нощ. – Очите му подозрително пробягаха по лицата им: – Да знаете нещо по въпроса?

– Умните хора винаги мислят еднакво – усмихна се Шон.

Лимузината забави ход и спря.

– Пристигнахме – отвори вратата Уитфийлд. – Не бързайте, аз ще ви почакам отвън.

Жената, която им отвори, имаше поразителна прилика е Виджи.

– Вече ви чака – съобщи тя и ги покани да влязат.

– Вие ли сте майка й? – попита Мишел.

– Не, аз съм леля й. Горката ми сестра почина преди години. Хората казват, че много си приличаме.

Влязоха във всекидневната. Виджи започна да свири на пианото в момента, в който зърна Мишел. А тя седна до нея и я прегърна.

Лелята се представи като Хелън.

– Дори не знаех, че са във Вирджиния – каза тя. – Нищо не бях чула и за ужасния инцидент с Мънк. Един ден Виджи просто се появи на вратата и аз щях да припадна.

– Мънк е имал родителските права, така ли?

– Животът на сестра ми беше много объркан – понижи глас Хелън. – Наркотици, психическо заболяване. Опасявахме се, че малтретира и детето. В крайна сметка Мънк успя да се раздели с нея, но аз все си мисля, че и ние трябваше да се намесим. Но сега ще компенсирам този пропуск, тъй като възнамерявам да я осиновя.

– Чудесно, Хелън – обади се Мишел, която неусетно се беше отдалечила от Виджи. – Тя е много специално дете.

– Знам, че се нуждае от специализирана помощ. Отначало се страхувах, че ще струва много скъпо и няма да мога да си го позволя, но неотдавна научих, че Мънк й е оставил значително състояние. Виджи ще разполага с достатъчно средства за всичко, от което се нуждае.

– Ако имате нужда от добър психолог, аз ще ви предложа едно име – обади се Шон. – Дватама вече се познават.

Виджи дръпна Мишел към прозореца и посочи близкото езеро.

– Искаш ли да отидем там?

– А ти искаш ли? Предполагам, че не си забравила какво се случи последния път.

– Тогава бях сама. Но ако отидем двете, всичко ще бъде наред, нали?

– Точно така.

По обратния път към колата Мишел погледна Шон и тихо подхвърли:

– Предвид факта, че сам откри съкровището, ти постъпи наистина

много щедро.

– Открил го е Хайнрих Фукс – поклати глава Шон. – Но това, което видях там, ми помогна да получа отговор на въпроса, който ме измъчваше дълго време.

– Какъв въпрос?

– Помниш ли червеникавите петна по ръцете на Мънк?

– Да. Следи от ръжда, получени при прескачането на оградата.

– Не са били от ръжда. Оградата беше абсолютно нова. Мънк ги е получил, докато е къртил тухлите от стената, зад която беше скрито съкровището, също като мен. – Поклати глава и добави: – Бях заблуден. „Кодове и кръв“ няма нищо общо с Алън Тюринг и кръвната връзка помежду им. Мънк се е изразил буквално. Ръцете му са изглеждали окървавени, защото е изкопал съкровището.

– Според теб колко пъти е прониквал на територията на Кемп Пиъри? – погледна го тя.

– Поне два, ако не и повече. Явно е видял това, което видяхме и ние, но за разлика от нас не е успял да се измъкне. Фактът, че е закодирал наблюденията си в песента, говори, че отначало е тръгнал да търси само съкровището, но после е решил да разкрие незаконната дейност на територията на базата.

– Но как е мислил да го измъкне? Златото не се пренася лесно.

– Отначало го е приел само като предизвикателство просто защото е бил гений. Обикновен гений. А после вероятно е решил да измъкне само скъпоценните камъни, които са сравнително удобни за носене.

– А иронията на съдбата, за която е споменал пред Райвест?

– Със сигурност е имал предвид факта, че най-голямата шпионска организация на планетата не е подозирала за съкровището, което буквално е било под краката ѝ.

Спряха пред лимузината и Уитфийлд отвори вратата.

– Трябва да финализираме сделката – каза той.

– Имаш предвид копията от видеозаписа ли? – погледна го Шон, изчака кимването му и влезе в колата.

Шофьорът получи съответните указания и потегли. Своевременно прибрал копията от Хорейшо, Шон ги беше разпръснал в няколко тайника. Измина известно време, преди да ги съберат, но най-после всичко беше наред. Уитфийлд пое касетите, огледа ги и внезапно върна една от тях обратно на Шон.

– Те знаят, че са пет, Иън – поклати глава Шон. – Ако им предадеш една по-малко, най-вероятно и ти ще катастрофираш някъде в Китай, а

ние също няма да видим бял ден.

– Ще направя допълнително копие – отвърна Уитфийлд. – Не си го чул от мен, но държа да ти кажа, че когато имаш работа с ЦРУ винаги трябва да имаш скрит коз. Ще кажа, че няма как да знаем точния брой на копията, които си направил. Това ще бъде достатъчно за безопасността ви.

Лимузината спря.

Шон слезе, поколеба се за момент и се наведе над прозорчето.

– Виж какво, Иън. Знам, че едва ли ще видим повече, но ако някога се нуждаеш от помощ, не забравяй, че във Вирджиния имаш двама истински приятели.

Уитфийлд здраво стисна ръцете им и леко въздъхна.

– Ако съм научил нещо от този занаят, то е, че дяволски трудно се намират истински приятели!

В един мрачен ден в началото на ноември Шон закара Мишел до кабинета на Хорейшо.

– Не искам да го правя, Шон – примоли се Мишел. – Наистина не искам!

– Хей, ти успя да се измъкнеш жива дори от място като Кемп Пиъри! – отвърна той. – А доколкото те познавам, никога не си се отмятала от думите си!

– Благодаря за подкрепата – горчиво рече тя.

Хорейшо ги очакваше.

Шон се обърна към вратата, но Мишел се вкопчи в ръката му.

– Моля те, остани!

– Идеята не е добра – поклати глава Хорейшо, срещнал питащия поглед на приятеля си.

– Но аз искам да остане!

– По този въпрос ще трябва да ми се довериш, Мишел. Той не може да остане.

Хипнотичният сеанс започна веднага след като Шон напусна кабинета.

Няколко минути по-късно Мишел се върна в детството си, а след още малко усилия от страна на Хорейшо стигна и до онази нощ в Тенеси, която бе променила живота ѝ завинаги.

Очите ѝ бяха широко отворени, но умът не контролираше съзнанието ѝ. Хорейшо я наблюдаваше с професионален интерес и нарастваща болка. На моменти тя говореше съвсем по детски, после изведнъж преминаваше към речника и разсъжденията на възрастен човек, който подсъзнателно се опитва да разбере и анализира една драматична случка в живота си.

В онази нощ се бе появил мъжът в униформата. Мишел не помнеше да го е виждала преди. Когато той дойде, тя спеше – по изключение при майка си, която през цялата вечер беше много нервна. Тя каза на мъжа да си върви, защото не иска да го вижда повече. Отначало той прие думите ѝ с усмивка, но после се ядоса. В един момент започна да се съблича. Когато посегна към майка ѝ, тя се обърна и каза на детето да бяга. Мъжът започна да дърпа дрехите на майка ѝ. Тя се съпротивляваше, но мъжът беше много силен и я повали на пода.

Една секунда беше достатъчна за Мишел. Беше държала в ръце пистолета на баща си – незареден, разбира се. Издърпа оръжието на вонения от кобура, който лежеше на канапето заедно с дрехите му. Насочи го в гърба на мъжа и натисна спусъка. В средата му се появи голям червен кръг и той умря, проснат върху майка ѝ. А тя беше толкова шокирана, че припадна.

– Аз го убих – прошепна Мишел и сълзите ѝ рукоаха. – Аз убих човек!

Когато баща ѝ отвори вратата, тя продължаваше да стои с пистолет в ръка. Не знаеше защо се връща толкова рано. Той изтръгна оръжието от ръцете на Мишел и вдигна тялото на мъжа от майка ѝ. Направи опит да я свести, но тя беше загубила съзнание. Вдигна я на ръце и я пренесе на леглото, после се върна и хвана ръката на Мишел.

– Той ми стисна ръката и каза, че ще излезе за малко, но веднага ще се върне – прошепна тя. – Аз се разпиших и го помолих да не ме оставя сама. Вкопчих се в крака му и отказах да го пусна. Стисках го толкова силно, че той отстъпи и каза, че ще ме вземе със себе си. Качи ме отпред, после пренесе тялото на мъжа и го постави отзад, на пода между седалките.

– А защо не го сложи в багажника? – попита Хорейшо.

– Защото беше пълен с някакви боклуци – бързо отвърна Мишел. – Затова татко го сложи отзад. Аз видях лицето му. Очите му бяха отворени, но беше мъртъв. Знаех, че е мъртъв, защото аз го бях застреляла. А когато застреляш някой, той умира. Винаги умира.

– Какво направи баща ти? – попита Хорейшо.

– Покри го с вестници, а върху тях хвърли старото си палто и разни други неща. Каквото успя да намери. Но аз продължавах да виждам очите на мъжа, вперени в мен. Разплаках се и казах на баща ми: „Тате, той продължава да ме гледа! Накарай го да престане!“

– Какво направи баща ти?

– Затрупа го с още неща. Вече не го виждах. Очите му най-сетне престанаха да ме гледат.

– Къде отидохте с колата?

– Горе в планината. Татко спря и слезе, но каза, че скоро ще се върне. И наистина се върна.

– Без мъжа?

– Той го отнесе – отвърна на пресекулки Мишел. – Страх ме беше да погледна отзад, защото ми се струваше, че още е там и ще срещна погледа му.

Треперещото ѝ тяло се преви на две.

– Спри, Мишел – заповяда Хорейшо. – Почини си няколко минути. Всичко е наред. Това, което ми разказа, не може да ти причини зло. Мъжът няма да се върне. Никога повече няма да го видиш.

Тя бавно се изправи, хълцането утихна.

– Готова ли си да продължим? – попита психоаналитикът.

Мишел кимна.

– После се върнахме при мама. Татко ме закара у дома.

– Тя беше ли дошла в съзнание?

– Да – отвърна Мишел. – И плачеше. После двамата с татко си поговориха. Татко беше бесен, луд от гняв. Чух всичко, въпреки че те си мислеха обратното. После татко дойде при мен. Каза ми, че той и мама ме обичат, а останалото е било само лош сън. Кошмар. Каза да го забравя и да не говоря с никого за него. – Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. – И аз изпълних желанието му. Не казах на никого. Заклевам се, че не казах на никого, тате! – Обзета от неудържими ридания, тя глухо повтори: – Но аз убих този човек, убих го!

– Отново си почини, Мишел – разпреди се Хорейшо и тя се облегна назад с обляно в сълзи лице.

Той разбираше, че несподелената тайна съсипва Мишел. Беше като непочистена рана, чиято смъртоносна инфекция се е разпространила навсякъде. Цял живот беше крила в себе си изневярата на жената, която я беше родила. А също и действията на баща ѝ, прикрил едно престъпление. Но това беше нищо в сравнение с мисълта, че самата тя беше убила човек. Със собствените си ръце.

Спомни си думите, които младата жена беше изпуснала пред него в Бабидж Таун. Че проблемите ѝ вероятно произтичат от бруталното убийство, което е извършила в детството си. Тогава реши, че просто се прави на интересна, но сега си даде сметка, че това е бил един отчаян вик на обремененото ѝ подсъзнание. Вик, който той не успя да разчете. За съжаление.

Не вярваше, че Мишел действително е видяла очите на мъжа, впени в нея. Нито в колата, нито в спалнята. Не вярваше, че изобщо е видяла нещо. По-скоро бе усетила нещо ужасно, без да разбира какво е то. И бе реагирала по съответния начин, за да го прикрие. С физически действия, подпомагащи стремежите на подсъзнанието.

Хорейшо изчака няколко секунди, после вдигна глава:

– Е, добре, Мишел. Сега искам да ми разкажеш за розовите храсти.

– Една вечер татко ги изсече. Видях го от прозореца си.

Хорейшо се облегна. Франк Максвел бе засадил тези храсти като подарък на жена си по случай годишнина от сватбата им. Явно съпружиките бяха успели да погребат и забравят този кошмар. Но вече трийсет години някъде там, в Тенеси, близките на мъртвеца вероятно продължаваха да тънат в догадки относно неговото изчезване. Рано или късно семейство Максвел трябваше да отговаря за деянието си. Вероятно не в съда, а пред собствената им съвест.

Хорейшо извърна глава към Мишел и успокоително прошепна:

– Почивай си, не мисли за нищо.

Излезе навън да поговори с Шон, но не му спомена нищо за чутото в кабинета.

– На нея също няма да кажа нито дума – увери го той.

– Тогава за какво беше цялата работа?

– Има шанс признанието, дошло от подсъзнанието, да намали натиска върху съзнателните ѝ действия. А лечението, до което възнамерявам да прибягна, почти сигурно ще подпомогне този процес. При следващия хипнотичен сеанс ще ѝ внуша някои идеи, които до голяма степен ще решат проблема.

– Защо не го направиш още сега?

– Защото има опасност от допълнително обременяване на подсъзнанието ѝ, което е много болезнено.

– Аз мога ли да помогна с нещо?

– Да, като проявяваш повече разбиране към малките ѝ странности.

Би било едно добро начало.

След тези думи Хорейшо се върна в кабинета и внимателно извади пациентката си от транс.

– Е, какво ти казах? – нетърпеливо попита тя.

– Мисля, че сеансът беше доста успешен – отвърна той.

– Значи си решил да не ми кажеш нищо? – остро го погледна тя. – Знаех си, че си гадняр, да те вземат дяволите!

– Ето това е моята Мишел! – широко се усмихна Хорейшо. – Жената, която обичам и от която се страхувам!

Потеглиха обратно към къщи. Мълчаха известно време, след което Мишел рязко се извърна към Шон.

– И ти ли няма да ми кажеш?

– Не мога, защото Хорейшо не сподели нищо с мен.

– Стига де! Нима очакваш да ти повярвам?

– Това е истината.

– И нищичко няма да ми кажеш, така ли?

– Напротив. Никога повече няма да те поднасям за глупостите, които понякога вършиш.

– И това е всичко? Изливам си душата, за да чуя само толкова?

– Нищо повече не мога да направя.

– Не ти вярвам!

– Всъщност мога да ти кажа още няколко думи – промълви той и я прегърна през раменете. – Но първо искам да ти дам нещо.

Извади от джоба си изумруда на лорд Дънмор, вграден в изящна огърлица, която бе поръчал преди време.

Забеляза как очите на Мишел се разширяват от учудване и смутено промърмори:

– Хм... В крайна сметка реших, че е глупаво да не си взема малък спомен от онова съкровище...

Протегна ръце и внимателно окачи огърлицата на шията ѝ.

– Прекрасна е, Шон – прошепна тя. – Но какво искаше да ми кажеш?

– То е по-скоро молба – нервно отвърна той.

– Каква молба? – попита тя и заби поглед в лицето му.

Шон помълча, после взе ръката ѝ между дланите си и каза:

– Никога не ме оставяй, Мишел!

Бележка на автора

ВНИМАНИЕ! ОТВОРЕТЕ НА ТАЗИ СТРАНИЦА САМО СЛЕД КАТО СТЕ ПРОЧЕЛИ РОМАНА!

Драги читатели,

Бабидж Таун е художествена измислица, заимствана от Блечли Парк в околностите на Лондон, където съюзниците успели да разбият германските военни шифри. За да постигна по-голяма достоверност на разказа, прибавих конкретни географски подробности за една област във Вирджиния, където действително съществуват изоставени имения и рушащи се сгради. Но цялата история около Бабидж Таун е плод на въображението ми в буквалния смисъл на думата. Онези от вас, които познават историята на този щат, без съмнение ще открият прилики с някои имения в областта Тайдуотър, разположени по бреговете на истинската река Джеймс (а не на измислената от мен Йорк). Част от тях са свързани с нашата история – най-вече Уестоувър, Картърс Гроув и Шърли Плантейшън. За щастие те не са в развалини.

След като отбелязах всичко това, вече спокойно мога да призная, че за „сглобяването“ на романа съм прибегнал до известно изопачаване на историческите факти, но това е един от инструментите, използвани от всеки писател. Ето защо моля ви, не ми пишете за открити от вас исторически грешки, защото аз не само съзнателно съм ги допуснал, но и изпитвам удоволствие, че съм го направил.

* * *

А сега по въпроса за квантовите компютри. Материалите, свързани с тях, са напълно автентични – или поне толкова автентични, колкото лаик като мен може да обхване сложните концепции и да ги предаде на читателя в максимално разказвателна и занимателна форма. По света действително съществуват научни институти, корпорации и цели държави, които са се впуснали в бясна надпревара за тяхното създаване. И когато някой го направи, животът реално ще претърпи коренна промяна. В каква посока и до каква степен мога само да гадая. Това ще зависи единствено от онзи, който ги създаде пръв. Голяма помощ в тази насока

ми оказа книгата „Пряк път през времето“ на Джордж Джонсън.

В нея се разказва за тайни кодове и шифри, описва се животът на някои от най-добрите криптоаналитици. Именно те ме вдъхновиха за имената на някои от героите в този роман. Ще ги изброя поред:

1. Чамп Полиън е прототип на гениалния френски лингвист Жан-Франсоа Шамполион, който успява да разгадае скрития смисъл на картушите за Птоломей и Клеопатра. Благодарение на неговите открития учените разчитат в оригинал историята на египетските фараони.

2. Майкъл Вентрис е името на човека, който пръв установява, че „глинените плочки“, открити на остров Крит, са изписани на старогръцки с т.нар. линейно писмо.

3. Фамилното име на Алиша Чадуик идва от Джон Чадуик – изключителен познавач на старогръцкия език. Той помага на Вентрис при дешифрирането на надписите върху „глинените плочки“. По любопитно стечение на обстоятелствата тяхното откритие става обществено достояние в годината, в която е покорен Еверест. И съответно получава названието „Еверест на гръцката археология“.

4. Фамилното име на Иън Уитфийлд е заимствано от Уитфийлд Дифи – откривателя на революционния асиметричен код, който измества напълно използвания дотогава симетричен код. В случая симетрията не означава нищо друго освен начин за декодиране, който е огледално копие на начина за кодиране.

5. Малкото име на Мъркъл Хейс идва от Ралф Мъркъл, който работи в екип с Дифи и професор Мартин Хелман от Станфордския университет върху революционната технология за приложната публична криптография, която окончателно решава проблемите, свързани с достъпа и разпространението на кодовете.

6. Фамилията на Лен Райвест е заимствана от Рон Ривест, който е един от създателите на RSA – системата за криптография на асиметричния публичен ключ, намираща широко приложение в днешно време. Той работи в екип с Ади Шамир и Ленърд Ейдълман.

7. Фамилията на Мънк Тюринг идва, разбира се, от Алън Тюринг. В книгата са използвани действителни детайли от живота му. Същото се отнася и за Чарлс Бабидж и Блез дьо Виженер, които са действителни личности.

8. Фамилията на Валъри Месълайн няма нищо общо със света на криптографията. Но студентите по история без съмнение ще направят връзката. Предлагам им един ключ: за разлика от гениално асиметричния RSA фамилното име и характерът на Валъри са абсолютно

симетрични.

И тъй, какво говори името на всеки един от нас? Много, особено в книга като „Обикновен гений“!

Историята на Кемп Пиъри е фактологически вярна, резултат на продължителни проучвания от моя страна. Но нещата, които се случват там, са изцяло плод на въображението ми. Това е така, защото едва ли някой писател би получил разрешение да проучва дейността на такива бази. В тази връзка имам една молба към читателите на този роман (ако случайно им попадне в ръцете), които действително работят на подобни места: моля, не забравяйте, че събитията в Кемп Пиъри са измислени, също както и героите и диалозите, свързани със секретната база. Те нямат нищо общо нито с вас, нито с работата, която вършите в полза на родината. Известна с наименованието „Тайното място“ сред местните жители, базата Кемп Пиъри заслужава да се поразходите покрай нея и толкоз. Всъщност не става. Защото ЦРУ ще откаже да признае, че такава нещо изобщо съществува.

Идеята за „Обикновен гений“ ми хрумна, след като прочетох някои неща за шифъра на „Бийл“. Под това име се крие абсурден феномен – нещо като „публична тайна“. На практика „Бийл“ представлява изключително сложен шифър, състоящ се от три страници цифри. Според легендата той е създаден в началото на XIX век от Томас Джеферсън Бийл, който е закопал съкровище за десетки милиони долари. По непотвърдени данни първата част от него била разшифрована от приятел на приятел на въпросния мистър Бийл. Като ключ той използвал прословутата Декларация на независимостта, буквите на която съответствали на определени числа в шифъра. Например третото число в него е 24, което означава, че трябва да се потърси двайсет и четвъртата дума в текста на споменатата Декларация. Намираме я и установяваме, че тя е „друг“. Вземаме първата буква от нея и я вкарваме на мястото на шифъра. По този начин се образуват думите.

Дешифрираната страница очертава района, в който е скрито съкровището – някъде в окръг Бедфорд, щата Вирджиния. В нея се описва от какво се състои то: злато, сребро и известно количество скъпоценни камъни в железни сандъци, заровени в каменни пещери. Изчислено по днешните цени на ценните метали, съкровището струва най-малко 20 милиона долара. Без стойността на скъпоценните камъни, които няма

как да бъдат оценени. Но в изготвения шифрован текст се посочва, че по цени от 1821 г. те са стрували 13 000 долара. Сами се досещате колко биха стрували днес.

Ще кажете, лесна работа. Една страница е разшифрована, остават само още две и хоп – вече сте собственици на частен самолет. Но точно тук е уловката. Въпросните две страници са били обект на анализ от най-известните имена в криптографията, които са използвали ултрамодерни технологии и свръхмощни компютри. Доказано е, че с тази задача са се захващали почти всички най-добри криптоаналитици в света, но никой от тях не е успял да я реши. Работата е там, че всяка отделна част на шифрования текст е свързана с текста на точно определен документ – както в случая с Декларацията на независимостта. Но никой не може да установи коя част с какъв документ е свързана, нито пък къде се намира той. Дори през 1820 г. възможностите не са били малко. Отдавна са прочучени и анализирани най-вероятните документи за подобна връзка – Конституцията на САЩ и Магна Харта.

Все пак един уебсайт обявява, че текстът е дешифриран, и дори публикува снимки на разкопаното хранилище. Собствениците на въпросния сайт твърдят, че то било празно. Може да е така, но може и да не е.

Междувременно шифърът на „Бийл“ придобива огромна популярност и се превръща в истински мит. Друг уебсайт предлага специален софтуер, с помощта на който уж може да се дешифрира текстът и да се открие мястото на съкровището. Но защо не го направят сами, след като е толкова лесно? Може би защото продават продукта си толкова добре, че не им трябва никакво съкровище.

През 60-те години на ХХ век е създадена дори асоциация, наречена „Шифърът на «Бийл» и съкровището“. В резултат интересът към този феномен достига наистина невероятни размери. Говори се, че в окръг Бедфорд, Вирджиния, няма нива или пасище, които да не са разкопани от иманяри – често дори без знанието на собствениците.

По-долу ви предлагам трите страници на шифъра, плюс дешифрирания текст. Първата страница числа вероятно посочва точното място на закопаното съкровище. На третата са изброени лицата, които имат законни права върху него. Но аз съм дълбоко убеден, че никой от иманярите няма да си направи труда да я прочете, дори да му я предложат наготово!

Ако желаете да получите повече информация за мистериозния мистър Бийл и неговото съкровище, прочетете „Съкровището на Бийл:

Нови сведения за една голяма загадка“ от Питър Ваймайстер, или влезте в безплатния сайт на Уикипедия. На професионалните криптоаналитици препоръчвам „Книга на кодовете“ от Саймън Синг.

И накрая, дали това е измама, както мнозина предполагат? Напълно възможно. Но ако е така, някой трябва да е положил огромни усилия, за да я създаде. За ваше сведение ще добавя, че самият аз направих няколко опита да дешифрирам посланието – разбира се, без успех. Ако то наистина съществува, едва ли ще отстъпи пред усилията на скромен писател като мен. Предлагам един съвет на всички, които мечтаят за бързо забогатяване: търсете съкровището, но не бързайте да напускате работата си. Шансовете да разгадаете шифъра и да откриете съкровището едва ли са по-големи от тези да улучите джакпота от лотарията. И още един съвет: не копайте без разрешение в чужда собственост, защото има опасност да ви дадат под съд, или просто да ви застрелят – две еднакво нездравословни възможности.

А на онези от вас, които въпреки всичко желаят да си опитат късмета с най-сложния ребус на света, искрено пожелавам успех.

Надявам се, че завръщането на Шон Кинг и Мишел Максвел в „Обикновен гений“ ви е доставило удоволствие.

Искрено ваш Дейвид Балдачи

Шифърът на Бийл

1. Мястото, където е заровено съкровището

71, 194, 38, 1701, 89, 76, 11, 83, 1629, 48, 94, 63, 132, 16, 111, 95, 84, 341, 975, 14, 40, 64, 27, 81, 139, 213, 63, 90, 1120, 8, 15, 3, 126, 2018, 40, 74, 758, 485, 604, 230, 436, 664, 582, 150, 251, 284, 308, 231, 124, 211, 486, 225, 401, 370, 11, 101, 305, 139, 189, 17, 33, 88, 208, 193, 145, 1, 94, 73, 416, 918, 263, 28, 500, 538, 356, 117, 136, 219, 27, 176, 130, 10, 460, 25, 485, 18, 436, 65, 84, 200, 283, 118, 320, 138, 36, 416, 280, 15, 71, 224, 961, 44, 16, 401, 39, 88, 61, 304, 12, 21, 24, 283, 134, 92, 63, 246, 486, 682, 7, 219, 184, 360, 780, 18, 64, 463, 474, 131, 160, 79, 73, 440, 95, 18, 64, 581, 34, 69, 128, 367, 460, 17, 81, 12, 103, 820, 62, 116, 97, 103, 862, 70, 60, 1317, 471, 540, 208, 121, 890, 346, 36, 150, 59, 568, 614, 13, 120, 63, 219, 812, 2160, 1780, 99, 35, 18, 21, 136, 872, 15, 28, 170, 88, 4, 30, 44, 112, 18, 147, 436, 195, 320, 37, 122, 113, 6, 140, 8, 120, 305, 42, 58, 461, 44, 106, 301, 13, 408, 680, 93, 86, 116, 530, 82, 568, 9, 102, 38, 416, 89, 71, 216, 728, 965, 818, 2, 38, 121, 195, 14, 326, 148, 234, 18, 55, 131, 234, 361, 824, 5, 81, 623, 48, 961, 19, 26, 33, 10, 1101, 365, 92, 88, 181, 275, 346, 201, 206, 86, 36, 219, 324, 829, 840, 64, 326, 19, 48, 122, 85, 216, 284, 919, 861, 326, 985, 233, 64, 68, 232, 431, 960, 50, 29, 81, 216, 321, 603, 14, 612, 81, 360, 36, 51, 62, 194, 78, 60, 200, 314, 676, 112, 4, 28, 18, 61, 136, 247, 819, 921, 1060, 464, 895, 10, 6, 66, 119, 38, 41, 49, 602, 423, 962, 302, 294, 875, 78, 14, 23, 111, 109, 62, 31, 501, 823, 216, 280, 34, 24, 150, 1000, 162, 286, 19, 21, 17, 340, 19, 242, 31, 86, 234, 140, 607, 115, 33, 191, 67, 104, 86, 52, 88, 16, 80, 121, 67, 95, 122, 216, 548, 96, 11, 201, 77, 364, 218, 65, 667, 890, 236, 154, 211, 10, 98, 34, 119, 56, 216, 119, 71, 218, 1164, 1496, 1817, 51, 39, 210, 36, 3, 19, 540, 232, 22, 141, 617, 84, 290, 80, 46, 207, 411, 150, 29, 38, 46, 172, 85, 194, 39, 261, 543, 897, 624, 18, 212, 416, 127, 931, 19, 4, 63, 96, 12, 101, 418, 16, 140, 230, 460, 538, 19, 27, 88, 612, 1431, 90, 716, 275, 74, 83, 11, 426, 89, 72, 84, 1300, 1706, 814, 221, 132, 40, 102, 34, 868, 975, 1101, 84, 16, 79, 23, 16, 81, 122, 324, 403, 912, 227, 936, 447, 55, 86, 34, 43, 212, 107, 96, 314, 264, 1065, 323, 428, 601, 203, 124, 95, 216, 814, 2906, 654, 820, 2, 301, 112, 176, 213, 71, 87, 96, 202, 35, 10, 2, 41, 17, 84, 221, 736, 820, 214, 11, 60, 760.

3. Имена и адреси на сътрудниците и роднините на Бийл

317, 8, 92, 73, 112, 89, 67, 318, 28, 96, 107, 41, 631, 78, 146, 397, 118, 98, 114, 246, 348, 116, 74, 88, 12, 65, 32, 14, 81, 19, 76, 121, 216, 85, 33, 66, 15, 108, 68, 77, 43, 24, 122, 96, 117, 36, 211, 301, 15, 44, 11, 46, 89, 18, 136, 68, 317, 28, 90, 82, 304, 71, 43, 221, 198, 176, 310, 319, 81, 99, 264, 380, 56, 37, 319, 2, 44, 53, 28, 44, 75, 98, 102, 37, 85, 107, 117, 64, 88, 136, 48, 154, 99, 175, 89, 315, 326, 78, 96, 214, 218, 311, 43, 89, 51, 90, 75, 128, 96, 33, 28, 103, 84, 65, 26, 41, 246, 84, 270, 98, 116, 32, 59, 74, 66, 69, 240, 15, 8, 121, 20, 77, 89, 31, 11, 106, 81, 191, 224, 328, 18, 75, 52, 82, 117, 201, 39, 23, 217, 27, 21, 84, 35, 54, 109, 128, 49, 77, 88, 1, 81, 217, 64, 55, 83, 116, 251, 269, 311, 96, 54, 32, 120, 18, 132, 102, 219, 211, 84, 150, 219, 275, 312, 64, 10, 106, 87, 75, 47, 21, 29, 37, 81, 44, 18, 126, 115, 132, 160, 181, 203, 76, 81, 299, 314, 337, 351, 96, 11, 28, 97, 318, 238, 106, 24, 93, 3, 19, 17, 26, 60, 73, 88, 14, 126, 138, 234, 286, 297, 321, 365, 264, 19, 22, 84, 56, 107, 98, 123, 111, 214, 136, 7, 33, 45, 40, 13, 28, 46, 42, 107, 196, 227, 344, 198, 203, 247, 116, 19, 8, 212, 230, 31, 6, 328, 65, 48, 52, 59, 41, 122, 33, 117, 11, 18, 25, 71, 36, 45, 83, 76, 89, 92, 31, 65, 70, 83, 96, 27, 33, 44, 50, 61, 24, 112, 136, 149, 176, 180, 194, 143, 171, 205, 296, 87, 12, 44, 51, 89, 98, 34, 41, 208, 173, 66, 9, 35, 16, 95, 8, 113, 175, 90, 56, 203, 19, 177, 183, 206, 157, 200, 218, 260, 291, 305, 618, 951, 320, 18, 124, 78, 65, 19, 32, 124, 48, 53, 57, 84, 96, 207, 244, 66, 82, 119, 71, 11, 86, 77, 213, 54, 82, 316, 245, 303, 86, 97, 106, 212, 18, 37, 15, 81, 89, 16, 7, 81, 39, 96, 14, 43, 216, 118, 29, 55, 109, 136, 172, 213, 64, 8, 227, 304, 611, 221, 364, 819, 375, 128, 296, 1, 18, 53, 76, 10, 15, 23, 19, 71, 84, 120, 134, 66, 73, 89, 96, 230, 48, 77, 26, 101, 127, 936, 218, 439, 178, 171, 61, 226, 313, 215, 102, 18, 167, 262, 114, 218, 66, 59, 48, 27, 19, 13, 82, 48, 162, 119, 34, 127, 139, 34, 1271 139, 34, 128, 129, 74, 63, 120, 11, 54, 61, 73, 92, 180, 66, 75, 101, 124, 265, 89, 96, 126, 274, 896, 917, 434, 461, 235, 890, 312, 413, 328, 381, 96, 105, 217, 66, 118, 22, 77, 64, 42, 12, 7, 55, 24, 83, 67, 97, 109, 121, 135, 181, 203, 219, 228, 256, 21, 34, 77, 319, 374, 382, 675, 684, 717, 864, 203, 4, 18, 92, 16, 63, 82, 22, 46, 55, 69, 74, 112, 134, 186, 175, 119, 213, 416, 312, 343, 264, 119, 186, 218, 343, 417, 845, 951, 124, 209, 49, 617, 856, 924, 936, 72, 19, 28, 11, 35, 42, 40, 66, 85, 94, 112, 65, 82, 115, 119, 236, 244, 186, 172, 112, 85, 6, 56, 38, 44, 85, 72, 32, 47, 73, 96, 124, 217, 314, 319, 221, 644, 817, 821, 934, 922, 416, 975, 10, 22, 18, 46, 137, 181, 101, 39, 86, 103, 116, 138, 164, 212, 218, 296, 815, 380, 412, 460, 495, 675, 820, 952.

2. Описание на съкровището

115, 73, 24, 807, 37, 52, 49, 17, 31, 62, 647, 22, 7, 15, 140, 47, 29, 107, 79, 84, 56, 239, 10, 26, 811, 5, 196, 308, 85, 52, 160, 136, 59, 211, 36, 9, 46, 316, 554, 122, 106, 95, 53, 58, 2, 42, 7, 35, 122, 53, 31, 82, 77, 250, 196, 56, 96, 118, 71, 140, 287, 28, 353, 37, 1005, 65, 147, 807, 24, 3, 8, 12, 47, 43, 59, 807, 45, 316, 101, 41, 78, 154, 1005, 122, 138, 191, 16, 77, 49, 102, 57, 72, 34, 73, 85, 35, 371, 59, 196, 81, 92, 191, 106, 273, 60, 394, 620, 270, 220, 106, 388, 287, 63, 3, 6, 191, 122, 43, 234, 400, 106, 290, 314, 47, 48, 81, 96, 26, 115, 92, 158, 191, 110, 77, 85, 197, 46, 10, 113, 140, 353, 48, 120, 106, 2, 607, 61, 420, 811, 29, 125, 14, 20, 37, 105, 28, 248, 16, 159, 7, 35, 19, 301, 125, 110, 486, 287, 98, 117, 511, 62, 51, 220, 37, 113, 140, 807, 138, 540, 8, 44, 287, 388, 117, 18, 79, 344, 34, 20, 59, 511, 548, 107, 603, 220, 7, 66, 154, 41, 20, 50, 6, 575, 122, 154, 248, 110, 61, 52, 33, 30, 5, 38, 8, 14, 84, 57, 540, 217, 115, 71, 29, 84, 63, 43, 131, 29, 138, 47, 73, 239, 540, 52, 53, 79, 118, 51, 44, 63, 196, 12, 239, 112, 3, 49, 79, 353, 105, 56, 371, 557, 211, 515, 125, 360, 133, 143, 101, 15, 284, 540, 252, 14, 205, 140, 344, 26, 811, 138, 115, 48, 73, 34, 205, 316, 607, 63, 220, 7, 52, 150, 44, 52, 16, 40, 37, 158, 807, 37, 121, 12, 95, 10, 15, 35, 12, 131, 62, 115, 102, 807, 49, 53, 135, 138, 30, 31, 62, 67, 41, 85, 63, 10, 106, 807, 138, 8, 113, 20, 32, 33, 37, 353, 287, 140, 47, 85, 50, 37, 49, 47, 64, 6, 7, 71, 33, 4, 43, 47, 63, 1, 27, 600, 208, 230, 15, 191, 246, 85, 94, 511, 2, 270, 20, 39, 7, 33, 44, 22, 40, 7, 10, 3, 811, 106, 44, 486, 230, 353, 211, 200, 31, 10, 38, 140, 297, 61, 603, 320, 302, 666, 287, 2, 44, 33, 32, 511, 548, 10, 6, 250, 557, 246, 53, 37, 52, 83, 47, 320, 38, 33, 807, 7, 44, 30, 31, 250, 10, 15, 35, 106, 160, 113, 31, 102, 406, 230, 540, 320, 29, 66, 33, 101, 807, 138, 301, 316, 353, 320, 220, 37, 52, 28, 540, 320, 33, 8, 48, 107, 50, 811, 7, 2, 113, 73, 16, 125, 11, 110, 67, 102, 807, 33, 59, 81, 158, 38, 43, 581, 138, 19, 85, 400, 38, 43, 77, 14, 27, 8, 47, 138, 63, 140, 44, 35, 22, 177, 106, 250, 314, 217, 2, 10, 7, 1005, 4, 20, 25, 44, 48, 7, 26, 46, 110, 230, 807, 191, 34, 112, 147, 44, 110, 121, 125, 96, 41, 51, 50, 140, 56, 47, 152, 540, 63, 807, 28, 42, 250, 138, 582, 98, 643, 32, 107, 140, 112, 26, 85, 138, 540, 53, 20, 125, 371, 38, 36, 10, 52, 118, 136, 102, 420, 150, 112, 71, 14, 20, 7, 24, 18, 12, 807, 37, 67, 110, 62, 33, 21, 95, 220, 511, 102, 811, 30, 83, 84, 305, 620, 15, 2, 108, 220, 106, 353, 105, 106, 60, 275, 72, 8, 50, 205, 185, 112, 125, 540, 65, 106, 807, 188, 96, 110, 16, 73, 33, 807, 150, 409, 400, 50, 154, 285, 96, 106, 316, 270, 205, 101, 811, 400, 8, 44, 37, 52, 40, 241, 34, 205, 38, 16, 46, 47, 85, 24, 44, 15, 64, 73, 138, 807, 85, 78, 110, 33, 420, 505, 53, 37, 38, 22, 31, 10, 110, 106, 101, 140, 15, 38, 3, 5, 44, 7, 98, 287, 135, 150, 96, 33, 84, 125, 807, 191, 96, 511, 118, 440, 370, 643, 466, 106, 41, 107, 603, 220, 275, 30, 150, 105, 49,

53, 287, 250, 208, 134, 7, 53, 12, 47, 85, 63, 138, 110, 21, 112, 140, 485, 486, 505, 14, 73, 84, 575, 1005, 150, 200, 16, 42, 5, 4, 25, 42, 8, 16, 811, 125, 160, 32, 205, 603, 807, 81, 96, 405, 41, 600, 136, 14, 20, 28, 26, 353, 302, 246, 8, 131, 160, 140, 84, 440, 42, 16, 811, 40, 67, 101, 102, 194, 138, 205, 51, 63, 241, 540, 122, 8, 10, 63, 140, 47, 48, 140, 288.

Разшифрованият текст от „2“ гласи следното:

На дълбочина около шест стъпки под земята в пещера в окръг Бедфорд закопах сандъци, собственост на изброените в номер „3“ лица, които съдържат както следва:

Първият сандък е пълен с хиляда и четиринайсет фунта злато и три хиляди осемстотин и дванайсет фунта сребро, заровени през ноември 1819 г. Вторият сандък е заровен през декември 1821 г. и съдържа хиляда деветстотин и седем фунта злато и хиляда двеста осемдесет и осем фунта сребро. В него има и скъпоценни камъни на стойност 13 000 американски долара, закупени срещу сребро в Сейнт Луис с цел намаляване на транспортните разходи.

Описаните по-горе сандъци са опаковани в железни каси с железни капаци. Мястото на закопаването е маркирано с камъни, а самите сандъци лежат в прилично на пещера скривалище. В документ номер „1“ е описано точното местоположение на закопаните сандъци с оглед лесното им откриване.

Документ „2“ може да бъде разшифрован с помощта на Декларацията на независимостта, но текстът трябва да бъде редактиран за правописни грешки.

КРАЙ

© 2007 Дейвид Балдачи
© 2007 Веселин Лаптев, превод от английски

David Baldacci
Simple Genius, 2007

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Дейвид Балдачи. Обикновен гений
Обсидиан, София, 2007
Худ. оформление: Николай Пекарев
Редактор: Матуша Бенатова
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-769-148-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11195>]